

Mê Thất

Contents

Mê Thất	4
1. Chương 1	4
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	17
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	20
13. Chương 13	21
14. Chương 14	22
15. Chương 15	23
16. Chương 16	25
17. Chương 17	26
18. Chương 18	27
19. Chương 19	28
20. Chương 20	29
21. Chương 21	30
22. Chương 22	31
23. Chương 23	32
24. Chương 24	33
25. Chương 25	34
26. Chương 26	35
27. Chương 27	36
28. Chương 28	37
29. Chương 29	38
30. Chương 30	39
31. Chương 31	40
32. Chương 32	41
33. Chương 33	42
34. Chương 34	43
35. Chương 35	45
36. Chương 36	46
37. Chương 37	47
38. Chương 38	48
39. Chương 39	49
40. Chương 40	51
41. Chương 41	52

42. Chương 42	53
43. Chương 43	54
44. Chương 44	55
45. Chương 45	57
46. Chương 46	58
47. Chương 47	59
48. Chương 48	60
49. Chương 49	61
50. Chương 50	62
51. Chương 51	64
52. Chương 52	65
53. Chương 53	66
54. Chương 54	67
55. Chương 55	68
56. Chương 56	69
57. Chương 57	69
58. Chương 58	70
59. Chương 59	71
60. Chương 60	72
61. Chương 61	73
62. Chương 62	74
63. Chương 63	75
64. Chương 64	76
65. Chương 65	77
66. Chương 66	78
67. Chương 67	79
68. Chương 68	80
69. Chương 69	81
70. Chương 70	82
71. Chương 71	83
72. Chương 72	84
73. Chương 73	85
74. Chương 74	86
75. Chương 75	87
76. Chương 76	88
77. Chương 77	88
78. Chương 78	89
79. Chương 79	90
80. Chương 80	91
81. Chương 81	92
82. Chương 82	93
83. Chương 83	94
84. Chương 84	95
85. Chương 85	96
86. Chương 86	97
87. Chương 87	98
88. Chương 88	99
89. Chương 89	100
90. Chương 90	101
91. Chương 91	102
92. Chương 92	103
93. Chương 93	104
94. Chương 94	105
95. Chương 95	106

96. Chương 96	107
97. Chương 97	108
98. Chương 98	109
99. Chương 99	110
100. Chương 100	112
101. Chương 101	113
102. Chương 102	114
103. Chương 103	115
104. Chương 104	116
105. Chương 105	118
106. Chương 106	119
107. Chương 107	120
108. Chương 108	121
109. Chương 109	122
110. Chương 110	123
111. Chương 111	124
112. Chương 112	125
113. Chương 113	126
114. Chương 114	128
115. Chương 115	129
116. Chương 116	130
117. Chương 117	131
118. Chương 118	133
119. Chương 119	134
120. Chương 120	135
121. Chương 121	136
122. Chương 122	137
123. Chương 123	138
124. Chương 124	139
125. Chương 125	140
126. Chương 126	142
127. Chương 127	143
128. Chương 128	144
129. Chương 129	145
130. Chương 130	146
131. Chương 131	147
132. Chương 132	148
133. Chương 133	149
134. Chương 134	150
135. Chương 135	152
136. Chương 136	153
137. Chương 137	156
138. Chương 138	157
139. Chương 139	158
140. Chương 140	159
141. Chương 141	160
142. Chương 142	162
143. Chương 143	163
144. Chương 144	164
145. Chương 145	166
146. Chương 146	167
147. Chương 147	171
148. Chương 148	173
149. Chương 149	174

150. Chương 150	176
151. Chương 151	177
152. Chương 152	179
153. Chương 153	180
154. Chương 154	182
155. Chương 155	184
156. Chương 156	185
157. Chương 157	186
158. Chương 158	188
159. Chương 159	189
160. Chương 160	190
161. Chương 161	191
162. Chương 162	193
163. Chương 163	195
164. Chương 164	196
165. Chương 165	198
166. Chương 166	200
167. Chương 167	201
168. Chương 168	203
169. Chương 169	204
170. Chương 170	206
171. Chương 171	207
172. Chương 172	209
173. Chương 173	210
174. Chương 174	211
175. Chương 175	213
176. Chương 176: Phiên Ngoại – Vô Trách Nhiệm	215

Mê Thất

Giới thiệu

Editor: Nguyệt Nữ
 Thể loại: Hiện đại, nhất thụ lưỡng công, thụ song tính, lưỡng công là huynh đệ, nam nam sinh tử,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-that>

1. Chương 1

Ta lui người lại, cúi xuống quan sát ẩm thuốc Đông y đang nấu trên bếp lò, môi và cổ họng khô rát. Nhìn Lâm Nam nằm trên giường ho khan, trong lòng ta vô cùng đau khổ. Ta không thể chiếu cố hắn thật tốt thì cũng không nên khiến hắn cùng ta trải qua cuộc sống u ám này.

Lâm Nam vốn có một cuộc sống giàu sang, từ lúc cùng ta chung sống không được một ngày tốt đẹp, nhưng hắn chẳng những không trách móc ta, hằng ngày hắn còn làm cái công việc lau dọn vệ sinh thấp hèn. Vãn bằng không thể dùng, chúng ta chỉ có thể làm công việc như thế này để có kế sinh nhai.

Mấy năm trôi qua, A Nam đã xin thôi việc vì bệnh, loại bệnh gọi là “bệnh nhà giàu”, không thể mệt nhọc, cần phải được tĩnh dưỡng đầy đủ. Nhưng A Nam không chỉ phải dùng thuốc giá thấp nhất, mà còn phải tiếp tục làm việc, thẳng trước lại còn bị cảm mạo, lập tức thân thể liền suy yếu đi rất nhanh.

Khi thuốc đã nấu xong ta rót ra chén rồi tiến tới đưa cho hắn.

A Nam che miệng ho khan, thấy ta tiến đến, liền nắm tay giấu ra sau lưng. Ta nghi hoặc, cầm lấy tay hắn kéo ra, hắn hoảng sợ dứt khoát rút tay lại, ta kiên trì túm lấy, chậm rãi nắm tay hắn chìa ra. Một vệt máu nâu đỏ loang lổ trong lòng bàn tay tái nhợt. Ta đau xót, cổ họng trở nên nghẹn ngào.

Lấy khăn lau khô máu, ta cầm bát thuốc đưa cho hắn.

“Uống đi! Chiều nay chúng ta vào bệnh viện.”

A Nam lắc đầu. Ta biết hắn sợ tốn tiền, nhưng ta càng sợ hắn đến tính mạng cũng không giữ nổi. Không phải khạc ra máu, nhìn dáng vẻ của hắn như là nôn ra máu! Ta nắm chặt tay hắn: “A Nam, người nếu xảy ra chuyện gì, ta phải làm sao bây giờ? Người nghe ta, ngày mai đến bệnh viện điều trị!”

A Nam cúi đầu ôm chặt lấy ta, nhưng ngay sau đó hắn đẩy ra ta. “Người ra ngoài đi. Bệnh của ta có thể lây....! Người chỉ cần đem cơm đưa cho ta là được rồi!”

Đúng như dự đoán, bác sĩ gay gắt phê bình ta, bệnh của A Nam bắt buộc phải nằm viện.

Sau khi làm thủ tục nhập viện, chúng ta đã không còn nhiều tiền, bởi vì thời gian điều trị sẽ kéo dài, bác sĩ muốn ta chuẩn bị sẵn sàng chi phí, tuy rằng hiện tại tính mạng an toàn, nhưng không điều trị thì khó nói.

Ta nghe đến đoạn sau, chỉ nghe thấy chữ tiền.

A Nam đang truyền dịch, trên mặt một màu xanh xao, ta nhẹ nhàng xoa mặt hắn, mơ hồ nhớ lại, hắn năm đó hào hoa phong nhã như thế nào. Khuôn mặt dưới tay khẽ động đậy, hắn đã tỉnh.

“Chúng ta trở về đi!” A Nam nhỏ giọng nói.

“Không được! Người còn yếu, hãy an tâm chữa bệnh, chờ người tốt rồi chúng ta hãy đi!”

“Có thể tốn rất nhiều tiền...”

“Thực xin lỗi, là ta hại người. Nếu không phải theo ta chạy trốn, người bây giờ vẫn còn là một thiếu gia!” Làm sao có thể đền được tội này. Người đối với ta là ân huệ, ta cả đời cũng không thể báo đáp.

“Ta nguyện ý, chúng ta cả đời đều ở cùng nhau!” A Nam cười rộ lên thật đẹp.

“Đúng vậy. Chúng ta luôn luôn ở cùng nhau, cho nên người phải dưỡng bệnh cho tốt, chúng ta mới có thể bên nhau cả đời.”

Không quá vài ngày, bác sĩ thông báo tiền chữa bệnh không đủ. A Nam nhiễm bệnh rất nặng, thuốc quý khiến tiền giống dòng nước một đi không trở lại.

Ta quan sát trời xanh mây trắng bên ngoài, thật lâu..... Ta về nhà lấy ra từ trong tủ một tờ chi phiếu vốn đáng lẽ phải vứt đi từ lâu.

Đi ngang qua ngân hàng, trong lòng vẫn cứ do dự không biết có nên dùng hay không nên dùng! Bất tri bất giác ta lại đi đến bệnh viện, xem A Nam hắn thế nào trước. Hắn mấy ngày nay khí sắc đã tốt hơn nhiều, cũng không ho ra máu nữa. Được tốt quả nhiên là rất hữu dụng!

“Người đã đến.” A Nam tựa vào giường chào hỏi ta. Ta cười đáp lại.

“Cảm thấy sao rồi?” Ta hỏi.

“Khá hơn rất nhiều! Chúng ta trở về đi, ta đã cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi!”

Bác sĩ vừa vặn tiến vào, nghe được lời nói cầu thả của hắn thì lập tức nhíu mày. “Mấy người trẻ tuổi này, sinh mệnh không thêm lo. Người hiện tại muốn xuất viện, trị liệu trước kia liền uống phở, sinh ra kháng được, về sau muốn trị lại càng khó. Người tốt nhất là nên yêu quý sinh mệnh của người đi!”

“Bác sĩ, hắn nói đùa đó, chữa xong mới xuất viện!!” Ta nói.

Bác sĩ vừa lòng gật đầu, hỏi hắn vài câu, đồng thời chẩn đoán một hồi rồi căn dặn hắn hảo hảo nghỉ ngơi, bảo ta làm cho hắn một chút thức ăn dinh dưỡng rồi ra ngoài.

“Thật là lẩm chuyện!” A Nam bất mãn lầu bầu.

“Người ta cũng vì muốn tốt cho người!”

“Nhưng là.....” Nhìn hấn còn muốn nói cái gì đó, ta liền cướp lời hấn: “Ta mệt quá, cho ta nằm một lát!” Nói xong, ta chen vào trong giường nằm xuống.

“Người trở về ngủ đi, nơi này ngủ lâu không thoải mái. Hơn nữa, ta sợ lây bệnh cho người!” A Nam đẩy đẩy bả vai ta. Ta không thêm để ý chui vào chăn.

“Không có việc gì, ta không sợ, ta muốn ngủ bên cạnh người!”

Rất nhanh, ta liền an tâm đi vào giấc ngủ. Đang mơ mơ màng màng A Nam lại đánh thức ta. Ta vừa thấy hấn sắc mặt không tốt, cơn buồn ngủ lập tức biến mất, “Làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

“Đây là cái gì?” Trong tay hấn là tờ giấy rõ ràng ta để trong quần áo.

Quần áo đặt ở bên cạnh, có lẽ A Nam muốn cởi quần áo cho ta nên phát hiện.

“Người không phải đáp ứng ta ném nó đi rồi sao? Về sau cũng không dùng sao?” Mối A Nam khê giật.

Ta biết hấn đang sợ hãi cái gì, “Ta không có dùng, người không cần lo lắng, đừng nóng giận!” Nghe ta nói không dùng, sắc mặt hấn bắt đầu trầm đi.

“Ném, lập tức ném, hiện tại liền đem nó ném đi! Không, đem nó xé đi, không để cho người khác nhặt được.” Nói xong, A Nam liền động thủ, ta lập tức bắt lấy tay hấn: “Ta đi, người đừng như thế.”

Một phen đoạt lại, ta dùng sức mình xé tờ giấy, trên đó hấn rõ vết rách: ” Muốn bỏ đi, ta liền đem nó ném.”

Đứng trên hành lang, ta lặng lẽ đem tờ giấy cho lại vào trong quần. Tuy rằng ta xé tờ giấy, nhưng những thông tin cần thiết vẫn là hoàn hảo. Tờ giấy năm đó cũng dùng để chứng minh thân phận của ta, vẫn còn có ích.

2. Chương 2

Mười bốn năm trôi qua, ta không còn trẻ, A Nam cũng không còn sắc xuân như xưa. Ta vẫn nghĩ hấn được nuông chiều từ bé, thân thể chịu không nổi khổ cực sẽ nhanh chóng chủ động rời ta mà quay về nhà nên mới đồng ý cho hấn đi theo ta cùng nhau trốn chạy. Không nghĩ rằng chúng ta có thể cùng nhau sống nhiều năm như vậy.

Vốn đã quen có hấn ở bên cạnh bầu bạn, chẳng lẽ ta lại có thể khoanh tay đứng nhìn hấn rơi vào chỗ chết? Không, ta tuyệt đối không để hấn xảy ra chút bất trắc nào.

Ta rút cuộc vẫn là tới ngân hàng. Tài khoản không bị khóa lại. Đúng vậy, y biết chúng ta sẽ dùng tới nó. Thuận lợi rút ra một xấp tiền mặt lớn, thật cẩn thận đặt vào túi.

Ta từng giờ từng phút đều lo lắng đề phòng nhưng hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra, có lẽ y đã thực sự buông tha cho bọn ta rồi. Nếu như vậy, bọn ta có thể lại một lần nữa bắt đầu. Ta và A Nam có thể tìm một công việc khác, cuộc sống có thể khá hơn, không đến mức phải chui rúc trong căn phòng chật hẹp ẩm ướt này.

Cơ thể A Nam mỗi ngày một tốt, ta ở nhà đang hâm lại thuốc cho hấn.

Thang gác lầu dưới truyền đến tiếng bước chân nặng nề. Ta nhú mào, cầu thang này không còn chắc, đi như thế có ngày nó sẽ sụp xuống cho mà xem!

“Bước nhẹ thôi, cầu thang này yếu lắm đó!” Ta từ trên lầu nói vọng xuống, dù sao cũng còn phải ở đây trong một thời gian dài, giữ gìn một chút vẫn hơn.

Người dưới lầu như không nghe thấy tiếp tục đi lên, bước chân càng ngày càng mạnh. Khi ta thấy vài người mặc tây phục đứng trước mặt ta, ta có dự cảm không lành. Đây không phải là nơi mấy người tây trang giày da này nên xuất hiện.

“Ngài là Trữ Chí Hòa tiên sinh?” Người đứng đầu hỏi.

Ta lắc lắc đầu. Đối phương đưa ra một tấm ảnh chụp trước mặt ta, trong ảnh là ta khi còn trẻ. Là ta của mười bốn năm trước. Cho dù trong lòng hiểu không có hi vọng, ta vẫn cứ nói: “Các người nhận sai người rồi!”

“Thỉnh ngài cùng chúng ta đi một chuyến!”

Không phải mời, tay ta đã bị bọn họ giữ ở phía sau. Nhớ tới A Nam vẫn còn ở trong bệnh viện, trên bếp còn canh thuốc vẫn đang hâm dở, ta liều mạng giãy dụa.

Cuối cùng y vẫn phát hiện ra ta!

“Đắc tội!” Người bên cạnh nhẹ giọng nói, sau đó, gáy ta liền bị hấn dùng lực đánh vào.

An ủi duy nhất là nếu y tìm được chúng ta rồi, A Nam, người không cần chịu khổ. Dù sao người là đệ đệ mà y yêu thương...

Một lần nữa trở lại nơi này, tất cả tựa như một giấc mộng. Nếu không phải y đã không còn trẻ và đang ngồi trên xe lăn, ta sẽ hoài nghi mười mấy năm nay bất quá chỉ là một vài giây ngắn ngủi.

“Các người trốn giỏi lắm, ta tìm các người đã mười mấy năm.” Lâm Hạo chuyển động xe lăn tới gần ta khi ta đang bị trói chặt trên ghế.

Chân y?

Cảm nhận được ánh mắt của ta, y nói: “Chân ta không có vấn đề gì, chính là thân thể xảy ra vấn đề ”

“Người muốn thế nào?” Ta hỏi.

Hiểu rõ cá tính Lâm Hạo, thời gian sẽ chỉ làm hận ý của y càng sâu, y từ trước đến giờ không phải là một người có tấm lòng bao dung cho kẻ khác.

“Ta muốn thế nào? Ta cũng đang muốn hỏi các người muốn thế nào? Một người là người yêu, một người là đệ đệ, các người sau lưng ta làm ra chuyện gì?” Lâm Hạo thanh âm bình tĩnh, nhưng ta biết, y càng không nổi giận nghĩa là nỗi hận của y càng sâu.

“Ta không phải người yêu của người!” Ta không có người yêu như Lâm Hạo.

Lâm Hạo giơ tay tát ta một cái, nhưng không đau như tưởng tượng. Khí lực y so với trước kia quả thực kém cách xa vạn lần, xem ra cơ thể y thật sự không tốt.

“Người là người của ta, cho dù người không thừa nhận, đó vẫn là sự thật!”

“Người bắt ta chỉ để nói những điều này?..... Lâm Nam đâu?” Ta nói.

“Hắn sa đọa, giống như con giun con dế, không phải đệ đệ của ta. Các người sẽ không có kết cục tốt đẹp. Ta thật thất vọng về hắn, đến chữa bệnh cũng không đủ tiền!” Lâm Hạo từng chữ đều đâm vào lòng ta. Ta thực xin lỗi Lâm Nam, hắn giúp ta tái sinh một lần, thế mà ta lại.....

“Hắn đã được đưa vào bệnh viện tốt nhất, người sợ ta hại hắn?..... Cho dù ta không thừa nhận hắn là đệ đệ của ta, ta vẫn cần hắn. Ta bị bệnh, không có hắn ta nhất định sẽ chết.” Lâm Hạo nói tiếp.

Ta kinh ngạc nhìn hắn.

“Ta bị suy thận, thậm chí[1] cùng được vật đã không không chế được. Ta muốn đổi thận, người duy nhất thích hợp chính là Lâm Nam!” Lâm Hạo lạnh lùng nói.

“Người muốn lấy thận hắn?” Ta không thể tin, trước kia Lâm Hạo tuy rằng không phải người tốt, nhưng ít ra cũng là một ca ca tốt!

“Chỉ lấy một bên thôi. Y học tiên tiến, một quả thận như vậy là đủ rồi!”

Nghe đến đó, ta không biết Lâm Hạo tìm chúng ta rốt cuộc là vì chúng ta phản bội hay là vì tính mạng của y, nhưng không thể nghi ngờ, ta chính là nguyên nhân khiến y có thể tìm ra được.

“Cởi trói cho hắn!” Lâm Hạo nói với người bên cạnh. Ta nhận ra đó chính là người đã đi tìm ta.

Dây thừng được nối lỏng ra, ta rút cuộc có thể hoạt động thân thể.

“Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia đã trở lại!”

Tiểu thiếu gia? Lâm Hạo là đại thiếu gia, Lâm Nam là tiểu thiếu gia, chẳng lẽ Lâm Nam đã trở lại? Ta nhìn cửa, ai ngờ bước vào lại là một thiếu niên xa lạ.

“Ba ba!” Thiếu niên gọi Lâm Hạo!

Sắc mặt ta trở nên trắng bệch, lắp bắp không thành lời: “Nó..... Nó là.....”

Lâm Hạo nhìn ta chằm chọc: “Nó là con ta, năm nay cũng đã mười lăm tuổi.”

Thiếu niên kia phát hiện sự tồn tại của ta, đến gần bóp lấy cằm ta. Ta còn đang đắm chìm trong hồi tưởng thì bị nó làm giật mình.

“Người ở đâu ra?” Thiếu niên có đôi mắt lạnh như băng tương tự Lâm Hạo, ánh mắt kia hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào ta.

“Buông hấn ra, A Lan!” Lâm Hạo nhú mày, thiếu niên không muốn thu hồi tay, hàm dưới dần tê đi, sức lực từ tay của nó thực mạnh!

3. Chương 3

“Phòng của người vẫn ở chỗ cũ, đi nghỉ ngơi một chút đi!” Lâm Hạo nói với ta.

Ta dờ dẫm bước đi ra ngoài, bên tai mơ hồ còn nghe được thiếu niên hỏi Lâm Hạo: “Ba ba, người đó là ai vậy?”

Phòng này so với mười mấy năm trước không có khác biệt, bài trí cũng không thay đổi, không có chút bụi bặm giống như chủ nhân không hề rời đi, ngay cả sàng đan[2] cũng y như trước.

Ta xoa nhẹ tú đầu giường, phía trên đặt chiếc đồng hồ báo thức thủy tinh, từng giọt từng giọt âm thanh từ bên trong truyền đến, chiếc đồng hồ này vẫn còn chạy.....

Lâm Hạo tuyệt không lo lắng ta sẽ đào tẩu, bởi vì Lâm Nam đang trong tay y.

Ta thần thờ dùng bữa tối. Lâm Lan ở phía đối diện không ngừng tò mò đánh giá ta. Lâm Hạo lại hoàn toàn im lặng không nói một lời.

“Ta khi nào thì có thể gặp Lâm Nam?” Ta nói, ta muốn gặp hấn!

Lâm Hạo chán ghét liếc mắt ta nhìn một cái: “Mới xa nhau một ngày, người liền đói khát thành như vậy?” Lâm Lan tựa hồ kinh ngạc về cách phụ thân nó dùng từ, hết nhìn Lâm Hạo lại quay sang nhìn ta.

Ta căn bản không cần quan tâm y nói ta như thế nào, lời nói ác độc trong mười mấy năm qua ta cũng nghe đến phát ngán, huống chi hiện tại.

“Ta chỉ muốn đi gặp hấn một chút thôi, sẽ không làm bất cứ việc gì!”

Thực ra dù muốn làm gì thì cũng hoàn toàn không có khả năng, nếu đã bị y bắt được thì tuyệt đối không còn cơ hội nào để bỏ trốn, vì Lâm Hạo là kẻ cùng một sai lầm không thể phạm đến lần thứ hai.

“Buổi tối đến phòng ta, ta sẽ cân nhắc.” Lâm Hạo lạnh lùng nói.

Trước mặt Lâm Lan mà nói những lời như thế, chẳng lẽ y không sợ nó nhìn ra manh mối hay sao? Thế nhưng dù gì đi nữa ta cũng không bắt ngờ, Lâm Hạo tư tưởng ích kỷ, chỉ cần chính mình cao hứng, người khác nghĩ gì y không quan tâm, cũng không để ý những thứ vụn vặt.

Thân thể y hiện tại cho dù muốn làm cái gì cũng làm không được, đơn giản chỉ là vài trò vũ nhục mà thôi, cho dù khó chịu thế nào đi chăng nữa, ta cũng sẽ nhẫn nại.

Lâm Lan rất hưng trí hướng ta cười cười. Nụ cười khiến nó cùng y khi trẻ có điểm tương xứng! Có lẽ dường như nó đã đoán được quan hệ của chúng ta, nụ cười nhếch miệng ấy thực sự làm cho người khác cảm thấy không thoải mái.

Khi ta bước ra khỏi phòng, Lâm Lan đứng chặn ngay cửa, lẽ dĩ nhiên không phải là chuyện trùng hợp.

“Xin nhường đường một chút!” Ta nói với nó, thiếu niên này hiện tại có lẽ chỉ thấp hơn ta một cái đầu, nhưng nó mới mười lăm, tương lai nhất định sẽ cao hơn ta.

“Người muốn đi tìm ba ba ta?” Nó đứng yên không tránh.

Ta không trả lời, dự định cứ im lặng mà đi qua, thế nhưng nó lại đột nhiên bước sang nhường chỗ: “Thì ra chỉ là đồ đệ tiện!”

Ta căn răng nhìn Lâm Lan rời đi, hiểu được trong mắt nó coi ta là loại người nào.

Buồn cười, thì ra ta vẫn còn để tâm!

Từ trước ta trong mắt người khác đều là kẻ hạ lưu, Lâm Hạo tuy rằng rất tốt với ta, nhưng y tốt tựa như đối đãi với vật sở hữu, cao hứng cho kẹo, mất hứng cho roi, Lâm Hạo muốn ta như một con búp bê không biết phản kháng, chỉ có Lâm Nam coi ta là người.....

Trong lòng rõ ràng đã hạ quyết tâm, nhưng vừa chạm vào cửa phòng Lâm Hạo thì tay không tự chủ vẫn cứ run lên một chút. Có cái gì đó đã ăn sâu vào xương tủy. Ta nuốt xuống sự sợ hãi, chậm chậm đi vào.

Lâm Hạo vẫn ngồi trên chiếc xe lăn xa xỉ. Trong phòng không bật đèn, trong bóng tối, nhờ vào ngọn đèn hành lang Lâm Hạo biểu tình mơ hồ, nhìn không rõ ràng!

“Bật đèn!”

Thuận theo công tắc ấn xuống, đục phải cửa phòng.

Ta đứng thẳng lưng, nói với chính mình không có gì, có đáng sợ đến mấy cũng không thể bằng năm đó.

“Được vẫn ở chỗ cũ, tự lấy đi!”

Ta thân mình run lên. Là thuốc gì ta vẫn nhớ rõ ràng. Cho dù nhiều như năm vậy, ta cũng không quên được hiệu dụng của nó. Cái loại cảm giác này giống như đã khắc cốt ghi tâm.

“Không muốn gặp Lâm Nam thì đi ra ngoài.”

Một câu ngắn ngủi, khiến ý niệm muốn chạy trốn đầu ta tan thành mây khói.

Bước gian nan tới bên chiếc giường quen thuộc, bên cạnh là chiếc tủ bằng gỗ được điêu khắc tinh xảo, tầng thứ hai bên trong ô vuông thứ ba, ta còn nhớ rõ như vậy..... Yết hầu khi nhìn đến được hạp bắt đầu nghẹn ngào. Ta áp chế xuống cái loại cảm giác này, xoay mở nó ra.

Lâm Hạo thoạt nhìn mặt không chút thay đổi, nhưng ta biết, đối với động tác của ta y thực vừa lòng.

“Thuốc này đương nhiên không phải cái trước kia, ba tháng đổi một lần, ta biết có một ngày nào đó sẽ sử dụng tới!” Lâm Hạo thanh âm cứng rắn.

Ta chậm chạp cởi dây lưng, Lâm Hạo kiên nhẫn nói: “Động tác nhanh lên một chút!”

Ta nhắm mắt, nhất cổ tác khí[3] cởi ra quần, ngồi xổm xuống, ngón tay khơi ra một ít giao thể[4] trong suốt. Lâm Hạo hừ một tiếng, ta lại đưa tay vào hộp lấy thêm ra rất nhiều, mới đóng nắp lại.

Hốc mắt có điểm ướt át, nhớ tới Lâm Nam, ta đành phải đem đầu ngón tay ấn vào, thuốc mỡ lạnh lẽo rất nhanh nóng chảy.

“Phía trước!” Lâm Hạo nói.

Ta mạnh mẽ ngăn đầu, đầu gối run rẩy đứng lên. Căn nhanh rằng nanh, ta sợ một khi hé môi sẽ để lộ cho hân biết sự sợ hãi trong lòng ta. Đó là căn nguyên[5] hết thấy cực khổ. Ta nhắm mắt cố đưa ngón tay vào, nơi đó từng bị ta dùng lửa thiêu đốt, nhưng là, Lâm Hạo mời bác sĩ tốt nhất. Khoa học kỹ thuật phát triển,

chỉ lưu lại vết sẹo rất nhỏ, mà sự trừng phạt theo sau lại là suốt nửa tháng không thể hoạt động, cùng với việc phần dưới đau đớn thống khổ khi bị cường bạo không ngừng.....

Hồi ức khiến ta trở nên thô bạo đối với cái nơi không nên có đó!

“Ngồi lên giường!” Lâm Hạo ra lệnh.

Ta nâng thân thể mềm nhũn ngồi lên theo lời hấn.

“Ta không thể thượng người, người không cao hứng sao?”

Ta chậm rãi lắc đầu, cao hứng? Người chỉ dùng thủ đoạn với ta so với tự mình thượng ta càng tàn khốc hơn!

4. Chương 4

Thuốc này hiệu quả vẫn là ‘tốt’ như trước, bên trong rất nhanh liền nóng lên, thân thể mất dần cảm giác.

“Người thích trả thù chúng ta như vậy à?” Ta cuộn mình đứng lên, áp chế sự phản ứng đang dần mãnh liệt trong cơ thể.

“Trả thù? Ta chỉ là lấy lại những thứ vốn thuộc về ta!”

Ta đưa tay che mặt. Hiện tại, y tuyệt đối không phải đối thủ của ta. Ta biết Lâm Hạo chú trọng riêng tư, lần hai lúc bình thường hạ nhân sẽ không dễ dàng được phép đi lên. Nếu y biến mất, ta có thể được giải thoát.....

Nhưng chỉ có thể mong muốn, Lâm Nam..... Lâm Lan cũng biết sự tồn tại của ta, nếu hấn phát hiện phụ thân đã chết, chỉ sợ ta nửa đời sau sẽ trải qua những ngày ở trong phòng giam.

Ấn.....

Ta rên lên, chân căng cứng. Lâm Hạo đẩy xe lăn tới giường. Nhìn đến y, ta càng cuộn tròn hơn. Trí nhớ giống dòng nước trôi ngược trở về.

Mười tám tuổi, ta mang theo di sản cha mẹ với đầy hy vọng đi tới bệnh viện ưu tú nhất trong nước, chờ đợi quá trình phẫu thuật, dài đằng đẵng mà tràn ngập chờ đợi.

Cầm chén nước ta chuẩn bị đến hoa viên, hôm nay thời tiết không xấu cho lắm.

Tại hành lang hoa viên, ta gặp thiếu niên Lâm Nam không kiên nhẫn, bên cạnh là một nữ sinh khóc lóc đến lê hoa đài vũ[6]. Đang do dự có nên như vậy hay không đi qua họ, nghe đối thoại của bọn họ liền hiểu nguyên lai là nữ sinh mang thai. Xem tuổi tác bọn họ, ta kinh ngạc. Hiện tại con người phóng khoáng đến mức nào sao? Vẫn là ta đã không theo kịp xã hội!

” Xem đủ chưa?” Thiếu niên lạnh lùng nói. Xem ra ta đã bị phát hiện.

“Ngại quá, ta muốn tới hoa viên!” Ta nói xin lỗi, sau đó lách qua bên cạnh họ mà đi.

Nữ sinh không ngờ có người ở bên cạnh, mặt đỏ bừng. Thoạt nhìn tưởng là một người nữ sinh thực ngây thơ, khó có thể tưởng tượng đã sớm quan hệ như vậy.

Cười khổ, ta quả nhiên vẫn là thực chán ghét quan hệ lưỡng tính, chán ghét tiếp xúc thân thể.

Đương nhiên đối với thiếu niên lãnh đạm, ta cũng lắc đầu không tùy tiện đồng tình.

Sau đó, chúng ta ở trong bệnh viện lại gặp vài lần, bất quá không phải nữ sinh sẩy thai, mà là hấn bị thương. Bị người khác đâm trúng. Hấn ở bệnh viện vô cùng nổi tiếng, thường xuyên nghe thấy người khác nghị luận về hấn. Theo lời bọn họ, ta biết hấn còn có một ca ca tên là Lâm Hạo. Điều này làm cho ta khá kinh ngạc, trên tạp chí tài chính và kinh tế thường xuyên xuất hiện tên y!

Lại theo lời người khác biết đối với chuyện đệ đệ bị thương, Lâm Hạo tức giận ở trong bệnh viện nổi trận lôi đình.

Chính là không biết, y là nổi nóng với người làm tổn thương đệ đệ của y hay là nổi nóng vì đệ đệ y làm vậy.

Về phần nguyên nhân Lâm Nam bị thương, trong bệnh viện cũng có rất nhiều lời đồn, bắt quá nguyên nhân lưu truyền nhiều nhất chính là tình ái.[7]

Cho đến sau này, vì sao lại trở thành bằng hữu với Lâm Nam, đến bây giờ vẫn là việc không thể tưởng tượng nổi. Đại khái nhớ rõ ta ở trong vườn phơi nắng, bên cạnh bỗng có một người chen lên, lãnh đạm nói: “Lại là người a!”

Nhìn quần áo bệnh viện mở rộng, bên trong đầy băng gạc, ta ‘nga’ một tiếng.

Sau đó, gặp nhau mấy lần, chúng ta bắt đầu nói chuyện phiếm, sau đó..... Lâm Nam mời ta đến nhà hắn. Lâm Nam không hề lãnh đạm như ban đầu, kỳ thật hắn là một thiếu niên giống như ánh mặt trời. Chính là nuông chiều quá đâm ra hư hỏng.

Đến khi chúng ta đã quen thân nhau hơn, ta đem theo bệnh lý đến nhà hắn, ta muốn dùng máy quét hình[8] nhà hắn để đem bệnh lịch gửi cho một sở nghiên cứu của Mĩ. Đây là bác sĩ chính mà ta muốn nhờ, máy của bệnh viện hỏng phải sửa chữa. Vừa vặn Lâm Nam đến mời ta, sau khi nghe được một câu nhà hắn có máy quét hình, là ca ca hắn làm việc hay dùng để quét hình văn kiện.

Lâm Nam cũng không hề biết việc ta phẫu thuật, đây là bí mật!

Mà khi hắn hỏi ta, ta cũng ái muội cười cười. Hắn có lẽ cho rằng ta có bệnh mãn tính hoặc bệnh nan y khó nói, thái độ thật cẩn thận.

Lúc này, ta cảm thấy thiếu niên này không xấu như trong tưởng tượng! Sau đó bắt đầu nói chuyện với nhau, dần dần trở nên thân thiết.

Theo yêu cầu của ta, khi quét hình Lâm Nam không có ở lại, mà điều khiển ta vô cùng hối hận này đã làm ta quen biết Lâm Hạo.

Ta không hề biết, khi quét hình, Lâm Hạo vì phòng ngừa tư liệu bị mất, khi quét máy tính tự động lưu giữ một phần. Nếu ta biết, hết thấy là có thể tránh được. Trong bản bệnh lý, không chỉ có tư liệu về ta, dự định quá trình giải phẫu, còn có cả ảnh chụp v.v.....

Qua vài ngày, ta ở bệnh viện gặp Lâm Hạo. Y quý dị nhìn ta, mà ta nhớ rõ chúng ta lần đầu tiên gặp mặt.

“Ca ca, đây là bằng hữu ta, Trữ Chí Hòa. Chí Hòa đây là ca ca ta – Lâm Hạo!” Lâm Nam cười hướng ta giới thiệu.

“Xin chào, ta là Lâm Hạo!” Lâm Hạo hướng ta chìa tay ra.

“Xin chào!” ta chìa tay đáp lại. Lúc ấy thậm chí cảm thấy y rất thân thiết, quả thực là thẳng thắn mà!

Tay bị siết chặt, ta muốn rút về, nhưng Lâm Hạo cũng không chịu buông tay. Khi ta ngạc nhiên nhìn y, y mới buông ra. Sau đó, y hỏi phòng bệnh của ta, ta không hề nghi ngờ liền nói ra cho hắn biết.

Ngày hôm sau, phòng bệnh của ta cũng chỉ còn lại mình ta, tò mò hỏi y tá, hai người cùng phòng ta đều đã chuyển phòng.

Nhìn phòng bệnh vắng vẻ, ta còn có điểm mừng thầm. Trước kia, bên cạnh là một cụ già bị viêm khí quản, uống thuốc luôn ho khan, ban đêm ta cũng không được ngủ an ổn, hướng bác sĩ phản ánh, cũng đành chịu vì thiếu phòng bệnh!

5. Chương 5

Đêm.

Lâu rồi mới có giấc ngủ ngon như vậy.

Ngày hôm sau tinh thần rất tốt, ta đi tìm Lâm Nam nói chuyện phiếm. Lúc bất ngờ gặp ca ca hắn, chào hỏi y qua loa, ta liền cáo biệt Lâm Nam rồi trở lại phòng bệnh của mình, tuy rằng Lâm Nam không cao hứng

lắm, ta cũng không muốn cùng ca ca hân ở cùng một chỗ, chung quy cũng là cảm thấy ánh mắt y thoát nhìn thực không được tự nhiên.

Buổi tối cầm tạp chí nhàn rỗi lật xem, trong đầu vẫn còn lời bác sĩ nói với ta, bởi vì phẫu thuật yêu cầu rất cao, mà vị bác sĩ mổ chính vừa ra nước ngoài để chủ trì một hội học thuật, hy vọng ta có thể chọn lúc phẫu thuật, chính là hy vọng ta chờ thêm hai tháng nữa.

Ta đã đợi rất lâu, nhưng vội vàng phẫu thuật cũng khiến ta trong lòng không yên, có lẽ ta nên đợi thêm chút nữa.

Khép lại sách, ta cầm lấy tai nghe bắt đầu nghe nhạc.

Nhưng âm nhạc êm dịu cũng không thể làm cho tâm tình ta dễ chịu chút nào. Ta buồn bực kéo tai nghe xuống, lại bị người trước mắt dọa đến sắp nhảy dựng lên.

“Người, người như thế nào lại ở đây?” Ca ca Lâm Nam sao lại ở chỗ này?

“Đến xem bằng hữu của đệ đệ!” Lâm Hạo mỉm cười.

Tuy rằng y xuất hiện ngoài ý muốn, ta vẫn là miễn cưỡng cùng y nói: “Cám ơn, bất quá đã trễ thế này.....” Lâm Hạo không chỉ giống như không hiểu ngụ ý của ta, còn ngồi ở mép giường.

“A a!” Ta trừng lớn mắt, không phải ta muốn trừng y, mà là ta bị y kháp[9] ở yết hầu.

Hít thở không thông, mãnh liệt sợ hãi cùng với thiếu dưỡng khí làm trước mắt ta biến thành một màu đen. Ta hôn mê bất tỉnh. Khi tỉnh lại ta thấy vẫn là căn phòng màu trắng như cũ, vẫn ở trong bệnh viện, nhưng không phải phòng bệnh của ta.

Ta sờ sờ cổ, cảm giác bị áp bách tựa hồ còn lưu lại ở nơi nào.

“Còn đau không?” Ta nhìn hướng về một bên. Lâm Hạo từ trong gian bên cạnh đi ra, mặc đồ tắm. Nơi này rất quen, là phòng bệnh cao cấp của Lâm Nam. Ta nhìn quanh bốn phía, hy vọng phát hiện bóng dáng của hân.

“Đừng nhìn, hân chuồn ra ngoài cùng bằng hữu đi chơi rồi!”

Lâm Nam vốn sẽ không an phận ở trong bệnh viện, lại là tuổi thích vui chơi.

“Ta muốn trở về!” Ta không chút đắn đo nguyên nhân y đem ta đưa tới nơi này, xuống giường muốn rời đi.

Lâm Hạo chìa tay cản lại, đem ta đẩy lại lên giường!

“Vội vã trở về như vậy làm gì? Lâm Nam dường như cùng người rất hợp duyên, đệ đệ ta luôn luôn tùy ý làm bậy, người làm như thế nào mà thuận phục được hân?” Lâm Hạo nhướn mày.

Nghe lời nói đầy châm chọc, ta nghi hoặc. Kẻ có tiền đều như vậy sao? Cho rằng mọi người chung quanh ai ai cũng đều có ý đồ xấu, hơn nữa nói thuận phục cũng quá kỳ quái!

“Ta không biết người đang nói cái gì. Ta cùng Lâm Nam chỉ là bằng hữu bình thường.”

“Thật không?” Lâm Hạo đột nhiên đưa bắt lấy một cánh tay ta, sau đó lấy ra kim tiêm đâm vào. Ta kinh hoảng giãy dụa, nhưng đầu không lại sức lực y, được thủy tiến vào trong thân thể.

“Người tiêm cái gì vào trong người ta?” Ta hỏi.

“Rất nhanh người sẽ biết!” Lâm Hạo nói.

Ta phẫn nộ mắng: “Người có bệnh, bệnh thần kinh, biến thái!”

Lâm Hạo ánh mắt trống rỗng, xem ra đã thực sinh khí: “Biến thái? Người mới là biến thái, câu dẫn đệ đệ của ta? Muốn đổi lại được điều trị tốt? Người rất thành công, Tiểu Nam yêu cầu ta mời bác sĩ tốt nhất tới chữa bệnh cho người!”

Cái gì? Y đang nói cái gì? Ta câu dẫn Lâm Nam? Thật sự khôi hài. Ta khi nào nói muốn Lâm Nam tìm người chữa bệnh cho ta. Lâm Nam lại không biết nguyên nhân ta đến bệnh viện!

Đầu óc trở nên mơ hồ nặng trĩu, ta nghĩ Lâm Hạo tiêm vào ta có lẽ là thuốc an thần!
Người trước mắt bắt đầu mơ hồ, chồng chéo, ta nhắm hai mắt lại.
Tiếng cười trầm thấp của Lâm Hạo truyền đến bên tai.

6. Chương 6

Trí nhớ của ta dừng lại ở đây. Khi tỉnh lại, ta đã trở về phòng bệnh của mình, tựa như một giấc mộng. Nhưng, ta chợt giật mình, phát hiện cơ thể có gì đó không đúng.

Cởi bỏ bệnh phục rộng thùng thình, trên ngực đầy những vết ứ ngân màu tím. “Oanh” một tiếng, có cái gì đó ở trong đầu nổ tung.

Ta run run cởi quần, trên đùi là vết máu đã khô. Do dự một chút, ta cắn răng dùng tay lần mò xuống hạ thể. Huyệt khẩu súng đỏ, chung quanh dính đầy chất dịch màu trắng.

Kéo lật drap trải giường, ta phần nộ muốn đi chất vấn y. Nhưng ta rất nhanh liền đình chỉ động tác, vùi mặt vào gối gào khóc một trận. Vẫn là không dám đi tìm y, sẽ bị kẻ khác biết đến, sẽ bị kẻ khác kỳ thị!

Run run chân đi tới bồn nước ấm, khóa trái cửa, bắt đầu dùng nước lau rửa, cơ hồ cạo sát một tầng da. Nếu không phải thắt lưng cùng chân vô cùng đau, ta không biết sẽ chà xát cho tới khi nào.....

Nhìn thấy Lâm Nam ta liền sẽ nghĩ đến Lâm Hạo, vì vậy ta cũng không muốn gặp Lâm Nam.

Tránh hẩn vài ngày, vẫn là bị hẩn bắt lại.

“Người rốt cuộc có ý gì?” Lâm Nam nổi giận đùng đùng.

Ta cúi đầu nhìn mũi chân, “Không có ý gì.....”

“Không có gì tại sao người muốn trốn tránh ta?”

“Ta tại sao phải trốn tránh người!” Ta hỏi ngược lại hẩn.

“Ta đang hỏi người đấy, người không trốn ta, vậy tại sao mấy ngày nay ta đều không nhìn thấy người!”

“Ta cùng người không cần phải ở một chỗ! Ta đến bệnh viện cũng không phải để đùa cùng người!” Nói xong, ta lại nghĩ tới ca ca hẩn, ngữ khí không dễ chịu nói.

“..... Người” Lâm Nam hít vào một hơi, sau đó nói: “Không lẽ bệnh người lại chuyển biến xấu?.....”

Ta kinh ngạc nhìn hẩn. Cái gì?! Nhưng nhìn mắt vẻ mặt ngoài ý muốn của ta, không biết hẩn lý giải thành cái gì, hẩn còn nói: “Người yên tâm, ta sẽ nói với ca ca, sẽ giúp người tìm bác sĩ tốt nhất, người nói cho ta bệnh của người đi, ta không muốn hỏi bác sĩ.....”

Không nên, Lâm Hạo nói, Lâm Hạo cho rằng ta lợi dụng đệ đệ y.....

Ta ánh mắt khí đỏ trừng mắt nhìn Lâm Nam: “Ai cho người xen vào việc của người khác! Người sao lại nhiều chuyện như vậy, người ...người.....”

Lâm Nam vô tội nhìn ta, ta liền xoay người dời bước.

“Người làm sao vậy?” Lâm Nam theo sau hỏi.

Trong lòng ta càng thêm buồn bực, quát: “Người cút đi, ta không muốn nhìn thấy người!”

Lâm Nam từ trước tới nay chưa bao giờ bị người khác nói như vậy, mặt đen lại quay đầu bỏ đi.

Phía bên kia hành lang, Lâm Hạo đến tìm Lâm Nam, rất xa. Mặt ta lập tức trắng bệch, Lâm Nam hất tay Lâm Hạo. Lâm Hạo lại hướng tới ta khẽ nhếch mép cười.

Khoảng cách quá xa, ta lại cảm thấy chính mình nhận ra trong nụ cười kia chứa đầy châm chọc cùng đắc ý!

Nếu Lâm Hạo hy vọng ta cùng Lâm Nam tách ra, như vậy y đã thành công. Ta nhìn thấy Lâm Nam sẽ nhớ tới đêm đó! Ta sẽ không bao giờ cùng Lâm Nam qua lại nữa.

Ti vi bệnh viện bắt được không ít kênh, vì muốn giết thời gian ta nhàn rỗi cứ bấm điều khiển từ xa.

Vài ngày kế tiếp Lâm Nam quả nhiên không đến tìm ta nữa, kiêu từ[10] như hấn bị ta mắng như thế đương nhiên sẽ không đến nữa, ta cười nhạo. Nhưng, lại qua vài ngày, Lâm Nam cứ nhiên lại xuất hiện.

“Chuyện kia, người có lẽ vì sinh bệnh nên tâm tình không tốt, ta ngày đó nói cũng không đúng, là ta xen vào việc của người khác, bắt quá ta vẫn muốn giúp người!”

Đối mặt với lời xin lỗi thẳng thắn của Lâm Nam, ta hoang mang. Ngày đó quả thật là ta giận chó đánh mèo trút giận lên hấn, hấn lại đến xin lỗi. Nhưng là, ta cũng không thể tha thứ cho hấn, ta không thể qua lại với hấn. Là ca ca hấn, đều không phải do ta gây ra. Chuyện lần trước, ta rùng mình, chính là Lâm Hạo đưa ra lời cảnh cáo.

“Người đi đi!” Ta nói.

Có thể do ta sắc mặt quá kém, Lâm Nam nói một câu: “Người nghỉ ngơi đi!” liền ly khai.

Nhưng ta vẫn cảm thấy hấn sẽ còn tới nữa. Không thể dây vào thì chỉ còn nước trốn tránh, nghĩ thế, ta liền nhanh chóng đi tìm bác sĩ, nói với bác sĩ trước hết ta sẽ trở về nhà. Không có hành lý gì vướng víu, ta chỉ đơn giản thu thập vài bộ quần áo rồi đến nhà nghỉ.

Nhà ta ở thị trấn, vì phẫu thuật nên mới chuyển đến nơi này.

Hai tháng rất nhanh liền đi qua, ta lại quay về bệnh viện. Hai tháng, Lâm Nam hấn đã sớm xuất viện.

Mấy ngày trước kiểm tra sức khỏe, nếu thuận lợi, mấy ngày kế tiếp sẽ an bài phẫu thuật. Ta cao hứng đợi tin tức.

Nhưng là một ngày, kì hạn ta chờ đợi nhất lại bị trì hoãn.

“Xin hỏi có phải có vấn đề gì không?” Ta phập phồng lo sợ hỏi, thật sự là biểu tình trên mặt bác sĩ rất quái.

“..... Cái này.....” Do dự một hồi, bác sĩ mở miệng: “Hôm nay lấy nước tiểu lần nữa để kiểm tra.”

Hôm trước vừa kiểm tra xong a! “Xin hỏi có vấn đề gì phải không?” Ta nói.

“Có thể là phòng thí nghiệm làm sai, người kiểm tra lần nữa đi!” Bác sĩ của ta cười lấy lệ, ta càng lo lắng.

Bệnh viện lớn như vậy, sao có thể làm sai. Rốt cuộc có vấn đề gì, có phải ta lại mắc bệnh gì hay không. Kéo vạt áo, ta vẫn là đi lấy nước tiểu.

Lại qua một ngày, bác sĩ thần sắc càng cổ quái, kêu ta cùng hấn đi tới phòng trực ban.

Ta chờ đợi hấn tuyên án.

7. Chương 7

Đối mặt sự gấp gáp của ta, bác sĩ tựa hồ cũng có chút khẩn trương.

“Ngài nói đi!” Ta miễn cưỡng cười mở miệng.

Bên tai truyền đến âm thanh thở dài: “Ngài thật sự hy vọng phẫu thuật sao?”

Ta kinh ngạc ngẩn đầu: “Đương nhiên, bằng không ta sẽ chẳng tới nơi này!” Chi phí phẫu thuật hao hết toàn bộ tài sản, không thể cùng người thân bằng hữu nói rõ ngọn nguồn, cũng vô pháp đi vay mượn tiền.

Ước đoán di sản của cha mẹ, ta đi tới nơi này, trong di vật ta mới phát hiện trong nhà luôn luôn gom góp tiền vì ta.

Trong lòng tiếc nuối cùng thương cảm song thân đã qua đời, lại có khát khao với tương lai, ta đi tới thành thị xa lạ, thành thật với thân thể của chính mình, sao có thể là không thật tâm chứ?!

“Người xem cái này đi.....” Bác sĩ đưa cho ta một giấy.

Ta xem rồi lại xem, hoài nghi hỏi: “Đây, đây là.....”

“Chúng ta cũng cho rằng là sai, tuy sai lầm như vậy cơ hồ không có khả năng, vẫn là kiểm tra lại một lần nữa, nhưng kết quả vẫn giống nhau Người có thai.....”

Ta bỗng nhiên đứng dậy, đẩy ngã ghế dựa ngắt lời hắn.

“Người bình tĩnh một chút, Trữ tiên sinh!”

Bác sĩ còn nói gì sau đó nữa, nhưng ta hoàn toàn không lọt vào tai bất cứ điều gì, cả người đều lạnh, là lần đó, nhất định là như vậy! Ngay cả những lời biện bạch đơn giản nhất ta cũng đều không nói, đầu óc trống rỗng lập tức leo lên xe đến nhà Lâm Nam theo trí nhớ.

Ngón tay run lên, liều mạng đập vào cửa sắt, ngay cả chuông cửa cũng quên ấn.

“Xin hỏi ngài tìm ai?” Từ trong loa trên cửa truyền ra một giọng nữ lễ phép, là người hầu của Lâm gia.

Ta không trả lời, vẫn đập cửa như cũ.

.....

Cửa mở, ta ngơ ngác tiến vào, vẻ mặt bất ngờ của Lâm Nam thoát nhìn cực chói mắt.

“Sao người lại tới đây? Cũng không thềm nói lời nào với ta, ta đi đón người, người lần trước đi tới đâu vậy? Cũng không nói gì cả, là giận ta sao? Ta muốn tìm người, ca ca nói như vậy không tốt! Thật là..... Hoàn hảo, Tiểu Tề nhớ rõ người lần trước đã tới, cũng không nói một chút” Lâm Nam nói một loạt câu không hề ngừng nghỉ.

Những gì nói trước đó ta đều không nghe rõ, nhưng hai chữ ca ca làm ta cả người run lên.

“Ca ca người đâu?” Ta hỏi.

“A?” Lâm Nam nghi hoặc há mồm.

Ta lớn tiếng nói: “Lâm Hạo đâu? Hắn ở nơi nào?”

Ta nghĩ lúc đó vẻ mặt ta nhất định rất giận dữ, Lâm Nam kinh ngạc nói: “Ồ công ty”, vừa nói xong, Lâm Nam sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng: “Có phải ca ca ta đã làm gì phải không? Hắn cứ như vậy, lúc nào cũng uy hiếp bằng hữu của ta, chờ hắn về ta sẽ nói với hắn. Người đừng tức giận nữa, ta sẽ cùng hắn nói chuyện!”

“Không phải!” Ta hô to: “Ta muốn gặp hắn!”

Lâm Nam gãi gãi đầu, thấy ta không chịu nói lí do cho hắn, sắc mặt lại không tốt, cư nhiên không phản bác gọi điện cho Lâm Hạo. Khi Lâm Hạo trở về, ta trầm mặc ngồi, không quan tâm Lâm Nam hỏi có muốn mang nước trà đến không!

“Làm sao vậy? Vội vã kêu ta trở về, không phải là người lại gặp rắc rối chứ?” Lâm Hạo tháo caravat tiến vào.

Nhìn thấy ta trên sofa, ngoài ý muốn nhíu mày: “Bằng hữu của người đến đây? Như thế nào? Là hắn có phiền toái?”

Ta nắm chặt tay đứng lên, đi đến trước mặt y. Rốt cuộc không duy trì được sự bình tĩnh giả dối này, dậm mạnh lên mặt y. Vì bất ngờ, y cũng không tránh được, nhưng là, việc kia chỉ giới hạn cho lần đầu mà thôi, nắm dậm tiếp theo đều không đánh được, một là Lâm Hạo tránh được, hai là Lâm Nam từ phía sau ngăn cản ta.

“Ta giết người, người tên hỗn đản này!” Ta tức giận mắng, thanh âm nghẹn ngào.

Lâm Nam kinh hoảng nhìn ta, lại nhìn Lâm Hạo: “Ca ca người đã làm gì vậy? Chí Hòa người bình tĩnh một chút, người nói cho ta biết làm sao vậy?”

Ta làm thế nào có thể mở miệng được, ta thậm chí không rõ Lâm Hạo vì cái gì làm như vậy. Là bởi vì ta thân thiết với đệ đệ y?

8. Chương 8

Ta thở hổn hển, vùng tay đâm lung tung.

Tâm tình kích động quá mức khiến ta giẫy khỏi vòng tay Lâm Nam, lại vọt tới trước mặt Lâm Hạo.

Bị móng tay của ta cào đến, Lâm Hạo một phen đẩy ra ta: “Người điên à?”

Có lẽ chân ta không ổn định, cũng có thể là khí lực Lâm Hạo quá lớn, ta nháy mắt ngã đổ về phía sau, đập lên góc tường. Kỳ thật va chạm chẳng hề gì, nhưng lửa giận công tâm khiến ta mềm nhũn ngã xuống, trước mắt một mảnh hắc ám.

Tiếng Lâm Nam kinh hô mơ hồ vang lên!

Sau đó, Lâm Nam đỡ ta lên phòng ngủ. Khi ta tỉnh dậy, Lâm Hạo đang ngồi bên cạnh.

Ta lập tức nhìn phía bốn, hy vọng phát hiện Lâm Nam.

“Đừng tìm, Tiểu Nam đến trường học rồi!”

Ta mặt trắng bệch. Không tin. Lâm Nam biết rõ ta cùng ca ca hẳn bất hòa mà còn để ta một mình ở chỗ này.

Lâm Hạo nhìn thấu suy nghĩ của ta, thản nhiên nói: “Ta nói muốn cùng người nói chuyện rõ ràng, hẳn mới thôi tìm cách không đi học, bất quá, như thường lệ, hẳn sẽ chịu không nổi bao lâu mà chạy về. Cho nên, chúng ta hãy nói cho rõ ràng đi!”

Ta nhìn Lâm Hạo. Y bình tĩnh như vậy nên ta nghĩ y không biết cái gì. Tuy rằng ta nhất thời xúc động đến nơi này, nhưng ta cũng không muốn cho y biết..... Thực tế ta đã muốn hối hận với hành động của chính mình, tới nơi này thì có thể vẫn hồi được cái gì đâu?!

“Người lúc ấy không tìm ta, qua lâu như vậy lại muốn yêu cầu cái gì? Nói đi, muốn bao nhiêu tiền?”

Ta không thể tin tưởng mắt nhìn Lâm Hạo. Y cho rằng ta đến áp chế y, vơ vét tài sản y sao?

“Hoặc là, người muốn được điều trị tốt nhất ” Lâm Hạo lại bổ sung.

Trong lòng phần nộ không thể hình dung, chưa bao giờ xuất hiện nhưng giờ trào dâng hận ý.

“Người vì cái gì làm như vậy?” Ta kiềm chế thanh âm run run hỏi.

“Nga? Lâm Nam hẳn là đệ đệ ta yêu thương, ta không hy vọng hắn bị người khác lợi dụng, cũng hiểu kì người dựa vào cái gì mà quấy rối hắn.....”

Quả nhiên..... Chính là như vậy mà thôi.

Ta nhắm mắt lại, cảm giác như trong lòng có một cỗ băng, lạnh đến xương cốt. Ta không biết ngay lúc đó chính mình có phải hay không có ý muốn cùng y chết chung, tóm lại, ta cầm lấy cạnh bình hoa.

Nhà Lâm Nam cái gì cũng quý giá, ta cầm lên nó ném về phía Lâm Hạo. Lâm Hạo cúi nhanh xuống né, bình hoa hướng về phía tường vỡ nát, mảnh nhỏ bắn ra trong phòng.

Lâm Hạo nhanh chóng vịn tay ta, đem ta đẩy ngã trên mặt đất.

Mảnh gốm sứ cắt lên cánh tay, nhưng ta một chút cũng không cảm thấy đau đớn.

“Đồ thần kinh!” Đối với ta liên tiếp dùng bạo lực, Lâm Hạo khinh thường phun nhỏ.

Lòng bàn tay nắm chặt một mảnh vỡ lớn, ta khép tay lại, loạng choạng đứng lên, lại một lần nữa vọt đến. Lúc này đây, Lâm Hạo mãnh lực đập lên cơ thể ta, lưng, eo bụng, sau đó là.....

Ô..... Đau đớn kịch liệt từ dưới bụng truyền đến, ta khó chịu kêu rên cuộn tròn cơ thể.

Có cái gì đó trượt dưới đùi, tim ta đột nhiên co rút, dự cảm không rõ hiện lên trong lòng.

Lâm Hạo ngoài ý muốn nhìn ta, tựa hồ cho rằng y đánh không nghiêm trọng như vậy.

“Giả vờ gì vậy?”

Đã không còn thừa lực mở miệng, ta gian nan hô hấp, trên trán mồ hôi chảy xuống đến mắt.

Lâm Hạo ôm lấy ta, muốn đem ta đặt lại trên giường, sau đó ta nghe thấy y nghi hoặc ân một tiếng, theo ánh mắt y, trên sàn là một bãi máu đọng. Có lẽ lo lắng ta có thể chết trong này, Lâm Hạo bắt đầu hỏi ta rốt cuộc làm sao vậy? Sau đó ôm lấy ta đi ra ngoài: “Đến bệnh viện “.

“Không!” Ta yếu ớt mở miệng, ta không cần đến bệnh viện. Thân thể này sẽ bị chê cười!

9. Chương 9

Mười ngón nhanh chóng chế trụ cánh tay Lâm Hạo, có chết ta cũng không muốn đi, nếu bị người khác phát hiện.....

Không nghĩ tới Lâm Hạo cứ nhiên nghe xong ta nói, đem ta ném lên giường. Khi ta tưởng rằng ta sẽ nằm chờ chết tại nơi này, Lâm Hạo lấy điện thoại di động, gọi bác sĩ riêng của nhà y.

Ta hít vào, cái này với đi bệnh viện có khác gì nhau, vẫn là sẽ bị người khác biết, vẫn là ở trước mặt Lâm Hạo.

Nhưng, khí lực ta theo máu chảy ở hạ thể mà trôi đi.

Khi Lâm Hạo kêu bác sĩ đi vào, trong phòng ngủ đã tràn ngập nồng đậm mùi máu tươi. Bác sĩ trung niên kinh ngạc nhìn đồng hồ trong phòng ngủ, lại nhìn ta, nói: “Xin hỏi có bị thương hay không!”

“Không có, không có một vết thương, ta chỉ là đá hấn vài cái!” Lâm Hạo mở miệng nói.

Trong phòng đầy máu đương nhiên phải có nguyên nhân, lại rất nhanh kiểm tra đánh giá ta một chút, “Thỉnh ngài cởi quần!”

“Không, không cần, người, người đi ra ngoài!” Ta dứt quãng nói.

Lâm Hạo không kiên nhẫn liền giơ tay túm lấy dây thắt lưng của ta. Ngay cả chống cự tượng trưng đều làm không được, ta trở mặt nhìn Lâm Hạo cõi bình chương[11] duy nhất của ta, đeo găng tay bác sĩ bặt mỗ chân ta.

Cảm giác nhục nhã khiến ta vốn đã bị tra tấn thể xác đau đớn và tinh thần mệt mỏi, mắt trở nên ướt ướt, hít hít không khí, không cho chính mình bật khóc.

Ánh mắt bác sĩ nhìn về phía ta đầy vẻ kinh ngạc, ta lảng tránh hắn, cắn chặt răng.

“Lâm tiên sinh, hấn thể chất đặc thù, dấu hiệu này như là sinh non.....” Nhìn Lâm Hạo sắc mặt đột nhiên thay đổi, bác sĩ kia vội nói nhanh hơn: “Đương nhiên cũng không bài trừ trường hợp bụng u vỡ, hoặc là.....”

Lâm Hạo nhìn ta, nói: “Nên làm gì bây giờ?”

“Bởi xuất huyết quá nhiều, phải nhanh chóng đưa đến bệnh viện, bằng không sẽ nguy hiểm đến tính mạng!” Bác sĩ trung niên thu lại biểu tình, một bộ bình thản.

Lâm Hạo nhíu mi, bác sĩ như nhìn ra ý tứ của hắn nói: “Hắn cần cầm máu, truyền dịch hoặc truyền máu, tất yếu có lẽ sẽ phải phẫu thuật!”

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ta cảm giác chính mình đã đến cực hạn. Lâm Hạo chuyên chú lái xe, ta thì toàn lực khắc chế hạ phúc quần đau.

Cuối cùng vẫn là đến bệnh viện..... Hơn nữa còn phẫu thuật.

Chuyện còn lại ta không nhớ được bao nhiêu, chỉ biết người mặc áo trắng trước mắt qua lại lắc lư, cùng với Lâm Hạo nhìn không ra trên mặt có cảm xúc gì. Mê man hai ngày, ta rốt cuộc chuyển tỉnh.

Phòng bệnh yên lặng có thể nghe thấy tiếng hô hấp của chính mình.

Y tá bên cạnh lập tức cầm lấy microphone báo cáo.

Đây là phòng chăm sóc đặc biệt..... Nghe nói ở tại phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện này tốn ít nhất một ngàn một ngày, nhưng không phải lúc nào cũng có phòng trống. Nâng cổ tay lên, trước sự kinh hô của y tá rút kim tiêm truyền dịch tĩnh mạch ra.

“Ta muốn đi ra ngoài!”

Y tá trẻ tuổi đại khái chưa bao giờ gặp phải người như ta, lấy miếng bông đè lên tay ta nói: “Ta gọi bác sĩ, người cùng bác sĩ nói chuyện!”

Quả nhiên là hiệu suất tốt, cửa bật mở ra.

“Ngài không thể ra đi ngoài, người xuất huyết rất nhiều, tốt nhất nên nằm trên giường!”

“Ta muốn đổi phòng bệnh!” Ta nói.

“Cái này không được, Lâm tiên sinh đã giao cho chúng ta, người an tâm dưỡng bệnh.”

“Ta tại sao phải nghe theo lời hăn, ta muốn xuất viện!” Nói tới đây, ta đã có chút phần nộ.

10. Chương 10

Biểu tình hài hước tức cười, con người ấy khước miệng lại lãnh đạm. Chỉ bằng một ánh mắt, bác sĩ và hộ tá trong phòng đều lặng yên đi ra ngoài.

Lâm Hạo đến gần, ta nhìn y, không muốn mở miệng.

“Sao? Không cảm kích ta cứu mạng người?” Lâm Hạo nhíu lông mày, giống như không hài lòng với biểu tình của ta. Nhìn y đến gần, ta cả người phát run lên, lưng dựa vào tường.

Nhắm mắt lại, xoay đi, quyết định không chú ý tới y.

“Người không muốn biết rốt cuộc thế nào sao?” Lâm Hạo nói.

Hô hấp ngưng lại, ta mở mắt ra, “Thế nào cái gì?”

Lâm Hạo ánh mắt *** loạn nhìn về phía bụng ta. Cho dù cách một lớp chăn, ta vẫn cứ nắm chặt tay, việc đã qua lâu như vậy, nhưng ở trên giường đối diện y như vậy vẫn khiến ta nghĩ đến chuyện không tốt!

Cánh tay được truyền dịch có chút đau nhức.

“Trong bụng người có cái gì, hăn là so với ta người rõ hơn nhiều!” Lâm Hạo lui ra phía sau từng bước, “Người dường như rất sợ ta, ta có lẽ nên tránh xa một chút!” Nghe được hai chữ “đỗ tử” [12], ta như bị búa nện vào ngực.

Muốn biết thân thể rốt cuộc thế nào, nhưng ta hi vọng thứ không nên tồn tại trong bụng có thể rời khỏi cơ thể ta.....

Tỉnh táo lại đi, ta hối hận mình đã đi tìm Lâm Hạo, hoàn toàn là tự rước lấy nhục, hành vi ngu xuẩn! Lâm Hạo trên mặt một chút ứ thanh đã sớm biến mất, lại khôi phục gương mặt soái khí lạnh lùng.

Nếu giết y, giải tỏa bức bối, báo thù, nhất thời thống khoái, sau đó, trong lao ngục tương lai chính mình cũng sẽ hối hận. Vì y mà hủy diệt chính mình, cả đời sẽ không không cam lòng! Ta còn trẻ, vết thương dù sâu, một ngày nào đó cũng sẽ khỏi hăn!

Lâm Hạo nói: “Ta đối với người rất tốt, cố ý phân phó bác sĩ hết sức bảo trụ hài tử của người, ta muốn xem xem người có thể sinh ra cái gì.”

Lâm Hạo ngữ khí ác ý có lực sát thương không thua nội dung lời nói.

Lẽ nào.....

“Không hổ là bác sĩ đứng đầu, cư nhiên đúng là làm được!”

“.....” Nắm chặt bàn tay đến mức không thể chặt hơn.

“Ha ha, mặt gươi xanh quá, tân tân khổ khổ[13] cứu tính mệnh người, đừng đập hư. Người hảo hảo nghỉ ngơi đi!” Nói xong, Lâm Hạo bấm chuông. Vài giây sau, bác sĩ ở bên ngoài bước vào, xem ta sắc mặt không tốt, do dự mở miệng: “Lâm tiên sinh, bệnh nhân vừa tỉnh, không nên kích động hẳn. Tuy rằng đã qua nguy hiểm, bắt quá thân thể hẳn..... Vẫn là rất mạo hiểm!”

Một ánh mắt thuận lợi khiến bác sĩ câm miệng, vuốt cằm nói: “Đệ đệ ngốc của ta còn hỏi ta người thế nào rồi?”

Không phải Lâm Nam cũng biết chứ.

“Người sao rồi?” Bác sĩ áo trắng lập tức tiến lại xốc chần lên.

Hô hấp không đủ không khí, thật là khó chịu.

“Ta đương nhiên không nói cho hẳn, nếu nói người mang thai hài tử của ta, ha ha, hẳn khẳng định sẽ bị hù chết!” Không để ý người khác ở đây, Lâm Hạo tự nhiên nói.

Một hơi vận lên không được, ta nghẹn đỏ mặt. Nhanh chóng đeo cho ta bình dưỡng khí, bác sĩ kia nói: “Lâm tiên sinh, thỉnh ngài đi ra ngoài, bệnh nhân hiện tại không tiện gặp khách!”

Ta nở nụ cười, rốt cuộc không cần phải nhìn thấy Lâm Hạo.

Chung quanh thực yên lặng. Ta biết bác sĩ kia vẫn đứng bên cạnh, nhưng ta không khống chế được nước mắt.

“Ai.....”

Nhẹ nhàng thở dài, hẳn là thương hại ta sao? Ta không cần người khác thương hại, không muốn mình có vẻ đáng thương.

Nước mắt lại càng không khống chế rơi xuống.

“Người hiện tại không thể động khí[14], hảo hảo nghỉ ngơi, còn nữa không được nắm chặt tay, cần phải hồi huyết.” Thanh âm dừng một chút, “Ta xem vẫn là cần ít trợ giúp, cho người một ít bang trợ hưu tức được[15].”

Không biết có phải do hiệu quả của được thật sự vô cùng tốt, hay là ta quá mệt mỏi, rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

11. Chương 11

Âm thanh máy giám sát tích tắc khiến tỉnh lại.

Mê man lâu khiến đầu óc ‘đột đột ‘ đau buốt. Nghiêng đầu nhìn máy móc giám sát bên cạnh, biểu hiện những cuộn sóng phập phồng, trong óc ngơ ngẩn!

Rời khỏi nơi này.....

Cửa toilet bên cạnh phát ra ánh sáng, y tá chăm sóc hẳn là ở bên trong! Ta trấn tĩnh khoác thêm quần áo, kéo kim tiêm ra, huyết châu trào ra, ta không kiên nhẫn lấy tay dè lại.

Xoay mở cửa, không chút do dự bước đi ra ngoài. Bên ngoài y tá trực ban ngủ gà ngủ gật trên bàn, hành lang cũng là một mảnh yên tĩnh, ta cúi thấp đầu, thuận lợi ra khỏi bệnh viện.

Đến ở tạm trong một nhà nghỉ nhỏ, so sánh với trước, căn phòng đơn giản mộc mạc, nhưng làm người ta an tâm.

Ngủ lâu như vậy, hiện tại rốt cuộc ngủ không nổi nữa.

Mở ngăn kéo lấy bản ghi chép, tra tìm ở trên mạng..... Một chuỗi tên được làm người ta hoa mắt.

Xé tờ giấy, ghi nhớ kỹ. Bụng có điểm đói, gọi thức ăn bên ngoài, nhưng lại không thèm ăn! Vội vàng ăn mấy miếng vào bụng, rồi cứ như vậy nằm trên giường thẳng đến bình minh.

Tiếp xúc ánh mặt trời chói sáng, trước mắt một màn màu đen. Nằm trên giường cảm thấy không ổn, hiện tại thân thể đặc biệt hư nhược vô lực. Nuốt nuốt nước bọt, ta đến bệnh viện gần nhất.

Giấy trong tay vo thành hình tròn, ta bực bội ném bừa sang chỗ khác. Bác gái bên cạnh ta liếc mắt một cái, ta cười khổ nhặt lên nó, thảng đến thùng rác kế tiếp xuất hiện trước mặt ta mới bỏ vào.

Cho dù không hiểu, nhưng đến khi biết thuốc sinh non[16] có quy tắc sử dụng nghiêm khắc, ta không ngờ như vậy cũng có thể đánh mất một sinh mệnh.

Bác sĩ phụ khoa cho dù bất ngờ, vẫn là hỏi ta có chuyện gì.

“Là như thế này, bạn gái ta mang thai ngoài ý muốn, cô ấy rất cần thuốc sinh non!.....”

Trong đầu hỗn độn quanh quẩn lời nói của nữ bác sĩ, kiểm tra sức khỏe, hỏi bệnh sử, bài trừ trường hợp không thích hợp dùng thuốc sinh non, Mifepristone, lưu lại viện để theo dõi.....

Yêu cầu đem ‘bạn gái’ mang đến bệnh viện, mới cho ta được.

Ta đành phải đi ra.

Ở ngã tư đường hẻm lách, tìm một tiệm thuốc nhỏ, ông chủ bán được lãnh đạm liếc mắt nhìn ta liếc một rồi lấy được, ta nhẹ nhàng thở ra.

“Cậu trai trẻ, hảo hảo xem hướng dẫn sử dụng, đừng hại tiểu cô nương!”

Chật vật gật đầu, ta xoay người còn nghe được sau lưng “Tuổi còn nhỏ, không chịu học hành gì cả.....”

Mệt mỏi trở về nhà nghỉ, thuận tiện mua một hộp cơm, hộp thuốc trong quần áo bị ta lẫn qua lộn lại vuốt ve.

Vừa đóng cửa lại, ta bị người trên ở sô pha dọa giết mình..... Lâm Hạo như thế nào lại ở chỗ này!!!

12. Chương 12

Ném hộp cơm trong tay, ta lập tức lao mình tới cửa.

Ta nghe được tiếng Lâm Hạo đứng dậy, sofa cũ kĩ phát ra âm thanh ‘két két ‘!

Chân bắt đầu như nhũn ra, ta vẫn cố điều khiển sức lực toàn thân hướng ra bên ngoài. Nhìn thang máy ầm mãi không lên, ta hướng cầu thang mà chạy.

Khi ta xuống được một tầng, gáy áo bị y bắt được, “Người chạy cái gì!”

Lâm Hạo hung tợn nói.

“A! Buông ra!” Ta theo phản xạ kinh hoàng kêu lên!

Trong tòa cao ốc yên tĩnh vang vọng thanh âm của ta, Lâm Hạo kéo ta đi. Ta nhìn ánh mắt y chứa bao tức giận, sau đó, tiếng kêu của ta ngừng lại. Y che miệng ta, đem ta lôi trở về gian phòng.

Cầu thang cọ vào cẳng chân ta, chiếc quần mỏng manh không che được hết, trên đùi rất đau.

Cánh cửa bị đập mạnh, phát ra thanh âm dữ dội.

Ta vẫn bị y kéo dài tới bên cạnh sofa. Nhìn ta không thở được, Lâm Hạo cười lạnh từ trong quần áo lấy ra hộp thuốc lá, rút ra điếu thuốc, tư thế tao nhã châm lửa.

Khi ta hơi tốt lên, một làn khói phun đến mặt ta, ta bị sắc nên ho khan dữ dội.

“Khó chịu?” Lâm Hạo dùng chân đá đá cánh tay ta.

“.....” Ta vì cái gì muốn chạy, bị Lâm Hạo dẫn vật như vậy. Là sai lầm của ta.

“Ai cho phép người đi?”

Lâm Hạo nói đương nhiên, ta ngược lại bắt đắ dĩ. Với loại người như y, lời nói xem như là dư thừa. Bọn họ luôn coi mình là trung tâm, hoàn toàn không để ý suy nghĩ của người khác!

Thấy ta không nói lời nào, Lâm Hạo nắm chặt điều thuốc, túm lấy cánh tay ta, đem ta xách vào phòng tắm nhỏ hẹp.

Vừa bước vào, Lâm Hạo bắt mẫn ‘hừ’ một tiếng. Xem ra đối với y, nơi này không vừa mắt.

Buông ta ra, Lâm Hạo mở vòi hoa sen. Ta chống tay trên bồn rửa mới không bị trượt chân trên mặt đất. Lâm Hạo đang vật lộn với vòi hoa sen điều chỉnh độ nóng lạnh của nước, miệng không kiên nhẫn tuôn ra những lời thô tục.

Gương phía trên bồn rửa tay phủ kín sương mù, ta còn thấy gương mặt chính mình xanh xao, thần sắc mệt mỏi.

“Người làm sao lại đến cái chỗ quỷ quái này, mẹ nó, bệnh viện tốt không ở, lại chạy tới nơi tầm thường này a!” Lấy tay vén vén xối vào tóc trên trán, Lâm Hạo nói.

“Sớm biết thế này đã đem người lôi về tắm sau, phòng tắm rác rưởi này!..... Mau tắm sạch sẽ đi, người bẩn thỉu giống như ăn mỳ vậy!”

Cho dù bị dính đầy bụi bặm, nhưng so với ăn mỳ vẫn là khác nhau. Lâm Hạo có lẽ là kẻ có tiền mắc bệnh khiết phích (thích sạch sẽ), trong hoàn cảnh đầy đủ, tự nhiên có cuộc sống cao nhã.

Lâm Hạo bắt đầu cởi quần áo ta, ta hoảng sợ nhìn y!

“Ánh mắt người kiểu gì vậy? Ai mà có hứng thú với ăn mỳ, người tắm rửa sạch sẽ cho ta!” Lâm Hạo trở nên thô lỗ.

Nói thế nào ta cũng không nguyện để y nhìn ta lỏa thể. Một hồi giằng co, ta ăn mấy bạt tay, trên mặt tê rần. Dù ngâm trong nước nóng khiến người sưng lên vô cùng khó chịu, ta vẫn không chịu để y cởi quần áo của ta. Lâm Hạo nắm tay vung lên trước mặt, khi ta nhắm mắt chuẩn bị tiếp nhận, Lâm Hạo lại nở nụ cười: “Không quan hệ, ta đi ra ngoài chờ, người hiện tại cũng không thể bị đánh. Dù sao trong bụng người cũng đang có con của ta!”

So với bị đánh còn đả kích hơn, thân mình ta căng thẳng, trên mặt dường như cào đau rát.

Cười ha ha, Lâm Hạo khoái trá đi ra ngoài.

Nước mát pha lẫn nước ấm rơi xuống, ta lấy ra viên thuốc từ trong quần áo. Ta biết với thân thể hiện tại suy yếu của ta không thích hợp uống nó. Nhưng, ta chờ không được nữa. Lời nói vũ nhục giống dao nhọn đâm vào ***g ngực. Nếu Lâm Hạo đem ta trở về, thật sự muốn ta sinh hạ nghiệt chủng này, ta rùng mình, loại khả năng này thật đáng sợ!

Mặc dù chỉ vài lần gặp mặt, nhưng sự hiếu kì cùng hứng thú ác độc của Lâm Hạo thật sự làm cho người khác không chịu nổi!

Hơn nữa với cá tính y, ta chạy trốn khỏi bệnh viện, y cư nhiên lại tự mình tới đây, thực sự làm ta bất ngờ. Cũng khiến ta hiểu, ta giống như con chuột bị mèo vờn đuổi!

13. Chương 13

Đối với nỗi sợ hãi chưa biết mùi vị, khiến động tác của ta rất chậm. Chỉ lấy thuốc ra từ vỉ nhôm cũng tốn rất nhiều sức lực của ta.

Nước xối trên mặt, ta miễn cưỡng nuốt xuống.

Miệng đầy vị đắng ngắt!

“Tắm xong, mặc quần áo vào!” Lâm Hạo đột nhiên đẩy ra cánh cửa không đóng chặt, cầm trong tay vài bộ nội y, là y lục lọi trong hành lý của ta mà lấy ra.

Bất chấp hành động khiển trách của y, ta phản xạ nắm tay đưa ra phía sau.

“Người giấu cái gì vậy?” Lâm Hạo buông quần áo trong tay, hướng ta đi tới.

Ta trong tay liều chết giấu đi vị thuốc!

“Lấy ra mau!” Thấy ta thần sắc kích động, Lâm Hạo ban đầu hiểu kì đã chuyển sang thành nghi ngờ, bắt đầu thô bạo cướp lấy. Thật sự mà nói, ta như thế nào cũng không phải đối thủ của y, cổ tay bị nắm như sắp gãy xương, ta xoa cánh tay tím bầm.

Khi nhìn được thấy thuốc, Lâm Hạo sắc mặt âm hàn. Y cầm lấy, sau khi nhìn được danh, trên mặt lập tức phủ đầy tầng băng, “Người đã uống một viên?”

Y chỉ vào kia chỗ thiếu trên vị thuốc.

Nước ảm ngấm vào người cũng không cảm giác. Đã uống rồi, ta lộ ra một tia cười thị uy. Không phải mọi chuyện đều có thể theo người ý!

Nhưng rất nhanh ta liền cười không nổi. Lâm Hạo cầm lấy tóc ta, đem ta đặt trên bồn rửa tay, mở to vòi nước, dòng nước lạnh leo đổ vào yết hầu ta.

Giấy dựa ngang đầu, lại bị người phía sau ấn xuống.

Trong bụng rất nhanh có cảm giác chướng lên, dạ dày chứa đầy nước.

Lâm Hạo cuối cùng cũng chịu buông, ta lau nước quanh miệng, tầm nhìn bắt đầu rõ ràng! Một ngón tay chọc vào miệng ta, không ngừng quấy động, cảm giác ghê tởm dâng lên.

Ta vùng tay đánh, Lâm Hạo trúng vài cú, lấy quần áo bên cạnh trói chặt lấy tay ta! Chi dưới vãn vẹo cũng bị Lâm Hạo ngăn chặn, chỉ có thể mặc đầu ngón tay y xâm nhập yết hầu.

“Ừa.....”

Kiểm nén không được bản năng sinh lý, ta nhào người vào nơi đó ói ra tối tăm trời đất. Dạ dày đại khái trống rỗng, bán dung vật thể cận màu trắng vẫn đục, được nhổ ra

Lâm Hạo nhíu mày, hướng về uế vật.

Sau đó cởi trói cho ta, quần áo nhăn nhúm, Lâm Hạo tiện tay đem nó ném tới một bên, trực tiếp đem áo khoác phủ lên người ta, qua loa mặc quần vào!

Trải qua giày vò đó, ý thức ta trở nên mơ hồ, u mê giống như tiến vào hư không.

Thân mình nâng dậy, bị Lâm Hạo bế lên. Nhưng ta đã không còn sức chống cự.

14. Chương 14

Không gian mờ ảo, ánh trăng cũng không rõ ràng, ta nhìn Lâm Hạo bế ta lên xe, trong lòng nghĩ về sau sẽ thế nào? Ý thức bởi vì mệt mỏi mà đánh mất cảm giác căng thẳng!

Ta bị tiếng Lâm Nam gào to hô la đánh thức!

Bên cửa tựa hồ có người không chịu cho hấn tiến vào, ta nghe thấy âm thanh Lâm Nam hung hăng càn quấy thị uy.....

“Lâm tiên sinh phân phó quá bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào.....” Ngoài cửa thanh âm truyền đến.

“Cút ngay, lời nói của ta chính là lời nói của ca ta!” Lâm Nam nói.

Người bình thường nếu như vậy ồn ào khẳng định sẽ bị cảnh cáo, nhưng với thân phận Lâm Nam, trong bệnh viện cũng sẽ chẳng gặp trở ngại gì! Ta lắng nghe họ nói chuyện, Lâm Nam hình như gọi điện cho Lâm Hạo.

Rất nhanh, người ngoài cửa hướng Lâm Nam xin lỗi.

Ta nhắm mắt giả vờ ngủ!

Lâm Nam mở cửa động tác nhẹ nhàng đến không ngờ, y tá canh giữ bên cạnh hướng hẳn chào hỏi! Bên cạnh người có tiếng động, Lâm Nam đến gần giường bệnh.

“Hắn khi nào thì tỉnh?” Lâm Nam nhẹ giọng hỏi y tá.

“..... chắc cũng nhanh.....” Biết rõ ta đã tỉnh, nhưng nàng không biết nguyên nhân xuất phát từ cái gì, vẫn là thực khéo đưa đẩy Lâm Nam cho có lệ.

Lâm Nam thấp giọng ‘nga’ một tiếng rồi ngồi xuống bên giường.

Trầm mặc một hồi, Lâm Nam lại nói: “Xin hỏi, bệnh hắn có đáng lo không?!” Trong thanh âm có chút thăm dò dè dặt. Y tá suy tư đáp: “Ta chỉ là đơn giản phụ trách hộ lý, bệnh tình ngài nên hỏi bác sĩ!”

Biết tìm hiểu không được cái gì, Lâm Nam đơn giản ngậm miệng. Ta trở nên khấn trương, hơi thở Lâm Nam rất gần, ta cơ hồ có thể nghe thấy tiếng hắn hít thở. Cũng có thể do phòng bệnh quá im lặng.

Giả bộ ngủ không phải là chủ ý tốt, toàn thân đều vì sợ hãi bị phát hiện mà căng cứng, hoàn toàn không thể thả lỏng.

Nhưng khi nhớ tới việc ít nhất không cần đối mặt với nghi vấn của hắn, không cần phải nói dối, ta vẫn là tình nguyện giả vờ như vậy.

Lâm Nam vẫn không có động tác gì, dần dần, ta cũng thấy quen.

Cửa lại mở ra, tiếng bước chân trầm ổn làm cho tim ta đập nhanh một nhịp! “Người đi ra ngoài đi!” Lâm Hạo nói.

Y tá nhẹ nhàng lên tiếng. Lâm Nam kêu lên: “Ca ca!” sau đó ta nghe được Lâm Nam hướng Lâm Hạo hỏi rốt cuộc đã xảy ra cái gì, cùng với..... bệnh của ta..... Vốn suy nghĩ hắn đơn thuần, tựa hồ cũng phát hiện trong đó có điểm quỷ dị!

Lâm Hạo kiểm nên không được tiếng cười, gai trên người ta cơ hồ dựng hẳn lên.

“Ca ca!” Lâm Nam phần nộ thấp giọng nói.

Cảnh cáo Lâm Hạo, cũng là cảnh cáo ta!

“Người đi về trước, không cần quấy rầy hắn nghỉ ngơi. Trở về ta sẽ giải thích rõ ràng cho người!” Lâm Hạo trấn an Lâm Nam. Lâm Nam không đáp lời. Ta có thể tưởng tượng với tính tình hắn khẳng định là bất mãn trầm mặc Lâm Hạo.

“Như thế nào? Người không tin ca ca?” Lâm Hạo cũng có chút sinh khí, nhưng y vẫn rất thương yêu Lâm Nam.

Đúng như ta đoán, Lâm Nam lè nhè một hồi, vẫn là nghe lời trở về.

15. Chương 15

” Được rồi, đừng giả bộ ngủ nữa!”

Ta cảm thấy trên trán khẽ nhói đau, ra là Lâm Hạo dùng ngón tay búng lên.

“Sao vậy? Muốn ta mời người tỉnh lại sao?” Lâm Hạo âm thanh có chút trêu tức.

“Người chỉ có thể lừa gạt Lâm Nam gốc nghếch kia, còn với ta thì đừng hòng, vờ vịt nữa thì ta sẽ không khách khí đâu!”

Dưới sự cảnh cáo của y, ta bắt đầu dĩ mở mắt, nhưng từ đầu đến cuối không dám nhìn y.

“Người không có quyền giam giữ ta!”

Lâm Hạo vẫy vẫy tay: “Ta đương nhiên không giam giữ người, thực lòng ta chỉ muốn tốt cho người thôi! Chờ người sinh hạ đứa nhỏ, người có muốn đi ta cũng không ngăn cản!”

“Người rút cuộc muốn thế nào đây? Người vì hiếu kì nên muốn phá hỏng đời ta?” Ta phẫn nộ, khuỷu tay đỡ trên thân.

Lâm Hạo vươn tay đặt lên môi ý bảo ta chớ có lên tiếng: “Đừng kích động. Không phải phá hỏng cuộc đời người, mà là cho người một cuộc sống mới!” Lâm Hạo thề thốt nói: “Chi phí cho phẫu thuật là toàn bộ gia sản của người. Ta có thể giúp người, hơn nữa cũng sẽ mời bác sĩ tốt nhất!”

Nghe đến đó, ta rút cuộc nhin không nổi nữa, ngồi dậy, “Ai thêm tiền của người. Người rút, rút đi cho ta!”

Lâm Hạo sắc mặt từ thoải mái bắt đầu trở nên nghiêm túc, “Người cho là người đang nói chuyện với ai?”

“Loại người cạn bã!” Ta buột miệng nói.

Lâm Hạo trên trán gân xanh nổi lên, giơ cao cánh tay. Khi ta nghĩ sẽ bị đánh, y đình chỉ động tác, sau mới mở miệng giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi: “Chọc giận ta không có tác dụng, chính là tự mình chuốc lấy cực khổ. Bất quá người yên tâm, ta không đánh người, chờ người dưỡng thân thể khỏe lên một chút mới tính sau.....” Nụ cười bí hiểm của y làm ta bất giác run rẩy.

Kế tiếp, ta không biết Lâm Hạo giải thích với Lâm Nam như thế nào mà hắn cũng không đến hỏi thăm ta nữa.

Trong một tuần, có bốn ngày sẽ đến thăm ta, cùng ta nói chuyện phiếm, thời gian ấy ta sẽ cố gắng hết sức điềm nhiên như không có việc gì cùng hắn nói chuyện. Có thể là Lâm Hạo đã nói với bác sĩ, khi Lâm Nam hỏi bọn họ bệnh tình của ta thì bọn họ luôn có thể cho hắn câu trả lời hoàn mỹ!

Nhưng, ta có lẽ sẽ nhanh chóng không giả vờ nổi nữa. Lâm Hạo cấm đoán hành động của ta, đi đến đâu bên cạnh cũng đều có y tá hoặc hộ lý đi theo. Bởi vì lần trước ta bỏ trốn nên bây giờ ta bị trông giữ cơ hồ giống như phạm nhân.

Bệnh phục rộng thùng thình, nhưng, bụng đã bắt đầu to lên. Tuy rằng nhìn không rõ, nhưng ta không thể lừa mình dối chính mình rằng nó không tồn tại. Một ngày nào đó nó sẽ bắt đầu rõ ràng, càng lúc càng lớn, sau đó, hủy hoại ta!

Có phải sinh mệnh nghiệt chủng đều có năng lực đặc biệt hơn người hay không, nhiều lần muốn làm tổn hại nó mà nó vẫn như cũ không có chút suy chuyển bám vào trong thân thể ta.

Khi bọn họ không nhìn thấy, buổi tối trốn dưới chăn, ta cẩu véo dằm vào bụng, đau đớn qua đi cứ nhiên cũng không được kết quả như ý muốn, ngược lại buổi sáng kiểm tra khi bị phát hiện thì ta sẽ không yên với Lâm Hạo. Y nói nếu chuyện này còn tái diễn một lần nữa, ta sẽ không ở bệnh viện, y sẽ an bàn chỗ ở tư nhân cùng bác sĩ.....

Nhiều ngày trôi qua, tinh thần ta càng thêm mệt mỏi.

Ngay cả đối với Lâm Nam cũng đều qua loa lộ vẻ lực bất tòng tâm. Lâm Hạo dường như mất đi cảm giác mới mẻ, rất ít khi đến nơi này. Tuy rằng trông giữ vẫn nghiêm ngặt như cũ, bất quá, không phải nhìn thấy y, trong lòng ta vẫn có chút an ủi.

“Người gần đây nhìn rất uể oải, trông không có sinh khí gì cả! Có phải hay không.....” Lâm Nam không biết suy nghĩ cái gì, đổ mắt cầm tay của ta.

“Có phải bệnh tình chuyển biến xấu hay không.....” Lâm Nam ghen khí thật cẩn thận hỏi.

‘Bệnh tình’ quả thật là ‘chuyển biến xấu’! Nhưng không giống như người tưởng tượng đâu. Ta trong lòng cười nhạo mỉa mai, nhưng vẫn tìm cách tươi cười nhìn hắn nói: “Không phải, người hiểu lầm rồi!”

Lâm Nam ảo não nở nụ cười ha ha vài tiếng, “Thực xin lỗi, người không cần để ý ta nói lung tung!”

“Không sao!” Ta rút tay đang bị hắn nắm chặt. Trên tay có vài dấu đỏ, không ngờ khí lực Lâm Nam cũng lớn như vậy. Lâm Nam phát hiện ta mu bàn tay có vết tím, xấu hổ giải thích: “Thực xin lỗi, ta nhất thời kích động.....”

Xoa tay, ta không để ý! Bộ dáng Lâm Nam trông có vẻ vẫn dễ tâm. Không giống trước kia ngần ngại vài giờ, ngồi một hồi hắn thần sắc ảm đạm liền ly khai.

Cảm thấy kỳ quái, nhưng không giữ lại hỏi.

Lâm Nam vừa đi, y tá ngồi ở trong tiểu cách gian bước ra, tĩnh tọa trên sofa, thỉnh thoảng nhìn ta vài lần. Bụng có điểm không thoải mái, ta do dự một chút rồi xuống giường.

“Ngài muốn đi đâu?” Nữ y tá lập tức đi tới.

“..... Toilet!”

Chỉ là đơn thuần vào phòng vệ sinh, nhưng sau khi ta đi ra, nữ y tá lại đi vào kiểm tra một lần. Bọn họ hoài nghi ta sẽ giấu diếm cái gì, bởi vì theo bác sĩ nói, yêu cầu lưu ý có đau bụng hay chảy máu hay không.....

16. Chương 16

Lại một tháng trôi qua, kích thước ở bụng ta càng ngày càng trở nên rõ ràng. May mắn bệnh phục rộng thùng thình vẫn còn có thể miễn cưỡng che lại.

Lâm Nam cũng khá qua loa, vẫn là vô sự.

Người bình thường như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới nam nhân như ta lại đang mang thai.

Tâm tình ta càng ngày càng kém, niềm tin vốn có cũng trở nên mơ hồ. Mỗi lần nhìn thấy Lâm Hạo đều là hận tận xương tủy.

Dưới sự kiên trì của Lâm Nam, ta bị hấn đưa đến hoa viên, phía sau có y tá đi theo túc trực.

Ta thực sự không muốn ra ngoài. Nhìn kỹ, bụng ta vẫn không hề phù hợp với thân hình. Thế nhưng Lâm Nam khuyên nhủ rất nhiều lần. Tất cả lời lấy cớ đều đã sử dụng không thể dùng thêm lần nữa, đành phải theo hấn đi ra, quan trọng là so với mấy ngày trước ta vẫn khá tốt.

Lâm Nam tâm tình rất tốt, thiên nam địa bắc trò chuyện. Ta trong lòng đầy tâm tư, trả lời lấy lệ. Rốt cuộc Lâm Nam phát hiện ta không tập trung.

Lâm Nam rất có lòng, cố gắng nói với ta toàn những chuyện vui. Nhìn hấn bộ dáng tận tâm tận tụy của hấn, ta cũng nhin không được mà nở nụ cười. Nếu không vì Lâm Hạo thì ta thực sự rất thích Lâm Nam. Trừ bỏ ấn tượng không tốt lúc ban đầu, hấn vẫn là một người vô cùng dễ mến!

Nửa đường, một cú điện thoại gọi Lâm Nam đi đâu đó, ta rốt cuộc cũng có thể trở lại cái ‘ngục giam’ kia. Vừa đẩy cửa ra, ta đã bị Lâm Hạo làm hoảng sợ. Y sắc mặt xanh đen, giống như giông bão đã sắp kéo đến.

“Người đi ra ngoài!”

Đuổi y tá đi, y một phen đem ta ấn xuống giường.

“Người làm gì vậy!” Mấy ngày này, ta trải qua điều trị, không thể không thừa nhận thân thể tốt hơn rất nhiều. Ta dùng lực chống cự, Lâm Hạo nhất thời không phòng bị nên bị ta gạt ra.

“Người đúng là đồ tiện nhân, phá hư hài tử rồi lại câu dẫn đệ đệ ta!” Lâm Hạo biểu tình dữ tợn.

“Người không cần ngậm máu phun người, không phải ai cũng đều xấu xa như người đâu!!” Ta cả giận nói, tâm tình vui vẻ vừa rồi trong phút chốc đã tan thành mây khói.

Trong nháy mắt, ta rất nhanh đã bị Lâm Hạo áp chế. Thấy hai tay bị Lâm Hạo trói chặt, dự cảm không rõ khiến ta hét to.

“Người la đi, cho người la này!” – Lâm Hạo hung tợn che miệng ta rồi sau đó lấy ra khăn tay nhét vào.

Trên bụng đột nhiên cảm thấy đau nhói, thì ra là Lâm Hạo đang ngồi trên bụng ta. Thật khó tin! Y bình thường tuy rằng tính cách hung hãn tột độ nhưng đối cơ thể ta vẫn có bận tâm vài phần, thế nhưng hôm nay y cư nhiên làm như vậy.

“Rất đau?” Lâm Hạo ác ý hỏi.

Quần áo trên người nhanh chóng bị Lâm Hạo xé toạc. Ngón tay Lâm Hạo lướt trên ngực khiến ta cảm thấy tê dại đi, cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Đừng lo lắng, ta không đề lên người người, bụng người không có việc gì!” Lâm Hạo nói.

Ta ước gì người đem nó áp chết, ta thâm nghĩ.

Động tác của Lâm Hạo đột nhiên đình chỉ, hắn đứng dậy đi ra ngoài một chút lại rồi trở vào, sau đó khóa trái cửa. Tim đập ta đập liên hồi, Lâm Hạo đưa tay cởi quần ta xuống.

Ta co chặt chi dưới, cố gắng khép hai chân lại.

Lâm Hạo sờ trên bụng ta, thấp giọng nói: “Đã lớn như vậy rồi sao? Thật khó tin nơi này có hài tử của ta!”

Ta cũng nguyện không có. Ta muốn hét lên như thế, nhưng miệng chỉ có thể phát ra vài âm thanh ư a ư a nức nở.

17. Chương 17

Lâm Hạo cảm thấy thú vị khi áp chế, ta không khỏi kêu rên thành tiếng.

Y liếc ta một cái.

Từ người ta đứng dậy, Lâm Hạo dùng đầu gối tách chân ta ra. Cảm giác nhục nhã rất nhanh xâm chiếm toàn thân, ta nổi da gà, tay Lâm Hạo khiến ta cực kỳ chán ghét.

“Rất lạnh sao?” Lâm Hạo nhìn ta hỏi.

“Người run cái gì?” Lâm Hạo mạnh mẽ áp trụ chân ta.

Ta tuyệt vọng nhắm mắt lại, nơi kia vẫn là bị phơi bày ra trước mắt hắn.

” Umm.....” – ta khó chịu giãy dụa khi ngón tay Lâm Hạo đột ngột đâm vào.

“Thật chặt!” Lâm Hạo thấp giọng nói, đầu ngón tay trong khe hở chật hẹp quấy động. Cảm giác dị vật mãnh liệt xâm chiếm từ dưới truyền lên. Đầu ngón tay tiến vào thân thể chậm rãi từ một ngón biến thành ba ngón, trên trán Lâm Hạo cũng bắt đầu chảy mồ hôi.

Y không phải định đem ta xé rách chứ? Ta kinh hãi khi thấy Lâm Hạo còn muốn tiếp tục nhét thêm một ngón tay vào. Cảm giác sợ hãi cơ hồ giống như sóng cuộn đem ta chôn vùi, chết như vậy cũng quá khó coi. Lại nhớ tới lần trước hạ thể nan kham đau đớn, sắc mặt ta càng ngày càng tái.

.....

Lâm Hạo cau mày rút ngón tay ra, cơ thể ta trở nên xụi lơ không còn chút sức lực.

“Ưm” Góc hạ thể bỗng nhiên bị Lâm Hạo cầm, thuần thục nhu nhuyến. Phức cảm tự ti khiến ta rất ít khi tự an ủi, lúc này bị y điều luyện chà xát một hồi lập tức cứng lên.

Không bao lâu, ta liền cong lưng bắn ra. Khoái cảm mãnh liệt khiến trước mắt ta mây mù sương phủ.

Mà Lâm Hạo cứ nhiên lấy bàn tay dính đầy chất dịch của ta mà vuốt ve huyệt khẩu. Nhờ bôi trơn, ba ngón tay Lâm Hạo dễ dàng đi vào, ở bên trong khuấy động.

Bên tai là tiếng Lâm Hạo thở dốc, trước ngực cũng bị y tàn nhẫn xoa véo. Đau quá. Ta cúi đầu nhìn nơi bị móng tay y cào véo, nước mắt chảy ra.

Lâm Hạo bắt đầu cởi dây thắt lưng, ta thấy thể liền liều mạng chống cự. Lần trước không có ý thức thì xem như số ta xui xẻo, nhưng lần này ta hoàn toàn thanh tỉnh, như thế nào có thể để mặc y vũ nhục.

Thấy ta giãy dụa, Lâm Hạo đầu tiên là ấn ta xuống, sau lại thật sự không kiên nhẫn tát một cái lên mặt ta. Vốn khí lực đã hao hết, ta nhất thời lệch qua một bên, thân thể nhuễn ra.

“Ta cũng không muốn đánh người, người ngoan ngoãn đi!”

Lâm Hạo kéo khóa nhanh gọn, một thứ cực đại ghê tởm xuất hiện ở tầm mắt ta. Cảm giác nồn mửa mãnh liệt dâng lên, nhìn hạ thể y ở gần khiến ta toàn thân chấn động.

Đùi bị y bài khai, một trận đau nhức làm lưng ta cứng ngắc.

Thứ lớn như vậy, Lâm Hạo bỗng chốc liền đem nó đẩy mạnh vào cơ thể ta.

“Vẫn chưa đi vào, đừng nhúc nhích!” Lâm Hạo cắn mạnh lên tai ta.

Quả nhiên, dường như có thiết bồng không ngừng tiến sâu vào bên trong cơ thể, phía dưới như bị thiêu đốt, lại như bị đâm thủng. Lâm Hạo lấy khăn tay trong miệng ta ra, nói: “Người muốn kêu thì cứ kêu đi, tốt nhất kêu tất cả mọi người cùng đến!”

” Đau..... Đau quá.....” – ta yếu ớt thều thào, trước mắt tối sầm, thứ ta cảm nhận được chỉ duy nhất là sự đau đớn.

18. Chương 18

Rên rỉ một hồi lâu, tinh thần của ta đã bị bức đến cực hạn, không còn suy nghĩ được bất cứ thứ gì ngoài đau đớn: “A..... A..... Bụng..... Đau..... đau quá.....”

“Không có việc gì, người đừng căng thẳng!” Lâm Hạo thanh âm trầm thấp.

“Ta không được, a..... Người buông...” Cánh tay Lâm Hạo vòng trụ thắt lưng ta, trói buộc ta không thể động đậy, hạ thể cơ hồ liên hệ chặt chẽ một chỗ với y, phân thân thô to không ngừng tiến sâu vào bên trong.

Chân ta dường như không còn là của mình, bị ép phải áp vào hai bên sườn y, theo động tác trườn tổng kịch liệt mà đong đưa không ngừng.....

Lâm Hạo phân thân lại trưởng lớn hơn một chút, dè ép bên trong ta.

Tay ta nhanh chóng nắm lấy sàng đan[17] dưới thân, Lâm Hạo đột nhiên ngậm lấy môi ta, sau đó cạy răng ra đem đầu lưỡi ấn mạnh vào. Tinh thần hoảng hốt đến độ mãi một lúc sau ta mới phản ứng lại.

Khi thân thể đã quen với đau đớn, ta đem đôi chân tê dại để trên lưng Lâm Hạo, nâng lên thắt lưng chính mình.

Thấy ta nghiêng hợp, Lâm Hạo nghi hoặc chớp mắt, sau đó hàm trụ yết hầu ta, khiến ta ngẩng đầu.

Liều mạng đem thắt lưng nâng lên, làm cho thứ ghê tởm kia càng sâu tiến vào trong thân thể, khiến nó phá nát thứ ghê tởm đang tồn tại bên trong ấy.

“A..... Dừng sức..... Nhanh lên một chút.....” Vẫn chưa đủ.....

Bả vai bị Lâm Hạo cắn thật mạnh, chân miến cưỡng ở trên người y cũng bị y kéo xuống.

“Người muốn giết nó?!” Lâm Hạo sờ lên bụng ta.

“Không sao, dù sao cũng có thể có thai lần nữa!”

“Người... vô sỉ.....”

Lâm Hạo khẽ chớp mắt: “Vô sỉ? Người còn không biết ai mới thực sự là vô sỉ sao!” Nói xong, bỗng đem phân thân dính đầy máu tươi rút ra, rồi lại một lần nữa đâm vào, ma sát mãnh liệt khiến ta rên rỉ.

Thân thể bị Lâm Hạo lật lại, chiếc gối bị y dùng kê dưới bụng ta.

Nỗi sợ hãi không thể nhìn thấy khiến ta vắn vẹo thân thể, nhưng cổ tay rất nhanh đã bị Lâm Hạo nắm.

Thứ cứng rắn đó đặt ở nơi bình thường bài tiết, ta quay đầu mắng: “Hạ lưu!”

Lâm Hạo hừ lạnh một tiếng, rồi dùng sức đẩy côn thịt dính đầy dịch thể tiến về phía trước. Hâu huyết chật hẹp căn bản không có cách nào tiếp nhận dị vật nên ngay lập tức đã co rút đau đớn. Ta bị y đẩy toàn bộ thứ đó đi vào, tay bị y giữ chặt ở phía sau.

Kéo ngược tay ta về phía sau, thứ cứng rắn đó một tắc lại một tắc chọc mạnh vào.

Ruột bị lấp đầy, hậu huyết có cái gì đó chảy ra. Động tác Lâm Hạo ngày càng thuận lợi, tràng bích yếu ớt bị chọc vào phát ra âm thanh đáng xấu hổ.

“A..... A.....” Ta chật vật rên rỉ gào khóc.

Ta không làm sai điều gì, vì sao lại bị đối đãi như thế. Nhớ lại lời nói vừa rồi của Lâm Hạo, ta biết y không phải uy hiếp suông, nếu đứa nhỏ mất, y thật sự sẽ làm ta mang thai lần nữa.....

Ta tình nguyện đem nghiệt chủng này sinh hạ, chờ y thỏa mãn lòng hiếu kỳ rồi sẽ thả ta ra.

Nhiều năm sau, ta không thể không mắng mình sao ngày đó lại quá ngu xuẩn!

Có lẽ hành động của ta quá yếu đuối, mới khiến Lâm Hạo càng ngày càng xem ta coi như món đồ chơi của y.

19. Chương 19

“Bụng đau quá..... Chậm..... A..... Chậm một chút.....” Gối đầu mềm mại giảm bớt một chút chấn động, nhưng hiệu quả không nhiều.

A..... Có cái gì tiến lên phía trước, Lâm Hạo lại lấy tay tiến vào dò xét, phía sau động tác đi vào biên độ càng lúc càng lớn, ngón tay Lâm Hạo có cố ý kìm nén.

Mồ hôi lạnh rất nhanh ứa ra ướt đẫm, phía sau tốc độ va chạm càng lúc càng nhanh, có cái gì đó ẩm ướt phun vào chỗ sâu nhất trong cơ thể.

Ta ôm bụng nằm xụi lơ trên giường, đau đớn ở hạ phúc dần dần giảm bớt.

“Nếu thực sự muốn phá bỏ nó, người không cần thiết phải giữ thủ đoạn, cứ nói trực tiếp với ta, ta sẽ giúp người xóa sạch nó!” Lâm Hạo lấy khăn tay bên cạnh lau hạ thể, mặc quần vào.

Ta nhìn y, chỉ nghe y tiếp tục nói: “Bây giờ không thích, chắc chắn sau này sẽ thích. Nếu sau đó vẫn là không thích, kia còn có kế tiếp.....”

Ta run rẩy với tay kéo sàng đan che đi thân thể xích lõa.

Nước mắt đã khô cạn, khuôn mặt căng thẳng, làn da giống như bị gió làm khô.

Lâm Hạo tự mình sửa sang, một phen đem ta bế lên. Phòng tắm bệnh viện được bảo trì sạch, đồng thời có lắp đặt vòi tắm sen. Đứng ở nơi đó, nếu không phải Lâm Hạo đỡ lấy thắt lưng ta, thân thể ta căn bản không có cách nào đứng nổi.

Phía dưới còn chưa khép lại, vẫn còn dư vị nóng rất giống như bị bỏng.

Ta mệt mỏi ngâm nước để trôi đi những thứ không sạch sẽ trên người.

Lâm Hạo cúi đầu nhìn trên sàn tắm vài giọt máu đỏ, nhíu mày đem ta đặt lên tường, bạt khai mông ta. Cảm giác nhục nhã lại một lần nữa dâng lên, ta vừa muốn xoay người, cánh mông mềm mại bị Lâm Hạo nhảy bèn vồ một chút. Thanh âm kia làm cho mặt ta đỏ lên. Không phải tiểu hài tử, mông bị đánh như vậy thật sự là nhục nhã.

“Bị thương rồi! Để ta bảo bác sĩ kê cho người chút dược.” Lâm Hạo nói.

Ta vội vã giữ chặt cánh tay y: “Không cần!”

Lâm Hạo không để ý tới ta, trực tiếp lấy áo ngủ sạch sẽ phủ lên người ta, đem ta ôm quay về giường.

“..... xin người, đừng gọi bác sĩ!” Ta bị thương cầu xin.

Kết quả, ta bị đặt trên giường kiểm tra. Toàn bộ quá trình đối với ta thực sự là một hành vi ngược đãi tinh thần. Nơi tư mật bị lật tới lật lui, khí cụ lạnh như băng không ngừng sáp nhập, sau đó lại bị thuốc mỡ xoa lên.

Bản thân ta nhục nhã tới mức muốn ngay lập tức chết đi cho xong, còn vị bác sĩ khám cho ta cũng vô cùng xấu hổ. Thế nhưng đến cuối cùng hắn vẫn ra vẻ trấn tĩnh, nói với Lâm Hạo không được tiếp tục sinh hoạt vợ chồng.

Bởi vì sợ thai nhi sẽ bị ảnh hưởng nên hắn tiện thể kiểm tra. Nhìn trên màn hình một thứ hình tròn nhỏ nhỏ, ta khó có thể tưởng tượng tương lai nó sẽ biến lớn như vậy. Sau đó, từ trong bụng ta mà đi ra.

Lâm Hạo động tác thực thô bạo, ta bị cấm không được phép xuống giường, để tránh đứa nhỏ xảy ra bất trắc.

Nếu lúc này hài tử này có chuyện xảy ra, Lâm Hạo nhất định sẽ tàn khốc khiến ta mang thai lần nữa.....

Ta chỉ có thể tuân thủ phân phó của bác sĩ, an tĩnh nghỉ ngơi, đúng hạn kiểm tra, đúng hạn dùng thuốc. Kỳ thật ta có nghe hay không cũng đều giống nhau cả, y tá bên cạnh đều đúng giờ nhắc nhở ta, chăm sóc ta.

20. Chương 20

Lâm Nam gần đây rất ít đến thăm ta. Trong điện thoại hắn nói ở trường học có việc, ta mới nhớ rằng đã đến cuối kỳ, sắp nghỉ hè. Ta may mắn không cần gặp hắn. Tuy rằng hắn cái gì cũng không biết, nhưng, bởi vì hắn, ta bị Lâm Hạo cưỡng bạo, bởi vì hắn, ta mới mang thai đứa nhỏ này.....

Lần trước bị Lâm Hạo thấy chúng ta gặp mặt, liền đối lấy nửa tháng khuất nhục kiểm tra cùng đút được!

Không dám tưởng tượng nếu lần sau Lâm Hạo lại nổi điên, ta sẽ bị đối đãi như thế nào.

Mấy ngày nay, ta rốt cuộc có thể xuống giường hoạt động, nhưng thời gian dài không di động, trên đùi luôn mềm nhũn không có khí lực, đi được vài bước lại phải ngồi xuống nghỉ ngơi. Bụng hình như lại lớn hơn 1 chút, tuy rằng vẫn không hiện rõ nhưng cũng đã hơi nhô lên.

Bên ngoài đã là tháng sáu, thời tiết nóng bức, trong phòng bệnh trước sau lại như tiết trời mùa xuân, độ ẩm vừa phải.

Nhưng mỗi lần Lâm Hạo gặp ta đều lạnh lùng cười, khiến cả người ta lạnh đến tận xương cốt.

Dần dần, ta cũng không muốn bước ra ngoài, bụng đã to đến mức không thể che giấu được nữa rồi..... Chi dưới cũng sưng phù lên, có đôi khi ta muốn đi tiểu mà không đi được, mà chính mình lại không biết nói thế nào. Nhìn nữ y tá thay quần áo cho ta, khiến cho ta thẹn đến mức muốn tìm 1 nơi mà chui xuống.

Lâm Nam tham gia du lịch hè của trường.

Vốn Lâm Nam nói không muốn đi, muốn ở bệnh viện theo giúp ta, lúc đó ta từ chối rõ ràng làm cho Lâm Nam ngậm miệng ly khai, mà Lâm Hạo đứng ở một bên cười nhìn ta chằm chằm.

“Tốt lắm, so với trước kia ngươi biết nghe lời hơn nhiều!” Lâm Hạo mỉm cười bóp lấy cằm ta.

Ta đã không còn đủ can đảm để phản kháng, cứ mặc y muốn làm gì thì làm.

Chờ Lâm Hạo rời đi, trên mặt ta vừa hồng vừa sưng. Khi y tá vào kinh ngạc nhìn ta một cái, sau đó lộ ra ánh mắt mặc nhiên, kêu bác sĩ cho ta thuốc mỡ tiêu sưng[18].

“Cám ơn!” Ta thấp giọng hướng nàng nói lời cảm tạ.

Ta biết bọn họ đều nghĩ ta như thế nào, không biết cảm thấy thẹn dùng thân thể dị dạng câu dẫn Lâm Hạo. Lâm Hạo rất ưu việt, phẩm ngôn phẩm ngữ đều chỉ nhằm vào ta.

Nếu tránh không khỏi, ta cũng sẽ ác ý muốn sinh ra quái vật, đến lúc đó để xem biểu tình của Lâm Hạo sẽ như thế nào, nhất định sẽ rất thú vị, bởi vì y luôn vượt bụng ta nói ‘hài tử của y’.

Nếu là quái vật, Lâm Hạo còn có thể nói là hài tử của y sao? Y sẽ hối hận vì đã khiến ta sinh hạ?

Cái cảnh tượng kia nhất định làm cho người ta chờ mong.

Nghĩ đến đây, ta ha ha bật cười, thuốc mỡ trên tay bị ta bóp đầy ra tay, y tá nhìn ta, khẩn trương rung chuông, sau đó không chỉ kiểm tra thân thể, mà còn kiểm tra tinh thần!

Ta thật sự điên rồi cũng tốt, sẽ không cần đối mặt với nhiều thứ, nhưng ta biết, dù có muốn điên đi chăng nữa thì ông trời cũng không cho phép, ta vốn rất bình thường, trừ bỏ cơ thể ta.

Tối, Lâm Hạo lại đến bệnh viện, vừa tiến đến liền vào phòng tắm. Y tựa hồ đem nơi này trở thành nhà thứ hai, buổi tối nhiều khi ngủ bên trong phòng xếp.

Tùy ý mặc thêm áo ngủ, Lâm Hạo một tay lấy khăn mặt lau nước trên tóc, một bên nhàn nhã bước tới bên giường ta.

21. Chương 21

“Như thế nào, hôm nay muốn giả điên?” Lâm Hạo cất giọng cười nhạt, trong ngữ khí chất chứa ý vị mỉa mai.

Ta ấp úng đáp: “Không, không có, là bọn hần tưởng thế! Ta chỉ là cười vài cái.”

“Nga?” Lâm Hạo rất hứng thú nói: “Hôm nay như thế nào lại cười? Không phải lúc nào ngươi cũng giữ cái vẻ mặt khổ qua đó sao?”

“Ừm..... Chỉ là nhớ tới một số chuyện thú vị mà thôi” Ta vốn nói có lệ cho qua, ai ngờ, Lâm Hạo sắc mặt âm trầm nói: “Nhớ tới cái gì mà thú vị? Ân? Nhớ tới Lâm Nam sao?”

Thấy y lại nhắc tới Lâm Nam, ta nhất thời bối rối. Mỗi lần y mở miệng nói ra hai chữ Lâm Nam thì đều là tai vạ ụp đến.

Ta cuống quýt giải thích: “Không có, không phải nghĩ tới hần. Chỉ là nhớ tới một số chuyện mới đây. Thật sự, ta không nghĩ tới hần. Ta nghĩ tới hần làm gì chứ.....”

Lâm Hạo “xì” một tiếng nở nụ cười. Ý niệm duy nhất trong đầu ta là, ta hần là đã an toàn.

“Ngươi khẩn trương như vậy làm gì? Ta cũng chỉ là tùy tiện hỏi thôi.” Lâm Hạo ngồi trên sofa mở TV.

Tuy rằng Lâm Hạo hiện tại nói như vậy, nhưng vừa rồi nếu câu trả lời ta của khiến y không hài lòng, ta hiện tại nhất định sẽ không dễ chịu, ít nhất tránh không được một chút bạo lực.

Cửa phòng bị gõ vài cái, Lâm Hạo nói tiến vào, y tá liền bưng chiếc khay rất to đi tới bên cạnh bàn, sau đó đặt khay xuống, mở vung ra.

“Đứng lên, ăn cơm!” Lâm Hạo nói với ta.

Tuy rằng không muốn ăn, ta vẫn cứ đứng lên di chuyển. Đối với Lâm Hạo, chỉ cần không phản kháng y, thuận theo ý của y thì nhất định sẽ có thể yên ổn. Phản kháng chỉ đổi lấy cường đại trấn áp, trầm mặc cũng là phản kháng không tiếng động, tất cả đều sẽ chọc giận Lâm Hạo.

“Ngươi sao ăn ít vậy, khó trách gầy như cây gậy trúc, so với nữ nhân còn gầy hơn.” Lâm Hạo nghiêng nghiêng liếc mắt nhìn ta một cái, gấp cho ta một đồng đồ ăn.

Nhìn trong bát chồng chất phù dung tôm, sườn, cá chua ngọt..... Tuy rằng tinh mỹ, đối với ta vẫn là ghê tởm. Lâm Hạo vừa ăn một bên xem kênh tài chính và kinh tế, ngẫu nhiên liếc nhìn ta một cái, xem ta ăn có xong không.

Lâm Hạo gấp đồ ăn, ta làm sao dám bỏ, đành phải nín thở hưởng miệng mà nhét.

Thật vất vả, bát đã hết. Ta vừa nuốt nước miếng, trong nháy mắt trước mặt lại tràn đầy một đồng đồ ăn.

Ta nhất thời tái mặt, Lâm Hạo thấy thế liền quát: “Ăn mau!”

Y sẽ không ép ta ăn đến chết đấy chứ!

Ta run run cầm lấy chiếc đũa, nhưng một chút sức lực cũng không còn, khiến ta rốt cuộc kiềm nén không được bản năng sinh lý. Nếu ta nôn ra tại đây, nôn trước mặt Lâm Hạo thì sẽ nhận dc kết cục gì ta biết rõ, thế nên ta cố nhịn xuống bịt chặt miệng rồi vọt vào toilet.

Khi ta đem tất cả thức ăn trong dạ dày mà nôn ra hết thì Lâm Hạo cũng đứng nghiêng người ở cửa nhìn ta.

“Như thế nào lại nôn ra như vậy?..... Chẳng lẽ cơm có vấn đề?”

“Không phải, chính là khẩu vị ta không tốt!”

Lâm Hạo lãnh nghiêm mặt nhìn bác sĩ không ngừng nuốt nước miếng.

“Lâm tiên sinh, bởi vì thai nhi ở trong bụng vị trí không hạ thấp xuống, khiến phụ nữ có thai cảm thấy hạ phúc nặng trĩu trường lên, chức năng tiêu hóa liền trở nên kém..... Cho nên.....”

Bác sĩ vừa nhắc đến “phụ nữ có thai”, mặt ta liền đỏ lên cơ hồ xuất huyết.

“Hắn không ăn như vậy, các người muốn đói chết con ta sao?” Lâm Hạo thanh âm không lớn, nhưng tràn ngập sự lạnh lẽo ghê người.

Bác sĩ kia giọng lắp bắp nói: “Vậy, vậy, chúng ta sẽ bắt đầu điều tiết ẩm thực, ăn ít nhưng nhiều bữa.....”

Chờ Lâm Hạo vừa lòng, bác sĩ kia mới lau mồ hôi rời đi.

“Người rúc vào trong đó làm gì?” Lâm Hạo đem ta từ trong chăn túm ra.

Ta lại bị y đặt tại bàn.

“Đợi lát nữa bọn họ sẽ đưa chút đồ ăn nhẹ để tiêu hóa đến, người ăn nhiều vào cho ta!”

22. Chương 22

Tuy rằng trải qua một nôn thốc nôn tháo vừa rồi trong bụng đã trở nên hoàn toàn trống rỗng, nhưng bị Lâm Hạo nhìn chăm chăm như thế, ta thực sự không nuốt xuống nổi thức ăn.

Miễn cưỡng ăn xong nửa bát cơm, có thể là bởi vì vừa rồi nôn mửa, Lâm Hạo chỉ lãnh đạm nhìn ta liếc mắt một cái, gọi người dọn bàn, ta lập tức lên giường, không tiếp xúc với Lâm Hạo.

Mỗi ngày đều như vậy cho đến một tháng sau, Lâm Nam sắp đi du lịch trở về.

Lâm Hạo nói: “Tiểu Nam đã trở về. Muốn hắn đến thăm người không?”

Ta kích động lắc đầu. Làm sao có thể để hắn nhìn thấy bộ dạng ta bây giờ. Tầm chăn mỏng manh căn bản không thể che dấu nổi phần bụng đã nhô cao, người biết bí mật này càng ít càng tốt.

“Coi như người thức thời[19]. Người là người của ta, tốt nhất đừng cùng đệ đệ ta quá phận. Nếu ta phát hiện người câu dẫn hắn lần nữa, ta sẽ khiến người muốn khóc cũng khóc không được!” Lâm Hạo nắm lấy tóc ta uy hiếp.

Ta khi nào thì biến thành người của Lâm Hạo? Ta nghĩ muốn phản bác nhưng gặp ánh mắt hung ác cùng cảnh cáo của Lâm Hạo lộ ta liền lập tức ngậm miệng.

Không biết Lâm Hạo dùng biện pháp gì, Lâm Nam vẫn không hề xuất hiện, trung gian thông qua vài cú điện thoại cũng là bởi Lâm Hạo. Khi nghe điện thoại, Lâm Hạo an vị bên cạnh nhìn chăm chăm vào ta, khiến ta đối với Lâm Nam chỉ là những lời hỏi thăm quanh co như ‘ân a’, ngay cả nói dối cũng không được.

Dưới thân ta ngẫu nhiên bắt đầu chảy ra tơ máu, buổi sáng thường lệ đi kiểm tra càng ngày càng cẩn thận.

Rốt cuộc, bác sĩ tuyên bố cần phẫu thuật sớm.

Lâm Hạo chỉ nhẹ nhàng ‘nga’ một tiếng, nhóm bác sĩ liền bận rộn bắt đầu chuẩn bị. Bởi vì thân thể đặc thù của ta, bác sĩ liệt ra một đồng nguy hiểm, mà Lâm Hạo ở trên pháp luật không hề quan hệ với ta, cho nên giấy tờ vẫn là muốn ta tự kí.

Cầm bút, ta trong đầu trống rỗng không thể suy nghĩ dc bất cứ thứ gì.

Thấy ta trầm mặc, Lâm Hạo đứng một bên nhét bút vào tay ta, lãnh đạm nói:

“Mau ký đi, không cần lo lắng.” Nói xong còn liếc mắt nhìn vị bác sĩ bên cạnh một cái.

Bác sĩ kia đưa mắt ra hiệu nói tiếp: “Ngài yên tâm, người thực hiện ca mổ là bác sĩ phụ khoa xuất sắc nhất bệnh viện chúng ta, cân nhắc tình huống của ngài, còn có bác sĩ ưu tú nhất trong ngoại khoa, nội khoa.”

” Đủ rồi, ta ký!”

Ta đã sớm không còn có sự lựa chọn nào khác, từ khi ta mang thai đứa nghiệt chủng này, từ khi lựa chọn sự trầm mặc.

Ba ngày sau, ta bị đẩy lên bàn phẫu thuật, trong lòng thực bình tĩnh, ta không lo lắng kết quả phẫu thuật này, lại còn ác độc hy vọng đứa nhỏ này chết trên bàn mổ.

Bởi vì bị gây mê, ta không biết phẫu thuật đã kết thúc khi nào.

Miệng vết thương trên bụng rất nhỏ, nhưng lúc đối được ta vẫn cứ chán ghét tránh đi ánh mắt.

Phẫu thuật thực thuận lợi, bác sĩ nói chúc mừng ta.

Chúc mừng? Ta ở trong lòng cười lạnh.

Hài tử vừa sinh ngay tại giường bên cạnh, nhưng ta chưa bao giờ nhìn nó. Dù sao cũng sẽ có y tá chiếu cố.

23. Chương 23

Lâm Hạo tâm tình rất tốt, rốt cuộc cũng thỏa mãn dc sự mong đợi của y, sinh ra được một hài tử bình thường.

Ngay cả bác sĩ cũng bất ngờ.

Ta đối với đứa nhỏ thái độ như không nhìn thấy, rốt cuộc cũng chọc giận Lâm Hạo. Y không để ý miệng vết thương trên bụng ta đem ta từ trên giường kéo xuống, đem đầu ta đặt lên nôi đứa trẻ mới sinh.

Quá xấu. Đứa nhỏ kia bởi vì sinh non nên vô cùng gầy yếu, mái tóc thưa thớt dính trên gò trán cao, tay chân bé xíu.

Ta hạ tầm mắt, Lâm Hạo nói: “Thế nào? Người không thích nó?”

Ta bỗng nhiên ngẩng đầu, gần từng tiếng nói: “Người muốn ta thích nó kiểu gì? Nó đã hủy cuộc sống của ta!”

Lâm Hạo trên mặt không chút biểu tình, sau đó, bàn tay nắm chặt đánh vào mặt ta, người ta. Cố gắng che người, cũng không có hiệu quả.....

“A!” Y tá đến để bón thuốc cho hài nhi la lên thất thanh.

Lâm Hạo trừng mắt nhìn nàng, khiến cho nàng lão đảo vội đi ra ngoài.

“Người luôn có thể dễ dàng chọc giận ta!” Lâm Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ta chỉ nói ra sự thật. Nếu người bị chọc giận, đó cũng là do sự thật chọc giận người!

Miệng ta tràn đầy vị mặn, xem ra miệng ta đã bị đánh đến chảy máu.

“Thực xin lỗi, Lâm tiên sinh, đã đến lúc cho em bé ăn!” Y tá kia lại đi đến, nhìn Lâm Hạo bằng ánh mắt vô cùng rụt rè sợ hãi.

Miệng vết thương của ta ở hạ phúc lại rách ra. Nhóm bác sĩ cũng không nói gì, yên lặng khâu lại cho ta lần nữa.

Ta bắt đầu tự hỏi Lâm Hạo khi nào thì thả ta ra. Ta ở lại đây vì đứa trẻ kia, hiện tại Lâm Hạo vốn không còn lý do quán luyến ta. Nhưng, mặc kệ ta khéo léo dò xét như thế nào, Lâm Hạo đều không đề xuất cho ta rời đi.

Ta bắt đầu sốt ruột, cả ngày đứng ngồi không yên, buổi tối nhìn Lâm Hạo đều luôn luôn dứt khoát không chịu mở miệng nói với ta.

Một ngày nọ ta hạ quyết tâm.

“Bác sĩ nói ta có thể xuống giường hoạt động, ngày mai ta sẽ đi!” Ta cúi đầu một hơi đem nói cho hết lời.

Đợi lâu không thấy Lâm Hạo trả lời, ta ngược mắt y nhìn, Lâm Hạo khẽ nhếch mép, lộ ra một chút tươi cười, “Tốt, ngày mai ta đưa người rời đi!”

“Không, không cần. Ta tự mình đi!” Ta lắc đầu.

Lâm Hạo nói: “Sao vậy? Ta không được đưa người đi sao, nói như thế nào, người cũng đã sinh cho ta một hài tử!”

Y đã nói đến vậy, ta cũng không nhiều lời, sợ Lâm Hạo đổi ý.

Ngày hôm sau, ta bị dìu vào xe Lâm Hạo.

Ta nhanh nhẹn nói một chuỗi tên địa điểm, đó là nhà nghỉ ta ở trước kia. Trải qua chuyện lần này, ta cũng không thể không diễm nhiên như chẳng có việc ta tới nơi này phẫu thuật. Ta chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi một thời gian, sau đó mặt khác liên lạc bệnh viện.

Lâm Hạo không nói gì với ta, đưa cho ta vài viên được cùng một lọ nước khoáng.

“Đây là cái gì?” Ta hỏi.

Lâm Hạo kiên nhẫn nói: “Khi bác sĩ cho phép rời đi, bảo ta đưa người uống, ta làm sao biết được là thuốc gì, uống nhanh đi!”

Uống được ở bệnh viện đã thành thói quen. Mỗi ngày đều có một đồng viên chất bổ linh tinh gì đó, cho nên ta không suy nghĩ nhiều liền đưa vào miệng.

24. Chương 24

Tựa vào trong xe, người đột nhiên trở nên mệt mỏi, nhìn ra ngoài xe, cách mục đích chỉ còn một đoạn, khẽ nhắm mắt.

Nhưng khi ta mở mắt lại phát hiện mình nằm trên chiếc giường lớn màu đen.

Kinh ngạc ngồi dậy, nhưng không cẩn thận chạm vào hạ phúc, đau đớn khiến ta gần như không thể hít thở. Tuy rằng có thể hoạt động một chút, nhưng miệng vết thương vừa mới cất chỉ, chưa hoàn toàn bình phục, vẫn phải cử động nhẹ nhàng cẩn thận.

“Tỉnh nhanh vậy sao?” Lâm Hạo từ cửa bước đến, trên tay cầm theo 1 ly rượu đỏ.

“Người! Ta sao lại ở chỗ này?”

Lâm Hạo nhún nhún vai, thản nhiên nói: “Người ở trên xe ngủ gật!”

Ta rốt cuộc phát hiện có điểm không đúng: “Người cho ta uống thuốc gì?”

“Thuốc ngủ ”

Lâm Hạo thẳng thắn trả lời làm ta tức giận đến mức cắn chặt răng.

“Người đã nói sẽ thả ta đi!”

“Đi đến đâu? Trước khi ta chán thì không ai có thể chủ động rời đi!” Lâm Hạo uống một ngụm rượu trong ly, thuận tay liền ném ly vào trong thùng rác bên cạnh

“Người gạt ta!” Ta hét lớn “Ta đã sinh hài tử cho người, người vì cái gì vẫn không chịu buông tha cho ta?”

“Ta có nói nếu sinh hạ hài tử sẽ tha cho người sao?” Lâm Hạo nhíu mày, tháo caravat.

Tâm ta trở nên lạnh lẽo. Lâm Hạo quả thật cũng không hề nói. Nhưng... nhưng... tại sao lại trở thành thế này?

“Người không có quyền giam giữ ta!” Ta cúi đầu nói.

“Người có thể thử xem ta có quyền hay không. Ở bệnh viện ta vẫn có thể giam cầm người, tại nơi này càng có thể!”

Ta vịn vào mép giường, đứng lên, nhìn thẳng Lâm Hạo: “Ta có thể kiện người!”

Lâm Hạo nghe xong ôm bụng cười to miệt thị, “Kiện ta? Người nếu công bố thân thể của người, nói người bị ta cưỡng bạo để rồi mang thai hài tử của ta, sau đó sinh hạ nó sao?..... Người có lá gan để công khai chuyện đó hay sao?”

Ta cả người run lên, “Ta..... Ta.....”

Lâm Hạo chặn lời nói của ta, nói: “Người không dám, người sợ bị người khác châm biếm, sợ bị người ta phát hiện người là thứ quái vật bất nam bất nữ!”

Ta hoảng hốt nhìn Lâm Hạo, lưỡng lưỡng nói: “Người không thể giam cầm ta.....”

Lâm Hạo đẩy ta trở về giường: “Ta đương nhiên không phải giam người. Người ngoan ngoãn nghe lời, hảo hảo hầu hạ ta, đương nhiên có thể đi ra ngoài. Nói như thế nào nhỉ? Người dù sao cũng sinh con trai cho ta!” Lâm Hạo cười ha ha.

Đầu ta vô cùng choáng váng, đôi mắt ứ đọng.

Nơi này là tòa nhà xa hoa nhất, nhưng phòng từ tầng hai mươi bảy tới tầng ba mươi đều là của Lâm Hạo, bên trong bị đả thông trở thành kết cấu độc lập, thành một mình ba tầng nhà.

Vị trí phương diện có vẻ gần công ty y làm, nhưng bên trong so với đại biệt thự ở vùng ngoại thành cũng không thua kém chút nào.

Khóa cửa nếu không có mật mã thì không thể mở được. Trừ phi ta từ nơi này nhảy xuống.

Khi ta đứng trước cửa sổ thủy tinh nhìn phong cảnh, Lâm Hạo không nhịn không nói: “Đây là cường hóa thủy tinh[20], người không cần lo lắng ngã xuống. Bất quá nếu người ngã xuống, ta sẽ kêu tất cả phóng viên tới xem thứ nam nhân đã sinh hài tử.....”

Mỗi ngày đến quét dọn phòng cùng nấu cơm là người hầu mà Lâm Hạo chọn từ nhà lớn đưa tới. Nói cách khác, ngoại trừ lời của Lâm Hạo, ai họ cũng sẽ không nghe theo.

Ở nơi này vài ngày, so với ở trong bệnh viện cũng không khác gì.

25. Chương 25

Nhưng đến ngày thứ tư, Lâm Hạo mặt âm nghiêm bước vào cửa, khi đến giờ ăn cơm chiều cũng vẫn uống rượu. Ta tận lực không nhìn y, đột nhiên, y ném chiếc đĩa, đá ghế lật ngửa.

Ta đứng lên lùi lại mấy bước.

Chỉ nghe Lâm Hạo nói: “Người đúng là đồ tiện nhân!”

Ta còn chưa kịp phản ứng lại, cánh tay đã bị Lâm Hạo giữ chặt, khí lực lớn đến nỗi khiến ta nghĩ đến cánh tay mình sẽ rất nhanh bị bẻ gãy.

“Làm.. làm gì vậy.” Ta kêu lên khi Lâm Hạo bẻ tay ta, xương cốt ta như muốn vỡ nát.

Lâm Hạo bóp cổ ta, lôi ta vào trong phòng. Ta thầm kêu không tốt, bám lấy tường không chịu rời đi.

“Buông ra!” Lâm Hạo hất cầm ra lệnh.

Ta chậm chạp mà kiên quyết lắc đầu.

“Đc, tốt lắm, người tốt nhất cứ nắm không buông đi!” Lâm Hạo nói xong, liền nhanh chóng cầm lấy cổ tay ta, sau đó tiếp theo, ta vô thanh rên rỉ, tay ta trật khớp.

Mất đi chống đỡ, cả người ta dễ dàng bị Lâm Hạo kéo vào phòng ngủ.

Khi bị ném xuống, cánh tay bị thương bị đè ép khiến ta đau đến mức đầu vầng mắt hoa.

“Người điên rồi!” Ta hét to.

“Ta đúng là đang điên đây!” Lâm Hạo một cước đạp lên cánh tay ta bởi vì trật khớp mà vô lực rũ trên mặt đất.

“Ngay cả cánh tay này nếu không phục tùng ta.....” Lâm Hạo ngồi xổm xuống nói: “...Nếu không nghe lời, nhất định ta sẽ phế nó”

Ta sợ hãi lắc đầu, “Đừng, đừng mà!”

“Người không phải rất muốn gặp Lâm Nam sao?” Lâm Hạo vuốt đầu ta, nắm chặt tóc ta khiến ta ngẩng đầu đối mặt với y.

“Không có, ta cùng hán không thân cũng chẳng quen, tại sao phải làm thế?” Ta nơm nớp lo sợ nói.

Lâm Hạo trầm ngâm một hồi, gương mặt dịu đi ít nhiều.

Khi ta vừa thở hắt ra, Lâm Hạo cư nhiên hướng ta nở nụ cười, có thể hình dung thành đôi môi mỏng lãnh tính vẽ ra đường cong xinh đẹp nhưng ta rõ ràng thấy con ngươi Lâm Hạo lại lạnh đi vài phần.

Lâm Hạo bắt đầu cởi quần áo, tam lương hạ, cơ thể rắn chắc trên thân liền lộ ra.

Khi y bắt đầu cởi dây lưng, da đầu ta đều trở nên tê rần, y sẽ không phải muốn.....

“Cởi quần áo!” Lâm Hạo nói với ta.

Ta nắm chặt cánh tay lạnh lặn kia, run rẩy đưa lên rồi lại hạ xuống.....

“Nga, tay người bị thương rồi, vậy khỏi phiền phức!” Nói xong, Lâm Hạo liền đem ta ấn xuống mặt đất, kéo tuột quần ta xuống, nâng thắt lưng ta lên, đụng phải một thứ gì đó nóng như lửa khiến ta căng cứng đùi.

Ta hoảng sợ, xoay người vung tay, nhưng thần kinh phản xạ của Lâm Hạo quả thực xuất sắc, một phen liền nắm lấy tay ta.

“Người gần đây lá gan thật lớn a!” Kèm theo những lời này, cánh tay phải ta liền truyền đến một trận đau nhức, mềm nhuyễn buông thõng xuống.

Đau đớn khiến miệng ta tràn ngập chua xót, hai tay dị dạng đều vô lực thông trên đất, chỉ có thể dựa lên khuỷu tay chống đỡ thân trên.

Thân thể Lâm Hạo đổ về phía trước, trên thân thể ta mà trượt xuống, đùi bị y tách ra, ta cảm giác y luôn tới nơi đó, nơi đáng hổ thẹn của ta.

Lâm Hạo dùng hạ thể cứng rắn của y quanh quẩn giữa huyệt khẩu phía trước cùng huyệt khẩu phía sau của ta.

26. Chương 26

“Người nói xem, trước tiên hưởng dụng như thế nào cho hảo?” Lâm Hạo cúi đầu ghé bên tai ta nói.

Vành tai mẫn cảm bị y thổi một làn khí nóng, khiến ta giật mình bắt giác đỏ mặt lên.

“Người thả ta ra, không cần đùa giỡn ta” Khi ta ý thức được ta đã muốn bật khóc, ta cảm giác ta đã chịu đựng đến cực hạn rồi, “Người là thiên chi kiêu tử[21], muốn cái gì được cái đó..... Vì cái gì mà không chịu buông tha ta, ta chỉ là loại người tầm thường nhỏ bé..... Ta sẽ không cùng đệ đệ người qua lại, ta sẽ rời đi rất xa, trở về quê hương ta..... Người buông tha ta đi, ta thề tuyệt đối sẽ không qua lại với Lâm Nam.....”

Ta ghen ngào nói, hy vọng vào tấm lòng từ bi của Lâm Hạo.

Lâm Hạo cơ thể hơi cứng lại, ta nghĩ có hy vọng, còn nói: “Ta cũng sẽ không nói với người khác, nói về chuyện của chúng ta, ta sẽ làm như không phát sinh.....”

“A!”

Không phòng bị, Lâm Hạo đột nhiên cắm vào hậu diện, niêm màng hậu môn lập tức co rút gắt gao. Đau quá. Lâm Hạo cũng vì quá chặt mà khẽ rên.

Mông bị y dùng lực hướng hai bên tách ra.

“Thả lỏng!” Lâm Hạo vừa nói vừa cố chen vào bên trong.

Thứ giống như cọc thịt đó dần dần đâm vào trong cơ thể, ta giống cá nằm trên thớt, không thể động đậy.

Trên trán mồ hôi chảy xuống mắt, mặt sần trước mắt trở nên mơ hồ.

Khuỷu tay không còn khí lực, ta quỳ rạp trên mặt đất há to miệng thở dốc.

Luật động phía sau càng ngày càng kịch liệt, cũng càng ngày càng thuận lợi, thuận lợi nhờ máu nơi hậu huyết khi bị xé rách. Lâm Hạo mỗi lần đều hung hăng va chạm đâm vào tràng bách của ta, sau một lúc, hậu huyết đau đớn trở nên chết lặng, Lâm Hạo ngẫu nhiên chạm vào nơi mẫn cảm khiến ta run lên.

Bụng âm ỷ đau, trên người cũng bị sàn nhà cứng rắn khiến cho khó chịu, Lâm Hạo đã rút dục vọng của y ra. Khi ta nghĩ rốt cuộc có thể chấm dứt thì bộ phận nhỏ hẹp phía trước lại bị xâm nhập mãnh liệt.

” A a.....” Ta phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nơi đó vẫn cứ nhỏ như trước. Động tác của Lâm Hạo thực thô lỗ, khiến cả thân thể ta run rẩy không ngừng.

“Van cầu người, đừng cử động, dừng lại đi, cầu người.....” Ta đau đớn nói.

Lâm Hạo liếm một chút hậu cảnh của ta, tiếp tục động tác. Lần này, ta không chỉ dừng lại ở âm thanh đau đớn mà còn bật khóc nức nở.

“Tiếp tục khóc đi, ta rất thích nghe người khóc!” Lâm Hạo thanh âm khàn khàn nói, động tác dưới hạ thân lại càng thêm hung ác.

Sau khi Lâm Hạo bắn ra, lại đem ta ấn lên giường.

Cổ tay đã bị tiếp hảo, hạ thể giống như không phải của mình, chân nâng một chút đều tạo ra sự co rút đau đớn vô cùng.

Lâm Hạo đã rời đi, ta nhìn căn phòng trống vắng, lặng lẽ bật khóc, hai tay điên cuồng xé nát chăn mỏng, tay ném vỡ bình hoa cùng đồng hồ báo thức.

Trên người tràn đầy mùi tanh tươi, trên đùi là dịch thể cùng vết máu đã khô.

27. Chương 27

Ta lau nước mắt, run rẩy chống tường đi vào phòng tắm. Nước rất nóng, ta liều chết chà xát tẩy rửa, càng lúc càng cảm thấy chính mình vô cùng dơ bẩn.

Ngón tay dùng sức cào vào nơi ô uế của bản thân. Tuy rằng đau đớn, nhưng khi nhìn thứ của Lâm Hạo từ trong thân thể chảy ra, trong lòng vẫn có một tia khoái cảm.

Bụng một trận trường đau, ta ngồi trên bồn cầu quần bách bài tiết.

Tinh dịch Lâm Hạo bắn tại hậu diện khiến bụng ta náo loạn.

Miệng vết thương ở hạ phúc chỉ chảy ít máu, cơ thể cũng không rách ra.

Hư nhược bỏ lại lên giường, ta nghĩ Lâm Hạo tạm thời cũng không sẽ thả ta đi, quả là đối với cơ thể ta cảm thấy hứng thú.

Chỉ cần ngấm lại về sau Lâm Hạo cũng sẽ đối xử với ta giống như ngày hôm qua, ta cảm thấy kích động có suy nghĩ muốn chết! Nhặt lên mảnh vỡ nhỏ của bình hoa bị chính mình đập vỡ trên mặt đất, chỗ hồng sắc nhọn đối với động mạch cổ tay.....

Không! Không dc!

Ta không muốn chết, ta không hề sai, ta không làm sai điều gì, vì sao lại muốn tự sát!

Cha mẹ nhiều năm tích góp từng cùng số tiền bảo hiểm đều vì cho ta phẫu thuật, nguyện vọng bọn họ chính là chờ phẫu thuật thành công rồi theo dõi ta trải qua cuộc sống của một người bình thường. Tuy rằng hiện tại bọn họ đều đã rời xa ta, nhưng kia cũng là nguyện vọng ta chôn sâu trong lòng!

Ta không thể chết.

Vứt mảnh vỡ thủy tinh ra xa, ta nằm sấp lại lên giường, đột nhiên, ta sinh ra một ý niệm trong đầu.

Lâm Hạo cảm thấy hứng thú với thứ đó, vậy thì ta sẽ hủy nó. Nơi đó vốn chính là nơi dư thừa, phẫu thuật cũng là để bỏ nó đi, biến thành như thế nào cũng đều không sao cả.

Ta bước đến phòng bếp, châm khí than, lục lọi tìm cục than nhỏ để thiêu nung.....

Trên chiếc kẹp sắt khối than rất nhanh trở nên đỏ bừng, nhất định sẽ rất đau. Ta run run bắt tay làm, cảm nó đặt xuống thân mà ần, lại sợ hãi ném đi. Lặp lại vài lần, ta vì bản thân mình vô năng mà xấu hổ.

Nhớ tới Lâm Hạo cười nhạo, nhắm mắt.....

“Oa a..... A a.....” Đau quá, càng dùng sức đem than hỏa ấn xuống. Vài giây sau, tay ta run rẩy rút cuộc cầm không được kẹp sắt.

Đùi đau co rút, nơi đó nhất định đã trở nên thập phần xấu xí.

Ta mồ hôi như mưa rơi, ngất ở tại phòng bếp.

Khi tỉnh lại, ta ngủ trên giường Lâm Hạo. Nếu không phải hạ thể của ta đau đớn kinh khủng, hết thấy tựa như một giấc mộng.

Lâm Hạo ngồi bên cạnh ta, nói: “Người như thế nào lại ngu như vậy, tự nghĩ ra chuyện để tự hại mình. Bất quá ta biết người là nhất thời sinh khí, ta đã thỉnh cho người bác sĩ ngoại khoa tốt nhất, dùng được tốt nhất, nhất định sẽ khôi phục lại bộ dáng trước kia.”

Nói xong Lâm Hạo đưa cho ta xem mấy tấm ảnh chụp, trên hình là hạ thể thê thảm của ta.

Y cứ nhiên chụp nơi đó của ta, ta thực sự không thể nào tin nổi!

28. Chương 28

Lâm Hạo thu hồi ảnh chụp trên tay ta, cười nói: “Người thực lợi hại. Có phải là tức giận vì ta hôm qua rất thô bạo hay không? Người nên tức giận với Tiểu Nam mới đúng, mỗi ngày hắn đều quẩn lầy ta, muốn ta giúp hắn tìm người. Người là người của ta, tuy rằng hắn là đệ đệ của ta, nhưng ta vẫn rất tức giận, cho nên khó tránh khỏi không chế không được chính mình..... Đến đây, ta bôi thuốc cho người.”

Lâm Hạo ngữ khí ôn nhu cùng kiên nhẫn dị thường, nhưng ta vẫn rất sợ y.

Lúc đầu, Lâm Hạo còn cười khiến ta buông khăn trải giường đang nắm chặt trong tay, nhưng sau đó, trên mặt một trận vận vẹo, nói ra vài từ: “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, tiện nhân!”

Nhìn y vứt bỏ vẻ mặt ngụy trang, ta cắn chặt răng, cảm như hén.

“Người cho là đốt bỏ nơi đó ta sẽ thả người sao? Mơ tưởng! Người cho dù toàn thân đều bỏng, ta cũng sẽ không thả người, sẽ chỉ làm người muốn sống cũng không được!”

Lâm Hạo lấy khăn mặt trói trụ tay ta, kéo quần ngủ ta xuống, bên trong không mặc quần lót, chắc hẳn khi Lâm Hạo phát hiện ta liền thay quần áo cho ta. Lâm Hạo khơi ra một vết cao thể màu trắng nhũ trắng đặt tại huyết khẩu không rõ huyết nhục của ta.

Ta đau đớn hít mạnh, đùi giật giật.

“Đau không?” Lâm Hạo lại tăng thêm khí lực, ta run run môi, nói không nên lời.

“Ta tưởng người không sợ đau.”

Lâm Hạo đột nhiên xâm nhập vào trong miệng vết thương, ngón tay cắm vào huyết khẩu, hung ác cạo vào nộn thịt bị thiêu hủy. Ta tựa vào giường, để mặc ngón tay Lâm Hạo ở bên trong càn quấy.

“Người hẳn là đã đem than cho vào nơi này!”

Ta nhìn sắc mặt y vô cùng khó coi, bởi vì trên khuôn mặt lạnh lùng y mang theo vẻ tươi cười ác độc.

Lâm Hạo nhìn thấu nội tâm sợ hãi của ta, nói: “Dứt khoát ta sẽ giúp ngươi, làm cho đến cùng, cả bên trong cũng thiêu!”

“.....” Ta nuốt nước miếng không phát nổi âm thanh.

“Biết không? Nếu hạ thể bị phỏng, sau này bên trong sẽ có những cái hố không bằng phẳng, khi làm chuyện đó sẽ trở nên thoải mái vô cùng ” Lâm Hạo nói xong dùng móng tay cào vào dung đạo chật hẹp của ta, “Nơi này của ngươi chật như vậy, nếu như bị bỏng sau này không biết tư vị ra sao.”

“Thế nào? Ngươi nếu thích đốt, ta sẽ giúp ngươi hoàn thành ý muốn!”

“..... Không, làm ơn, không cần.....” Ta run run nói, nước mắt trong hốc mắt đảo quanh. Cái loại đau đớn thống khổ ấy trải qua một lần vốn không ai muốn lần thứ hai.

Lâm Hạo nhìn ta, khinh thường cười: “Lá gan nhỏ như vậy, học người ta tự mình hại mình. Lần sau nếu ta phát hiện ngươi có hành vi không đúng, không chỉ phía trước, ngay phía sau ta cũng sẽ giúp ngươi thiêu hủy toàn bộ!”

Rút ngón tay ra, Lâm Hạo dùng đầu ngón tay vói vào trong cơ thể ta mơn trớn đôi môi ta.

Nhìn ta không dám nhúc nhích, y cười lạnh vài tiếng sau, bỏ ra ngoài.

Khi bóng dáng y vừa biến mất, ta liền bưng kín miệng, ta sợ chính mình sẽ bật khóc.

Cuối cùng Lâm Hạo vẫn có thể dễ dàng hủy diệt hy vọng của ta, khiến ta hiểu được chính mình có biết bao ngu xuẩn.

Ngay cả một chút tự tôn cùng phản kháng cũng bị thiêu hủy hoàn toàn.

29. Chương 29

Không biết khóc bao lâu, nước nử dần dần biến thành ghen ngào yếu ớt, nước mắt đã không còn chảy ra được.

Cắn ngón tay, muốn nghĩ tới một tương lai tươi sáng, nhưng càng nghĩ càng tuyệt vọng, không cần tốn sức cũng có thể đoán được khi Lâm Hạo chán ghét trò chơi này, ta sẽ trở thành cái gì.....

Từ trước, tuy rằng ta không muốn người khác biết bí mật của ta, nhưng vô luận ở trường học vẫn luôn thân thiện, ta luôn cẩn thận che giấu tốt, quan hệ cùng bằng hữu học cùng lớp coi như hòa hợp, những người ta không thân đều xem ta là tao nhã có lễ. Thành tích tuy rằng không phải đứng đầu, nhưng cũng không tồi, ít nhất năm trước ta đã thi đậu vào trường đại học lý tưởng của bản thân.

Vì để có thể giống các nam sinh khác tận hưởng cuộc sống đại học, không phải che giấu nữa, ngay cả trong mùa hè cũng không dám trước mặt người khác mà lơ đãng thân thể, ta mới đưa ra quyết định tạm nghỉ học, dự định phẫu thuật hoàn thành trước rồi sẽ tiếp tục học nghiệp.

Trước kia thường xuyên ảo tưởng đủ loại cảnh tượng sau khi phẫu thuật, nó luôn làm ta cười. Chưa bao giờ nghĩ sẽ rơi vào tình cảnh hiện tại, trong lòng trống rỗng không còn một chỗ dựa.

Hồi hận lúc ấy cùng Lâm Nam quen biết cũng vô ích, gặp phải nông nổi này, tương lai con đường này sẽ đi tới đâu?!

Miệng có mùi lạ, nhớ tới vừa rồi Lâm Hạo đem cái gì đó bôi ngoài miệng ta, ta đột nhiên ngậy người, tiếp đó nghiêng cơ thể nôn ọe một trận.

Cửa bị gõ vài cái, ta vội vàng kéo chăn, che đậy thân thể của chính mình.

Người hầu trung niên nữ trong nhà bưng đồ ăn tiến vào.

“Thiếu gia phân phó cho ta mang vào!”

Nữ nhân trung niên này ngoại trừ khi đối mặt Lâm Hạo ôn hòa mà cung kính, còn khi khác đều là bộ dáng nói năng thận trọng.

Tiếp nhận thức ăn trong tay nàng, ta nói: “Cám ơn!”

Sau khi nàng gạt đầu, bảo ta sau khi ăn xong đem khay đặt dưới đất, nàng sẽ đến thu dọn.

Từ buổi chiều hôm qua đến bây giờ, ta chưa ăn cơm, trong bụng sớm đã rỗng, nhắm nháp mỹ vị thức ăn, trên mặt biểu cảm cũng không còn cứng đờ nữa mà thả lỏng đi rất nhiều.

Khi đồng hồ báo thức chỉ hai giờ chiều, Lâm Hạo đi đến, ném cho ta một tiểu hạp[22] hình trụ, “Đây là được, nếu đau thì tự mình bôi lên!”

Ta không muốn cùng y nói chuyện, nhưng lại không dám không trả lời, rầu rĩ ‘ân’ một tiếng.

Ngón tay trước mắt kẹp một danh thiếp, ta không tự nhiên từ trong tay Lâm Hạo nhận lấy nó.

“Trên mặt kia có số điện thoại riêng của ta!”

Không rõ y cho ta để làm gì, ta hàm hồ lại nói lấy lệ một tiếng xem như xong.

Lâm Hạo vẫn bề bộn nhiều việc. Phía sau sự nghiệp thành công ngoài nhờ tổ tiên tế âm còn có sự cố gắng của chính bản thân. Trong nhà không có y, ta mới thực sự thoải mái, tuy rằng khoảng thời gian đó là ngắn ngủi.

Mở nắp hộp ra, thoang thoang hương bạc hà mang theo thanh lương[23] hương vị, ngón tay trở nên mềm mại giống đặt trên một thức quả lạnh, ta khơi ra một vệt cẩn thận bôi lên chỗ bị thương.

Thuốc này đại khái có hiệu quả giảm đau, một lát sau, phía dưới chỉ còn lại cảm giác bạc hà lạnh lạnh.

Ta dụi dụi mắt. Đây là tự làm tự chịu, Lâm Hạo làm sao có thể vì thế mà thả ta đi. Y ghét nhất bị người khác phản kháng! Ta nhận ra một điều, đối với Lâm Hạo tuyệt đối không nên đổ thêm dầu vào lửa.

Y uy hiếp, sẽ không chỉ là lời nói, bên tai tựa hồ còn quanh quẩn thanh âm lãnh khốc của y. Ta chà xát cánh tay đang nổi dần da gà.

30. Chương 30

Ngày hôm qua bởi vì quá đau đớn, cả người chảy ra rất nhiều mồ hôi, hiện tại nhớp nháp dính bết thực sự không thoải mái, nhưng cử động bất tiện, ta ngay cả xuống giường cũng không nổi, càng đừng nói tới việc đi vào ngồi trong phòng tắm rửa sạch cơ thể.

Bất đắc dĩ do dự hồi lâu, ta cầm lấy điện thoại gọi người bên dưới lầu, cũng chính là nữ giúp việc của nơi này.

Nghe xong ta nói dứt quãng, nàng rất nhanh nhẹn bưng tới cho ta chậu nước nóng.

“A, ta tự mình làm!” Ta thấy nàng cầm lấy khăn mặt muốn lật chăn của ta, lập tức đoạt trong khăn mặt tay nàng, quăn quác nói.

Vừa rồi nhất thời tình thế cấp bách, chính mình có phần hơi thất lễ, ta nói: “Cám ơn người, ta tự mình làm là dc rồi!”

“Tùy ý người!”

Qua nhiều lần lau chùi, trên người tuy rằng không tận tình cọ rửa sạch sẽ, nhưng vẫn dễ chịu hơn so với lúc đầu.

Ngả người lên giường, rất nhanh không có việc gì ta lại vô tri vô giác ngủ thiếp đi, cho đến buổi tối Lý tẩu kêu ta rời giường ăn cơm chiều.

“Thiếu gia kêu người xuống ăn cơm!”

Ta nhìn Lý tẩu rời đi, thử động chân mình một chút, chỉ một động tác rất nhỏ tựa hồ đều đã khiến cho ta đau đớn. Muốn ta như vậy mà đi xuống sao? Đây đúng là tác phong tàn ác của Lâm Hạo.

Ta gian nan cử động cơ thể.

Lâm Hạo lại đột nhiên xuất hiện, “Là ta sơ sót. Đến đây, ta ôm người đi xuống!”

Ta nhìn Lâm Hạo vươn tay, cứng ngắc giơ tay nắm lấy. Lâm Hạo một phen cầm tay ta đem ta bế lên. Ta không nghe theo khe kêu lên một tiếng. Đến khi ta nhìn Lâm Hạo nộ khí đằng đằng, ta hoài nghi y liệu cứ như vậy đem ta ném xuống đất hay không. May mắn y không làm như vậy.

Vừa xuống lầu, y liền đem đệm tấm mềm mại trên chiếc ghế kéo xuống, lười biếng nói: “Ngồi xuống ăn cơm!”

Ta từ từ cúi xuống, Lâm Hạo cười tiến tới ấn ta xuống ghế.

Ta đánh răng vào nhau vài cái, dựa vào lưng ghế giảm bớt vệt huyệt[24] trước mắt.

“Đau không?” Lâm Hạo rất hứng thú hỏi.

Ta đầu tiên gật đầu, sợ y lại giày vò ta, ta lại lắc lắc đầu.

Lâm Hạo cười nhạt: “Rốt cuộc đau hay là không đau?..... Cho dù người không nói, dù sao đau đớn cũng không phải do ta!”

Thuần thực mở ra nắp bình, Lâm Hạo đổ cho mình một ly rượu đỏ.

Chú ý tới ánh mắt của ta, Lâm Hạo hỏi: “Có hứng thú sao?”

Ta ghen một chút, “Không, không phải!” ta đối với rượu không phải nghiên cứu, cũng không có hứng thú.

Lâm Hạo vẫn giống như trước, khi ăn cơm luôn mở TV, nghe tin tức vừa ăn cơm.

Khi thời sự kết thúc, y cũng tao nhã uống xong một ngụm rượu cuối cùng, lấy khăn tay đặt ở bên cạnh lau miệng. Mỗi lần nhìn thói quen sinh hoạt của y ta đều cảm khái vạn phần.

Hoàn tất ăn hết bát cơm, ta vin vào mép bàn đứng lên.

“Người muốn tự mình bò lên sao?” Lâm Hạo liếc mắt ta một cái.

“Ta có thể từ từ sẽ lên đến nơi!” Ta chỉ chỉ lầu trên.

Lâm Hạo giương mắt nhìn ta, “Vậy người liền tự mình đi lên đi!” Nói xong an vị trên sofa ấn bấm điều khiển TV từ xa.

31. Chương 31

Bước lên bậc thang thứ nhất ta liền toát ra mồ hôi, không dám cất bước, vịn lan can cầu thang ta cố gắng hết sức gấp đầu gối, căng chân, tư thế quái dị mà đi lên.

Ngẫu nhiên quay đầu một cái, phát hiện Lâm Hạo đang nhìn ta, lập tức như có dòng điện chạy dọc lưng, càng trở nên nơm nớp lo sợ.

Sau khi Lâm Hạo thay đổi đài kênh lần thứ N, ta rốt cuộc cũng lên đến lầu trên. Đóng cửa ngã lên giường, ta lại lấy ra hạp được kia. Nhẹ nhàng cởi ra chiếc quần rộng thùng thình, ta đang định bôi được, cửa bỗng nhiên bị vặn mở. Tay ta run lên, được hạp rơi xuống đất.

Lâm Hạo không ngờ được khi mở cửa lại thấy cảnh này, hơi kinh ngạc nhưng sau đó nhanh chóng nhặt được hạp dưới đất lên tiến về phía ta.

“Ta bôi cho người, không được phép nhúc nhích!”

Cử động sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, ta cứng nhắc nằm im.

So với buổi sáng thô lỗ, lúc này động tác Lâm Hạo dịu dàng hơn rất nhiều, nhưng sau khi bôi được xong, Lâm Hạo không an phận cầm phân thân ta nhu lông. Điểm yếu bị hấn nắm trong tay, ta cố ngẩng trên thân vội la lên: “Không cần!”

“A!” Phía trước bị y ép, cảm giác sáng khoái ngay lập tức truyền tới.

Không chống đỡ dc bao lâu, ta liền tiết ngay trong tay y.

“Người chắc vẫn tự xử!” Lâm Hạo lau đi vệt trắng trong tay.

Ta trên mặt nóng lên, Lâm Hạo nói: “Kia cũng là, thân mình người như thế này không ôm được nữ nhân!”

Bị Lâm Hạo mĩa mai như thế quả thực không nam nhân nào có thể chịu được vũ nhục như vậy. Ta cũng không ngoại lệ, lời nói của Lâm Hạo khiến ta tức giận đến nghẹn đỏ mặt.

Cơn tức giận của không duy trì được bao lâu, so với cảm xúc Lâm Hạo trước mặt, cơn giận của ta căn bản là bé nhỏ không đáng kể.

Lâm Hạo liếm liếm khóe miệng: “Hôm nay ta thực sinh khí, bắt quá ta vẫn đề nén không đánh người!”

Ta không rõ nói lời y này có ý tứ gì, chẳng lẽ muốn ta nói lời cảm tạ sao?!

“Không nghe lời sẽ bị trừng phạt, đêm nay người hảo hảo chịu đau một chút đi!” Lâm Hạo nói xong liền trêu đùa trên cơ thể ta.

Ta phía dưới vẫn còn vô cùng đau đớn, vì lo lắng cho thân thể ta thử cự tuyệt y. Nhưng Lâm Hạo luôn thích làm theo ý mình, rất nhanh, thân thể bị y lật lại, hạp thuốc mỡ kia vừa lúc đảm đương làm chất bôi trơn. Lâm Hạo từng chút từng sáp nhập, ta có thể cảm nhận được toàn bộ quá trình tiến vào.

Phía sau đau vô cùng, khiến cho vết thương phía trước cũng trở nên đau nhức.

“Ahh..... A.....”

Lâm Hạo trườn động thô bạo, thất lưng ta bị hấn nắm lấy thực nhanh.

Thời điểm kết thúc ta toàn thân mềm nhũn nằm sấp tại chỗ, tay Lâm Hạo vỗ về lưng ta.

“Muốn ngủ?”

Ta gật gật đầu.

“Ta chưa bắt đầu trừng phạt người, người đã chịu không được?”

Vậy vừa rồi là?! Ta xoay nửa người lại nhìn y.

“Thế này mới gọi là trừng phạt!” Lâm Hạo nói xong lại nắm lấy thất lưng ta.

“A!” Ta gào lên thảm thiết. Lâm Hạo không quan tâm vết thương của ta mà thô bạo cắm vào phía trước. Đau đớn khiến ta quặn người, Lâm Hạo gắt gao áp trụ ta.

32. Chương 32

Cho dù phân thân y còn lưu lại chất bôi trơn cùng dịch thể, huyết động nhỏ hẹp cũng bị y thô bạo khai ra tiến vào, hơn nữa ma sát đến bỏng nộn thịt, mong muốn của ta lập tức biến mất cùng mồ hôi, cơn buồn ngủ cùng mệt mỏi nháy mắt tan thành mây khói.

Lâm Hạo từ phía sau đè lên thất lưng ta khiến móng hơi nhếch lên, một tay kia vuốt ve phần lưng đang run lên không ngừng.

“Đau không?” Lâm Hạo hạ thấp thanh âm nói.

Ta ngay cả răng nanh cũng run kịch liệt, miễn cưỡng trả lời: “..... Đau.....”

Lại một lần tiến vào thật sâu, tay ta nắm chặt khăn giường nổi lên gân xanh.

“Đau là tốt! Đau về sau mới có thể nhớ lâu!” Lâm Hạo hừ nhẹ.

Ta hai chân mở rộng, liếm đôi môi khô.

Lâm Hạo tắm xong chỉ có quần cơ thể bằng một khăn, ngồi lên giường bôi thuốc cho ta không sinh khí.

“Chảy máu” Lâm Hạo thì thào tự nói.

Ẩm ướt bên trong bị Lâm Hạo bát lộn, “Bên trong không có chuyện, chỉ là vết bỏng bên ngoài xuất huyết!” Lâm Hạo lấy ra vải gạc, sau khi cuốn vào ngón tay, cắm vào cơ thể ta lau sạch.

Sau khi lặp lại vài lần, lại sáp nhập vào phía sau ta.

Lau sạch sẽ uế vật, Lâm Hạo bắt ngờ lại lau thân thể ta.

“Nhìn cái gì? Chỉ cần người nghe lời, ta sẽ không làm người đau, muốn gì ta cũng đều có thể cho người. Đương nhiên, sai trái sẽ là hình phạt! Ta là chủ nhân thưởng phạt phân minh!” Lâm Hạo cười.

Chủ nhân..... Ta là nô lệ sao?

Mi mắt rũ xuống, xương cốt trên người đều như là bị người ta đánh tan. Lâm Hạo kéo xuống chiếc khăn che đậy duy nhất, phủ thêm áo ngủ, đem dây lưng cuốn lỏng một vòng rồi tắt đèn.

Thắt lưng bị ôm, cả người đều bị Lâm Hạo áp chặt vào lòng.

Trên cổ là nhiệt khí y thở ra, ta lập tức hóa đá. Lâm Hạo thích ý lấy chân cọ ta, sau đó vòng lên chân ta, chúng ta liền biến thành trạng thái lộn xộn ở cùng một chỗ.

Lâm Hạo áp ta rất khó chịu, nhưng ta vẫn cứ như vậy ngủ, giày vò vừa rồi tiêu hết sinh lực của ta.

Buổi sáng ngủ dậy, Lâm Hạo đã rời đi, ta ăn hai quả trứng rán rồi trở về giường ngủ thêm.

Thuốc mỡ được đặt trên chiếc tủ cạnh giường, như là nhắc nhở chuyện phát sinh ngày hôm qua.

Ta cầm lấy nó chuẩn bị ném xuống, ngẫm lại thân thể của mình chỉ có thể oán hận, cầm lấy nó đập vài cái vào tủ, nhưng nó vẫn hảo. Bả vai bên phải bị Lâm Hạo tựa lên cũng đau nhức.

Ta cử động bả vai, ngáp một cái.

Mùa hạ thời tiết thay đổi trong nháy mắt, ngày hôm qua vẫn còn sáng sủa vạn dặm không mây, hiện giờ lại mây đen dày đặc, vẫn chưa đến trưa sắc trời đã tối giống như nhuộm màu mực.

Hỗn loạn vài tia chớp, bạo vũ[25] tới gần.

Chờ tiếng sấm tạm dừng, ta mới nghe được điện thoại vang lên. Do dự có nên tiếp hay không, điện thoại liền đột ngột im bật. Ta cũng không để ý nhiều, chuẩn bị tiếp tục ngủ, Lý tẩu chạy lên nói: “Thiếu gia điện báo, nói hôm nay không tiện, không cần chờ y ăn cơm trưa!”

Là điện thoại Lâm Hạo?! Ta thầm kêu không tốt.

Lý tẩu cố ý đi lên nói cho ta biết, nhất định là Lâm Hạo phân phó, đó là không phải ý nói điện thoại kia vốn phải là ta nghe!?

Ta day day trá, nếu như thế chẳng phải là ta sẽ gặp tai họa hay sao!

Mở ngăn kéo, bên trong có danh thiếp Lâm Hạo cho ta, trên chỉ có địa chỉ y cùng điện thoại!

33. Chương 33

Chỉ ấn vài còn số mà ta mất hơn mười phút, ngón tay không nghe sự sai bảo luôn bấm lỗi.

Thật vất vả bấm, chỉ vang hai, ba lần chuông đã bị tiếp.

“Uy!” Lâm Hạo lười nhác nói, ta tựa hồ có thể thấy bộ dáng y tựa vào chiếc ghế mềm mại.

“..... Là ta!” Ta nói.

“Người là vị nào?”

Y nhất định là cố ý, trên điện báo hiển thị là có thể biết nơi này là nhà y.

“Ta là Trữ Chí Hòa..... Ta vừa rồi không nghe thấy điện thoại, bởi vì tiếng sét đánh rất to!” Ta thanh âm rất nhỏ, không biết y nghe rõ chưa.

Trong điện thoại, Lâm Hạo ừ một tiếng, “Cũng không tệ lắm, vẫn biết gọi lại, trưa nay người tự mình ăn cơm đi!” Trong thanh âm mang theo vừa lòng, ta yên tâm, như vậy hẳn là sẽ không sao!

“Nga! Ta cúp máy đây!” Ta nói.

Mưa to vẫn cứ rơi, cho đến buổi tối Lâm Hạo trở về vẫn còn chưa dứt.

Quần áo Lâm Hạo dính chút hơi nước, trên trán cũng ướt, còn chưa ăn cơm, y trước hết đi tắm rửa.

Hôm nay tâm tình của y không xấu, ôm ta xuống lầu, trực tiếp đem ta đặt ở đệm ghế phủ kín mềm mại. Cơm nước xong, còn muốn ta cùng y xem TV.

Bình thường y hay xem tin tức xong, trở về thư phòng.

Ước chừng chín giờ, Lâm Hạo ôm ta lên lầu, vừa lên giường, quần áo ta đã bị hất cởi.

“Hôm, hôm nay cũng muốn.....” Ta lấp bắp hỏi.

“Trừng phạt!” Lâm Hạo ngắn gọn nói.

Ta vội vàng nói: “Nhưng, ta chỉ là không nghe thấy! Tiếng sấm thật sự rất lớn ”

Lâm Hạo cười nhạo: “Ai nói về chuyện điện thoại, là trừng phạt nơi này!” Chỉ chỉ giữa hai chân ta.

“Hôm qua, hôm qua đã.....” Chỉ vừa nghĩ đến thì cơ thể ta đã run lên bần bật.

“Một lần như thế làm sao đủ? Chính mình gây chuyện thì phải tự mình gánh vác!” Lâm Hạo cởi quần áo trong, lắc lắc cổ.

“Như thế nào? Không muốn? Không muốn cũng có thể.....” Lâm Hạo vẻ mặt trao đổi. Ta vội vàng nhìn hắn. Lâm Hạo trừng phạt thật sự rất đau, nơi bị thương như là bị giấy ráp thô ráp ma sát.

“Người hủy một chỗ, ta cũng hủy một chỗ!” Lâm Hạo sờ lên mắt cá chân ta, tiếp tục nói: “Người đồng ý cắt đứt một chân, hoặc để cho ta lưu ký hiệu ở người, ta coi như chuyện gì cũng đều không phát sinh!” Tay kia kháp trụ đầu nhũ ta.

Ta co rụt thân thể. Yêu cầu của Lâm Hạo ta cũng không muốn đồng ý, vô luận cái nào ta cũng đều không dễ chịu, so với phế đi một chân, hoặc là ở trên người lưu ký hiệu gì đó ta đều không nguyện ý.

Nhìn thấu ý nghĩ của ta, Lâm Hạo tách chân ta ra, bôi trơn xong lập tức đâm thẳng tiến vào.

Như là chứng minh Lâm Hạo thưởng phạt phân minh, ban ngày, chỉ cần ta không phản kháng, liền bình an vô sự. Ban đêm, Lâm Hạo sẽ hung hăng tiến vào cơ thể ta.

Hơn mười ngày sau, viền mắt đen của ta treo trên khuôn mặt, trên người miệng vết thương bởi vì Lâm Hạo tra tấn lành lại rất chậm, rất cuộc cảm nhiễm.

Lâm Hạo tuyên bố trừng phạt chấm dứt.

Từ việc này, ta liền hiểu Lâm Hạo tỷ hà tất báo. Mặt lạnh tâm cũng lạnh.

34. Chương 34

Khi miệng vết thương của ta khép lại, Lâm Hạo đột nhiên đặt mua phòng trẻ con trong nhà.

Ta nhìn hắn, “Người muốn đem hài tử kia.....”

“Bệnh viện nói Tiểu Lan đã có thể trở về, hôm nay ta liền phái người đem nó đưa về!” Lâm Hạo đặt tên cho nghiệt chủng kia là Lâm Lan.

“Sao vậy? Người mất hứng?” Lâm Hạo hỏi.

Ta hận hài tử kia, không phải tại nó, ta đã có thể đường đường chính chính trở lại là 1 nam nhân bình thường “Không có, ta rất cao hứng!”

Ta hỏi qua Lâm Hạo muốn làm thế nào với hài tử kia. Lâm Hạo hờ hững mà nói ai mà không có mấy đứa con riêng, cho dù tương lai y có hài tử, chỉ cần Lâm Lan có năng lực, cũng có thể để nó kế thừa gia nghiệp.

Nói xong còn như đã cho ta nhiều ân huệ, hướng ta nhướn lông mày.

Chiều, hài tử kia được một nam nhân mặc âu phục, đeo kính bé về, nhưng ta vẫn như cũ không muốn thấy mặt nó.

Dù sao Lâm Hạo cũng không ở nhà. Sau khi cho nó uống sữa, Lý tẩu liền đi ra ngoài mua đồ, trong nhà cũng chỉ có ta.

Ta rất muốn bóp chết hài tử kia, nhưng ta không làm. Ngay cả Lâm Hạo ta đều nhẫn nại, huống chi chỉ là một hài tử, ta tin tưởng một ngày nào đó ta sẽ rời khỏi nơi này.

Bên tai là tiếng khóc đứt quãng, tiếng khóc ban đầu cao vút đã duy trì không nổi nữa, hài tử kia nức nở hừ hừ, ta bật TV không để ý đến nó.

Sau một lúc, tiếng khóc ngừng lại, nhện không được tò mò, ta đi vào phòng hồng nhật kia, hài nhi được dưỡng mập mập ướt đầm nước mắt cùng nước miếng đang ngủ. Thoang thoang có mùi là lạ, ta khẽ lật thân thể nó, quả nhiên, tã lót ô ứ. Vẩy vẩy tay, ta tiếp tục xem TV. Đợi lúc Lý tẩu trở về, ta lập tức lên lầu, không thèm nhìn phản ứng nàng sau khi thấy nước mắt cùng tã lót của đứa nhỏ.

Buổi tối, Lâm Hạo cứ nhiên mang theo Lâm Nam trở về.

Khi gặp nhau, ta cùng Lâm Nam đều khiếp sợ nhìn đối phương.

“Người sao lại ở chỗ này!”

“Người sao lại ở chỗ này?”

Chúng ta cơ hồ đồng thời mở miệng, Lâm Hạo hướng Lâm Nam mỉm cười nói: “Kỳ thật, ta đã sớm muốn nói với người. Người không phải vẫn luôn cảm thấy giữa chúng ta có gì đó rất kỳ quái sao?..... Đến đây ngồi xuống, ta sẽ từ từ nói chuyện cùng người!”

Lâm Hạo lôi Lâm Nam ngồi xuống, lại nói với ta: “Lý tẩu đâu?”

“Đang trông hài tử!” Ta sững sốt một chút, trả lời.

“Người cũng đi chăm sóc hài tử đi!” Lâm Hạo nhẹ nhàng băng quơ ý đuổi ta đi.

Khi ta đi ra, Lâm Nam mang theo biểu tình ủy khuất nhìn ta. Ta suy đoán Lâm Nam cùng Lâm Hạo đang nói chuyện gì, nhưng Lâm Nam một bộ mặt ý bảo ta có lỗi với hắn, ta đành phải vào phòng bếp.

Khi ăn cơm, Lâm Nam mũi đỏ đỏ, khiến ta hoài nghi hắn không phải đã khóc đấy chứ, mà lại không nghĩ ra lý do. Chẳng lẽ Lâm Hạo lại bịa ra cái gì đó kỳ quái.

“Người vì sao không nói với ta!” Lâm Nam cắn đũa, mở to mắt nhìn ta.

“Nói cái gì.....”

“Người cùng ca ca là người yêu! Vì cái gì không nói cho ta biết!” Lời nói của Lâm Nam kinh người.

Ta thiếu chút nữa bị sặc chết cơm trong miệng, “Cái gì, cái gì người yêu!”

Lâm Hạo nhìn Lâm Nam liếc mắt một cái, nói: “Vốn chúng ta không tính nói ra, nhưng người là đệ đệ ta, lại là bằng hữu của Chí Hòa, ta mới nói thẳng với người. Người cũng không cần tìm hắn nữa, như vậy rất tốt! Chí Hòa người đừng trách ta nhé!” Lâm Hạo nhìn ta. Trong nụ cười hàm chứa lời cảnh cáo chỉ có ta mới hiểu được.

Ta qua loa gạt đầu.

35. Chương 35

“Người không phải bạn tâm giao chân chính!” Lâm Nam nặn ra nụ cười, nhưng cứng ngắc khó coi, “Ở bệnh viện cùng ca ca thành người yêu lại không nói với ta, lần trước người tìm đến ta cũng bởi vì cãi nhau với ca ca. Người tại sao không nói với ta, còn khiến ta lo lắng cho các người.”

Ta đáp ứng không nói, Lâm Nam cũng không nói nữa.

“Hắn đang xấu hổ, dù sao quan hệ chúng ta cũng đặc biệt, Tiểu Nam người sẽ không trách ca ca bây giờ mới nói với người chứ!” Lâm Hạo cười gấp thức ăn cho Lâm Nam.

Lâm Nam nói quanh co vài tiếng liền cúi đầu ăn cơm.

Cơm nước xong, Lâm Nam không giống trước kia quần quít lấy ta nói chuyện, liền vội vàng cáo biệt.

Ta khó hiểu hỏi Lâm Hạo: “Vì sao lại muốn hắn đến.....”

“Hắn cứ nháo ta bảo ta tìm người. Thành thật mà nói, ta gần đây rất ít trở về nhà chính, sớm muộn gì cũng bị hắn phát hiện, không bằng nói với hắn trước.” Lâm Hạo hiếm khi kiên nhẫn giải thích.

“Kia, kia vì cái gì nói chúng ta, chúng ta là người yêu!” Ta nhỏ giọng nói.

Lâm Hạo liếc ta một cái: “Chúng ta thứ không nên làm đều làm, không phải người yêu thì là cái gì? Không lẽ người muốn ta nói, người là của ‘nữ nhân’ ta ”

Ta vẽ mặt một trận co rúm, “Ta.....”

“Lâm Nam thích người!” Lâm Hạo đột nhiên nói.

Ta mãi không phản ứng lại, đại ra nhìn Lâm Hạo, “Người nói cái gì?”

“Lâm Nam thích người!”

“Làm sao có khả năng!” Ta thề thốt phủ nhận. Lâm Nam rõ ràng là thích nữ sinh. Lần gặp mặt đầu tiên thậm chí, thậm chí là tới mang theo nữ sinh sắp thai.

“Ta ban đầu cũng nghĩ là ta đa nghi quá, hừ, Lâm Nam dù sao cũng là đệ đệ của ta, hắn khi nào thì biết ngoan ngoãn như vậy, trước mặt người giả vờ tốt đẹp!” Lâm Hạo châm biếm, “Bất quá giả bộ nữa cũng vô dụng. Người đã là người của ta, hắn đối ca ca ta coi như cũng biết tôn kính, không dám làm điều xằng bậy.”

“Người nghĩ người ta thành cái gì? Lâm Nam vốn chính là..... Là hài tử biết nghe lời!” Ta cãi lại.

Lâm Hạo lại cười to, “Hài tử biết nghe lời, Lâm Nam nghe thấy không biết sẽ có biểu tình như thế nào!..... Người coi Lâm Nam là cái gì?”

Ta nghĩ một chút, nói: “..... Đệ đệ!”

Lâm Hạo đập mạnh tay xuống bàn, “Thế còn ta?”

Ta trầm mặc, Lâm Hạo nói: “Mặc kệ người coi ta là cái gì, đều tốt hơn so với làm đệ đệ!”

Lâm Nam thích ta? Ta khó mà tin được, “Người là chắc là nghĩ sai rồi, Lâm Nam như thế nào lại thích ta?!”

“Hắn là đệ đệ của ta, ta sao có thể nhìn sai?!” Lâm Hạo nghiêng người liếc ta, “Người cho là vì sao ta muốn đi tìm người.” Kéo tấm rèm, ngoài cửa sổ sáng ngời cảnh đêm thực huyền lệ.

Nghe đến đó, ta không khỏi mê hoặc, Lâm Hạo tại sao biết cơ thể ta, ngay cả Lâm Nam cũng không biết.

Khi mở miệng hỏi Lâm Hạo, y quý dị nhìn liếc ta, nói muốn dẫn ta đi xem cái gì đó, liền đem ta đưa đến thư phòng y. Bình thường, thư phòng có thể nói là không gian riêng của Lâm Hạo.

Mở máy tính, Lâm Hạo nhẹ nhàng đánh máy.

Trong một tệp văn kiện ta nhìn thấy bệnh lịch của mình.

“Người tại sao có thứ này!” Ta che miệng kinh hô.

“Vì để an toàn, máy tính của ta đều tự động lưu giữ.” Lâm Hạo đóng máy tính, nhẹ nhàng băng quơ, “Sau khi nhìn, ta rất kỳ quái, Lâm Nam lại cứ cuốn lấy người như vậy, mỗi ngày xui ta cho người chữa bệnh!”

Cho nên Lâm Hạo đã cho là ta ‘câu dẫn’ Lâm Nam, cho nên y đối cơ thể ta có hứng thú. Trời ạ, ta vô lực dựa cơ thân lên tường.

Nhân sinh vốn chỉ là gặp thoáng qua.....

36. Chương 36

Một đêm mất ngủ, hôm nay ta rốt cuộc cũng tìm ra đáp án vì sao Lâm Hạo cường bạo ta. Nhưng, Lâm Nam thích ta?

“Nghĩ gì vậy?” Lâm Hạo vừa từ thư phòng tiến vào, thấy ta không ngủ cũng không kinh ngạc. Kỳ thật ta ngủ hay không ngủ cũng không trọng yếu, chỉ cần y muốn, có thể bất cứ lúc nào gọi ta tỉnh dậy.

“Nghĩ Lâm Nam rốt cuộc vì sao thích ta.....” Ta thông thả mở miệng, Lâm Nam không biết gì về cơ thể của ta, hẳn đến tột cùng thích ta vì cái gì.

Lâm Hạo trên giường ép trên người ta, dùng tay trụ trên đôi mắt ta, “Kỳ thật cảm người rất nhọn, ánh mắt đôi khi trong suốt như nước, tuy rằng sinh ra không phải loại xinh đẹp mỹ miều cũng không phải là cực kỳ soái khí[26], nhưng là có loại hương vị êm dịu!”

Người nói ta dễ bị khi dễ sao?

“..... Cũng không nịnh bợ người khác, người không giống những kẻ khác biến Lâm Nam trở thành một điều tiên thụ[27].” Lâm Hạo thanh âm trầm nhẹ.

Nguyện vọng lớn nhất của ta chính là phẫu thuật thành công, ta muốn tiền làm cái gì, tiền có thể mua về một thân thể khỏe mạnh sao?

“..... Người đôi khi tựa hồ rất nguyên tắc, đôi khi lại thực dễ dàng khuất phục.” Lâm Hạo than nhẹ!

Trong con mắt in bóng tay cầm mở, Lâm Hạo bỗng nhiên hôn lên môi ta, sau một trận hôn sâu đến ngạt thở, “Hơn nữa người luôn một bộ dáng hảo niết[28], òa khóc cũng vô cùng.....”

Lâm Hạo thanh âm rất nhỏ, câu nói kế tiếp ta không nghe rõ.

Hôm nay động tác Lâm Hạo dịu dàng, khi sáp nhập vào hậu diện cũng không đụng tới vết thương phía trước của ta. Lúc trừu tống cũng có thể dùng từ ôn nhu để hình dung.

Thậm chí chỉ phát tiết một lần rồi thả ta.

Ta nghĩ chắc có liên quan đến Lâm Nam, nhưng cụ thể có liên quan như thế nào thì ta không nghĩ ra dc.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Hạo lại khôi phục bộ dáng lạnh lùng trước kia, còn hỏi ta có phải nghe Lâm Nam thích ta thì ta rất cao hứng hay không. Ta cẩn thận trả lời không có, y lại bày dáng vẻ không tin.

Lý tẩu mỗi ngày bận bịu vừa mang theo hài tử vừa nấu cơm, vệ sinh trong nhà cũng đều do 1 mình Lý tẩu phụ trách. Lâm Hạo đề xuất gọi một người hầu nữa, nhưng ta tỏ vẻ ta nhàn nhã vô sự ở nhà, sau này có thể làm việc nhà, y cũng đồng ý.

Ngày hôm sau, Lâm Hạo liền cho ta một thẻ tín dụng.

Điều này có nghĩa ta có thể đi ra ngoài sao? Ta kiềm chế háo hức kích động.

Nhưng rất nhanh ta không thể hưng phấn nổi nữa. Lâm Hạo nói ta nhất định phải có người đi theo mới có thể đi ra ngoài, sau đó liền kêu nam nhân kính mắt lần trước đưa hài tử về. Khi ta muốn đi ra ngoài phải dưới sự đồng ý của Lâm Hạo có kính mắt nam nhân đi cùng mới tính là có hiệu lực.

Ta từ chối thẻ của Lâm Hạo, tỏ vẻ bản thân ta có tiền không cần y cho. Ta bị Lâm Hạo nhốt tại nơi này, nếu ta nhận tiền y, như vậy coi như là cái gì, bao dưỡng sao?

Lâm Hạo đem thẻ đặt trong ngăn tủ, nói “Tùy ý người, ta để ở nơi này, khi người cần thì tự mình lấy!”

Ta từng thử đi ra ngoài vào một buổi chiều, hoàn toàn không hề có khe hở, ngay cả khi ta đi vào nhà vệ sinh công cộng, kính mắt nam nhân đều canh giữ ở cửa. Biết không thể nhờ thứ này xin Lâm Hạo, ta đối với việc ra ngoài cũng không hưng trí gì cả.

Trong phòng điện thoại ngoài bấm dây số hạn định này của Lâm Hạo, ngay cả điện thoại Lâm Nam đều không thể gọi được.

37. Chương 37

Lý tẩu thỉnh thoảng ôm hài tử đến trước mặt ta hỏi ta có muốn ôm nó một cái hay không. Sau khi ta lắc đầu cự tuyệt, đoán phải chăng nàng đã biết thân phận hài tử này rồi.

Lâm Nam cứ một tuần đại khái sẽ đến một lần, ngồi xuống thần sắc bất định nói chút nói sẽ rời đi.

Lâm Hạo gặp Lâm Nam đến cũng không thường xuyên, không ngăn cản chỉ lạnh lạnh nói với ta: “Người không được câu dẫn Lâm Nam!”

Từ đầu đến bây giờ, nồn từ “câu dẫn Lâm Nam” luôn bị đổ lên đầu ta.

Lâm Nam rất thích hài tử kia, khi đến phần lớn đều ôm nó chơi đùa. Ta luôn luôn cố gắng không chú ý hài nhi trên tay y. Lâm Nam cũng không thấy kỳ quái, chỉ nghĩ là ta không muốn thấy con riêng của Lâm Hạo.

Lâm Hạo nói với hần hài tử này là tình nhân bên ngoài sinh cho y, cho nên ta lần trước mới thử gấp gấp đi tìm y.

Mặc kệ lý do này có hoang đường bao nhiêu, so với nói ra chân tướng cũng vẫn tốt hơn rất nhiều.

Hôm nay, Lâm Hạo có việc nên buổi tối sẽ không về. Ta chính là cầu nguyện y mỗi ngày đều có việc, tốt nhất ngày nào cũng không về. Chuông cửa vang lên, ta không có mặt mã trên cửa, đành phải chờ Lý tẩu mở cửa.

Lâm Nam nghiêng ngả đến tiêu sái tiến vào.

Ta cau mày, đổ một ly nước đá cho hần, “Người sao lại uống rượu!” Lâm Nam trước kia cho dù ham chơi, cái gì cũng đều dám thử, nhưng thời gian chúng ta cùng ở trong bệnh viện hần bớt phóng túng rất nhiều, biểu hiện đều phù hợp với tuổi hồn nhiên cùng nhiệt tình của hần.

Nhìn miệng hần đầy mùi rượu, trên mặt ửng đỏ, xem ra uống không ít.

Lâm Hạo đôi khi cần đi ra ngoài xã giao, trong nhà cũng chuẩn bị được tỉnh rượu. Ta nhìn hần hàm hồ bất thanh nói đầu đầu nghe không hiểu nổi, ngẫu nhiên ấn đầu, liền lấy được cho hần.

Nhìn hần uống xong được, tâm trí thư giãn rất nhiều, ngủ một giấc sẽ hảo.

Lâm Nam tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng diu hần lên lầu không ngờ tốn của ta không ít sức lực. Dem hần an trí ở trong khách phòng, ta lo lắng có nên kêu hần dậy tắm rửa một cái rồi ngủ tiếp. Nhưng nhìn bộ dáng hần mơ mơ màng màng, vẫn là quyết định cứ để hần ngủ.

Trở lại phòng ngủ, ta lấy ra máy tính xách tay xem lướt qua tài liệu dạy học của trường học trên mạng. Tuy ta tạm nghỉ học, ta cũng không nghĩ vứt bỏ những tri thức trước kia. Dù sao ta còn muốn tiếp tục đi học lần nữa.

Sau gần hai tiếng, mắt bắt đầu mỏi nhừ. Ta bị cận nhẹ, bất quá ngày thường không ảnh hưởng đến sinh hoạt nên không đeo kính. Thời gian dài nhìn chăm chăm vào màn hình thì có điểm chịu không nổi.

Đóng máy tính lại, ta chuẩn bị nghỉ ngơi, khó có được một ngày không gặp Lâm Hạo.

Ngủ một mạch đến nửa đêm, trong ánh trăng mờ có người áp lên người ta. Lâm Hạo không phải không trở lại sao?

“..... Lâm Hạo, người sao đã trở lại?” Ta nói thầm.

Cơ thể người đó cứng đờ, lại bắt đầu hướng vào trong lòng ta mà chui. Rất nhanh, ta liền phát hiện có điểm không đúng. Lâm Hạo trên người tràn ngập xạ hương mê hoặc, cùng Cổ Long thủy vị thoang thoảng. Người trước mặt thì lại là mùi rượu!

Mùi rượu! Ta kinh hãi, lập tức ngồi dậy.

Kéo mở đèn bàn, quả nhiên là Lâm Nam.

“Người sao lại đến đây, mau trở về ngủ! Phòng của người ở bên cạnh ”

“.....” Lâm Nam không trả lời, gắt gao ôm ta.

“Uy, Lâm Nam, người không ngủ mơ đấy chứ! Nè!” Ta rung rung bờ vai hắn.

Lâm Nam hơi thở dài, thanh âm cứ nhiên cũng có vài phần trầm thấp quỵn rũ.

“Ta không say..... A Hòa, ta không có say!”

A Hòa là cách Lâm Nam trước kia khi làm nũng thường xuyên kêu. Ta không muốn hắn kêu ta như vậy, hắn lại cố tình không sửa, còn nói kêu A Hòa có vẻ thân thiết hơn. Trong lòng ta dường như lại nhớ tới thời gian ở bệnh viện, ta chờ phẫu thuật, hắn sẽ đến nháo giúp ta.

Ta không tự chủ được vỗ lưng Lâm Nam.

38. Chương 38

Lâm Nam cũng thả lỏng chính mình, tựa vào vai ta.

“Người tại sao lại khóc, A Hòa?”

Ta sờ lên đôi mắt, mới phát hiện chính mình hốc mắt đỏ lên, lau đi nước mắt, ta biện ‘không có’.

“A Hòa, người vì cái gì trở thành người yêu của ca ca!” Lâm Nam thương tâm nói.

Một khi nhắc Lâm Hạo, ta lập tức cứng đờ, “Người mau trở về ngủ, bằng không, Lâm Hạo sẽ giết ta!”

Lâm Nam không phòng bị nên bị ta đẩy, cả người hướng phía dưới giường đổ xuống, ta lại sợ hắn ngã nên lập tức kéo lấy hắn, cũng may không có gì nguy hiểm, hắn chỉ ngã ngồi trên mặt đất.

Nhưng, Lâm Nam lại giống như chịu oan khuất rất lớn, “Người đẩy ta!”

Bản thân mình phản ứng vừa rồi quả thật có điểm quá mức miễn cưỡng, “Ta không phải cố ý, A Nam, người nên trở về ngủ đi!” Ta thuận tiện nhìn đồng hồ, đã hơn hai giờ đêm.

Lâm Nam cắn cắn môi dưới, đứng lên, khi ta vừa nghĩ hắn cũng chịu đi ra ngoài, hắn lại đột nhiên bỏ nhào lại đây, “A Hòa, ta thích người, người theo ta đi. Ta thích người, ta rõ ràng so với ca ca thích người trước! Chỉ có người nói với ta lời thật lòng, chỉ có người không a dua ta. Ta thích người, ta so với ca ca thích người hơn.”

Nghe Lâm Nam chính miệng nói ra, so với Lâm Hạo nói ra chấn động hơn rất nhiều. Ta á khẩu không trả lời được, nhìn Lâm Nam hồ ngôn loạn ngữ.

Chờ hắn bình tĩnh một chút, mới nói: “A Nam, người còn nhỏ, có một số việc chờ người lớn lên người sẽ hiểu điều đó thật thực hoang đường! Thích ta chẳng qua là người ảo tưởng, bởi vì ta cùng bằng hữu chung quanh người không giống nhau, cho nên người mới mới nghĩ rằng bản thân mình thích ta!” Ta kiên nhẫn khuyên giải.

Lâm Nam phẫn nộ nói: “Ta không còn nhỏ, không phải tự cho là đúng. Ta sao có thể cảm nhận sai cảm giác yêu thích.”

” A Nam, ta không thể tiếp nhận tình cảm của người, ta chỉ xem người như đệ đệ!” Ta thở dài, Lâm Hạo nếu biết, ta sẽ không có nổi 1 ngày yên bình.

“Vậy người vì sao có thể tiếp nhận ca ca! Người căn bản không thích hần!” Lâm Nam thanh âm bắt đầu nghẹn ngào, sự cự tuyệt của ta làm cho hần cảm thấy rất khó chịu.

” Lâm Hạo, hần không giống với.....” Ta cự tuyệt y không được a, nếu có thể, ta đương nhiên sẽ cự tuyệt.

Lâm Nam trừng mắt ta: “Làm sao không giống, hần so với ta có nhiều tiền phải không, ta sẽ nhanh chóng có thể tự mình nắm lấy cổ phần công ty, người theo ta, ta cũng có thể cho người rất nhiều tiền.....”

“Ba” Ta thật không ngờ Lâm Nam sẽ nói những lời như vậy. Ta biến thành như vậy, dự tính ban đầu của Lâm Hạo đều bởi vì hần. Vì phần nộ ta cứ nhiên cho Lâm Nam một bạt tai.

Nhìn Lâm Nam che mặt, nước mắt chảy ra, ta nhìn không được áy náy, hần vẫn chỉ là một hài tử: “Thực xin lỗi, ta không nên đánh người!”

Lâm Nam buồn thanh nói: “Là ta nói sai. Người vì sao lại cùng với ca ca? Bởi vì ca ca cho người chữa bệnh sao? Nhưng là đó là ta cầu ca ca a, A Hòa, người thực lòng thích người là ta.....”

Lâm Nam a, người vẫn không biết gì cả.

Ta lắc đầu, Lâm Nam lại truy vấn vì cái gì vì cái gì, ta buộc lòng nói với hần rằng ta thích Lâm Hạo. Khi nói ta thậm chí muốn hôn nữa, ta chết cũng sẽ không thích Lâm Hạo.

Lâm Nam chỉ vào người ta: “Nói dối, người căn bản không thích ca ca. Ánh mắt của người không lừa được ta. Người rất ôn nhu, nếu người thực sự thích ca ca, người sẽ không lãnh đạm như vậy, giống như rồi gỗ!”

Ta cười khổ, “Cho dù ta không thích ca ca người, cũng không khả năng cùng người ở cùng một chỗ!”

Lâm Nam lập tức hô to vì sao không thể.

“Ta chỉ xem người là đệ đệ” Ta nâng mặt hần lên, kiên định nói. Lâm Nam nén nước mắt chảy xuống, gương mặt thanh tú trắng nõn không tin nhìn ta.

Nghẹn ngào vài cái sau, Lâm Nam lớn tiếng bật khóc, ta chỉ có thể hảo ngôn hảo ngữ khuyên nhủ.

“Đã lớn như vậy, lại giống như một hài tử, nói khóc liền khóc!” Lâm Nam từ nhỏ vốn không có người khiến hần tức giận, cái gì cũng đều thuận theo hần, muốn cái gì chỉ cần nói một tiếng sẽ có người đặt ra trước mặt hần. Cho nên, lời cự tuyệt hôm nay mới khiến hần kích động lớn như vậy.

Lấy tay áo lau quệt nước mắt, “Ta không khóc, ta đã là người lớn! Người không cần xem ta là đệ đệ, ta chỉ nhỏ hơn người vài tuổi mà thôi, ta không muốn làm đệ đệ của người!”

Lâm Nam lớn lên vô cùng đẹp, không giống với Lâm Hạo một nam nhân tràn ngập mùi tà nịnh. Diện mạo hần nam nữ già trẻ đều thích, ánh mắt thật to, lông mi tinh tế mà không nữ khí, cánh mũi cũng thẳng bằng hiếm có, đôi môi xinh xắn hồng nhuận. Xem ra nhất định là một đệ đệ được lòng người, tương lai cho dù bớt đi tính trẻ con cũng chắc chắn là loại hình nhã nhặn tuấn mỹ. Nhìn hần khóc, ta cũng không chịu nổi, chỉ là cơ thể ta không thể thuận theo. Lâm Hạo đã luôn mãi nhắc nhở ta không được quá mức thân cận với Lâm Nam.

Dưới sự trấn an của ta, Lâm Nam cuối cùng cũng bình tĩnh lại, không chất vấn ta vì sao vì sao trở thành tình nhân của Lâm Hạo. Chỉ là như thế nào cũng không chịu đi ra khách phòng ngủ, ta nhìn bộ dáng hần vẫn còn ủy khuất, cho phép hần ngủ ở bên cạnh. Chờ sáng mai liền gọi hần dậy thì sẽ không có người biết.

Mặc dù hần muốn ngủ cùng chăn với ta, bắt quá dưới ta nghiêm khắc cự tuyệt, hần vẫn là nghe lời chui vào chăn bên cạnh.

Làm âm ỉ lâu như vậy, Lâm Nam say sưa ngủ, ta lại không sao ngủ được.

Nhìn gương mặt Lâm Nam mang theo nước mắt, ta mãi đến khi sắc trời vừa sáng, mới hơi chớp mắt qua, nghĩ chỉ ngủ một lúc là tốt rồi.

39. Chương 39

Buổi sáng ta bị một trận đau nhức khiến tỉnh dậy.

Lâm Hạo túm tóc ta đem ta từ trên giường kéo lên. Ta khê rên, người vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Bên cạnh có người ưm một tiếng, “Làm sao vậy?”

Ta nhìn qua Lâm Hạo lại nhìn Lâm Nam tỉnh dậy, lập tức tâm loạn như ma, ” Lâm Hạo, người buông ta ra trước đã!”

“Ta vất vả trở về gấp, người liền cùng ngủ cùng 1 giường!” Lâm Hạo bởi vì phần nộ, huyết khí dâng lên, hành động cũng thô bạo hơn rất nhiều.

Lâm Nam cũng tỉnh táo, hướng tới đây nắm lấy cánh tay Lâm Hạo: “Ca, người buông hấn ra, ca ca!”

Lâm Hạo ngay lập tức hất tay Lâm Nam: “Người còn biết ta là ca ca người sao, ta còn tưởng rằng người vì đứa kỹ nữ này mà đã sớm quên thân phận của người!”

Lâm Nam nghe thét sắc mặt cũng đen đi, “Ca ca, người im đi!”

“Chúng ta không có gì cả. Hôm qua Lâm Nam uống rượu, cho nên mới ngủ ở nơi này!” Ta giữ da đầu bị nắm, nhỏ giọng giải thích. Lâm Hạo trước mặt Lâm Nam sỉ nhục ta, trong lòng ta bị phần nhưng lại không thể phản kháng.

“Người câm miệng!” Lâm Hạo gơ tay đánh ta. Ta nhắm mắt lại chuẩn bị nhận chấn động đến.

Sau một lúc lâu vẫn không có phản ứng, Lâm Nam bắt được cánh tay sắp hạ xuống của Lâm Hạo. Hai người đều thần sắc vô cùng nghiêm trọng trừng mắt với nhau, Lâm Hạo ta ngày thường vẫn quen thấy y cao cao tư thái, còn Lâm Nam ta lần đầu tiên thấy hấn bộ dáng quyết đoán như vậy.

“Buông tay!” Lâm Hạo nghiêm túc đối Lâm Nam nói chuyện như vậy ta trước đây chưa từng gặp.

“Không buông!” Lâm Nam không cam chịu yếu thế.

Ta khẩn trương nhìn bọn họ, Lâm Hạo không đến mức thẳng tay với Lâm Nam, nhưng bọn họ nếu tiếp tục giằng co tiếp nữa ta sẽ có nguy cơ, “A Nam người buông tay hấn ra, kỳ thật đều là hiểu lầm!”

“Có nghe hay không, buông tay! Tình nhân của ta bảo người buông tay, Lâm Nam!” Lâm Hạo gọi thẳng tên Lâm Nam.

Lâm Nam nhìn ta một cái, vẻ mặt tức giận liền xông ra ngoài.

Ta hoang mang nhìn cửa, ta chỉ là khiến Lâm Nam buông ra tay Lâm Hạo, cái liếc mắt cuối cùng kia của hấn tại sao lại mang theo hận ý nhìn ta!

Mà Lâm Hạo liền thay đổi vẻ tức giận vừa rồi, tươi cười đem ta kéo dậy.

“Làm tốt lắm!”

..... Ta làm cái gì?!

Ta tưởng rằng cái này sẽ là dấu chấm tròn cho mọi rủi ro. Nhưng ta đã lầm, ta xem nhẹ kiên trì của Lâm Nam.

Buổi tối ngày hôm sau Lâm Hạo cường ngạnh đem ta trói lại trên giường.

Lâm Hạo sắc mặt dửng dục gió lốc.

” Người đã nói cái gì với Lâm Nam?” Lâm Hạo đóng cửa lại nâng cao âm lượng.

“Cái gì cũng đều không nói.....”

“Hừ, người có biết hôm nay Lâm Nam đã nói cái gì với ta không? Hấn muốn ta thả người đi, mà hấn với người ở cùng một chỗ, cứ nhiên ở công ty theo ta ồn ào.” Lâm Hạo càng nói càng sinh khí, “Người còn nói không phải người cùng hấn chằm ngồi sao!”

” Ta thật sự không có!” Ta bối rối lắc đầu.

Không cho ta cơ hội giải thích, Lâm Hạo thô bạo trực tiếp sáp nhập cơ thể ta. Vừa mới được dưỡng hảo một thời gian dài, trên miệng vết thương là làn da non mịn, trở nên vô cùng mềm cảm. Đau đớn cũng hơn gấp bội, ta bị y áp chế vô cùng chặt, thân thể cho dù đang run rẩy cũng không có cách nào phản ứng.

40. Chương 40

Lâm Hạo phát tiết xong, ta giống như cá chết dc vớt lên bờ, nằm sấp trên giường không thể động đậy.

“Tuyệt đối không được cho Lâm Nam, cho dù có là Lâm Nam cũng không được!”

Bên tai mơ hồ nghe Lâm Hạo nói điều gì, nhưng, dù thế nào cũng không tập trung được tinh thần.

Hôm sau, Lâm Hạo như thường lệ đến công ty. Ta ở nhà nghỉ ngơi, Lâm Nam lại tới thăm.

Mà Lý tẩu cư nhiên cự tuyệt, không mở cửa Lâm Nam: “Tiểu thiếu gia, đại thiếu gia căn dặn, ngài không thể đến nơi này nữa!” Ngoài cửa Lâm Nam nổi trận lôi đình, dùng sức ấn chuông cửa, “Mở cửa, Lý tẩu!”

“Thực xin lỗi, tiểu thiếu gia!”

Lâm Nam thấy cứng rắn cũng vô dụng, giọng nhẹ nhàng nói: “Lý tẩu, người tốt nhất. Người cho ta vào đi, cầu người, Lý tẩu. Đại ca sẽ không biết đâu!”

Than thở kêu van một hồi lâu, Lý tẩu do dự, cuối cùng vẫn là mở cửa.

“Tiểu thiếu gia, người phải rời đi trước khi đại thiếu gia trở về a. Đại thiếu gia vô cùng tức giận người!”

Lâm Nam bĩu môi: “Đã biết. Lý tẩu người tốt nhất. Ta muốn uống canh hạt sen người làm. Người làm cho ta đi!”

Lý tẩu vào phòng bếp, Lâm Nam liền lên lầu tìm ta.

Ta vừa nhìn thấy hấn liền muốn thở dài.

“Người theo ta đi!” Lâm Nam đột nhiên nắm lấy tay ta.

“Người nói cái gì?” Ta hoài nghi lỗ tai mình có phải nghe lầm hay không.

Lâm Nam nhắm mắt lại, mở miệng lần nữa kiên định nói: “Người theo ta đi!”

“Người giống với ta à!”

“Ta không hề nói giống. Ca ca điều tra tư liệu của người, hấn chuẩn bị sửa hộ tịch của người. Cha mẹ người đều đã qua đời, ca ca hấn muốn người làm con nuôi của gia đình chúng ta, đến lúc đó sẽ không kịp!” Lâm Nam nghiêm túc nói.

“Người có nhầm lẫn không, A Nam. Ta chưa hề đồng ý!”

Lâm Nam cười khổ nói: “Kia có quan hệ gì chứ. Người còn ở nơi này, ca ca hấn có rất nhiều biện pháp!”

Nghe Lâm Nam nói như vậy, ta cũng bắt đầu kinh hoảng, hành lý của ta đều bị Lâm Hạo kiểm soát, bên trong có tất cả chứng kiện của ta. Lâm Hạo cư nhiên muốn đổi hộ tịch của ta!

“Chúng ta đi thôi. Bỏ lỡ cơ hội này sẽ không có lần thứ hai, ca ca đã muốn không cho phép ta tiếp cận người!”

Ta nghe Lâm Nam nói thế lập tức tâm hoảng ý loạn, ta thật sự rất muốn rời khỏi Lâm Hạo.

“Đi thôi, ca ca hấn rất nghiêm túc, sẽ không dễ dàng buông tha cho người. Ta không biết ca ca nắm được nhược điểm gì của người, bất quá ngay cả ta ca ca cũng không đếm xỉa tới, hấn sẽ không bỏ qua cho người!” Lâm Nam nói lại lần nữa.

Lâm Hạo làm tới nước này, ta thật không ngờ tới. Có nên cùng Lâm Nam bỏ trốn? Ta sẽ hại hấn mất.

“Mau quyết định đi, ta theo ca ca tới nơi đó lấy trộm giấy tờ chứng minh thân phận của người, hấn sẽ nhanh chóng phát hiện là ta cầm!” Lâm Nam lấy giấy chứng nhận của ta ra, đặt nó lên tay ta.

Nhìn Lâm Nam thẳng thắn thành khẩn đến như vậy, ta hốc mắt ướt ướt, “Ta nói cho người nguyên nhân ta ở nơi này, nếu người nghe xong lời của ta sẽ còn nguyện ý giúp đỡ ta sao!”

“Mặc kệ nguyên nhân gì, ta đều sẽ giúp người!” Lâm Nam nói.

Khi ta đơn giản nói vắn tắt mọi chuyện xong, Lâm Nam trải qua khiếp sợ nhất thời, không ngờ vẫn quyết định giúp ta rời đi. Tuy rằng che giấu chuyện Lâm Lan là ta sinh ra, nhưng Lâm Nam chịu tiếp nhận vẫn khiến ta vô cùng cảm kích! Ngẫm lại hậu quả khi Lâm Hạo biết Lâm Nam trộm giấy chứng nhận, cân nhắc, ta quyết định nắm bắt cơ hội lần này.

Trong ngăn tủ, có hai thẻ tín dụng, một là của ta, bên trong là tất cả số tiền ta tích góp thẻ còn lại là Lâm Hạo cho ta. Cầm lấy thẻ của mình ta cho vào trong quần áo.

41. Chương 41

Chạy khỏi nhà ở hoa lệ, nhìn ngã tư đường ồn ào náo động, rốt cuộc cũng có loại cảm giác trở lại nhân thế một lần nữa.

Đường như toàn thân đều được truyền sức sống, như sống trở lại.

“Cám ơn người!” Ta nói với Lâm Nam.

Lâm Nam nhướn miệng cười: “Đi thôi, chúng ta đi tới 1 thành thị hẻo lánh, bằng không ca ca nhất định sẽ phát điên lên!”

“Đợi một chút, người không phải nên trở về sao?” Ta ngạc nhiên nhìn hấn.

Lâm Nam nhìn ta: “Đương nhiên là không, ta muốn cùng người đi với nhau a.”

Sự tình không phải như thế này, ta nắm chặt bờ vai hấn khiến hấn nhìn kỹ ta: “A Nam, người hãy nghe ta nói. Tuổi người còn nhỏ, người trở về Lâm Hạo cũng sẽ không trách cứ người!”

Lâm Nam đáp lại bằng cách cởi hai cúc áo trên. Ánh mắt nhìn qua, lỗ lõ trên ngực cư nhiên là những vết xanh tím ứ đọng, “Thấy rõ chưa, ca ca trở nên sinh khí thì ta cũng không có biện pháp. Hấn hiện tại trong cơn thịnh nộ, người muốn ta trở về để chịu chết sao?”

Không còn cách nào khác, ta đành phải mang theo Lâm Nam đi cùng. Lâm Nam đắc ý vẫy vẫy tay, phía sau hấn đeo một chiếc ba lô nhỏ. Nguyên lai hấn đã sớm có chuẩn bị. Chờ thêm vài ngày, đợi Lâm Hạo bớt giận, ta sẽ bắt Lâm Nam quay về.

Chúng ta đi rời xa khỏi Lâm Hạo, tới một thành thị nhỏ, nhanh chóng định cư an ổn tại nơi này.

Không thể không nói mang theo Lâm Nam là chuyện rất đáng vui mừng. Hấn nhắc nhở ta không thể dùng giấy chứng nhận, không thể dùng chỉ phiếu, mà phí dụng giao thông cũng đều dựa vào nhất xấp tiền mặt lớn trong ba lô nhỏ kia của Lâm Nam!

Chỉ là, Lâm Nam như thế nào cũng không chịu ly khai. Ta từng nhốt hấn ngoài cửa, ngày hôm sau hấn lại vẫn ngồi xổm ngoài cửa như cũ. Nhấn tâm không thềm để ý đến hấn, cuối cùng hấn lại phát sốt ngả ở bên ngoài.

Ta đỡ hấn về giường, cái miệng nhỏ Lâm Nam húp cháo lại ngại ngần cười, nhưng khi ta đề xuất lúc hấn hết bệnh, ta sẽ tiễn đến nhà ga, hấn ôm thắt lưng ta khóc.....

“Ta không đi. Người không thể đuổi ta đi. Chúng ta nói cho cùng là cùng nhau ly khai, người không thể vứt bỏ ta!” Lâm Nam gắt gao nắm chặt thắt lưng của ta.

“Nơi này cùng cuộc sống người là hai thế giới bất đồng. Lâm Nam, người trở về đi, bằng không một ngày nào đó người sẽ hối hận!” Ta nhẹ giọng nói, Lâm Nam khiến ta không thể không cảm động, nhớ rõ Lâm Nam từng thân thiết với Lâm Hạo biết bao.

“Ta sẽ không hối hận!” Lâm Nam vội vàng nói.

“Cho dù hiện tại ngươi không hối hận, về sau ngươi cũng sẽ hối hận. Đến lúc đó ngươi nhất định sẽ hận ta đã làm chậm trễ tiến độ của ngươi!” Ta vỗ vỗ tay Lâm Nam, khiến hắn thả lỏng.

“Vậy ngươi khiến ta hối hận đi, chờ đến lúc ta hối hận ta sẽ đi. Bằng không ta sẽ không trở về, cho dù ngươi khiến ta chết ở bên ngoài!”

Chờ hắn hối hận, nhất định phải đợi đến mười mấy năm.

Nhớ lại chuyện cũ ta cũng thật ích kỷ. Ta để Lâm Nam ở lại sẽ phá hủy cả đời hắn. Vì sinh tồn, ta thuận tiện tại nhà trọ làm công, hắn dựa vào tài khôn vặt làm thứ việc ta không hiểu lắm trên mạng, đại khái là có liên quan đến giáo dục hắn nhiều năm ở nhà tiếp thu.

Chỉ là thân phận chúng ta cũng không được phơi bày, ngay cả ngân hàng cũng không dám đi. Lâm Nam cũng chỉ dám kiếm một ít tiền.

Nhiều khi, ta thậm chí nghĩ Lâm Hạo nhất định sẽ không xen vào giữa chúng ta nữa. Lâm Nam đều nhắc nhở ta Lâm Hạo sẽ không dễ dàng buông tha những người đã dám phản bội hắn. Thời gian dài, những ngày nghèo khó cứ nhiên cũng quen.

Mãi đến khi Lâm Nam sinh bệnh, cân bằng cuối cùng bị phá vỡ.

Nhớ tới đây, cũng nên kết thúc.....

Ta chống cự cơ thể bên trong khô nóng. Lâm Hạo ngồi trên xe lăn mang nụ cười lạnh quen thuộc nhìn ta.

42. Chương 42

” Ân a.....” Ta cúi đầu kìm nén tiếng rên rỉ phát ra từ trong miệng.

“Thích lắm sao? Đồ dễ tiện, ta không đủ để thỏa mãn ngươi? Dám cùng Lâm Nam chạy trốn! Hắn làm ngươi rất sáng sao?” Trên khuôn mặt Lâm Hạo tái nhợt hiện lên màu đỏ kích động.

“Cảm ơn!” Y không thể vũ nhục Lâm Nam. Nhiều năm qua, chỉ có Lâm Nam giúp đỡ ta. Con người ai cũng có cảm xúc, đối mặt với sự nhiệt tình của Lâm Nam, ta ban đầu là cảm kích, sau đó..... Ta thật sự thích hắn Biết ta đối thân thể của chính mình vô cùng căm ghét nên Lâm Nam chưa bao giờ đụng vào tiền diện ta. Chúng ta giống như những người yêu đồng tính bình thường, âu yếm, làm tình!

Rất nhiều lần, Lâm Nam không ngừng xin lỗi, ân hận vì đã phá hủy đợt phẫu thuật của ta, cuộc sống của ta.

Nhưng ta không phải cũng đã hủy cuộc sống của Lâm Nam sao?

Lâm Hạo chìa ra bàn tay có thể thấy được tĩnh mạch rõ ràng. Y gầy đi rất nhiều, “Đem được cho ta!”

Ta kìm chặt hạ phúc, đem được hạp đưa cho y. Thuốc này trước kia không thường dùng, nhưng mỗi lần dùng đều khắc sâu vào trí nhớ. Dùng nó, đến cuối cùng, ta sẽ đánh mất toàn bộ lý trí, chỉ mưu cầu khoái hoạt.

Nhưng bởi vì sau mỗi lần làm, ta đều trở nên ỉu rũ rất lâu. Lâm Hạo cũng chỉ lấy nó thành món đồ chơi xử phạt, thỉnh thoảng dùng đến.

Lâm Hạo mở ra ngăn kéo tầng thứ ba, lấy ra một chiếc hộp, bên trong là một vật màu đen xấu xí mô phỏng theo tính cụ[29]. Ta tái mặt, đoán được ý đồ Lâm Hạo.

Y bôi rất nhiều chất bôi trơn trên tính cụ.

Bắp đùi của ta đã nổi lên những màu đỏ, dù có cọ xát vào drap giường cũng vẫn run lên cảm cập.

“Nằm sấp xuống!” Lâm Hạo ra lệnh.

Ta nằm ngửa, Lâm Hạo lấy món đồ chơi ghê tởm thô to kia lướt qua cơ thể ta, hưng phấn sinh lý nhanh chóng liền dồn nén trong lòng.

Phía dưới đã rất ướt, thuốc mỡ bên trong hòa tan, ngấm vào niêm mạc.....

“A..... A ân.....” Thứ đó đột nhiên cắm vào, đau đớn cùng với khoái cảm khiến ta không tìm được hết lên.

Đôi mắt chứa hơi nước nhìn về phía Lâm Hạo, y khẽ cười: “Thoải mái sao? Người nơi đó rất nhỏ, bình thường tiến vào chỉ có đau đớn, nhưng khi dùng được sẽ nhanh chóng sáng. Thích không? Trước kia ta rất thích bộ dáng người đau đến cắn răng, hiện tại xem ra, bộ dáng *** loạn vẫn thích hợp với người hơn!”

“A a!” Bên trong mẫn cảm trải qua khoái cảm vừa rồi, đối với khí cụ thô to yên lặng trong thân thể bắt đầu bất mãn. Ta không chế không được thân thể chính mình, trên giường hơi hơi vụn vẹo.

“A, ta muốn..... A..... Cho ta.....” Ta hồ ngôn loạn ngữ đứng lên.

Lâm Hạo vẫn bất vi sở động như cũ nhìn ta, thỉnh thoảng dùng bàn tay kia nhàn hạ sờ sờ cơ thể của ta. Va chạm trơn trượt nhẹ nhàng như gió thổi qua chỉ có thể khiến ta sa đọa nhanh hơn.

“Muốn sao? Đáng tiếc ta hiện tại không thể thưởng người!” Lâm Hạo ác ý châm biếm.

“A a.....” Bên trong thân thể như bị thiêu đốt, chưa từng thử cho nhiều được vào trong như vậy, ngay cả lưng cũng mềm nhũn.

Ta cảm giác chính mình muốn điên lên, nói lặp lại nhiều lần những điều bản thân thậm chí không có nhận thức, “A..... Cho ta..... Cho ta..... A”

Lâm Hạo cầm lấy bàn tay ta đang nắm chặt drap giường đặt vào tính cụ trên tay y, “Muốn thì chính mình làm!”

Nói xong liền nhẹ nhàng hướng bên trong đâm vào một ít. Ta lập tức khoan khoái rên lên, “A.....” Nhưng rất nhanh, Lâm Hạo lại dừng động tác. Ta run run cầm lấy thứ đó, chỉ cần dùng sức là có thể thư thái.

Trước mặt Lâm Hạo giống nữ nhân tự an ủi, ta không muốn làm như vậy. Ta cố gắng kiềm chế bản năng sinh lý của chính mình.

“Người quả nhiên *** loạn, đúng là ta dùng sai lầm phương pháp rồi. Trước kia nếu dạy dỗ như vậy, người sẽ không ly khai a!” Lâm Hạo châm biếm ta, “Người xem xem, tuy rằng ta bất động, nơi đó của người vẫn có thể co rút không ngừng, muốn đem nó chậm rãi hút vào!”

Một ít lý trí còn sót lại khiến ta nhục nhã hổ thẹn trào nước mắt.

43. Chương 43

Tay Lâm Hạo vẫn không ngừng trêu chọc, ta ngay cả ngón chân cũng đều quỳ lên, trên mặt nóng gay gắt.

Khi hai điểm trước ngực bị y ấn lên, trong đầu ta vang một tiếng, cho dù cái gì cũng không quan tâm, án trụ tay Lâm Hạo điên cuồng hướng trong thân thể đẩy mạnh, bóp đùi kẹp chặt khí cụ màu đen phóng đảng vụn vẹo.

Cao trào một lần, không nghỉ ngơi bao lâu, lại bắt đầu bị được tính lần thứ hai cuộn cuộn chiếm lấy thân thể. Rõ ràng đã không còn khí lực, tay vẫn cứ run run bắt đầu sáp nhập vào hạ thể đã sung huyết nghiêm trọng.

Khi tất cả trở nên bình yên, ta không còn biết bây giờ đã không còn là buổi tối nữa.

Bên tai vang lên tiếng rên rỉ không dứt, âm thanh kêu rên. Ta tưởng rằng bản thân ảo giác, lại phát hiện Lâm Hạo tần tần hữu vị nhìn ti vi tình thể lỏng rất lớn trên tường, trên tivi là trò hề ta làm vài giờ trước.....

Ta cắn chặt cánh tay, không cho mình khóc. Lâm Nam, Lâm Nam ta rất nhớ người..... Thân thể đã quen được Lâm Nam ôn nhu che chở. Cho dù cuộc sống chúng ta bần cùng đến mức phải tính toán chi li, đó vẫn là thời gian ta hạnh phúc nhất.

Lâm Hạo tuy biết ta đã tỉnh nhưng vẫn không vạch trần, ta liền tiếp tục nằm tại nơi đó nghĩ đến Lâm Nam.

Không biết hần hiện tại thế nào. Có Lâm Hạo, bệnh hần hần là tốt rồi. Nhưng Lâm Hạo đối hần có ý đồ khác, ta không khỏi vì hần cảm thấy lo lắng không yên.

Trên người Lâm Nam có một vết thương, là khi chúng ta tránh né Lâm Hạo bất ngờ đi ra ngoài làm việc.

Khi đó ta khóc đuổi hắn đi, hắn cười an ủi ta, bảo ta cứ coi như trả thù Lâm Hạo, đem hắn giữ lại chuộc tội thay y..... Hình ảnh kia vô cùng rõ ràng, ta bây giờ còn nhớ rõ trên khuôn mặt Lâm Nam lộ vẻ loạn loạn tươi cười.

Vứt bỏ thân phận thiên chi kiêu tử, Lâm Nam không oán giận gì, ngược lại còn thường xuyên an ủi ta..... Có thể được hắn yêu thật sự là 1 điều may mắn. Hiện tại xa nhau, ta mới phát hiện bản thân mình thật lòng thích hắn, tuy rằng ta chưa từng nói với hắn rằng ta yêu hắn.

“Thiếu gia, tới giờ uống thuốc rồi!” Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, ngoài cửa có người đến.

“Tiến vào!” Lâm Hạo tắt màn hình.

Trên khay là vài hộp được, Lâm Hạo thuận thực tiếp nhận nước trong tay hạ nhân nuốt xuống.

“Hai giờ chiều ngài có một cuộc hẹn trước, Trần chủ nhiệm của bệnh viện cùng ngài hẹn nhau!”

“Àn, người đi xuống đi, đem cơm bưng vào. Tiểu thiếu gia đâu?” Lâm Hạo nói.

“Đồ ăn đại khái rất tốt, tiểu thiếu gia phân phó chúng ta không được làm ồn cậu ấy, khi nào tỉnh dậy cậu ấy sẽ tự mình đến sau.”

Lâm Hạo nhíu mày: “Nó đem qua lại đi ra ngoài lêu lổng!”

“..... Chúng ta ngăn không được tiểu thiếu gia, ngài lại phân phó không được quấy rầy ngài, cho nên.....” Người đàn ông trung niên ấp úng giải thích.

Lâm Hạo khoát tay, ý bảo hắn đi ra ngoài.

Bánh xe trên sàn bóng loáng lướt qua, tấm chăn trên người bị một phen xốc lên. Ta nằm tại nơi đó không dám nhúc nhích, cẩn thận hít thở. Không chỉ tiền diện, ngay cả hậu diện trong huyết cũng bị nhét được. Hiện tại nửa người dưới của ta đều như bị phế bỏ.

Trên mông bị một bàn tay ấm nóng vuốt nhẹ.

“Ngồi dậy, ta biết người đã tỉnh!” Lâm Hạo nói.

44. Chương 44

Ta nghiêng cơ thể, không ngăn hành động của Lâm Hạo lại. Dù sao hôm qua cái gì cũng đều bị y nhìn thấy, hiện tại có việc trọng yếu hơn phải làm.

“Người chừng nào cho ta đi gặp Lâm Nam!” Ta nhìn y, thanh âm có chút ám ách.

Lâm Hạo trên mặt vận vẹo, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh: “Ta khi nào thì đáp ứng cho người đi gặp hắn!”

Lòng ta thấp thỏm bất an, không nghĩ tới y lại gạt ta: “Người đã nói”

“Ta chỉ nói xem thành ý của người, ta sẽ cân nhắc..... Cũng không nhất định đáp ứng cho người đi!” Lâm Hạo thu hồi tay, di chuyển xe lăn đến bên cạnh bàn, đổ một chén nước, lại quay lại bên giường.

“Khát nước không!” Lâm Hạo đem nước đưa cho ta.

Ta lắc đầu, chỉ muốn gặp Lâm Hạo.

“Không muốn uống? Hôm qua kêu la cả đêm, ta đoán là khát!.....”

Chưa xong tránh Lâm Hạo tiếp tục nói tiếp, ta vội vàng chìa tay, “Ta uống!”

“Đáng tiếc ta không muốn đưa!” Lâm Hạo một ngụm đem nước trong chén uống cạn.

Khi ta chuẩn bị xoay người không để ý Lâm Hạo, cầm bị Lâm Hạo nâng lên, miệng chạm vào đôi môi Lâm Hạo. Bị chất lỏng ấm áp chảy vào, cổ họng giảm bớt khô rát.

Nam nhân trung niên đem đồ ăn đẩy vào, đẩy xe đến trước mặt Lâm Hạo, “Thiếu gia, ngài từ từ dùng!”

“Đói sao?” Lâm Hạo hỏi.

Bụng một ngày không ăn cơm, màu sắc tự nhiên hương vị xa hoa khiến người ta thèm nhỏ dãi, chính là, trong lòng ta nhớ Lâm Nam, “Cầu người, người cho ta gặp Lâm Nam đi!”

“Người mở miệng một lần nữa, cả đời này đừng nghĩ sẽ gặp lại hắn!” Lâm Hạo dè thấp thanh âm kiên quyết.

Giường này rất thấp, cùng xe lăn Lâm Hạo cơ hồ là bằng nhau.

Đẩy xe tới bên giường, Lâm Hạo ngồi bên cạnh chậm rãi ăn. Cho dù không nhìn y, mùi hương vẫn cứ bay tới mũi. Ta xoa xoa bụng, bao tử một trận cuộn lên, ta thật sự rất đói.

Lâm Hạo dừng động tác, “Lại đây.”

Ta do dự một chút, nghĩ mình muốn gặp Lâm Nam còn phải cầu y, liền yên lặng dùng khuỷ tay chống lên, bò qua.

Lâm Hạo dùng thìa xúc chút đồ ăn đưa cho ta, ta không kháng cự liền ăn. Lâm Hạo uy mấy miếng, cảm thấy như vậy không thuận tiện lắm, liền nói: “Người có thể ngồi xuống không?”

Ta suy nghĩ nói, “Rất đau!”

Lâm Hạo không nói nữa, liền như vậy ăn vài miếng rồi uy ta vài miếng, ngay cả dụng cụ ăn cũng đều không có đổi[30]. Kết thúc bữa ăn đầy miễn cưỡng tay ta cũng mỏi rã đến phát run. Ngay sau đó có người đến thu dọn, ta đã ngã vào giường nắn nắn cánh tay.

Nhìn Lâm Hạo ngồi cạnh cửa sổ xem một chồng văn kiện, ta lại muốn cầu y cho ta gặp Lâm Nam, chính là ngại câu uy hiếp của y vừa rồi, hồi lâu không cách nào mở miệng. Nếu y thật sự không bao giờ cho ta gặp Lâm Nam nữa thì phải làm sao đây.

“Ba ba!” Thanh âm mang theo ý cười, thiếu niên đẩy cửa mà vào.

Lâm Lan nhìn thấy ta trên giường, cũng không bất ngờ, cười với ta chào hỏi: “Xin chào!”

Ta nghĩ lại tới thân phận thiếu niên, rầu rĩ đem cơ thể giấu trong tấm chăn.

“Sao người lại tới đây!?” Lâm Hạo nắm thứ gì đó trong tay đặt trên đùi hỏi.

Thiếu niên không vui nói: “Ta đến xem ba, cùng người mới của người a!” Nói xong ngoảnh mặt về phía ta chớp chớp mắt.

“Đừng hồ nháo!” Lâm Hạo khế quát một tiếng, Lâm Lan lập tức liền trở nên chính kinh “Biết rồi, ba!”

“Người ngày hôm qua lại chạy đi đâu!” Lâm Hạo hỏi.

Vừa nghe tới chủ đề không bình thường, Lâm Lan lập tức cười ha ha rồi chuồn thẳng ra ngoài. Lâm Hạo dường như có chút đau đầu, ấn huyệt Thái Dương.

“Hắn cùng Tiểu Nam rất giống, muốn làm cái gì ai cũng quản không được!” Lâm Hạo âm thanh cười nhạo: “Quả thật là người của Lâm gia, nghĩ muốn cái gì đều không từ thủ đoạn.....” Phía sau câu nói ta không rõ y đang nói đến ai!

Lâm Hạo lại cầm văn kiện lần nữa bắt đầu đọc.

Ta vô vị nhìn Lâm Hạo, rốt cuộc y nói: “Vài ngày nữa ta sẽ an bài cho người gặp Lâm Nam, bắt quá về sau người phải an phận ở bên cạnh ta!”

Ta vừa nghe thấy có thể gặp Lâm Nam, hưng phấn biểu hiện trên mặt, ngay cả ý tứ trong lời nói của Lâm Hạo đều không mấy để tâm.

Lâm Hạo trừng ta một cái rồi vào thư phòng.

Trong phòng bệnh rộng lớn, Lâm Nam trấn tĩnh nhìn lão phó nhân[31] Lâm gia Lý tẩu mức cho hắn canh bổ.

“Tiểu thiếu gia a, người như thế nào lại bỏ đi nhiều năm như vậy a. Lý tẩu đã hơn năm mươi, luôn ngóng trông tiểu thiếu gia trở về làm cho người món canh tam tiên đông dong, cánh gà muối tiêu, diêm thủy đại tô mà người thích ăn.....” Nhìn Lâm Nam, Lý tẩu đau lòng kêu lên: “Người gây quá, tiểu thiếu gia!”

Lâm Nam kín đáo cười cười: “Khiến người vất vả lo lắng rồi, Lý tẩu!”

“Tiểu thiếu gia, người nói cái gì thế!” Lý tẩu vừa nói vừa lau nước mắt: “Người ở bên ngoài chắc phải chịu không ít cực khổ rồi!”

Lâm Nam trong lòng không vui, vẫn là nói: “Đâu có, ta ra ngoài coi như là tôi luyện chính mình!”

“Ở đâu có kiểu tôi luyện như vậy, rõ ràng là chiêu tội a! Lại đây, tiểu thiếu gia, uống canh đi, canh này ta đã hầm cả đêm đấy. Tiểu thiếu gia ta thậm chí không cho nó uống, a, đó là Lâm Lan tiểu thiếu gia, là con của đại thiếu gia, lớn lên xinh đẹp, tính cách cũng khôn ngoan!” Lý tẩu cứ nói liên miên lái nhai.

Lâm Nam yên lặng nghe, đang bưng bát khê há miệng uống, thỉnh thoảng gật đầu.

45. Chương 45

“Đại thiếu gia mấy năm nay cũng không còn dc như trước kia. Cơ thể rất kém, mỗi ngày đều phải vào bệnh viện, từ lúc người cùng người kia..... Người kia sau khi chạy trốn, trong nhà tựa như gặp phải phong bão..... Đại thiếu gia sau khi kiểm tra thân thể phát hiện ra bệnh ấy, lại càng thêm kích động không thể chộc vào, bọn hạ nhân trong nhà đều nơm nớp lo sợ khi hầu hạ”

“Ta hiểu, ca ca hẳn cho dù tự phụ lại kiêu ngạo, nhiều lúc còn vô cùng sắc bén, sinh bệnh chắc chắn đối với hẳn là đã kích rất lớn.....” Lâm Nam ngữ khí thương xót, rủ mắt xuống nhưng không một tia gợn sóng.

“Cho dù đã kích có lớn đến đâu cũng không bằng đã kích các người cho ta!” Lâm Hạo được người đẩy vào phòng bệnh.

Lâm Nam buông bát trong tay, cười nói: “Đã lâu không gặp, ca ca!”

“Ở bên ngoài vẫn còn quen nếp sao?” Lâm Hạo ngẩng ngó ngón tay diềm nhiên như không hỏi.

“Rất tốt, dù sao cũng là do bản thân ta lựa chọn!” Lâm Nam giữ nguyên vẻ tươi cười như cũ.

Lý tẩu cùng trợ thủ Lâm Hạo đã từ trong phòng bệnh đi ra ngoài, bên trong cũng chỉ còn bọn họ. Nhất thời bầu không khí trở nên trầm mặc.

“Ca ca, người nói chúng ta ai sẽ chết trước!” Lâm Nam hỏi.

Bệnh Lâm Nam so với Lâm Hạo tất nhiên là nhỏ nhất không đáng kể. Lời hắn nói khiến Lâm Hạo tối tăm trường mắt, “Lâm Nam, người sẽ hối hận!”

“Ca ca không cần uy hiếp ta, những ngày với hai bàn tay trắng ta đều đã qua rất nhiều năm!”

“Người!”

“Không cần sinh khí. Đây là những con đường khác nhau mà ta và người đã chọn. Người không nên trách ta. Người muốn thân thể, còn ta muốn trái tim hẳn, vô cùng công bằng! Ca ca, ta biết người yêu thương ta, nhưng kỳ thật chúng ta rất giống nhau, đều lấy mình làm trung tâm. Trước kia chúng ta vẫn không mâu thuẫn là vì chúng ta muốn gì cũng đều dùng tiền là có thể giải quyết. Nhưng là người chỉ có một, ca ca, thật ra là người phản bội ta!” Lâm Nam thần nhiên nói: “Mỗi khi ta bắt đầu thích ai, người lại cứ muốn chen vào.....”

Lâm Hạo tâm trạng bất ổn, tức giận chỉ vào Lâm Nam nửa ngày mới có thể nói: “Thứ vô liêm sỉ này!”

“Ca ca không cần sinh khí, người còn chờ ta đổi hận cho người! Người mà cứ như thế, đừng trách đệ đệ ta đây không giúp người!”

Lâm Hạo ổn định tâm trạng, “Người cam tâm đổi hận cho ta!”

“Người là ca ca ta, ta cũng không hy vọng người chết, nhưng đổi lại về sau, chúng ta rời đi, người không được làm phiền chúng ta!” Lâm Nam nói.

Lâm Hạo trầm mặc, một hồi lâu mới nói: “Mơ tưởng.”

“Ta mơ tưởng hay không không quan trọng, mạng của người cùng một kẻ người không yêu thương, cái nào quan trọng hơn, người cần cân nhắc rõ ràng!” Lâm Nam nhẹ nhàng nói.

“Người cho rằng người có thể thương lượng với ta sao, Lâm Nam, người hiện tại đang ở trong tay ta!” Lâm Hạo lạnh nhạt nói, “A Cường, ta đi ra ngoài thôi!”

Phòng bệnh vắng vẻ, Lâm Nam từ từ thở dài “Ca ca, người rất tự tinnhưng...ta đã không còn là hải tử của năm đó nữa. ”

Lý tẩu lại lần nữa đổ bát canh cho Lâm Nam: “Tiểu thiếu gia, đến đây, mau ăn canh đi!”

“Cám ơn người, Lý tẩu!”

Lâm Nam mỉm cười ngọt ngào, khiến Lý tẩu hoài niệm cảm thán: “Tiểu thiếu gia không thay đổi gì cả!”

“Không thay đổi ở đâu, ta a, cũng không phải tiểu thiếu gia của Lâm gia!”

“Nói vậy, tiểu thiếu gia vĩnh viễn là tiểu thiếu gia!” Lý tẩu nhìn Lâm Nam đem canh uống xong mới rời đi, trước khi đi còn bảo mai sẽ đưa cho hắn thang thuốc bổ mới sắc.

46. Chương 46

Nhờ bữa ăn hàng ngày bổ dưỡng cùng với điều kiện chữa bệnh, bệnh tình Lâm Nam ổn định rất nhanh, có thể dự kiến đang từng bước chuyển biến tốt đẹp.

Lâm Nam dù sao cũng là họ Lâm. Trong bệnh viện người giám sát hắn đối hắn cũng là lễ độ cung kính, còn Lâm Nam thì chịu không nổi mấy thứ đầu gối này đi theo sau.

“Ca ca, người không cần phải bắt người theo dõi ta, hắn không phải ở chỗ người sao? Người biết rõ ta sẽ không rời đi, hơn nữa, ta cũng đang bị bệnh. Vì vậy, người làm ơn thư giãn chút đi. Thận của người sẽ không chạy trốn mất đâu!” Lâm Nam buông tay, giống như một điểm cũng không để ý Lâm Hạo muốn lấy đi một bộ phận trong thân thể hắn.

Lâm Hạo cười nhạt không nói gì, nhưng ngày hôm sau người thường đi bên cạnh theo sau Lâm Nam liền biến mất.

Lâm Nam cùng y tá ra khỏi phòng bệnh. Hắn còn trẻ, hoạt động thích hợp sẽ giúp hắn bình phục.

“A! Nơi này đã không còn như vậy. Ta nhớ rõ nơi này có vài cái ghế băng bằng đá, không có hòn non bộ, suối phun cũng không có lớn như hiện tại!” Lâm Hạo cảm khái nói.

“Ngài trước kia đã tới nơi này sao?” Giọng nữ dịu dàng hỏi.

“Đúng vậy, rất nhiều năm rồi. Tại nơi này, ta đã gặp được người đối với ta rất quan trọng!”

“Chúc mừng ngài, là thê tử ngài sao?”

“..... Thê tử? Cứ coi là như vậy đi!”

Lâm Nam mơ hồ trả lời, làm cho nữ y tá tuổi trẻ không hỏi thêm nữa, lập tức nói sang chuyện khác: “Nơi đó có ghế nằm, ta đỡ ngài đi qua nghỉ tạm a!”

Lâm Nam đẩy tay nàng đang đỡ ra, bật cười: “Ta chưa yếu đến mức đó!”

Ánh nắng ấm áp chiếu lên người, Lâm Nam nheo mắt lại.

Lần đầu tiên cùng người nọ gặp mặt là một ngày giống như ngày hôm nay. Hắn mang theo bạn gái mang thai ngoài ý muốn bị sảy thai. Nữ sinh kia khóc rất lợi hại. Nói đúng ra thì hắn cũng không muốn đứa bé

kia mất đi, nhưng hắn biết hài tử kia là do nàng trù tính sau khi hắn say rượu mà có. Tâm tình khó chịu, hắn liền ngay tại chỗ cùng nữ sinh tranh cãi.....

Sau đó hắn nhìn thấy một thiếu niên nhã nhặn lịch sự hơn rất nhiều so với hắn ở góc hành lang. Hắn trừng mắt nhìn cậu ta một cái, sau đó thiếu niên kia liền ngượng ngùng bước vào hoa viên. Đó là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Sau đó, vài lần ở bệnh viện tình cờ lại gặp nhau, chậm rãi bắt đầu nói chuyện, cuối cùng không quan tâm đến thân phận của cậu ta, thân nhiên cùng cậu kết giao. Dù sao cũng biết được người nợ đối hắn vô cùng chân thành. Cũng là lần đầu tiên bắt đầu để ý cách nhìn của người khác đối với hắn, thích nhìn cậu ta với bộ dáng bất đắc dĩ lại bao dung, cho nên luôn tùy ý làm nũng..... Tuy rằng bình thường hắn vô cùng khinh thường loại này hành vi ngu xuẩn này.

“Tiên sinh, tiên sinh! Ngài đang ngủ sao?” Nữ y tá nhẹ giọng gọi.

Lâm Nam phục hồi tinh thần lại, “Không có, chính là nhớ lại một chút chuyện cũ! Người không cần để ý đến ta, ta muốn yên tĩnh một chút.”

Vì sao lại thích cậu ta? Lúc đầu chỉ là muốn cùng cậu ta làm bằng hữu. Khi nào thì xác định được tâm ý chính mình đã không còn nhớ rõ ràng. Có lẽ là trong mỗi lần gặp mặt kia tâm tình đều phát sinh những thay đổi tinh tế.

Chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ vứt bỏ cuộc sống giàu có trải qua những ngày bần cùng, nhưng từ khi nào mà hắn lại vui vẻ chịu đựng đến thế! Không phải chưa từng nghĩ rằng có lẽ sau vài năm chính mình sẽ hối hận với cảm xúc nhất thời kia, may mắn là hắn chân thành làm như vậy. Mười mấy năm qua, nhưng không hề có một ngày từng hối hận, cho dù khi hắn bệnh nặng.

Duy nhất không cam lòng là làm quên đi ca ca chính mình, vốn có thể giảm bớt rất nhiều đường vòng, bởi vì ca ca đoạt lấy..... Quên đi, như thế cũng được!

“Lâm tiên sinh, nên về thôi!”

Lâm Nam giật mình mở mắt ra, “Mấy giờ rồi?”

“Bốn giờ chiều. Chúng ta cần phải trở về, buổi chiều hôm nay ngài còn phải châm cứu!”

47. Chương 47

Đã vài ngày trôi qua từ cái đêm nhục nhã đó. Lâm Hạo không thấy xuất hiện, nghe hạ nhân nói Lâm Hạo công sự bận rộn, sau khi làm việc sẽ đến bệnh viện điều trị.

Ta mong mỗi y trở về để mang ta đến bệnh viện gặp Lâm Nam.

Thiếu niên tên Lâm Lan kia cũng đến trường học, điều này làm cho ta có điểm dễ chịu. Hài tử kia khả năng chính là thứ mà ta biết đến, khi ta đi nó vẫn còn là 1 đứa trẻ nhỏ xíu nằm trong tã lót. Hồi tưởng lại, nhưng ta lại tuyệt không nhớ rõ nó lớn lên bộ dáng ra sao. Ta chưa từng có hảo hảo liếc mắt nhìn hài tử kia một cái. Ngay cả Lâm Nam sống chung nhiều năm như vậy, ta cũng giữ bí mật này.

Tại đây vài ngày, ta mỗi ngày nằm mơ, mộng thấy những ngày Lâm Nam và ta bên nhau, thỉnh thoảng cũng sẽ mộng thấy gương mặt lạnh lùng của Lâm Hạo.

Những ngày ngắn ngủi khi ta đáp ứng Lâm Nam lưu lại, chúng ta vì sinh tồn mà cố gắng làm việc, cho dù vất vả cũng không oán giận. Khi ở chỗ Lâm Hạo, tuy rằng cái gì cũng không thiếu, nhưng tự do là thứ mà cái gì cũng đều không đổi được.

Những ngày ta cam chịu như vậy, Lâm Nam thì sao? Ngày lại ngày trôi qua, ta sợ hãi hắn trách ta lưu lại hắn.

“A Hòa, ta hôm nay mua tô gà người thích ăn! Đây là nhà trọ làm với giá rẻ đặc biệt đấy.” Lâm Nam ngoài việc ở trên mạng kiếm thêm chút khoản thu nhập, đã ở bên ngoài làm chút việc vặt. Hắn chưa đủ mười tám

tuổi lại không mang chứng giấy chứng nhận học sinh, ngay cả giấy chứng minh thân phận cũng không dám lấy ra, sợ sẽ bị Lâm Hạo biết, cho nên rất khó tìm được việc làm.

“Đi rửa tay ngay đây!” Ta cười nhận lấy thứ trong tay hắn.

Lúc đầu, ta còn băn khoăn hắn liệu có thể quen hay không, dần dần, nhìn hắn làm việc vô cùng tự nhiên, ta cũng cảm thấy thoải mái trở lại.

Chỉ cần ta nhắc hắn là “Không phải nên trở về à?”, hắn sẽ không cam tâm nhìn ta, “Ca ca sẽ giết ta!”

Ta đương nhiên không tin Lâm Hạo sẽ đối xử với hắn như vậy, nhưng là thử qua tất cả biện pháp cũng vô dụng, chân sinh ra ở trên người hắn, dù sao cũng không thể khiến hắn ở bên ngoài đói chết hay bị đông chết được.

Sau khi chúng ta ở chung nửa năm, Lâm Nam và ta càng ngày càng trở nên vô cùng thân thiết. Có đôi khi ta chống đỡ không được, hắn cứ thích ta, nhưng ta vẫn còn lưu lại bóng ma mà Lâm Hạo gây ra, mỗi lần hắn quần lấy thân thể ta ta đều cảm thấy sợ hãi.

Lâm Nam cũng không để ý, như trước lệch qua người ta, dần dần, lúc đầu như bị một con rắn chú ý đến, con ếch dần cũng trở nên vô sự.

Cầm trong tay chân gà, Lâm Nam tựa lên vai ta, “Đến, a ta dứt người, A Hòa lão bà!”

Ta đẩy đẩy tay hắn, “Đừng náo loạn. Ai là lão bà? Mau ăn cơm!”

“Đến đây đi, ta dứt người!” Lâm Nam bĩu môi.

Ta bắt dắc dĩ cắn miếng thịt gà, mặc kệ ta tái cự tuyệt như thế nào, Lâm Nam cũng nhất định sẽ quần lấy đến khi ta đáp ứng mới thôi. Lâm Nam da mặt càng lúc càng dày ra, bày ra trò đùa cũng càng ngày càng không đúng mực.

Đây là có thể coi như nổi khổ trong niềm vui hay không?!

Đỡ tay lên ngực tự hỏi, nếu hiện tại Lâm Nam rời đi, ta nhất định sẽ vô cùng tịch mịch!

Tắm rửa xong, Lâm Nam đã nằm ở trên giường đối ta ngoắc, “A Hòa lão bà, mau tới đây.”

Ta vừa tức giận vừa buồn cười, “Nói cái gì vậy, tiểu đệ đệ!”

Vừa tắm xong, Lâm Nam liền bổ nhào lên ta: “Ai là tiểu đệ đệ, người xem xem, đệ đệ của ta mới không nhỏ!”

Ta ‘xì’ một tiếng bật cười, Lâm Nam lập tức bắt mẫn, bắt đầu cù ta. Hai người hi hi ha ha náo loạn một hồi, Lâm Nam hắc hắc ánh mắt sáng ngời nhìn ta.

“A Hòa! Ta thích người!”

“Biết rồi biết rồi!” Ta thở phì phò xoa mái tóc mềm mại của Lâm Nam. Những lời này, đã trở thành câu cửa miệng của Lâm Nam.

Lâm Nam đột nhiên áp lên ngực ta, “Ta đang rất nghiêm túc!”

Thanh âm hắn truyền vào ngực ta.

48. Chương 48

” Ai.....” Đến bây giờ, ta ít nhiều cũng đã hiểu Lâm Nam thật sự nghiêm túc.

Nhưng ta vẫn như xưa không dám tưởng tượng hình ảnh chính mình cùng Lâm Nam lõa thể ôm nhau.

“Mắt ta đau quá. A Nam, người buông ta ra để ta nhỏ thuốc!” Ta vỗ vỗ vai hắn. Lâm Nam so với lúc mới gặp đã thay đổi rất nhiều. Bắp vai thiếu niên trước kia đã trở nên to hơn, vẻ đẹp thanh tú đầy ngây thơ cũng đã thêm vài phần trưởng thành, duy có một điểm không thay đổi chính là tính cách vui tươi của hắn.

“Làm sao đau?” Lâm Nam nói xong liền hơi vạch mắt ta ra, “Hơi đỏ lên!”

“Có lẽ do dụi mắt nhiều quá. Nhỏ thuốc là ổn thôi!” Từ khoảng cách gần nhìn lông mi dài của Lâm Nam, quả là 1 đôi mắt đẹp.

Lâm Nam ‘nga’ một tiếng, liền vui vẻ chạy đi lấy thuốc nhỏ mắt.

“Đến đây, ta nhỏ cho người!”

Ta nằm dài trên giường, Lâm Nam cười lên người ta. Tuy cảm thấy tư thế này có điểm kỳ quái, nhưng lại không thể nói ra, để tránh lộ ra bản thân mình lòng dạ tiểu nhân.

Giọt chất lỏng lạnh lẽo chạm vào mí mắt, nhắm mắt rồi lại mở, trong mắt đã không còn loại cảm giác sập sập.

“Cám ơn!” Ta kéo nhẹ quần áo Lâm Nam ý bảo hẳn có thể đứng lên.

Đôi môi hẳn nhẹ nhàng chạm vào mắt ta, còn ta thì ngần ngại trước bắp thịt cường tráng khi Lâm Nam để lộ cơ thể rắn chắc. Ta cho dù có cố rèn luyện như thế nào đi chăng nữa cũng luyện không ra dáng người đẹp đẽ như vậy!

Nụ hôn nóng bỏng di chuyển đến vành tai. Cảm giác tê dại khiến ta cảnh giác giữ đầu Lâm Nam lại. Chưa kịp nói gì, toàn bộ lỗ tai đã muốn bị hún ngập vào.

Cảm giác *** mỹ nói không nên lời. Thân thể nửa năm không cùng ai thân mật tiếp xúc dường như nhớ lại những đêm phóng đảng, bắt đầu nóng lên, chuẩn bị đẩy Lâm Nam ra nhưng tay trở nên vô lực.

“Ta muốn người, người cho ta làm đi!”

“A.....” Làm cái gì? Đợi, đợi đã..... Ta lập tức đẩy đầu A Nam.

Quần áo ta gần như bị lột ra, “A Nam, ta không nghĩ..... Chúng ta có thể không cần hay không.....”

A Nam trở nên ánh mắt ảm đạm, “Chí Hòa..... Người không nên coi ta giống ca ca ta!”

Hắn đột nhiên nhắc tới Lâm Hạo khiến ta bất ngờ, nên lắc lắc đầu.

“Vậy người vì cái gì vẫn không chịu làm cho ta chạm vào người? Ta thích người, cho nên ta mới muốn ôm người a. Người chán ghét ta sao!” A Nam thanh âm càng nói càng thấp, ta nhìn bộ dáng hắn, cảm giác giống như mình phạm vào lỗi rất lớn, trong lòng cũng trở nên khó chịu.

“Ta làm sao có thể chán ghét người được!” Ta an ủi cầm tay Lâm Nam.

Lâm Nam chờ đợi nhìn ta, ánh mắt giống như vô cùng thích thú trêu chọc người, “Vậy là thích sao?”

Tim đột nhiên đập nhanh hơn, ta thích Lâm Nam sao?

Do dự nhất thời khiến tay Lâm Nam run run một chút, “Nếu ta rời đi người có thương tâm không? Sẽ nhớ ta chứ?”

Ta bỗng nhiên ngẩn đầu. Lâm Nam muốn rời khỏi nơi này, đây không phải là hy vọng của ta sao? Vì cái gì đột nhiên rất muốn rơi lệ, yết hầu cũng trở nên nghẹn ngào. Ta miễn cưỡng buộc mình giữ nguyên giọng điệu bình thường: “Người muốn đi sao?”

“Ta thích người, nhưng người lại không thể đáp lại ta. Ta không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu nữa. Ta sợ ta không kiềm chế bản thân được sẽ làm hại đến người. Người tuy rằng lớn hơn ta, nhưng lại đánh không lại ta, nếu ta cưỡng bạo người khiến người hận ta cả đời, chỉ bằng ta sớm rời đi!” Lâm Nam cúi thấp đầu xuống.

49. Chương 49

Ta ngơ ngác dừng lại, không ngờ Lâm Nam tính cách tùy tiện cầu thả lại có nỗi lo lắng như vậy.

“Ta đi rồi người sẽ nhớ ta sao?” Lâm Nam lại hỏi một lần nữa.

Tuân theo bản năng ta gật gật đầu.

“Vậy là tốt rồi. Cho dù ta rời đi người cũng không thể quên ta!” Lâm Nam thanh âm nhỏ yếu ớt như kìm nén lại.

Ta muốn nói điều gì đó, trong đầu lại tìm không ra một câu.

Lâm Nam rời khỏi cơ thể ta, bả vai hơi hơi run run.

Ta thở dài, cảm giác cam chịu số phận, chìa tay ôm lấy thắt lưng hắn, cơ thể run run nháy mắt bất động, ta nói: “Cơ thể ta thực sự đáng ghê tởm, ta không yêu quý gì cơ thể này..... Cũng không muốn người nhìn thấy nó!”

Lâm Nam nghiêng mặt, trên lông mi cong cong còn dính giọt nước, “Ta không cần, bằng không sẽ chẳng cùng người chạy trốn! Chỉ cần là của người, ta đều thích!”

Nhìn thấy sự khuất phục của ta, Lâm Nam chớp chớp mắt hôn lên môi ta.

Quần áo bị xốc lên, ta cắn răng thả lỏng thân thể, nếu đã quyết định, ta sẽ không để Lâm Nam nhìn ra sự mất tự nhiên của ta.

Đầu lưỡi trắng mịn liếm lên cổ, ngực.....

“A! Đừng cắn!” Ta kinh hô kêu lên.

“Ta thích, không nên keo kiệt a!” Lâm Nam ngậm đầu nhũ ta mơ hồ không rõ nói.

Thanh âm chấn động truyền đến đầu nhũ mẫn cảm, ta thấp giọng rên rỉ!

Chiếc quần mỏng cũng bị cởi tuột đến đầu gối, ta khép hai chân lại, Lâm Nam cười, buông tha ngực bị mút đến sưng đỏ của ta, hôn lên bụng, sau đó ngậm lấy phân thân ta.....

“A Nam, buông ra, bắn.....” Ta cuống quýt kéo tóc Lâm Nam.

“Đau đau!” Lâm Nam trách móc, nghe rằng nhìn ta mỉm cười, “Không được lộn xộn, bằng không ta sẽ cắn đó!”

Ta buộc phải hạ hỏa, mặc ý Lâm Nam ở trên người ta càn quấy.

“Đã trở nên cứng rắn nga! Hảo đáng yêu!” Lâm Nam nắm lấy căn bộ của ta nói.

Ta đỏ bừng mặt: “Nói... nói bậy!”

Lâm Nam lại trịnh trọng nói: “Thật sự rất đáng yêu, là màu phấn hồng nga!”

Ta che mặt lại. Trời ạ, để ta chết đi. Da mặt Lâm Nam ta thật không dám khen tặng!

Ở trong khoang miệng ẩm áp, không chịu đựng được bao lâu, ta liền tiết ra. Lâm Nam lau lau thứ màu trắng bên miệng, lần mò tới nơi ta không muốn hắn nhìn thấy. Lâm Nam nhìn không chớp mắt..... Ta kiểm chế bản thân thôi thúc muốn che đậy thân thể.

“Người thực sự sợ hãi?” Lâm Nam đứng dậy hôn lên mặt ta.

“Ta không thích bị chạm vào nơi đó!” Ta ngập ngừng nói.

“Đã biết, ta sẽ không chạm vào nơi đó!” Lâm Nam xoay người ta lại khiến ta nằm sấp trên giường

Hôn lên sống lưng, Lâm Nam bắt đầu dùng ngón tay đâm vào hậu diện của ta, “Đau không?”

“Không..... đau!” Nhưng mà rất quái lạ, nơi ấy sấp nhập thứ đó rất quái lạ. Trước kia khi Lâm Hạo làm, bởi vì rất thô bạo, ta không có thời gian cảm thụ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy đau đớn.

50. Chương 50

Kèm theo những ngón tay tiến vào trong cơ thể gia tăng, cảm giác bị sấp nhập cũng càng ngày càng rõ ràng.

“Không, không thể nhiều được hơn nữa!” Ta quay đầu nói, Lâm Nam đem ngón tay thứ tư hướng vào trong thân thể ta đè ép.

Lâm Nam không dừng lại, tiếp tục xoay tròn tiến vào, “Đừng sợ, vẫn còn có thể được, sẽ không làm người bị thương!”

Đã không còn cách nào kêu hấn ngừng, ta cắn gỏi thả lỏng cơ thể. Tiếng Lâm Nam hít thở trở nên hỗn loạn, động tác mở rộng cũng mất đi ôn nhu lúc ban đầu. Xương bả vai bị Lâm Nam cắn một cái, ta khó chịu than nhẹ.

“Ta kiên trì không được! Cho ta vào được không?”

Ta chậm rãi gật đầu.

Một thứ cứng rắn gì đó dần dần xâm nhập trong cơ thể, so với ta tưởng tượng còn lớn hơn nhiều.

“Thả lỏng, người siết chặt quá!” Lâm Nam đè lại thất lưng ta.

“Vậy mau lấy ra đi!” Cảm giác xấu hổ khiến ta hô lên.

“Không được! Ta chờ đã lâu lắm rồi, đợi chúng ta làm nhiều sẽ quen thôi!” Lâm Nam mặt dày nói. Chờ Lâm Nam hoàn toàn cắm vào, hai người chúng ta đều thở hồng hộc, phía dưới chỉ còn lại cảm giác dị vật nhập thể chướng bụng.

“Ta nhịn không được!” Lâm Nam cắn răng nói, theo sau là trườ sấp kịch liệt. Rốt cuộc chiều cổ không nổi tới cảm giác của ta nữa, Lâm Nam mất đi khống chế đem đưa phần eo.

Ta bị hấn đè xuống gắt gao, chỉ có thể thụ động tiếp nhận.

Lâm Nam cười trên người ta phát tiết, ảo giác bị bàn tay khống chế khiến ta nghĩ tới Lâm Hạo, ta tự nói với bản thân hấn không phải Lâm Hạo, nhắm mắt tiếp nhận hành vi hấn.

“Còn không rút ra!” Ta lấy tay quải quải Lâm Nam, vừa lòng nghe hấn đau đón hừ hừ.

“Không dc, bên trong thực thoải mái a!” Lâm Nam ôm ta nói.

“Nhanh lên, ta không thích như vậy!” Ta vặn vẹo, muốn đem hấn từ nơi đó trong thân đẩy ra, kết quả Lâm Nam kêu to một tiếng lại trèo lên trên người ta, sấp nhập vào thân thể ta thứ rõ ràng vừa rồi mềm mại lại bắt đầu trướng lên.

“Người, người!” Ta ách cuống họng.

Lâm Nam hắc hắc nở cười, rất nhanh bắt đầu trườ tổng, “Tiện lợi nhiều như vậy a, trực tiếp liền cứng rắn lên ”

Trải qua ép buộc, Lâm Nam rốt cuộc dừng lại. Thất lưng đáng thương của ta như sắp gãy đến nơi.

Xong việc, nhìn không ra mới vừa rồi *** loạn, Lâm Nam lại khôi phục lại dáng vẻ bé ngoan hi hi ha ha, cầm khăn mặt lau cơ thể cho ta, chờ lau khô hết mồ hôi cùng dịch thể trên người, Lâm Nam lại ân cần mát xa cơ thể cho ta.

“Thoải mái không?” Lâm Nam lấy lòng hỏi.

Ta gật đầu.

“Ta vừa rồi cũng rất thoải mái!”

“.....” Khóe miệng ta tựa hồ giật giật.

Từ đó về sau, Lâm Nam liền coi việc ôm ta là đương nhiên, thường xuyên động thủ động cước, mà ta khuyên can thế nào cũng không có hiệu quả nên cũng chỉ có thể mặc hấn giở trò. Rất nhanh Lâm Nam học được việc đem kem dưỡng da làm chất bôi trơn, kỹ thuật âu yếm cũng ngày càng thuần thực, rất nhanh có thể khiến ta giao nộp vũ khí đầu hàng, cả người mềm nhuyễn mặc hấn xằng bậy.

Cuộc sống chúng ta rốt cuộc phát triển thành kiểu của tình nhân.

51. Chương 51

Mỗi ngày trôi qua, Lâm Nam cũng thử đụng vào tiền diện ta, nhưng cuối cùng vì ta mở miệng cự tuyệt nên hần thu hồi tay.

Tuy rằng đáy lòng vẫn lo lắng hần liệu có đột nhiên phiền chán[32] cuộc sống gian khổ mà rời đi hay không, nhưng mỗi khi về nhà nhìn thấy hần tươi cười thì ta lại vô cùng an tâm.

Cho dù trong những ngày hần sinh bệnh cũng không từ bỏ khao khát tương lai.

“Đứng lên! Đứng lên, người ngủ say như chết a!” Âm thanh gào to, trên mặt cũng bị đánh vài cái thật mạnh.

Ta kìm chế nghiêm mặt nhìn Lâm Lan. Nó tại sao lại ở chỗ này?

“Ba ba kêu người đến bệnh viện, người đi hay không!” Lâm Lan cào cào tóc hỏi.

Ta gật đầu liên tục, từ trên giường đứng dậy mặc quần áo. Chờ ta thay xong, Lâm Lan nhìn ta mỉm cười, chẳng hiểu sao nụ cười của nó lại khiến ta rợn tóc gáy.

“Không sai a, tuy rằng có điểm hơi già, trên người cũng không có điểm nào đặc biệt thu hút, bắt quá vẫn rất vừa mắt!”

Ta không muốn tranh chấp với nó, mỗi khi nghĩ đến thân phận của nó ta liền đau đầu.....

“Hắc hắc. Lão nhân ngày đó có khiến người sáng hay không, tuy rằng hần không thể tự mình làm, bắt quá với thủ đoạn của hần nhất định cũng đủ thú vị đi!” Lâm Lan tò mò nói.

Cũng chỉ có nó dám nói Lâm Hạo là lão nhân a. Lâm Hạo nhiều năm như vậy cứ nhiên không kết hôn cũng không sinh thêm hài tử.

“Người.....” Ta không biết nói cái gì với nó cho phải.

“Ta cái gì? Đi nhé, phụ thân ở bệnh viện chờ a, hình như là muốn ta gấp thúc thúc gì đó. Thực đáng ghét, mười mấy năm cũng chưa gặp hảo cái gì cả!” Lâm Lan nói xong đi ra ngoài, ta theo sát nó ở phía sau.

“Là bệnh viện này?” Ta chỉ chỉ vào kiến trúc xa lạ ấy.

So với trước kia, bệnh viện này rõ ràng được xây dựng thành tòa cao ốc vô cùng mới, bề ngoài càng thêm lộng lẫy.

“Đây là bệnh viện tốt nhất lại không xa, đương nhiên là nơi này!” Lâm Lan liếc ta một chút, mở cửa xe đi thẳng ra ngoài.

Xuyên qua từng con đường hành lang màu trắng gấp khúc, rốt cuộc cũng thấy Lâm Lan mở ra một cánh cửa. Ta khấn trương bước đi vào, Lâm Nam dựa vào gối lộ ra nụ tươi cười với ta, đã lâu không thấy vẻ tươi cười ấy.....

Ta vọt tới bên cạnh hần, Lâm Hạo ở một bên thờ ơ lạnh nhạt.

Rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói với Lâm Nam, nhưng nhìn thấy hần thì cứ nhiên một câu cũng không nói nổi.

“Hần chính là thúc thúc của ta!?” Lâm Lan thuận miệng hỏi.

Lâm Hạo vuốt cằm không trả lời.

Lâm Nam cười tủm tỉm nói: “Xin chào, Tiểu Lan, khi ta đi người mới chỉ bé tí, không ngờ bây giờ đã lớn như vậy!” Khoa tay múa chân lớn nhỏ ví von xong còn nói: “Tên của người đọc lên rất giống ta. Hồi nhỏ a, ta mỗi khi ôm người, người sẽ không khóc nữa!”

Lâm Lan vừa nghe thấy Lâm Nam nói về lúc khi nó còn nhỏ thì lập tức xấu hổ nói: “Thật không, người xem ra vẫn còn trẻ nhỉ, cứ tưởng ở bên ngoài người sẽ bị già yò thành cái lão nhân thối rồi chứ!”

Lâm Nam ha ha cười: “Ta nếu biến thành lão nhân thối, hắc sẽ không còn muốn ta!” Lâm Nam vẫn còn tâm tình nói giỡn.

“A Nam!” Ta quát khế.

“Hảo hảo! Ta cảm mến!” Lâm Nam chớp chớp mắt biết lỗi: “A Hòa, đừng giận ta!”

Lâm Lan cảm thấy hứng thú hỏi: “Hắc là tình nhân người?”

“Là đối tượng khiến ta bỏ nhà theo trai đó!” Lâm Nam không biết ngượng mà hughồn sửa lại cho đúng.

Ta lập tức hứng lấy ánh mắt đầy hưng trí của Lâm Lan khi nhìn thẳng vào ta.

52. Chương 52

“Các người coi ta đã chết sao?” Lâm Hạo bình thản nói.

Lâm Lan lập tức thu lại vẻ cười cợt, ngoan ngoãn đứng phía sau y. Nhưng ở góc độ Lâm Hạo không nhìn thấy lén lút làm mặt quỷ.

Ta theo bản năng lùi lại về phía sau. Lâm Nam nhìn ta với biểu tình ý bảo không cần lo lắng, hỏi ta: “Mấy ngày nay thế nào?”

Ta không mở miệng, Lâm Hạo liền tiếp lời: “Đi theo ta, ta bạc đãi hắc còn không được!”

Lâm Nam như không nghe thấy, nói với ta: “Ta biết người trong lòng ủy khuất. Không sao đâu, rất nhanh sẽ trôi qua thôi!”

Lâm Hạo tức giận nắm chặt tay vịn ghế dựa. Lâm Lan nhìn chúng ta với ánh mắt như sắp được xem một vở kịch hay. Nó nhất định đoán được giữa chúng ta lúc đó đại khái đã phát sinh chuyện gì.

“Tốt lắm, người cũng nhìn, A Lan mang.... của người[33], mang hắc trở về!” Lâm Hạo nói.

Lâm Lan nhìn bộ dáng xem ra không hề nguyện ý, bất quá vẫn ‘nga’ một tiếng.

“Chúng ta vừa mới gặp mặt. Ca ca không cần quá đáng như vậy a!” – Lâm Nam mở miệng.

“Quá đáng? Khi các người phản bội ta không phải quá đáng lắm sao?” Lâm Hạo kiềm chế tức giận.

“Nếu ca ca nói đó là phản bội thì là phản bội! Hiện tại chúng ta đều trong tay người, gặp mặt thì có sao đâu? Tốt xấu ta cũng là đệ đệ của người!” Lâm Nam nói.

“Không cò kè mặc cả đường sống. Trừ.Chí.Hòa, nếu người không lại đây, về sau cũng đừng hòng đến đây nữa!” Lâm Hạo nói với ta.

Ta hoảng sợ, nhìn Lâm Nam, rồi vội vã bước tới bên cạnh Lâm Hạo.

“Ca ca! Người đừng làm lão bà ta sợ!” Lâm Nam ngang nhiên gọi ta như vậy, không chỉ mình ta lắp bắp kinh hãi, Lâm Hạo, Lâm Lan cũng kinh ngạc trừng mắt nhìn hắc. Biểu tình Lâm Hạo nhanh chóng từ kinh ngạc biến thành dữ tợn.

“Dẫn hắc trở về!”

Lâm Lan nhìn Lâm Hạo sinh khí, liền lập tức lùi ta đi!

Ngồi trong xe, Lâm Lan cười ha ha: “Thực sự thú vị, lần đầu tiên nhìn thấy lão bà lộ ra cái loại biểu tình muốn ăn thịt người này. Vị thúc thúc Lâm Nam kia thật thú vị, cố ý chọc giận hắc để làm chi!”

Ta bất đắc dĩ nhìn khuôn mặt Lâm Lan mang theo tính trẻ con. Bộ dạng nó như vậy với Lâm Nam trước kia có vài phần giống nhau.

Tối, Lâm Hạo trở lại, trên mặt lộ vẻ hờ hững cười nhạt.

“Mở ngăn kéo ra, tự mình bôi lên!”

Ta hít 1 ngụm khí, biết y đang tức giận, cầu xin tha thứ chỉ vô dụng, đành phải nghe lời y lấy được hạp ra, hy vọng lần sau có cơ hội gặp được Lâm Nam.

Lúc này đây, Lâm Hạo ngay cả khí cụ giả đều không cho ta, trực tiếp mặc ta ở trên giường giấy dựa một đêm.

Ngủ liên tục mười mấy tiếng, cái loại cảm giác tê dại ngứa ngáy trong cơ thể ấy cũng không hề tiêu tán.

53. Chương 53

Bệnh tình Lâm Hạo ngày càng nặng hơn. Thời gian này y không còn tâm tình quản ta, thường xuyên ở lại trong bệnh viện, chờ cho đến khi Lâm Nam được bác sĩ đồng ý sẽ lập tức phẫu thuật.

Lâm Lan ngoại trừ thỉnh thoảng trêu chọc ta, thì dành rất nhiều thời gian ở trong bệnh viện và công ty. Mãi đến khi một đêm ta nhìn thấy Lâm Lan đang xử lý văn kiện trên máy tính mới biết rằng Lâm Hạo tạm giao toàn bộ công ty cho Lâm Lan. Ngoài những việc nó không tự quyết định được phải đi thỉnh giáo Lâm Hạo, mọi việc khác Lâm Lan đều có thể tự làm.

Ta đối với việc Lâm Hạo tín nhiệm một hài tử chưa trưởng thành như vậy có điểm bất ngờ.

Khi ta nói ra điều ta nghĩ, Lâm Lan cười khanh khách không ngừng: “Hài tử Lâm gia từ nhỏ đã học tập những thứ này. Ta từ lúc bảy tuổi lão ba đã mời một đồng thầy giáo đến, hai năm trước bắt đầu cho ta dần dần tiếp xúc gia nghiệp, bằng không làm sao dám cho ta nhúng tay vào. Đây đâu phải đồ chơi để nghịch đùa. Mặc dù có điểm vất vả, bất quá tương đối mà nói cảm giác thành công cũng thực làm cho người ta thỏa mãn a.” Lâm Lan nói xong liền tiếp tục vui đùa kiên trì làm.

Ta không thể lý giải được sự thích thú của Lâm Lan. Theo ý kiến ta, hài tử hơn mười tuổi đáng lẽ phải là tuổi bọn chúng vui chơi. Có những điều nếu ta để vượt mắt, nó sẽ không bao giờ trở về, nhất là thời gian!

Ta đang vô cùng vui sướng khi không cần phải đối mặt với Lâm Hạo, đồng thời cảm thấy lương lực và chán nản vì không tìm ra biện pháp để gặp được Lâm Nam, Lâm Lan liền kéo ta đến bệnh viện.

“Là đi gặp Lâm Nam sao?” Ta cẩn thận hỏi.

Lâm Lan nhìn ta ngây người một lúc: “Nghe như người đang gọi tên ta nga!”

“Ta đang nói đến thúc thúc người Lâm Nam.” Ta nhấn mạnh vào từ ‘Nam’.

Lâm Lan khoát khoát tay: “Biết rồi. Bất quá người phải thất vọng rồi. Lão ba kêu người đến chăm sóc hần!”

Ta nghe xong chỉ có thể uể oải cúi đầu.

“Người dù có chết cũng đừng để lão ba nhìn thấy bộ dạng này, bằng không hần phát điên lên, nhất định người sẽ không gặp được điều gì tốt đẹp đâu. Nói ra cũng lạ, lão ba như thế nào lại nhìn trúng người, nói kiểu gì thì cũng là nam nhân a. Cái gì chứ, ánh mắt thúc thúc Lâm Nam nhìn người cũng thực sự ý tứ. Hai huynh đệ tranh giành một người, thực là một vở kịch hay a! Ai! Lão nương mỹ nhân của ta cũng chẳng có hy vọng rồi!” Lâm Lan trêu tức nói.

Về mặt ta khẳng định là rất xấu hổ. Mà dọc đường đi, Lâm Lan cứ nửa mỉa mai, nửa trêu chọc như vậy, khi cao hứng còn động thủ động cước giạt cánh tay ta. Ta quát nó, nó ngược lại càng trở nên đắc ý.

Lâm Lan đương nhiên sẽ không để ý tới lời nói của ta. Ta không có tư cách giáo huấn nó, cũng không có tư cách yêu cầu nó tôn trọng. Trong mắt nó, ta nhất định không khác gì một nam kỹ.

Vất vả mãi mới đến bệnh viện, ta cuối cùng hoãn khẩu khí, không cần đối mặt với những giễu cợt của ‘hài tử’ này.

Trong phòng bệnh, Lâm Hạo nằm trên giường, sắc mặt rất kém. Nhìn thấy ta liền nói: “Đem cái cặp trên bàn đưa cho ta!”

Ta trong lòng nói thầm: Sao không sai hộ tá lấy cho người. Nhưng vẫn cứ nghe lời lấy cặp đưa cho hần.

Lâm Lan nói: “Ba ba, ta đã xem qua. Không có vấn đề gì lớn, chỉ là có người thu một ít cổ phần của các cổ đông trong công ty. Bất quá phần lớn cổ phần công ty đều trong tay chúng ta, cho dù có người nắm được toàn bộ, đối với chúng ta cũng không phải là uy hiếp. Vì an toàn, ta đã tiến hành điều tra!”

Lâm Hạo gật đầu, “Ta không đủ sức đi quản những thứ đó. Bất quá gặp việc gì thì cứ nói với ta! Trong công ty có thể thỉnh giáo giám đốc Ngô cùng Andre[34].”

“Đã biết!” Lâm Lan cười rồi đi ra ngoài.

54. Chương 54

“Người đi ra ngoài đi, nơi này đã có hẳn chăm sóc!” Lâm Hạo xoay mặt nói với hộ tá đang đứng yên bên cạnh.

Vì thế hộ tá kia bảo ta chú ý từng bình một, đừng cho nó rỗng, có gì không ổn phải lập tức nhấn chuông. Ta không ngừng gật đầu nhưng trong lòng kêu khổ. Tuy chỉ là chuyện đơn giản, nhưng ở trước mặt Lâm Hạo vốn là không dễ gì cho cam.

Quả nhiên, Lâm Hạo lúc bảo ta bưng nước, lúc sai ta gọt vỏ táo, gọt xong rồi y cũng không ăn, lại sai ta cắt cam. Chỉ chốc lát, trên chiếc bàn vuông đầy hoa quả và những thứ vụn vặt gì đó của y.

“Bóp chân cho ta!” Lâm Hạo lại nói.

Ta kiềm chế xúc động không chạy ra ngoài, chậm rãi ngồi vào ghế tựa bên cạnh. Một mặt xốc chân lên, một mặt nghĩ mình vì cái gì phải hầu hạ y, lại nhớ tới Lâm Nam đang nằm trong bệnh viện này, tâm tình liền càng ngày càng suy sụp.

“Không cam lòng?” Lâm Hạo cầm lấy chén nước trong tay thưởng thức, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

“.....” Âm thanh Lâm Hạo rất nhỏ, ta giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục xoa bóp bắp đùi yếu đi không ít của y.

“Không cam lòng cũng thế, dù sao mọi chuyện cũng chẳng thay đổi được gì. Người đi lâu như vậy, đây là việc người phải làm!” Lần này thanh âm lớn khiến ta không thể không chú ý.

Ta nhìn Lâm Hạo, hẳn lại quay đi chỉ để ta nhìn thấy nửa đầu sau.

Lâm Hạo sai khiến ta bóp chỗ này, xoa chỗ đó, không được dùng nhiều sức nhưng cũng không được yếu quá. Nhưng khi ta cầm gậy nhìn y, y lại hất mặt lên không nhìn ta. Không thể hiểu nổi Lâm Hạo hôm nay, cảm giác như hài tử bị bệnh đang làm nũng.

Xóa bỏ ý tưởng trên, chỉ có đầu óc hồ đồ mới xem Lâm Hạo là một hài tử.

Liên tục bận rộn gần một giờ, ta ở trong phòng điều hòa mà toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Đợi đến khi Lâm Hạo tỏ vẻ có thể nghỉ ngơi, ta cơ hồ lập tức vọt tới sofa nằm xụi lơ, hai tay đều nhanh chóng không còn cảm giác.

Buổi chiều, khi ta hỏi Lâm Hạo lúc nào thì có thể rời đi, y nổi trận lôi đình, nói chờ sau khi bệnh y khỏe hơn sẽ cùng y trở về.

Buổi tối ăn xong cơm chiều, Lâm Hạo cảnh cáo ta không thể đi loạn, phải ở trong phòng chăm sóc y. Nhưng Lâm Hạo tinh thần rất kém, nhanh chóng ngủ thiếp. Ta nhìn chằm chằm y trong chốc lát, thấy y không có phản ứng, rón ra rón rén chạy ra ngoài.

Ta nhớ rõ phòng Lâm Nam, rất dễ dàng tìm ra phòng số A5-2, chỉ cách phòng Lâm Hạo một tầng và hai hành lang.

Lâm Nam thấy ta, lúc đầu là kinh ngạc nhưng sau đó lập tức mỉm cười: “Người đến rồi!”

55. Chương 55

Chúng ta lẳng lẳng đối mặt nhau, ngẫu nhiên nói vài câu, cả hai đều biết hiện tại lời nói chỉ là vô ích, không có ý nghĩa an ủi gì cả.

“Người không cần lo lắng!” Lâm Nam nói.

Ta lắc đầu tỏ vẻ minh bạch, nhưng là trong lòng ta vẫn tràn ngập lo lắng không yên. Khoảng thời gian mười mấy năm cũng không thể ngăn cản Lâm Hạo.

Lâm Nam mất đi cuộc sống giàu sang sung túc cùng 1 thân thể khỏe mạnh. Hiện tại, ca ca hắn còn muốn lấy đi một bộ phận trong cơ thể hắn. Ta không biết phía sau nụ cười của Lâm Nam liệu có thương tâm hay không? Ta cái gì cũng không thể mở miệng hỏi.....

“Ta có thể ôm người được không?”

” Bệnh của ta vẫn chưa tốt, tuy rằng có thể xem là khá hơn rất nhiều, ta cũng không muốn lây truyền cho người!” Lâm Nam cười khổ.

“Không quan hệ, chúng ta ở cùng nhau lâu như vậy cũng chưa xảy ra việc gì!” Ta không cần biết, cho dù bị nhiễm căn bệnh đáng sợ của Lâm Nam, ta cũng nguyện ý được thân cận với hắn.

Do dự một hồi, Lâm Nam vẫn là cười vươn tay về phía ta!

“Xem ra người khí sắc tốt hơn nhiều!” Ta sờ sờ khuôn mặt anh tuấn của hắn.

Lâm Nam nhìn bát canh chưa nguội bên cạnh, thở dài: “Lý tẩu mỗi ngày hầm rất nhiều thứ này thứ kia rồi mang đến. Ta bị nàng ép ăn rất nhiều!”

Ta xem bát súp nùng trù kia, lại nhìn Lâm Nam nhăn nhó mặt mày, ta không khỏi bật cười.

Khoảng một tiếng sau, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra. Nam nhân trung niên thường đi sau Lâm Hạo bước đến: “Trừ tiên sinh, Lâm Hạo tiên sinh phát hiện ngài không ở trong phòng nên cảm thấy rất mất hứng, hy vọng ngài sớm trở về một chút!”

Ta thất kinh đứng lên, Lâm Nam nói: “Không sao đâu, người đi đi!”

Khi ta sắp rời đi, Lâm Nam còn nói: “Ta cam đoan, khi chúng ta rời khỏi nơi này mọi việc sẽ không giống như lần trước. Chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau!”

“Ta tin tưởng người!” Ta hướng hắn mỉm cười.

Nam nhân đi bên cạnh không hề tỏ ra khó chịu khi ta cố tình đi lẻ mề mà lại rất phối hợp bằng cước bộ chậm rãi.

Phòng không bật đèn, ta mơ hồ nhìn thấy Lâm Hạo đang ngồi dậy.

“Muộn như vậy mà người đi đâu? Ta không phải đã nói không được rời khỏi sao?!” Lâm Hạo thanh âm có điểm khàn khàn.

“..... Chỉ là, tùy tiện đi ra ngoài một chút!”

“Tùy tiện đi mà có thể đi đến chỗ Lâm Nam à? Nghiêm túc mà nói, người hẳn là muốn rời khỏi thành phố này có phải không?”

“.....”

“Lại đây!” Lâm Hạo nói.

Ta không hề nghĩ rằng hiện tại Lâm Hạo còn có thể ‘xử phạt’ ta giống như trước, nhưng nỗi sợ hãi lưu lại vẫn khiến chân ta hư nhuễn.

“Đừng có lẻ mề. Lại đây ngủ!”

56. Chương 56

“Người muốn ta nằm ở đây?” Ta chỉ vào giường bệnh của Lâm Hạo.

“Chỗ này rất rộng. Lại đây!” Lâm Hạo bắt đầu không kiên nhẫn. Ta bắt đắ dĩ cởi áo khoác lên giường, cố gắng lúi vào tít bên trong. Cũng may Lâm Hạo rất tử tế, chỉ ngủ mà thôi.

Ta nghĩ y đại khái là vì bệnh rất nặng mà không có sức lực.

Ước chừng mười ngày sau, Lâm Hạo mang vẻ mặt tươi cười nói cho ta biết sau vài ngày sẽ tiến hành phẫu thuật. Ta cầu hấn cho ta gặp Lâm Nam lần nữa, nhưng Lâm Hạo không chỉ không đáp ứng mà còn sai người ta đem ta nhốt trong nhà.

“Chờ sau khi ta bình phục ta sẽ về nhà gặp người, người ở nhà hảo hảo ngoan ngoãn đi!” Lâm Hạo nói xong câu đó, ta đã bị người bên cạnh y ‘hộ tống’ trở về.

Lâm Lan nở nụ cười hoan nghênh chào đón.

.....

Ta nôn nóng chờ kết quả, cho đến khi Lâm Lan tát ta một cái!

“Mẹ nó, các người khá lắm!” Lâm Lan hung tợn trừng mắt nhìn ta.

“Cái ...cái gì?” Ta hỏi lại, không ngờ được Lâm Lan lại có thể động thủ đánh ta.

Lâm Lan đột nhiên nở nụ cười, “Tình nhân của người tính toán giỏi lắm..... Ngoại nhân thu mua dù thế nào cũng không có khả năng có được số định mức cổ phần công ty lớn đến thế. Hấn lại không như vậy, vốn có 20% cổ phần công ty! Cộng thêm nữa thì lại là một mối họa lớn!”

Tuy rằng ta không biết nó vì cái gì đột nhiên nói tới điều này, nhưng mà Lâm Nam..... “A Nam không hề có gì cả. Khi chúng ta vội vàng rời đi, không mang theo bất cứ cái gì!” Ta thì thào nói.

“Không có!” Lâm Lan cười nhạt: “Hấn căn bản không cần mang cái gì cả. Đến mười tám tuổi hấn tự nhiên có thể sử dụng chúng. Là cha mẹ hấn, cũng chính là gia gia ta chưa từng gặp mặt để lại cho hấn..... Giống như cha ta!”

Ta không thể tin nổi, Lâm Nam chưa bao giờ nói với ta, “Ta..... Ta không biết!”

“Người tốt nhất cầu nguyện tình nhân của người đừng gây ra chuyện động trời gì. Ngày mai chính là ngày phẫu thuật!” Lâm Lan đóng sầm cửa lại thật mạnh.

Tuy rằng Lâm Nam có được gì đó, đối với ta mà nói cũng không quan trọng. Nhưng ta buồn vì hấn đã không nói với ta. Hấn gạt ta.

Buổi phẫu thuật ngày hôm sau, Lâm Lan quyết định đưa ta đến bệnh viện. Lâm Hạo vẫn chưa tỉnh. Cơ thể y cần một thời gian rất dài mới có thể tiếp nhận bộ phận mới.

Mà Lâm Nam đã có thể gặp khách.

Ta rất muốn đến gặp Lâm Nam mà không phải từ cửa sổ ngăn cách nhìn Lâm Hạo. Khi ta đưa ra yêu cầu, Lâm Lan hiển nhiên không mong ta muốn gặp Lâm Nam, thật lâu mặt nó đều không chút thay đổi, phớt lờ mọi thứ xung quanh. Ta cứ nhất nhất thỉnh cầu, cho đến khi nó bị phiền toái không chịu nổi liền hung hăng đập tường một cái.

57. Chương 57

Lâm Lan quay đầu nhìn chòng chọc ta thật lâu, cuối cùng cũng chịu đáp ứng.

Lâm Lan xem ra cũng không xấu lắm, nhưng khi chúng ta vội vàng vừa nói với nhau được mấy câu đã bị Lâm Lan đứng ở bên cắt ngang.

Lại qua vài ngày, ta được Lâm Lan thông báo rằng Lâm Hạo đã tỉnh, Lâm Nam có thể vận động.

Mất đi tự do ta không thể ra khỏi phòng này, nhưng tâm lại ở trong bệnh viện. Không biết Lâm Hạo sau khi bình phục sẽ đối xử với chúng ta như thế nào.

Nhưng ta không thể đoán được rằng kết quả lại như thế.

“Ta tới đón người!”

Ta không dám tin nhìn Lâm Nam đang nghênh ngang đi đến, “Sao người lại tới đây?”

Lâm Nam đặc ý nói: “Người không chạy đến ôm ta sao? Hay tốt xấu thì cũng nên nói vài câu để nghe chứ!”

“Ta chỉ là quá bất ngờ!” Ta tiến lên phía trước quan sát, xoa bóp cơ thể hần: “Người có khỏe không?”

“Rất tốt! Thiếu một bên thận cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống sau này, kết hạch^[35] cũng đã bị khống chế. Chỉ cần cẩn thận trị liệu điều dưỡng, việc khỏi bệnh chỉ còn là vấn đề thời gian!” Lâm Nam nói xong kéo ta lại tựa vào lòng hần.

Lâm Lan ngả người tựa tường, mang theo ánh mắt khinh bỉ nhìn chúng ta: “Không cần khanh khanh ta ta ở đây, muốn ôm hôn thì đi ra ngoài mà thân mật!”

“Điều đó là đương nhiên!” Lâm Nam nói xong mang theo ta đi ra ngoài.

Bên ngoài đỗ một chiếc xe hơi màu đen lạ, Lâm Nam tự nhiên mở cửa xe ngồi xuống.

“Đây là.....”

“Của ta! Ta nói rồi, lần này rời đi sẽ không phải chật vật như lần trước!” Lâm Nam ôn nhu cười, ta lại cảm thấy vô cùng xa lạ. Ta trước sau chỉ quen một Lâm Nam cùng ta sống cuộc sống bình dân yên ổn.

Do dự một hồi, ta còn hỏi: “Cái kia..... Chuyện công ty cổ phần, người tại sao không nói với ta”

Lâm Nam bất ngờ một chút, sau đó thản nhiên nói: “Lúc ban đầu là vì ta lo người không chịu thu lưu^[36] ta nữa, sau đó thì..... Ta dù sao cũng đã rời khỏi nhà, cũng vốn không hề chú ý đến..... Ta không phải cố ý giấu diếm.....”

Ta nhớ lại những ngày vô cùng khổ sở để tiết kiệm từng đồng tiền, nhớ đến ngày hần mắc bệnh mà ho ra máu. Càng ngày càng không hiểu được Lâm Nam. Ta không phải để ý hần có nhiều tiền hay không, mà là không thể tin rằng hần có thể không quan tâm tới thân thể của mình đang bệnh nặng.....

“Vậy người hiện tại vì sao lại sử dụng nó?”

“Đó là để bảo đảm cho cuộc sống của chúng ta. Hiện tại thời cơ chín mùi, kỳ thật khi rời nhà ta có cùng bằng hữu thành lập một công ty nhỏ, bất quá trước kia là để xài tiền chơi đùa, ta căn bản nhanh chóng quên đi, về sau mới phát hiện đó thật sự là ý trời. Công ty kia lấy danh nghĩa của người ngoài, ca ca căn bản không điều tra ra được. Nhiều năm từ từ phát triển, hơn nữa trong tay ta còn có cổ phần công ty. Ca ca tưởng có thể dễ dàng động đến chúng ta, nhưng giờ đã không còn khả năng nữa!” Lâm Nam giải thích qua loa cho ta hiểu.

Nhưng ta vẫn không tin Lâm Hạo sẽ buông tha chúng ta như vậy, y không phải là nhân vật chịu để người khác uy hiếp.

Nhưng khi ta hỏi lại, Lâm Nam cũng không nói gì, chỉ trấn an ta không cần nghĩ nhiều. Nhưng càng như vậy, ta lại càng suy nghĩ loạn thất bát tao^[37] a!

58. Chương 58

Ta ngơ ngàng nhìn chỗ ở xa hoa trước mặt. Chúng ta thậm chí còn chưa rời khỏi thành thị này “Đây là.....”

“Nhà mới của chúng ta!” Lâm Nam ngắn gọn nói.

Môi trường nơi này so với trước kia không biết tốt hơn bao nhiêu lần, nhưng ta lại cảm thấy không an tâm, chung quy cảm thấy trong lòng vô cùng bối rối, giống bị cái gì đó cắn nuốt. Ta nói với Lâm Nam, hần cũng không biểu hiện gì nhiều, chỉ nói là có thể do ta chưa quen.

Hắn không còn là hài tử thích làm nũng nữa. Đúng vậy, hắn đã trưởng thành, ta lại cứ nghĩ rằng hắn không thay đổi. Tuy rằng nụ cười hắn vẫn như xưa, ngay cả độ cong của khóe miệng khi cười cũng không khác nhau chút nào. Chỉ là, quả thật có cái gì đó đã thay đổi..... Hắn vẫn sẽ vì sức khỏe của ta mà không tùy tiện tiếp xúc với ta, cũng sẽ để bác sĩ kiểm tra tại nhà, càng có thể quang minh chính đại bận rộn với sự nghiệp của hắn.

“A Hòa, cùng ta đi Mĩ đi!” Lâm Nam sau khi ăn xong đột nhiên nói.

“.....” Là ý gì? ” Người muốn đi Mĩ?”

“Người cũng biết, mặc dù trước kia học tại nhà, về sau ta cũng luôn luôn tự học, nhưng ở phương diện nào đó ta vẫn muốn đi đến đó học cho có hệ thống một chút. Chỉ cần một năm, lấy học vị là có thể”

“Có phải đó là tất cả?” Lâm Nam luôn không thêm để ý văn bằng gì. Trước kia ta đề xuất để hắn đến lớp ban đêm tiếp tục học, hắn cũng không thêm, nói hắn căn bản không cần người khác dạy hắn, cho hắn một quyển sách, hắn tự mình sẽ hấp thu kiến thức! Mặc dù tự phụ, ta vẫn cứ cảm thấy hắn như vậy quả thực rất đáng yêu!

Lâm Nam vươn vai: “Được rồi. Nói thật, ta muốn đem một phần sự nghiệp chuyển ra nước ngoài, nơi này dù sao cũng là thiên hạ của ca ca. Tài sản Lâm thị[38] ta sẽ không động đến, bằng không ca ca sẽ dễ dàng phát hiện ý đồ của ta. Chỉ cần có công ty khác, ta liền thuận tiện học tập!”

“Người thay đổi rồi.....” Ta cuối cùng cũng nói ra những suy nghĩ trong lòng.

“Ta thay đổi ở đâu?” Lâm Nam lập tức cười tủm tỉm nhìn ta giống như trước kia. Đôi mắt to tròn thời thiếu niên sớm trở nên hẹp dài. Vì sao ta không hề phát hiện.....

“Trước kia người sẽ không bịa lý do gạt ta.....” Ta hốt nhiên thu nhỏ miệng lại. Lâm Nam trước kia cũng luôn gạt ta. Kia không phải là khoản thu nhập thêm từ trên mạng, mà là hắn luôn luôn đi làm việc. Một công ty nhỏ làm sao có khả năng trong thời gian ngắn phát triển nhanh như vậy? Trừ phi Lâm Nam sau khi bỏ nhà đi liền luôn nâng đỡ đưa nó phát triển.

Lâm Nam nói: “Cái kia gọi là lời nói dối thiện ý. Ta sợ A Hòa lo lắng a!”

“Ta ăn no rồi!” Ta buông chiếc đũa, miễn cưỡng cười rồi lên lầu.

Nằm trên giường, trong bóng đêm ta thất thần nghĩ tới lời nói của Lâm Nam. Lời nói dối thiện ý? Hắn nguyên lai am hiểu cách nói dối như vậy sao?! Ta lại một chút cũng không phát hiện ra. Giống như lớp bùn nhão bên ngoài lớp điêu khắc, từng mảng, từng mảng một bong ra, dần dần hiện ra lớp trong loang lổ, sắc sỡ. Hoàn toàn xa lạ!

Nhắm mắt lại, không hề nhìn thấy bên cửa vẻ mặt Lâm Nam đang có chút đăm chiêu rất giống với Lâm Hạo. Cũng có...một đôi mắt lạnh lùng...

59. Chương 59

Vài ngày kế tiếp, Lâm Nam cũng không nói đến chuyện đi Mĩ, nhưng lời nói với ta lại lạnh nhạt đi rất nhiều.

Ta rất khó chịu. Bởi vì ta tỏ ý không muốn đi nước ngoài, hắn mới bắt đầu lạnh lùng sao? Nếu ta nói không đi, hắn liệu có rời ta mà đi một mình không?

Ta hiện tại..... Chỉ còn mỗi Lâm Nam

Sau bữa tối, Lâm Nam không nói một lời liền đứng dậy. Ta biết hắn muốn đến thư phòng giống mấy ngày trước.

“Người vì sao không để ý tới ta?” Ta hỏi, “Có phải còn giận ta hay không?”

Lâm Nam dừng động tác, ngồi trở lại ghế: “Người tại sao lại nghĩ như vậy? Gần đây khá bận, Lâm Lan là một hài tử rất thông minh. Hiện tại tuy rằng ca ca vẫn đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, nhưng ta phải đối mặt với Lâm Lan. Có rất nhiều chuyện cần xử lý sớm!”

“Kia... kia vì cái gì không nói với ta!” Ta nắm vạt áo lấp bắp nói.

Lâm Nam cười nói: “Những thứ này nói với người cũng vô dụng a. Ta là đường gia nam nhân[39], cứ giao cho ta là ổn, người không cần quan tâm!” Nói xong, liền dặn ta hảo hảo nghỉ ngơi.

Nhìn hình bóng Lâm Nam, ta lúng túng che mặt. Ta không biết nguyên lai chúng ta sống chung với nhau, tình hình cũng bắt đầu thay đổi. Trước kia ở nơi đó, chúng ta luôn hỗ trợ nhau. Hiện tại, hẳn là đường gia nam nhân. Vậy, ta là cái gì đây.....

Ta dụi dụi khoe mắt, quyết định cùng Lâm Nam hảo hảo nói chuyện một chút.

Trong thư phòng, Lâm Nam thấy ta đến cũng không bất ngờ, liếc ta một cái lại tiếp tục làm việc.

“Ta có việc muốn nói với người!” Ta đóng cửa lại nói.

“Được! Chờ ta đem văn kiện này xử lý xong, được chứ?” Lâm Nam nói.

Ta gật đầu, ngồi một bên chờ hẳn làm việc xong, chờ đợi hơn một tiếng.

“Được rồi!” Lâm Nam thở nhẹ, đứng lên cử động vài cái rồi kéo ghế xoay, ngồi xuống trước mặt ta, “Nói đi!”

“A Nam, ta cảm thấy người thay đổi rất nhiều! Ta cảm thấy rất xa lạ!” Ta thẳng thắn thành khẩn tiếp tục đề tài lần trước.

Lâm Nam nhìn chằm chằm vào ta, “Người vì sao cứ nói ta thay đổi vậy? Ta không hề thay đổi a, vẫn luôn yêu người, như vậy không đủ sao? Chẳng lẽ người vẫn còn muốn những ngày trốn trốn tránh tránh? Ta muốn người có những tháng ngày bình yên, không bận rộn làm việc, như vậy không tốt sao? Ta yêu người nên muốn chăm sóc cho người thật tốt. Chúng ta không thể cứ sống dưới bóng ma của ca ca được! Chẳng lẽ người muốn cả đời bị nhất nhất trời buộc sao?..... Ta có năng lực để đối kháng với y thì cũng không phải biến thành thứ xấu xa gì, người đừng lo lắng được không? Ta thề, tâm ý của ta đối với người chưa từng thay đổi, về sau cũng sẽ không bao giờ đổi thay.”

Lời thề son sắt của Lâm Nam khiến ta á khẩu không trả lời được.

Những lời chuẩn bị tốt để nói cũng không thể nói ra được. Ta không cần tiền, không quan tâm vất vả hay không, ta muốn cuộc sống bình đạm! Nhưng tâm huyết của Lâm Nam mười mấy năm cuối cùng cũng có hồi báo.....

“Được rồi. Ta biết người vẫn chưa thích ứng được cuộc sống hiện tại. Ta sẽ không để bụng trạng thái không tốt hiện tại của người!” Lâm Nam cười bảo ta trở về ngủ.

60. Chương 60

Trong khi ta vẫn đang gặp phiền toái vì Lâm Nam muốn ra nước ngoài, phiền toái lại tự mình tìm tới cửa.

Trong nhà có vị khách không mời mà đến..... Lâm Lan.

Lâm Lan đi thẳng vào vấn đề yêu cầu gặp Lâm Nam. Ta khéo léo tỏ vẻ hẳn ra ngoài, có việc gì ta có thể thay chuyển lời, không thì mời nó lần sau lại đến. Lâm Lan rất bất ngờ nhìn ta: “Ra ngoài?” Trong giọng nói tất cả đều là hoài nghi.

“Ta không cần phải nói dối, hơn nữa, Lâm Nam cũng sẽ không dùng cách này để lừa người!” Ta mời nó ngồi xuống, lại bưng cho nó nước trà cùng điểm tâm.

“Hẳn là một tên lừa đảo, có gì mà không thể lừa chứ!” Lâm Lan nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta hoảng sợ, chẳng lẽ Lâm Nam lại làm ra chuyện gì: “Hắn..... Làm sao vậy?”

Lâm Lan gần từng tiếng nói: “Ta đáp ứng với hẳn thả người đi, hẳn không được tiếp tục ác ý công kích Lâm thị cho đến khi ba ba xuất viện. Tên hỗn đản này nói không giữ lời, đoạn tử tuyệt tôn!”

..... Lâm Lan liên tiếp chửi mắng!

“Ta không hiểu chuyện của hẳn lắm, hẳn cũng không cho ta quản. Chờ hẳn về ta sẽ hỏi rõ ràng!” Ta nói.

Lâm Lan khinh thường liếc ta: “Người hỏi rõ ràng thì thế nào? Hẳn sẽ nghe lời người?! Tiểu bạch kiểm[40]”

Dù nó nói khó nghe nhưng ta cũng không để ý. Rất nhiều người đều khinh thường ta, khi ở chỗ Lâm Hạo có người chê ta nịnh nọt, sau khi ta bỏ trốn cố gắng làm việc thì có kẻ chê ta nghèo kiết hủ lậu. Hiện tại, hạ nhân của Lâm Nam sau lưng cũng không biết nghĩ về ta cay độc như thế nào! Nếu quá mức để ý, ta đã sớm xấu hổ và giận dữ đến chết không biết bao nhiêu lần.

“Ta hôm nay tới để cảnh cáo hẳn không cần quá phận, nếu không phải ba ta thân thể không hảo, hẳn làm sao có chỗ để làm càn láo xược! Hừ, qua vài ngày ba ba ta sẽ xuất viện, đến lúc đó có các người sẽ đẹp mặt, gian phu ***..... Phu[41]!” Lâm Lan phun ra lời nói cay độc, quay người bỏ đi.

Buổi tối Lâm Nam cười ha ha nghe ta kể lại, giống như việc Lâm Lan đến chính là một câu chuyện cười!

“Người tại sao lại như vậy? Người rõ ràng đã đáp ứng hẳn.....”

Lâm Nam thu lại vẻ tươi cười nói: “Bình bất yếm trá[42], chỉ nói thế thôi, cơ hội tốt như vậy mà không dùng thì là đúng là thằng ngu. Tiểu tử kia rất kiêu ngạo, sẽ không dễ dàng xin sự giúp đỡ từ ca ca. Chẳng phải là thời cơ tốt nhất sao!..... Hơn nữa hẳn để cho người chạy mất, ca ca nhất định sẽ rất giận dữ.”

Ta không hiểu những điều này, nhưng lời hứa chính là lời hứa.

Lâm Nam lợi dụng Lâm Lan.....

“Đúng rồi, Lâm Lan nói Lâm Hạo sẽ xuất viện, đến lúc đó.....” Ta có điểm lo lắng.

“A, cái kia a? Có thể đoán được a. Lâm Lan nhất định sẽ không đem chuyện hẳn thả người nói ra, còn ca ca nhất định sẽ tức chết. Bất quá không sao cả, dù sao cũng là con hẳn, sẽ chỉ mắng vài câu thôi, không vấn đề gì.” Lâm Nam chống cằm nói.

61. Chương 61

“Người không lo lắng sao?” Ta hỏi.

Lâm Nam mở to hai mắt, khôi phục lại vẻ bình thường: “Có gì phải lo lắng? Chúng ta lại không ở phạm vi khống chế của hẳn. Hơn nữa, Lâm Lan tức giận tới nơi này cũng là có nguyên nhân, liên tiếp vài cái case[43] lớn đều biến mất, Lâm Hạo cũng nên đi ra thu dọn cục diện rồi rầm đó a!”

“Thì ra người đã lên kế hoạch rất tốt rồi!.....”

“Đúng vậy. Cho nên người không cần lo lắng gì cả. Hết thầy đã có ta an bài. Hôm nay bác sĩ nói bệnh của ta nếu tiếp tục kiên trì uống thuốc, ba tháng nữa cơ bản sẽ khỏi! A..... Đợt trị liệu nửa năm kỳ thật cũng rất nhanh thôi!”

“Chúc mừng người! Ta nghỉ ngơi trước đây!” Ta nghe Lâm Nam nói bệnh sẽ khỏi hẳn, trong lòng rất mừng, nhưng chỉ sợ so với giờ phút này đây, phản ứng của ta trước kia có lẽ mãnh liệt gấp trăm lần.

Ta không mong muốn hẳn ngay cả khi bệnh cũng tính kể tốt! Ta muốn cái gì..... Hoàn toàn không có lý do. Ta thật sự càng ngày đa nghi.

Bởi vì ban đêm trần trọc vô miên, buổi sáng ngay cả bữa sáng cũng đều không có khẩu vị, khước từ người hầu đến gọi ta ăn cơm. Khi đang chuẩn bị tiếp tục đi ngủ, Lâm Nam cứ nhiên tự mình đến đây.

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Lâm Nam ngồi bên giường hỏi.

Ta hơi ngồi dậy, “Không sao cả. Chỉ là có chút mệt mỏi, ta không ăn sáng đâu. Người đi dùng đi!”

“Như vậy không tốt, ta rót cốc sữa cho người a!” Nói xong liền đi ra ngoài, chỉ chốc lát mang đến một ly sữa ấm còn tỏa hơi nóng ra xung quanh.

Ta thật sự không thích uống sữa, mỗi lần uống luôn chỉ uống lấy lệ nửa cốc. Hiện tại miệng không có khẩu vị, vì thế càng không chịu uống sữa, “A Nam, ta không muốn uống..... Người cho ta ngủ đi!”

Lâm Nam nhú mồm lại, không vui vẻ nói: “Không được, uống đi. Thứ này đối với cơ thể rất tốt. Nào, uống!”

Vừa uống một ngụm đã thấy buồn nôn. Trong khoang miệng đều là mùi sữa tanh, “A Nam, ta thực sự không nuốt nổi. Người chờ đến lúc ta khỏe lại đi. Ta muốn ngủ!” Ta phát ra thanh âm yếu đuối thương lượng nói. Nói như vậy thường sẽ có tác dụng.

Nhưng lần này, Lâm Nam cường ngạnh nói: “Không được, uống rồi ngủ tiếp!”

Trong lòng ta nhất thời trở nên ủy khuất. Ngay cả một ly sữa ta cũng không làm chủ được. Không nói gì, nín thở đem chất lỏng còn thừa đổ vào miệng. Lâm Nam lập tức cười nói: “Nhìn xem, uống nhiều rồi sẽ quen. Không cần như tiểu hài tử a! Được rồi, người nghỉ ngơi đi!”

Lâm Nam rời đi không bao lâu, ta liền chìm vào giấc ngủ.

Nhưng khi ta tỉnh lại thì đang ở trong căn phòng xa lạ!

Chân còn chưa tiếp đất, Lâm Nam xuất hiện: “Ngủ ngon không?”

“Đây là nơi nào?” Ta kéo rèm cửa, bên ngoài là ngã tư đường trước giờ ta chưa nhìn thấy.

“Nước Mỹ!”

“Cái gì?” Ta chỉ ngủ một giấc thôi mà!

Lâm Nam bổ sung: “Boston, Mĩ Quốc Boston, nhà mới của chúng ta!”

62. Chương 62

“Ta biết người đang rất thắc mắc, thật ra là trong sữa có thuốc ngủ.”

“Tại sao?” Ta vọt tới trước mặt Lâm Nam, giữ chặt áo hắn. Nếu Lâm Nam yêu cầu ta đi cùng, ta nhất định sẽ đồng ý. Vì sao lại dùng loại phương pháp này?

“Ta không thể để người ở lại dưới sự canh chừng của ca ca! Người nên thông cảm cho ta!” Lâm Nam thở dài.

“.....” Đột nhiên cảm thấy không thể hiểu được Lâm Nam, ta đẩy hắn ra rồi đi ra ngoài.

“Người đi đâu?”

“Xuống gác ngắm nhìn một chút. Chẳng lẽ ta còn có thể bơi về nước sao!” Ta kiểm chế không được sự mỉa mai trong lời nói.

Kế tiếp, ngoài trừ thay đổi chỗ ở, so với ở trong nước không có gì khác biệt. Chỉ là giữa ta và Lâm Nam dường như xuất hiện lớp ngăn cách vô hình, ngày tháng vẫn trôi qua bình thường nhưng đã không còn ấm áp như xưa.

“Hôm nay ta ngủ cùng người!” Khi ta vào phòng, Lâm Nam đột nhiên nói.

Thấy ta khó hiểu nhìn hắn, Lâm Nam có vẻ rất cao hứng: “Hôm nay bác sĩ nói ta có thể cùng người tiếp xúc. Bệnh của ta khỏi hẳn rồi!”

Thời gian trôi qua quả nhiên chỉ trong chớp mắt. Tiếng nước phòng tắm làm cho ta khó chịu. Cùng phòng với Lâm Nam..... Ta vốn có một hy vọng mong manh, nếu Lâm Nam không chủ động yêu cầu, ta căn bản sẽ không để ý.

Trầm tư suy nghĩ, đôi cánh tay vòng qua thắt lưng ta.

“Hồi hộp sao?” Đôi môi Lâm Nam chạm vào vành tai ta.

“Không có!”

“Nhưng cơ thể người thực cứng!” Tay Lâm Nam bắt đầu lần vào trong quần áo ta sờ soạng.

Ta bắt lấy tay hắn: “Có thể đã lâu lắm không làm nhưng... A Nam, hôm nay ta không muốn!”

“Ta rất muốn làm, ta nhịn đã lâu lắm rồi! A Hòa, ta biết người sẽ không cự tuyệt ta! Đến đây, ngoan nào!” Lâm Nam hạ thấp giọng nói, xoay người đem ta đặt ở phía dưới.

Hai tay bị Lâm Nam nắm, y phục bị hắn dùng răng nanh cắn rách, thông thả mà cố chấp!

Việc đã đến nước này, ta chỉ còn biết cố gắng thả lỏng chính mình.

Quần bị thoát tới đầu gối, Lâm Nam cuối cùng cũng thả tay ta ra, ngược lại sờ vào trong bắp đùi nhẵn mịn.

“Đừng hoảng sợ, thả lỏng 1 chút!”

Đầu lưỡi ẩm ướt trượt trên tai ta, Lâm Nam vừa liếm vừa nói.

63. Chương 63

“Dừng tay!” Ta như bị sét đánh, cuộn tròn hạ thân.

Lâm Nam cứ nhiên dùng tay sáp nhập hạ thể ta. Lâm Nam đã rất lâu không hề ‘phạm quy’, “A Nam, nơi đó không nên đụng vào!” Cùng với lời nói của ta, Lâm Nam dùng động tác nói: “Vẫn không thể tiếp nhận?”

Ta quay mặt đi, coi như là câu trả lời.

“Nhưng, ta thật sự rất muốn.....” Lâm Nam đột nhiên dùng ngón tay sáp nhập toàn bộ vào.

Ta đau quá kêu lên: “A! A Nam, dừng lại!” Nơi đó hơn mười năm không bị ai đụng vào, Lâm Nam thô bạo sáp nhập chỉ mang lại cho ta cảm giác đau đớn.

” Rất đau sao? Mới một ngón tay thôi mà!” Lâm Nam như có chút dăm chiêu.

Ta thốn thức nói: “Rất đau, không nên đụng vào nơi đó, A Nam!”

“Được! Không chạm!” Lâm Nam đáp ứng nói.

Ta khê thở dài, Lâm Nam đã xoay người ta lại trên giường, chỉ nghe hắn nói: “Lâu rồi không làm, tư thế này sẽ khiến người có điểm dễ chịu hơn!”

Lâm Nam chôn mặt lên lưng ta cắn. Không đau nhưng cảm giác như bị gặm nhấm nên cũng không dễ chịu mấy. Cằm bị bàn tay Lâm Nam giữ chặt, miệng nhét hai đầu ngón tay hắn, hồ loạn quấy nghịch ở bên trong vài cái rồi rút ra.

Nhờ nước bọt, Lâm Nam dùng ngón tay vói nhập vào hậu huyệt ta.

Suốt quá trình mở rộng chuẩn bị, ta luôn nắm chặt chiếc gối, cố gắng không để ý đầu ngón tay linh hoạt ở hậu diện. Động tác Lâm Nam dần dần bất ổn, hơi thở ở phía sau ta cũng trở nên rối loạn. Ta biết hắn không nhẫn nại được nữa.

Quả nhiên, rất nhanh Lâm Nam liền thở dốc nói: “Ta không được nữa, người chịu đựng nhé.....”

Phân thân thô cứng nhanh chóng chen vào trong cơ thể ta. Cảm giác bị xé rách theo xương sống nhanh chóng truyền đến não. Căn cứ kinh nghiệm mà nói, phía dưới nhất định bị thương. Lâm Nam sau khi sáp nhập không tạm dừng lại, cuồng phong bão táp kịch liệt trườn động.

Từ khi hắn bị bệnh tới nay, hắn vốn không chạm qua ta, có thể tưởng tượng tới nay không dễ chịu lắm.....

Từ phía sau phát tiết một lần, ta chưa thể trở lại bình thường. Lâm Nam liền nắm lấy đôi chân vô lực của ta xoay chuyển lại, để thân mình ta đối mặt với hắn. Thất lưng như đều bị chặt đứt, Lâm Nam cũng không chịu đem phân thân hắn từ trong cơ thể ta rút ra.

Cho dù đã tiết một lần, nơi đó của hắn cũng không hoàn toàn nhuyễn xuống, nửa cương cứng nửa không. Trải qua ma sát vừa rồi, rất nhanh lại trở nên cao trướng, thậm chí thô to còn hơn lúc đầu.

Dịch thể bị bài trừ từ huyết khẩu, chảy xuôi theo hai chân, chảy xuống đến khăn trải giường.....

“Chậm lại một chút.....” Thanh âm của ta vì vừa rồi mà trở nên khàn khàn ảm đạm.

Lâm Nam nhẹ nhàng hôn lên mặt ta, nhưng động tác phía dưới lại tuyệt không hề có chút ôn nhu: “Thực xin lỗi, ta sẽ cố gắng!”

Động tác mạnh mẽ kịch liệt đem nộn thịt ở hậu diện rút ra rồi đâm vào, thân thể vẫn chưa thích ứng được với quá trình quan hệ quá mãnh liệt. Ta hoài nghi qua tối nay bản thân liệu có phải sẽ chết ở trên giường hay không.

Ánh mắt sương mờ một mảng, Lâm Nam cơ bụng thu gắt gao, từng giọt mồ hôi theo ngực hấn chảy xuống. Lâm Nam nam tính như vậy thật hiếm thấy, trước kia Lâm Nam luôn ôn nhu sẵn sàng.....

“A.....” Một cường lực thẳng tiến đụng vào nơi mẫn cảm, khoái cảm cuối cùng lần áp cả thống khổ.

Tay sờ lên cơ bụng hấp dẫn của Lâm Nam, khiến động tác Lâm Nam càng thô bạo, ta nghĩ muốn thu tay lại thì đã muộn, cổ tay bị Lâm Nam nắm lấy sờ lên địa phương ái ân.

Rõ ràng cảm nhận được lửa nóng Lâm Nam, cùng hậu huyết bị làm đi làm lại khiến mềm mại dị thường của ta.

“A a..... Ân a.....” Cổ họng ta đã trở nên khô rất.

“Chịu đựng một chút, rất nhanh ổn thôi!” Lâm Nam cắn yết hầu của ta, ôm lấy thất lưng ta, ngăn thân thể ta không ngừng lùi về sau.

Ta cơ hồ muốn òa khóc, “A..... Vừa rồi người cũng nói như vậy, còn có vừa mới cũng là..... Ta không được, người tha ta đi..... A.....”

Cơ hồ thần trí đã muốn không rõ ràng, chỉ cần có thể thoát khỏi loại cảm giác như sắp bị chết chìm này thì nói gì cũng không quan trọng.

Nhưng Lâm Nam hiển nhiên không thỏa chí, “Nghe lời nào! Chúng ta lâu lắm rồi không thân mật, người không hoài niệm sao? Ngày mai người có thể hảo hảo nghỉ ngơi, còn hôm nay thì không được!”

Ngón tay ta đã nắm không nổi ga giường, run run sờ tay Lâm Nam: “Ta không được!” Phía dưới đã hoàn toàn tê liệt, cho dù hiện tại có đem ruột ta kéo ra, ta cũng không còn cảm giác.

“Có thể! Nghe lời nào! Ta không thích người cự tuyệt ta!” Lâm Nam cường ngạnh cầm nam căn của ta, bóp lên đỉnh.

“Người trước kia..... Sẽ không như vậy” Ta hoài niệm Lâm Nam trên giường ôn nhu trước kia! Không phải không biết hấn cầm dục đã lâu, nhưng ta cũng cầm dục giống thế a, tại sao lại khác nhau nhiều như vậy.

Lâm Nam hôn lên môi ta, khi ta gần như muốn tắt thở liền rời khỏi khoang miệng ta: “Trước kia ta không xác định người thích ta a. Đến khi chúng ta lưỡng tình tương duyệt[44] thì ta lại bị bệnh. Ta cũng là nam nhân, đương nhiên có lúc không khống chế được!” Nói xong lại cắn môi ta một chút, “Đừng nói nữa, yết hầu của người sẽ không thoải mái đâu! Để tốt cho người, đừng nói nữa.”

Hạ thể va chạm, hơn nữa Lâm Nam không ngừng hôn ta khiến ta thiếu dưỡng khí gay gắt, nhanh chóng ngất đi.

Sau đó lại bị bàn tay Lâm Nam thuần thực đùa nghịch nam căn khiến ta tỉnh lại. Lặp đi lặp lại nhiều lần, cho đến khi trời sắp sáng mới được giải thoát.

64. Chương 64

Hai ngày liên tục nằm trên giường mới có thể hoạt động. Trong thời gian đó, Lâm Nam sẵn sàng tỉ mỉ, ăn uống tắm rửa đều thân lực thân vi giúp ta làm tốt.

Nhưng giá phải trả quá lớn, tất cả xương cốt bên trong đều đau nhức, thậm chí còn hơn cái đêm ở nơi Lâm Hạo.

Đến khi ta khôi phục bình thường cũng đã là một tuần sau. So với cuộc sống nhàn nhã ở nước ngoài, ta càng thích khí hậu quê nhà. Nhưng vì Lâm Nam, ta nhẫn nại. Ta không muốn khiến cho quan hệ chúng ta thêm nhiều sóng gió.

“A Hòa! Thân thể người tốt hơn không?” Lâm Nam từ phía sau ôm lấy thắt lưng ta, ái muội hỏi.

Hắn đã thử ta vài ngày nay.

“..... Không có, vẫn rất đau!”

“Thật sự?” Liên tục nhận câu trả lời như vậy, Lâm Nam đã bắt đầu hoài nghi, nhưng hắn vẫn cứ buông ta ra nói: “Quên đi. Người nên nghỉ ngơi nhiều hơn, chờ khỏe hẳn..... Sau đó bồi thường cho ta gấp đôi a!”

Ta bước đi nhanh, trên mặt dấu không được ý sợ hãi.

Lâm Nam ha ha bật cười: “Dọa người thôi. A Hòa, người lá gan nhỏ thật a. Ta làm sao chịu được!”

Thời tiết tháng chín rất dễ chịu. Cuối thu tinh thần sảng khoái, Lâm Nam trong đình viện uống trà đọc sách, dù không muốn ta cũng ngồi cùng một bên, ta vô cùng nhàm chán buộc lòng phải thế.

“Chủ nhân, có vị Lâm tiên sinh tự xưng là ca ca ngài, có muốn thỉnh hắn vào hay không?” Lão người hầu nhẹ giọng hỏi.

Ta cùng Lâm Nam đều ngẩn ra. Lâm Nam phản ứng lại trước, buông quyển sách trong tay hướng phòng khách bước đến: “Mời hắn vào!”

Lâm Hạo một thân tây trang màu đen, gương mặt mạnh mẽ kiên cường, anh tuấn phi phàm, không còn vẻ yếu đuối vì bệnh nữa. Tự nhiên ngồi xuống sofa độc lập, “Biệt lai vô dạng a, đệ đệ!” Sau đó quay đầu nói với người hầu phía sau: “Một ly cà phê không đường. Cảm ơn!”

Ta tránh ở góc nhìn lén, bởi vì góc độ khuất, Lâm Nam đưa lưng về phía ta, ta không nhìn thấy vẻ mặt hắn, chỉ nghe hắn trả lời: “Ca ca thoát nhìn thân thể không tồi, lại còn ngàn dặm xa xôi đến gặp ta, thật khiến đệ đệ đây cảm động!”

“Nhờ phúc của người! Đa tạ lễ vật xuất viện của người, khiến ta hưởng không ít lạc thú.” Lâm Hạo thần nhiên nói.

“Đâu có! Ta biết với năng lực của ca ca, thứ này bắt quá chỉ là chút lòng thành!” Lâm Nam cười khê nói.

“Người đâu?” Lâm Hạo hai tay đặt lên tấm thủy tinh trên bàn, tinh tế gõ.

Lâm Nam không trả lời. Người hầu bưng cà phê tới, Lâm Hạo cau mày nhấp một ngụm. Ta dán vào tường cẩn thận nghe. Đợi sau khi người hầu đi xuống, Lâm Nam nói: “Người nào? Nếu Ca ca nói tới A Hòa, ta sẽ không nhường người!”

“!!”

Tiếng đập mạnh khiến tim ta đập chột nhanh hơn, Lâm Hạo một chưởng đập lên bàn. Nếu đó không phải thủy tinh chống vỡ, chỉ sợ tay y sớm đã đầy mảnh vụn nhỏ.

65. Chương 65

“Đừng kích động a, ca ca! Tức giận sẽ khiến gan bị tổn thương! Thân thể vẫn là quan trọng hơn!” Lâm Nam rút khăn tay lau cà phê nâu bị Lâm Hạo làm đổ trên bàn.

Ta ôm lấy ***g ngực đang đập điên cuồng, vừa ló ra đã bị biểu tình mờ mịt của Lâm Hạo dọa rụt trở về. Y hẳn là không phát hiện ra ta. Lâm Hạo bình thường hỉ nộ nhìn giống nhau, một khi trên gương mặt đó có thể thấy được cảm xúc, nếu đó không phải giận dữ thì chính là vui mừng.

“A Nam, người nhất định phải cùng ta tranh đoạt sao?” Lâm Hạo dường như rất đau đầu, ấn lên trán.

“Ca ca, vốn là của ta, sao có thể nói là cùng người tranh giành?” Lâm Nam nắm tay vò tờ giấy thành một cục ném vào trong thùng rác dưới bàn.

“Của người? Ha ha..... Người có biết tất mọi chuyện về hắc không mà bảo là của người?” Lâm Hạo nói.

Lâm Nam không chút do dự nói: “Đương nhiên!”

” Bao gồm cả cơ thể hắc?” Lâm Hạo nói.

“Hiển nhiên bao gồm cả cơ thể hắc. Người chẳng lẽ cho rằng hai chúng ta cùng nhau nằm trên giường chỉ nắm tay nhau thôi à?!” Lâm Nam tựa vào sofa hơi thả lỏng cơ thể.

“Nếu vậy, nhiều năm như thế, các người bởi vì điều kiện không cho phép mới không có hài tử sao?” Lâm Hạo thông thả nói.

Trước mắt ta biến thành một màu đen. Ta giấu diếm lâu như vậy, lâu đến mức chính ta cũng phải quên đi bí mật đó, vậy mà bị Lâm Hạo dễ dàng nói ra như vậy. Lâm Nam đột nhiên từ sofa đứng lên: “Người nói cái gì? Hài tử gì?”

Lâm Hạo cười khẩy nói: “A Nam, người đang giả vờ sao? Ha ha, không ngờ người vẫn không biết chính xác, thân thể hắc rốt cuộc là có những bí mật nào!”

“Ta đương nhiên biết, nhưng hắc, hắc.....” Lâm Nam lấp bắp đứng dậy.

Lâm Hạo cũng đứng lên, nhìn thẳng Lâm Nam nói: “Thật sự mà nói, ta không chỉ là nam nhân đầu tiên của hắc, hơn nữa.....” Lâm Hạo hơi dừng lại rồi tiếp tục gần từng tiếng nói: “Hơn nữa hắc còn sinh Lâm Lan cho ta.....”

Ta ngã ngồi xuống mặt đất, Lâm Hạo..... Dem những điều đó nói hết ra.....

“Không có khả năng!” Lâm Nam hét lớn!

“Không có khả năng? Ta không ngại đem A Lan đi giám định thân phận. Người nguyện ý dẫn hắc đi không?” Lâm Hạo nói.

Lâm Nam trầm mặc một lúc nói: “Thực xin lỗi, ta còn có việc. Ca ca người trở về đi, người ta sẽ tuyệt đối không nhường!”

“Hừ, người cho là hắc thực sự yêu người, cam tâm chung sống với người? Người là đệ đệ ta. Người chó quên, nếu hắc hận ta như vậy, hắc cũng sẽ không yêu người, hắc theo người chỉ bởi vì người có thể dẫn hắc thoát khỏi ta!..... Nếu hắc thật lòng yêu người, vì sao không nói cho người biết hắc đã sinh ra A Lan.....”

“Đủ rồi, ca ca, người không cần chằm ngồi quan hệ chúng ta. Không tiễn!”

“Hảo, ta cũng chỉ là đi ngang qua mà thôi. Bảo trọng nhé.”

Lâm Hạo ly khai, lại chôn xuống mằm tai hoạ. Ta trốn vào trong phòng, suy nghĩ tìm cách phải đối mặt với Lâm Nam như thế nào.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, dưới lầu lặng yên không một tiếng động. Ta nuốt nước miếng, đoán Lâm Nam có phải đã đi ra ngoài hay không.

Ước chừng qua nửa giờ, cửa phòng bị thô bạo mở ra, Lâm Nam mặt sa sầm tiến vào nói: “Người rốt cuộc đã giấu diếm ta chuyện gì?”

66. Chương 66

Ta theo phản xạ cơ thể run. Lâm Nam đột nhiên mở cửa quả thật dọa ta.

“Rốt cuộc giấu diếm ta cái gì?” Lâm Nam nhìn ta chằm chằm lặp lại.

Ta tận lực tìm từ ngữ ôn hòa mà nói: “Bởi vì ta rất chán ghét điều đó, người cũng biết, ta bị Lâm Hạo bắt buộc, kia lại không phải là chuyện tốt, cho nên ta mới.....”

“Ta đã cho rằng lúc đó giữa chúng ta không còn bí mật gì nữa!” Lâm Nam vung tay đóng mạnh cửa phòng.

Người cũng giấu ta rất nhiều chuyện, ta muốn hét ra, nhưng thấy Lâm Nam không khống chế được sự nguy hiểm, ta theo bản năng lùi lại phía sau, không nghĩ rằng như vậy ngược lại kích thích hắn.

“Người chạy cái gì? Người gần đây rất lạnh nhạt. Có phải muốn rời đi ta hay không?” Lâm Nam bước tới nắm lấy quần áo ta.

“Không có, người bình tĩnh một chút!” Ta ấn ngực hắn ý bảo hắn bình tĩnh trở lại.

“A!” Tay ta, bị Lâm Nam túm lấy kéo ngược ra sau, đầu ngón tay hắn hăm sâu vào thịt ta.

Ta hít vào, nói: “A Nam, buông tay ra. Cổ tay ta rất đau!”

Lâm Nam coi như không nhìn thấy, kéo ta ném lên giường. Ta nắm lấy cổ tay bị hắn đỏ, kháng nghị đối với sự thô bạo bất thường của Lâm Nam: “A Nam, người đi ra ngoài. Chờ người trở lại bình thường chúng ta sẽ nói tiếp!”

Ta từ trên giường đứng lên, chuẩn bị đi vào toilet dội một chút nước lạnh.

Lâm Nam lại chặn ngang, ôm lấy ta rồi lại 1 lần nữa thật mạnh ném ta lên giường, sau đó thừa dịp lúc ta đầu văng mắt hoa liền ngồi lên đùi ta khóa chặt.

“Ah! A Nam người làm cái gì vậy!” Ta đẩy mạnh Lâm Nam.

“Người sinh hài tử cho ca ca!” Lâm Nam mắt đỏ lên, nói.

Lâm Nam bất động như sơn, ta buộc phải nắm chặt quần áo bảo vệ chính mình: “Là hắn cưỡng ép ta!”

“Ta thực sinh khí, người vì sao không nói cho ta biết?” Lâm Nam thanh âm ngừng lại, bỗng nhiên cười: “Quên đi, quên đi, người cũng sinh cho ta một đứa ta liền tha thứ cho người! Không, sinh hai đứa, so với ca ca phải nhiều hơn mới được.”

“Không được, không được, A Nam!” Ta vội vàng nói.

Lâm Nam hôn lên trán ta, “Ta yêu người, ta muốn một đứa con của chúng ta.”

“Không được.....”

Ta nói chưa xong, Lâm Nam liền lấp kín môi ta, sau đó nói: “Chẳng lẽ người không hy vọng sinh ra hài tử của ta hay sao? Người giấu lại đi, là hài tử của chúng ta, chảy trong người dòng máu của chúng ta.....”

“Người, người nói linh tinh gì vậy!” Ta kích động giãy dụa, đá động hai chân. Cho dù là Lâm Nam, ta cũng không thể sinh hài tử. Ta là nam nhân, làm sao có thể.....

Lâm Nam bởi vì lời nói của ta, gân xanh trên cổ đều đột nhiên nổi lên: “Người nếu đã sinh cho ca ca, đương nhiên cũng phải sinh cho ta!”

Nhìn Lâm Nam mất đi lý trí, ta phản kháng càng gay gắt hơn.

67. Chương 67

Ở trong nhà nhân cư, quần áo đơn giản có thể coi như là áo ngủ. Với tình trạng bây giờ, Lâm Nam đương nhiên khỏe hơn ta rất nhiều.

Lâm Nam xé vạt áo của ta sang hai bên, cúc áo đứt tung bung ra phân tán khắp trên giường. Thừa lúc Lâm Nam hôn cơ thể ta, tay ta với tới bình hoa thủy tinh xa xỉ trên tủ đầu giường, do dự có nên đánh ngất hắn hay không.

Quyết tâm, ta cầm lấy bình hoa. Chính là vừa rồi do dự đã khiến Lâm Nam chú ý tới động tác nhỏ của ta, tay bị nắm chặt kéo ngược ra sau lưng, bình hoa cũng bị Lâm Nam gạt xuống đất.

Rất nhanh, thân thể vận vẹo sẽ trở nên kiệt sức, ta nghiêng đầu dần dập hô hấp.

Lâm Nam chỉ bằng sức nặng áp chế trên người ta, hai tay bắt đầu cởi quần áo của bản thân. Ta nhìn thấy cơ hội, tích tụ mọi sức lực một phen đẩy ngã Lâm Nam. Lâm Nam không phòng bị nên bị ta đột nhiên đẩy ngã xuống mặt đất, mặt đều tái đi.

Bất chấp quần áo chưa mặc, ta chạy về phía cửa. Như thế nào cũng muốn trốn khỏi Lâm Nam đang nổi điên, chờ hần tỉnh táo lại sẽ nói sau.

Vận mở cửa phòng, ta không dám quay đầu nhìn lại, sau lưng là những tiếng bước chân, hơn nữa càng ngày càng gần.

Đi xuống cầu thang, ta nhốt chính mình trong một phòng trống không dùng đến, khóa trái cửa rồi mới thoát lực ngồi xuống mặt sàn lạnh như băng.

Dùng tay ấn lên bụng mình, nơi đó vẫn còn lưu lại vết sẹo rõ ràng, là lúc sinh Lâm Lan lưu lại. Lâm Nam cũng từng tò mò hỏi ta, bất quá bị ta hàm hồ nói cho có lệ, ta nói đó là vết cắt trước kia không cẩn thận bị ngã sấp xuống.

Ngoài cửa không hề có động tĩnh, tinh thần của cũng lơ lửng xuống, ôm đầu gối nhìn rừng cây lắc lư ngoài cửa sổ.

Tiếng kim loại rất nhỏ vang lên, cửa mở, Lâm Nam cầm trong tay một chuỗi chìa khóa. Ta lập tức đứng lên thối lui về phía cửa sổ. Lâm Nam mặt không chút thay đổi đem chìa khóa ném vào một góc.

“A.. A Nam.....” Ta mười ngón nắm chặt, xoắn cùng một chỗ.

Về mặt luôn cười dịu dàng của Lâm Nam biến mất, trên mặt giờ đây là đường nét lạnh lùng kiên định, “Lại đây!”

Ta còn muốn mở miệng hỏi vừa rồi có phải chỉ là chút ‘vui đùa’ phải không, nhưng giờ bỗng chốc không thể hỏi. Lâm Nam đã không còn kiên nhẫn được nữa, hần nắm tay ta kéo ta lên gác.

“A Nam, buông, người không cần như vậy!” Ta không chế âm lượng không được, bọn người hầu tò mò nhìn chúng ta.

Lâm Nam hướng bọn họ nói: “Hôm nay nghỉ một ngày, bất luận kẻ nào cũng không được xuất hiện ở đây!”

Sau đó, người trong đại sảnh đều tản đi.

Trơ mắt nhìn Lâm Nam trói cổ tay ta bằng băng khăn tay, sau đó buộc chặt bằng caravat.

Hai tay đánh mất tự do, ta lại bị đặt trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ.

Lần này có muốn chạy trốn, hy vọng cũng trở nên xa vời Lâm Nam nói: “Người vì sao muốn chạy trốn?” Tay ôn nhu mơn trớn hai gò má của ta, sau đó là cằm, cuối cùng là tới cổ.

Hầu kết bị vuốt ve qua lại, có điểm muốn ho khan, ta nhin xuống nói: “Là người rất kỳ quái!”

68. Chương 68

“Kỳ quái?” Lâm Nam ôn nhu khép hai tay lại, nhưng động tác hần chỉ cần tiếp tục dùng lực nhất định sẽ siết chặt cổ ta.

Hôm nay Lâm Nam khiến người ta sợ hãi, tràn ngập sát khí.

Cho dù ôn nhu cũng chỉ là độc dược dc bao bằng mặt đường, một khi lửa gạt dụ dỗ người ta ăn không được liền lộ rõ bản chất. Lâm Nam lưu loát kéo quần ta xuống, bàn tay nhu lộn bụng ta.

Bởi vì ta đối với chuyện sắp phát sinh trong tâm vô cùng sợ hãi, bụng ta nhanh chóng trở nên căng cứng.

Lâm Nam mất đi hứng thú đối với bụng ta, trực tiếp dùng ngón tay sấp nhập nơi hần chưa từng xâm phạm. Bên trong khô ráo cự tuyệt dị vật tiến vào. Lâm Nam đem hai chân ta gấp lại đặt ở trước ngực, mông hơi nâng lên.

Hạ thể hoàn toàn bại lộ trước mặt Lâm Nam..... Sau đó, một thứ mềm mại ẩm ướt chạm vào hạ diện của ta.....

“A! Người làm cái gì, mau đứng lên.....”

Lâm Nam không để ý tới ta, đầu lưỡi vẫn linh hoạt chuyển động càng tới tấp.

“Bẩn! Nơi đó không cần.....”

Hai chân bị tách ra hai bên, gân xanh bắp đùi đều nổi lên. Ban ngày ban mặt bày ra tư thế giống ếch vô cùng nan kham. Mà Lâm Nam cứ nhiên đem đầu lưỡi vói vào nơi âm hổi xấu xí kia.

Nơi từng bị ta nhấn tâm đốt bỏ, kí ức bị thống đó! Âm thanh tiếng nước khi liếm phát ra không dứt bên tai.

“A Nam, đủ rồi!” Ta thống khổ gào lên.

Lâm Nam liếm một vòng quanh huyết khẩu xong, cuối cùng ngẩng đầu lên, “Thật sự đủ sao?”

Ta nức nở nói: “Đủ, đủ rồi!”

Lâm Nam lộ ra tính khí phần chần đã sớm cương cứng bồng bồng, sau khi lấy tay đơn giản ma sát vài cái, liền xuất ra vài giọt chất lỏng bán trong suốt, “Ta chờ mong đã lâu rồi.....”

Ta chỉ là muốn khiến hắn đình chỉ động tác đáng thẹn vừa rồi, nhưng là, chuyện kể tiếp càng đau khổ hơn nữa. Lâm Nam mạnh bạo đem phân thân thô to để lên huyết khẩu, chỉ cần hắn hơi tiến lên sẽ xâm nhập vào nơi chật hẹp của ta.

“Người..... Đừng mà..... A Nam.....”

Miệng lập tức bị Lâm Nam lấy tay che đi: “Suýt..... Không được nói những lời mất hứng đó!”

Đau đớn kịch liệt đánh úp ta, miệng lại bị bịt kín kêu không ra tiếng! Ta loạng choạng thoái lui muốn thoát khỏi cọc thịt không ngừng tiến vào hạ thể, nhưng chân bị chế trụ, không thể di động nữa phân.

“Hảo chặt! Ân..... Huyết hảo chặt.....” Lâm Nam lại một lần nữa dùng sức va chạm, cuối cùng nhập vào toàn bộ.

Bị hắn trù động hàng trăm lần, ta cảm giác chính mình gần như đã đến cực hạn. Lâm Nam đắm chìm trong khoái cảm, trong miệng không ngừng phun ra lời nói *** loạn: “Thực thích..... Sớm biết thế này thì đã sớm cắm vào một chút, lãng phí nhiều năm hưởng thụ như vậy..... Ân.....”

Hạ thể ta vô thức bởi vì hắn mà đóng đưa.

Dần dần, Lâm Nam cũng đến cực hạn, tiết tấu trù động trở nên hỗn loạn. Cùng với một tiếng gầm nhẹ, Lâm Nam phát tiết ở trong cơ thể ta, luồng nhiệt nóng bỏng kia khiến ta khê co rút.

69. Chương 69

Tay được Lâm Nam cởi trói, bởi vì bao bằng khăn tay, ứ ngân không hẳn rõ ràng. Chân tuy đã được buông ra, nhưng không thể khép lại được mà cứ tách ra. Lâm Nam lấy khăn tay vừa rồi nhét vào huyết khẩu của ta.

Ta cau mày, Lâm Nam nói: “Như vậy thứ đó của ta sẽ không bị lãng phí! Ha ha, về sau hạ diện bị thương sẽ dùng để tiền diện.....” Nói xong, hắn vuốt lên mái tóc đã dính đầy mồ hôi ẩm ướt của ta.

Ta trầm mặc không nói. Lâm Nam lần này hoàn toàn là cường bạo!

“Đến đây, uống chút nước!”

Lâm Nam nhanh chóng xuống lầu, bưng lên một ly nước ấm. Lúc này ta vẫn cứ xụi lơ ở trên giường, Lâm Nam uống một ngụm nước, sau đó chuyển sang miệng ta. Trước kia hành động như vậy của Lâm Nam ta vô cùng thích, sau đó ta cũng quen. Nhưng giờ đây, việc này thật sự chán ghét, hơn phân nửa nước theo khóe miệng tràn ra.

“Không muốn uống?” Lâm Nam không thèm để ý, bản thân uống hết nước trong cốc rồi đem cốc đặt ở đầu giường.

Từ chối cho ý kiến, ta cử động tay, cảm giác tê liệt tiêu biến hơn phân nửa. Lâm Nam nằm bên cạnh ôm ta ngủ, đem hai chân đang tách ra của ta khép lại.

“Đừng quyến rũ ta. Tuy rằng ta rất muốn, bắt quá là lần đầu tiên của người, ta sẽ không miễn cưỡng người. Chờ người quen ta mới hảo hảo muốn người, cho đến khi người mang thai hài tử.....”

Ta liếm liếm đôi môi khô khốc, mang theo châm chọc: “Ta sớm đã bị Lâm Hạo làm Hiện tại chúng ta chung sống với nhau không đủ sao? Người còn muốn hài tử để chứng minh điều gì?”

Lâm Nam rử mắt, “Chứng minh người là nữ nhân của ta!”

Trong tai ta một trận nổ vang. Lâm Nam cũng đem ta làm..... Lâm Nam hiện tại không phải là Lâm Nam ta thích! Ta giận không thể ngăn cho hấn một bạt tai.

Lâm Nam bất ngờ nhìn ta. Đây là lần đầu tiên ta đánh hấn, nhưng là lần đầu tiên hấn đối xử với ta như vậy! Lần trước làm tình, tuy rằng thô bạo nhưng không tính là quá mức. Ta hiểu hấn dục vọng khó nhịn.

“Người quá đáng lắm, Lâm Nam! Người biến thành cái dạng gì vậy? Nếu ta biết sẽ như vậy, ta tình nguyện để người bệnh chết ở trong bệnh viện!” Ta kiềm chế cảm xúc cuộn cuộn.

Lâm Nam thâm trầm nhìn ta: “Ta không có khả năng bệnh chết. Nếu ta chết, người sẽ không thuộc về ta!”

“Là người cố ý? Người sớm đã biết Lâm Hạo sẽ bắt được chúng ta, có phải hay không!”

Ta vốn là nói ẩu, nhưng Lâm Nam lại thừa nhận: “Phải, là ta cố ý! Ca ca thấy ta bộ dáng suy bại, mới có thể tin tưởng chúng ta quả thật sơn cùng thủy tận[45], ta mới có cơ hội thừa dịp hấn bệnh nặng động thủ!”

“Người sớm biết rằng..... Lâm Hạo sinh bệnh.....”

Lâm Nam cười nói: “Tuy rằng ca ca giấu giếm lắm, bắt quá cũng có một chút tin đồn!”

“Người cũng biết ta sẽ dùng thể tín dụng.....” Suy nghĩ hỗn loạn bắt đầu trở nên rõ ràng.

Trần an hôn lên trán ta: “Ta biết người sẽ không nhìn ta chết! Ta tin tưởng người!”

70. Chương 70

“Vì cái gì? Vì cái gì?” Trong lòng ta chỉ có ba chữ.

Lâm Nam thở dài, giống như ta đang nói cái gì đó không thể tưởng tượng nổi, bắt đầu nhìn ta, sau đó nắm bàn tay ta đang không ngừng run lên, kéo ta vào trong lòng hấn, “Vì những tháng ngày về sau của chúng ta a, vì những ngày chúng ta hạnh phúc. Ta biết người sẽ trách ta, cũng sẽ không đồng ý với cách làm của ta, cho nên..... Ta đã gạt người!”

Ta cúi đầu, sau một lúc mới chậm rãi hỏi: “Cái gì gọi là những ngày hạnh phúc?”

“Chính là hiện tại, không cần chịu khổ. Người có thể thoải mái làm điều người muốn làm. Chúng ta không cần vì những phiền não của cuộc sống, cũng không cần lo lắng bị ca ca chia rẽ.....”

Ta che mắt, trong lòng bàn tay ướt sũng, “Hạnh phúc?..... Người hiện tại so với Lâm Hạo có gì khác nhau đâu?”

Bàn tay Lâm Nam đặt trên lưng ta căng cứng, sau đó vuốt ve cổ ta giống như đang âu yếm một con mèo con, “Ta đương nhiên khác ca ca. Chúng ta yêu nhau mà!”

Đúng vậy...đúng vậy! Bởi vì ta cũng yêu người, cho nên ta mới càng khó chịu, ngực giống như bị vật cứng đâm vào, vô cùng đau đớn.

Chờ nước mắt ngừng chảy, Lâm Nam vẫn duy trì tư thế ôm ta. Ta cả thể xác lẫn tinh thần đều vô cùng mệt mỏi, thậm chí hảo hảo nghỉ ngơi một chút, nằm xuống giường lấy chăn che đi toàn bộ khuôn mặt, quay lưng lại với Lâm Nam.....

Đã bị Lâm Nam làm một lần, tuy rằng tỷ lệ rất nhỏ nhưng vẫn có khả năng mang thai. Nếu lần này lại bị hấn làm lần nữa..... Chẳng phải sẽ gia tăng xác suất thêm một ít, đây là điều mà ta không hề mong muốn!

Ta cầu xin nói: “A Nam, tiền diện ta vẫn rất khó chịu. Cầu người, để ta nghỉ ngơi vài ngày đi! Hơn nữa, không phải nhất thời nóng lòng muốn có là sẽ có, A Nam!” Kết quả phản kháng lần trước ta đã ném thứ, chỉ có thể đối phương pháp khác.

Nghe ta cúi đầu cầu xin tha thứ, Lâm Nam do dự một lúc, rồi khỏi thân thể ta!

“Vây nghỉ ngơi nhiều vài ngày, tiền diện sẽ được phép a!” Lâm Nam nói xong hôn lên tai ta.

Thứ cứng rắn ấy lập tức đặt lên huyết sau của ta! Cánh tay Lâm Nam lướt qua ta, mở ngăn kéo lấy ra một tuýp gì đó giống kem đánh răng, bất quá ta biết đó là thuốc bôi trơn!

“Àn.....”

Một lượng thuốc mỡ lạnh lẽo được cho vào, ta rên rỉ kêu lên.

Lâm Nam kiên nhẫn bôi, ngón tay chuyển đem thuốc mỡ bôi vào trong tràng bách, móng tay thỉnh thoảng lại khê cào loạn ở nơi mẫn cảm, khiến hậu diện đột nhiên co rút nhanh. Lúc ấy, Lâm Nam sẽ khê bật cười.

Hoàn đệ thất thập nhất chương.

☐ ● , ๓๐ , ● ☐ ● , ๓๐๓ , ● ☐ ● , ๓๐๓ , ● ● , ๓๐ , ● ☐ ● , ๓๐๓ , ● ☐ ● , ๓๐๓ , ● ☐

72. Chương 72

Bàn tay nhàn rỗi niết nhu thương thức hai điểm trước ngực ta, hạ thể cứng rắn như thiết bồng đặt tại chân ta cọ sát.

Bị chơi đùa một hồi, dục vọng của ta cũng bị trêu nghịch cương lên.

Quá trình sáp nhập trừ bỏ cảm giác trương lên khó chịu thì không hề đau đớn. Sau khi thứ đó tiến vào, Lâm Nam liên nhất cổ tác khí[46] mạnh mẽ đâm vào.

“A a..... A!” Đột nhiên bị đụng vào nơi mẫn cảm, ta ngửa đầu kêu to!

Khi ta chờ đợi hấn tiếp tục di chuyển, Lâm Nam lại đột nhiên yên lặng bất động, trên tay càng thêm linh hoạt khiêu khích! Đầu vú vô cùng khoái cảm xen lẫn đau đớn hỗn loạn. Ta cúi đầu nhìn, nơi đó quả nhiên đã sưng lên không ít.

“Dừng tay, A Nam..... Aa.....” Ta thở dốc liên tục.

“Hảo, dừng tay ”

“..... A a.....” Trước ngực vừa mới dễ chịu một chút, hậu diện đã liên như bị bão tố đảo lộn! Ta chặt vật nằm úp sấp trên giường, lưng cứng ngắc!

Hậu diện nóng như lửa, thuốc bôi trơn bị đè ép phát ra âm thanh vô cùng xấu hổ.

Lâm Nam liên tiếp phóng ra ba lượt trong cơ thể ta mới dừng lại. Lúc này ta ngay cả cử động một ngón tay cũng rất miễn cưỡng, sau khi rửa sạch cũng là để Lâm Nam một mình làm hết mọi việc. Trong lúc đó, Lâm Nam vẫn cứ xấu xa dùng ngón tay sáp nhập tiền diện của ta đùa bỡn một hồi.

Khí lực tang tắn, ta chỉ có thể yên lặng nhìn hấn, hy vọng hấn hôm nay giữ lời hứa ko chạm vào phía trước của ta.

Cũng may, Lâm Nam nhanh chóng thôi quấy rầy, đem ta ôm trở về chiếc giường mềm mại.

Về sau, chỉ sợ không tránh thoát dễ dàng như vậy. Đặt tay lên ngực tự hỏi, ta không muốn nhìn chính mình bụng căng to giống quái vật như lần trước. Cho dù đó là hài tử của Lâm Nam. Chỉ một lần đã lưu lại trong lòng vết thương không thể xóa bỏ.

Tại ngã rẽ một con phố, chiếc xe khiến ta hãi sợ kia vượt qua trước mặt taxi. Tài xế mở cửa kính xe, miệng chữmắng liên hồi. Mà từ bên trong chiếc xe kia đi ra rõ ràng là..... Lâm Nam!

Giữa ban ngày, dáng người cao gầy của Lâm Nam lại giống như Diêm vương giá lâm. Trong tính toán của ta, ta không hề nghĩ rằng kế hoạch của mình lại thất bại.

Hoàn đệ thất thập tam chương.

❖ •, ❷, •❖ •, ❷, •❖ •, ❷, •❖ •, ❷, •❖ •, ❷, •❖ •, ❷, •❖ •, ❷

74. Chương 74

Không có thời gian suy nghĩ sâu xa nguyên nhân Lâm Nam xuất hiện ở đây, ta lập tức mở cửa xe hướng ra ngoài chạy trốn.

“Người đứng lại cho ta!” Lâm Nam ở phía sau tức giận hét lên.

Thấy hấn tức giận như vậy, ta càng liều mạng chạy nhanh về phía trước, nhưng là, chỉ lao được khoảng trăm mét, ta đã bị Lâm Nam bắt kịp. Cổ tay bị hấn gắt gao khóa lại, muốn tránh cũng tránh không ra!

Taxi sớm đã đi mất, tài xế của Lâm Nam cũng lái xe đến bên cạnh chúng ta. Khi cửa xe vừa mở ra, Lâm Nam đã đẩy ta vào. Ta ngã vào chỗ ngồi, chưa kịp ngồi thẳng lên, Lâm Nam đã phân phó, “Lái xe, về nhà!”

Xe bắt đầu chạy. Lâm Nam vẫn không chịu buông tay ta ra. Khi phong cảnh chung quanh lại quay ngược trở về, ta hiểu rằng đã không còn hy vọng nữa, tất cả kế hoạch đã là hy vọng xa vời. Nhưng ta vẫn không nghĩ ra tại sao Lâm Nam biết được!

Về tới nhà, Lâm Nam vẫn im lặng nhìn ta, ánh mắt giống như con dao nhỏ hướng ta mà đâm tới. Mãi đến khi ta đang vô cùng bất ngờ rồi cuộc chịu không nổi vận vẹo cơ thể, dè dặt hỏi: “Người tại sao lại phát hiện!?”

Thấy ta mở miệng hỏi, Lâm Nam trực tiếp ném cho ta một tấm kim loại nhỏ bằng hộp thuốc lá, trên mặt là những đường cong ngang dọc cùng một điểm đỏ!

“Đây là?” Ta chưa từng thấy qua, chẳng lẽ là.....

“Thiết bị theo dõi mini! Để ở trong túi lưu trữ giấy tờ chứng nhận của người. ” Lâm Nam thản nhiên nói.

Nghe chính mồm Lâm Nam nói ra, đã kích quá lớn khiến ta ù tai hoa mắt, ngón tay hăm sâu vào sô pha mềm, yết hầu nghẹn lại như mắc phải xương cá. Sau khi hít sâu mấy hơi, ta mới chậm rãi hỏi: “Khi nào người trở nên nghi ngờ ta?”

Lâm Nam từ phía đối diện đứng dậy, đi đến ngồi xuống bên cạnh ta, một tay nắm lấy bàn tay ta, tay kia vuốt ve cổ tay vừa rồi bị khấp trở nên xanh tím, “Ta không hề nghi ngờ người, vật này luôn được đặt ở nơi đó! Để đề phòng người bất ngờ bị biến mất!”

Bất ngờ mà hấn nói muốn ám chỉ Lâm Hạo, nhưng ta cũng không hoàn toàn tin tưởng! Thời khắc kế hoạch hấn hoàn hảo, hấn biết ta sẽ bị Lâm Hạo bắt lại, cũng coi như lợi dụng thành công Lâm Hạo bệnh nặng đem ta đi! Vì sao cần thiết bị theo dõi gì đó, hết thấy rõ ràng là đặt ở nơi đó! Huống chi thiết bị theo dõi chỉ có thể đề phòng những tai họa chưa xảy ra, nếu đã biết ta ở chỗ Lâm Hạo thì còn cần nó làm gì nữa.....

“Người chuẩn bị đi nơi nào?” Lâm Nam ôn nhu hỏi, không còn chút gì giận giữ như lúc đang truy đuổi ta.

“Chúng ta cần một chút thời gian để nghĩ lại chính mình.....”

“Không cần thiết! Ta yêu người như vậy, người còn giận dỗi cái gì? Bất quá lần này, ta không so đo với người! Về sau đừng khiến ta lo lắng!”

Ta kinh ngạc ngẩn đầu, từ trong tay Lâm Nam rút tay mình ra: “Người..... Người một chút cũng không cảm thấy bản thân mình quá đáng sao? Chỉ cần lấy danh nghĩa yêu thương, cái gì cũng có thể làm sao?”

Hoàn đệ thất thập tứ chương.

75. Chương 75

Nghe chất vấn của ta, Lâm Nam ngược lại nở nụ cười: “Người hiện tại không thể lý giải nổi hành động của ta, nhưng một ngày nào đó người sẽ hiểu được!”

“Cái gì..... Sao..... Người không phải quyết tâm muốn..... muốn ta.....” Ta cắn môi, không muốn nói những điều kia!

“Muốn người sinh hài tử!” Lâm Nam bổ sung nói: “Không sai, là ta quyết tâm muốn một đứa con của chúng ta!”

Ta trừng mắt nhìn Lâm Nam: “Không thể! Ta không đồng ý!”

Lâm Nam trong nháy mắt mặt trở nên biến sắc “Không thể theo ý người!”

“Ta muốn về nước!” Ta buột miệng nói.

Bàn tay giơ tay lên giữa không trung dừng lại, Lâm Nam nheo mắt, nhìn ta thật kỹ, “Ta sẽ không đánh người, bất quá, là người bức ta!” Nói xong, đột nhiên lấy ra một chiếc còng tay kim loại. Trong chớp mắt, tay trái ta bị khóa lại, phía còn lại của còng tay nằm trong tay Lâm Nam.

“Người!” Kinh hãi kêu lên, Lâm Nam đã kéo ta hướng lên lầu. Kim loại cứng chắc cọ sát vào rất đau, nhưng Lâm Nam vẫn như cũ dùng sức kéo ta lên lầu. Nghiêng ngã lao đảo cuối cùng cũng đến phòng ngủ, Lâm Nam khóa bên còn lại của còng tay vào thành sắt chạm trở được chạm trở tinh xảo trên giường.

Ta giãy dụa kịch liệt “Người mau thả ta ra!”

“Đến khi người tỉnh táo lại đã. Trước khi khôi phục trở lại A Hòa ngày xưa, người sẽ không được tự do!” Lâm Nam nói, trên mặt cứ nhiên mang theo một tia thống khổ.

“Cái gì mà gọi là ta của trước kia!?” Ta dùng những động tác ngược nhìn Lâm Nam.

Trên mặt bị Lâm Nam nhẹ nhàng mơn trớn: “Trước kia người sẽ không đối với ta như vậy. A Hòa luôn rất ôn nhu, rất ôn nhu với ta, cũng sẽ không cự tuyệt yêu cầu của ta!”

Ta chán nản ngồi xuống mép giường, “A Nam, trước kia người cũng sẽ không ép buộc ta như vậy!”

Hàm dưới bị khấp trụ, Lâm Nam nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta mặc kệ. Mỗi khi nghĩ đến người gạt ta sinh hài tử cho ca ca, ta liền hận không thể... hận không thể giết các người!”

“Đó là bị Lâm Hạo bắt buộc! Người nghĩ rằng ta muốn làm sao?” Lời nói đều đã bị hạn chế, ta dùng tay phải có thể cử động nắm lấy tay Lâm Nam đang niết trụ cầm ta, chính là Lâm Nam bất vi sở động.

“Cho nên, ta đã nhẫn nại. Vì sao người còn muốn chạy trốn!” Lâm Nam lắc mạnh bả vai ta, biên độ kịch liệt khiến trước mắt ta biến thành một màu đen tối.

Ý thức được bản thân thất thố, Lâm Nam thả ta ra quay đầu đi, chờ sau khi hô hấp nặng nề của hắn từ từ bình phục thì Lâm Nam mới một lần nữa đối mặt với ta, “Người nghỉ ngơi đi, ta muốn đi ra ngoài một chuyến.”

Cửa bị khóa trái từ bên ngoài. Kỳ thật không cần phải làm như vậy. Còng tay rất chắc, trừ phi ta chặt bỏ bàn tay hoặc là có thể kéo giường đi, bằng không căn bản không thể mảy may di động được.

Đã không thể động đậy, ta dứt khoát cởi giày nằm lên giường nghỉ ngơi.

Hoàn đệ thất thập ngũ chương.

76. Chương 76

.....

Khi ta đang say sưa ngủ, Lâm Nam đã trở lại, trong tay cầm theo dây lưng màu đen. Trực giác cho biết đó không phải là thứ gì tốt lành. Đợi đến Lâm Nam lại gần, quả nhiên là thứ ta không muốn nhìn thấy.

“Cột tay người quả thực không tiện lắm.” Lâm Nam đem sợi dây xích nhỏ dài màu trắng bạc kia khóa vào chân ta, “Nhìn xem, ta cố ý chuẩn bị thứ này. Sẽ không ảnh hưởng tới cuộc sống hằng ngày của người. Với chiều dài này, có đi tới phòng tắm cũng không vấn đề gì cả!”

Nhìn đôi chân bị trói buộc bởi sợi dây xích cầm tù lạnh lẽo, ta vô cùng thất vọng với Lâm Nam, đến mức không còn có thể nói gì được nữa!

Đầu kia sợi dây xích cột ở trên giường, chiếc chìa khóa nhỏ được Lâm Nam mang bên người, treo trước ngực.

“Không việc gì! Chờ hài tử chúng ta ra đời, ta sẽ thả người ra. Người nhất định sẽ yêu thương nó!” Lâm Nam giúp ta mở còng tay.

Ta nhắm mắt: “Không có khả năng. Lâm Lan cho tới bây giờ ta vẫn không hề yêu thương nó. Người hẳn là biết, ngay cả gặp ta cũng không muốn gặp nó chứ đừng nói đến chuyện yêu thương!” Năm đó, trong mắt Lâm Nam, ta đối với hài tử kia vô cùng chán ghét.

“Không giống nhau a, người không yêu ca ca! Còn hài tử của chúng ta người nhất định sẽ yêu quý!” Lâm Nam tràn đầy tự tin nói.

“..... Tùy người!” Lâm Nam nếu đã quyết định, ta nói như thế nào, làm như thế nào cũng đều không quan trọng!

“Ép buộc người lâu như vậy chắc cũng đói bụng rồi! Đồ ăn sẽ bưng lên ngay!” Lâm Nam vui vẻ nói.

Ta nhìn đồng hồ. Bất tri bất giác đã gần mười hai giờ.

Người hầu đưa cơm nhìn thấy sợi dây xích trên chân vẫn kéo dài tới đất, cánh tay đang sắp xếp đồ ăn rõ ràng ngưng lại một chút, sau đó khi Lâm Nam ho nhẹ một tiếng, động tác nhanh hơn rồi cung kính rời đi.

“Nhanh ăn đi! Về sau ta cùng người ăn cơm ở trong phòng!” Lâm Nam đưa chiếc đĩa cho ta.

Ta im lặng không nói. Lâm Nam thở dài: “..... Người trách ta cũng thể thôi. Ta chỉ muốn trăm năm về sau vẫn có người nhớ rằng chúng ta đã yêu nhau..... Hiện tại đối diện với ta, người đại khái có lẽ không nuốt nổi cơm.” Nói xong, buông bát đĩa xoay người mà đi.

Lâm Nam là người rất mâu thuẫn. Hắn có thể thấy rõ tất cả, nhưng vẫn cứ luôn làm theo ý nghĩ của chính mình. Cho dù biết rõ là sai, nhưng trong quan điểm hắn, hắn cũng chỉ lựa chọn những gì hắn vừa mất!

Chính bởi vì hắn như vậy, giảng đạo lý với hắn là điều không thể. Trước kia hắn nghe ta, e rằng là bởi vì nếu chỉ có như vậy, hắn có thể chấp nhận! Vượt quá khỏi giới hạn hắn có thể tha thứ, Lâm Nam nhất định sẽ không thỏa hiệp a!

Ta một bên nhắm nháp cơm, một bên suy nghĩ miên man.....

Chưa ăn được bao nhiêu, bao tử đã trướng lên, đành phải buông bát đĩa cầm lấy điện thoại gọi người ta tới thu dọn.

Hoàn đệ thất thập lục chương.

❖ • , 3. , ❖ ❖ • , 3.3. , ❖ ❖ • , 3.3. , • • , 3. , ❖ ❖ • , 3.3. , ❖ ❖ • , 3.3. , ❖

77. Chương 77

Đêm hôm đó, cả người ta nóng ran, như bọc trong lông vũ, tay chân mềm nhũn vô lực, sờ trán cảm thấy nóng vô cùng! Bên cạnh giường không có ai. Chắc hẳn Lâm Nam vẫn còn ở trong thư phòng. Mục đích khi

tới nơi đây là để khai sáng sự nghiệp, Lâm Nam ở phương diện này vô cùng dụng tâm.

Miễn cưỡng dồn hết sức lực, định xuống lầu lấy cốc nước. Cổ họng khô rát.

Đi tới cửa mới phát hiện bản thân sớm đã mất đi tự do, đành phải quay lại. Giờ đã là đêm khuya, nhóm người hầu đã đi vào giấc ngủ từ lâu. Ta không muốn gọi điện bảo bọn họ mang nước cho ta, chỉ có thể nhẫn nại.

Đến khi Lâm Nam vỗ hai má ta, ta đã hồn hồn ngạc ngạc[47], thần du[48] Thái Hư!

“Tỉnh lại nào!” Lâm Nam sốt ruột nói.

Ta miễn cưỡng phát ra âm thanh yếu ớt: “Nước!”

Lâm Nam lập tức lao xuống mang cho ta cốc nước ấm. Dem tất cả đổ hết vào trong yết hầu để làm dịu cơn khát, ta mới chậm rãi nói: “Ta hơi lạnh” Có lẽ vì chịu đả kích quá lớn.....

“Ta đi mời bác sĩ cho người!” Lâm Nam nói.

“Không cần! Chỉ là phát sốt mà thôi. Chờ ta ra mồ hôi, ngủ một giấc thì sẽ ổn. Hiện tại đã quá nửa đêm, không nên làm phiền người khác!” Ta nói.

Lâm Nam có bác sĩ tư nhân, một là thời gian vừa rồi hấn bệnh chưa khỏi hẳn, hai là hấn vừa trải qua phẫu thuật đối thận, thường xuyên đi đến bệnh viện thì quá mức phiền toái.

“Không được! Nếu bị bệnh cần phải để bác sĩ khám, bằng không thuê hấn làm gì!” Lâm Nam có chút không cam lòng.

Nhưng trên thực tế, trước kia, chúng ta cho dù có ốm đau cũng chỉ lén mua chút dược và ít đồ ăn. Đến lúc này có tiền, lời nói của Lâm Nam mặc dù đúng lý hợp tình, nhưng khi ta nghe thấy khó tránh khỏi hơn vài phần lạnh lẽo!

Ta nắm lấy tay hấn, “So với mời bác sĩ làm khổ ta, không bằng người để ta ngủ một giấc đi! Khi trời sáng nếu không hạ nhiệt, người lại mời cũng không muộn, bất quá chỉ vài giờ thôi mà.”

Nghe ta nói vậy, Lâm Nam miễn cưỡng đáp ứng.

Uống xong viên thuốc hạ sốt Lâm Nam lấy từ trong hộp cứu thương, ta mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Trong mơ màng cảm thấy trên trán một mảng lạnh mát, thật thoải mái! Sau mới biết rằng Lâm Nam một đêm không ngủ giúp ta chườm khăn.

Buổi sáng, nhiệt độ trong người đã muốn hạ bớt. Lâm Nam mệt mỏi ghé vào đầu giường ngủ, dưới đất là một chậu nước lạnh.

Hốc mắt hấn thâm quầng, thỉnh thoảng lông mi khẽ run run vài cái, gương mặt tái nhợt mệt mỏi.

Thấy hấn như thế, ta có chút đau lòng! Tình cảm trước kia xuất phát từ đáy lòng, cho dù hấn thay đổi như thế nào cũng từng là người yêu của ta!

Hiện tại hận không thể, yêu cũng không thể! Tình cảnh khó xử khiến ta cơ hồ sụp đổ!

Hoàn đệ thất thập thất chương.

❖ • , ๓๐ , ❖ ❖ • , ๓๐๓ , ❖ ❖ • , ๓๐๓ , • • , ๓๐ , ❖ ❖ • , ๓๐๓ , ❖ ❖ • , ๓๐๓ , • ❖

78. Chương 78

Vốn định gọi hấn lên ngủ, nhưng vừa cử động, dây xích ở chân khiến âm thanh vừa bật ra lại nghẹn ngào nuốt vào.

Trong lòng thở dài, đắp cho hấn chiếc chăn mỏng.

A Nam, người khiến ta hiểu rất nhiều chuyện! Tuy rằng tâm ta tràn ngập mâu thuẫn.....

Trên người người như được bao bọc bởi lớp kén chắc chắn, không muốn an ổn nằm lại bên trong nhưng cũng không thể ra được! A Nam, chẳng lẽ người không thể vì ta mà bỏ qua những ý niệm trong đầu người sao? Ta nhẫn nại trước sự thay đổi của người, người cũng nên chịu đựng thói quen của ta chứ. Lẽ nào không thể không chạm vào nơi đó sao?

Không phải không biết rằng chuyện tình cảm nếu càng so đo, mất mát sẽ càng nhiều. Nhưng ta đã rất kiên nhẫn rồi. Bình thường ở trên giường ta cũng cam tâm để người ôm, chưa bao giờ có một câu oán hận. Ta biết phía sau nụ cười của người vẫn là nam tính tôn nghiêm giữ vững, bởi vì người chỉ thích gọi thân mật ta là ‘lão bà’.....

A Nam, người không phải đã quên ta cũng một nam nhân chứ? Mặc dù thân thể ta có như vậy, từ nhỏ đến lớn ta cũng có thân phận của một nam sinh trưởng thành bình thường! Bởi vì có người suốt thời gian dài làm bạn, ta mới bỏ qua, dù trong lòng rất khó chịu, ta vẫn luôn cố gắng quên đi dấu ấn của Lâm Hạo đã từng tồn đọng trên cơ thể ta!

Người nhiều năm qua khiến ta yêu người, chẳng lẽ hiện tại lại muốn ta hận người sao? Cũng vì người nghĩ, chỉ cần yêu thương, làm cái gì cũng không sao cả! Có lẽ người thật sự tốt với ta, hy vọng những ngày chúng ta được hạnh phúc, cũng một lòng muốn một hải tử để chứng minh tình yêu của chúng ta, nhưng là, trong lòng người không xem ta giống như người yêu, mà địa vị giống như một ‘thê tử’!

Nếu như cơ thể ta bình thường, hoặc giả lúc ấy ta tiến hành phẫu thuật, chúng ta có thể sẽ không phải phiền não như giờ hay không..... Quên đi. [Nếu như] – hai chữ này chỉ là suy nghĩ viễn vông mà thôi. Nghĩ càng nhiều, trong lòng lại càng không cam lòng!

“Ân.....” Lâm Nam khẽ rên rỉ.

Đang hoảng hốt, hần tỉnh dậy, thấy ta đang ngồi, hần lập tức chồm đến sờ lên trán ta, “Tốt lắm, đã hạ sốt rồi! Ta đã căn dặn làm cho người bát cháo, hần là mang đến mau thôi!”

Ta gật đầu.

Lâm Nam lúc này mới chú ý tới tấm chăn rơi xuống mặt đất khi hần đứng dậy, nhìn chăm chăm vào đấy, sau đó mỉm cười: “Cám ơn A Hòa!”

Trên sàn luôn được lau sạch sẽ, Lâm Nam nhặt tấm chăn mỏng lên giữ giữ vài cái rồi để lại lên giường.

Loại bệnh nhẹ thông thường này rất mau khỏi, đến chiều ta đã thần thanh khí爽 khôi phục như cũ, mà thái độ Lâm Nam đối với ta cũng ôn hòa hơn rất nhiều, không biết là bởi vì ta vừa sinh bệnh, hay là vì ta đã đáp chần cho hần, cũng có thể là bởi vì khóa trụ ta lại nên cảm thấy áy náy chăng?

Giả thuyết cuối cùng không có khả năng. Lâm Nam luôn dám làm dám chịu, chuyện hần làm hần đều cho là hợp lý, làm sao có thể áy náy được!

Hoàn đệ thất thập bát chương.

❖ •, ๕๐๐ • ❖ •, ๕๐๐ • ❖ •, ๕๐๐ • ❖ •, ๕๐๐ • ❖ •, ๕๐๐ • ❖ •, ๕๐๐ • ❖

79. Chương 79

Tối.....

“Lại đây, để ta xem người khỏe chưa?” Lâm Nam cúi người.

” Buổi sáng không phải đã khỏe lắm rồi sao!” Ta nói.

Lâm Nam không để ý tránh né của ta, đặt đầu lên trán ta “Ân, quả thật không còn nóng nữa!”

“Ta muốn ôm người!” Lâm Nam cởi quần áo leo lên giường!

“..... Ta nói không được, người sẽ đồng ý sao?”

Lâm Nam cười nói: “Không đồng ý!” Sau đó thuần thục cởi từng mảnh quần áo của ta, trối trụi tay ta, khiêu khích dục vọng của ta. Thân thể đã bắt đầu có cảm giác, đầu óc cũng rất nhanh trở nên thanh tỉnh.

Cuộc sống êm dịu đúng như nguyện vọng của Lâm Nam, tưởng rằng có thể vứt bỏ mọi xiềng xích, nhưng Lâm Nam cũng bất vi sở động, kiên trì như vậy mới bằng lòng an tâm!

Đang chăm chú nhìn, Lâm Nam xoay người một cái. Hai mắt chúng ta nhất thời gặp nhau, Lâm Nam bất ngờ hỏi: “Còn chưa ngủ?”

“Ngủ không được!” Ta rũ mi mắt nói.

Lâm Nam hỏi: “Người lo lắng cho ta sao?”

Suy nghĩ một lúc, trong lòng quả thật có điểm lo lắng. Lo lắng cho hắn và cũng lo Lâm Hạo có thể làm ra việc gì kỳ quái với ta hay không, cho nên ta gật đầu nói: “Có chút.....”

Lâm Nam từ trong chăn vươn tay, vuốt tóc ta dịu dàng rồi tha thiết nói: “Không sao đâu! Không cần lo lắng việc gì cả. Ta biết ta gần đây rất quái lạ, bởi vì thật sự bận quá!”

“Ta biết!” Lâm Nam nếu không muốn nói ra, ta không cần phải hỏi. Đã giúp không được gì thì ta cũng không cần ép buộc hắn nói ra!

Trong bóng tối mắt Lâm Nam sáng lên. Ta giữ chặt áo nói: “Tranh thủ ngủ đi!”

Tuy rằng Lâm Nam gần đây không tiếp xúc với ta nhưng vẫn cần phải chú ý cẩn thận.

Nghĩ như vậy, ta sau đó định cử động thân thể, nhưng vừa di chuyển một chút, liền phát hiện tóc vẫn bị Lâm Nam nắm trong tay thưởng thức, đành phải đem hạ thân dựa vào phía sau.

Gương mặt Lâm Nam phóng đại trước mắt, sau đó hôn lên môi ta! Đầu lưỡi xâm nhập khoang miệng thành thạo càn quấy, khi đó Lâm Nam tràn ngập dự vọng khiêu khích, ta thụ động bị lời lẽ hắn dẫn dắt, hô hấp dồn dập!

Trong lòng thầm kêu không tốt, thở hổn hển đẩy ra hắn, “Đã khuya lắm rồi, vẫn nên nghỉ ngơi đi! Ngày mai người còn phải làm việc!”

“Không sao cả, ta rất muốn. Chúng ta nhiều ngày qua không có làm rồi!”

Nói xong Lâm Nam liền nhấc chân lên người ta, tay cũng bắt đầu vội vàng cởi quần áo của ta!

“Không cần! Không cần!” Ta kêu lên, cùng Lâm Nam tranh đoạt những mảnh vải mỗi lúc một ít.

Nhưng rất nhanh y phục không thể che được cơ thể, ta chỉ có thể níu kéo một chút vải còn lại trên người, có còn hơn không. Dự vọng Lâm Nam từ bán nhuỷ bán cương trở nên hùng vĩ phi phàm..

Ta nhìn Lâm Nam xốc vạt áo lên, dự vọng bị quần lót bó sát người khiến hắn chật vật kìm nén. Lâm Nam rên rỉ đem quần lót cởi ra.

Kế tiếp, Lâm Nam dễ dàng chế trụ động tác của ta, dự vọng trực tiếp để ở hạ thể.

Hoàn đệ bát thập chương.

❖ • , 3. , • ❖ • , 3.3. , • ❖ • , 3.3. , • • , 3. , • ❖ • , 3.3. , • ❖ • , 3.3. , • ❖

81. Chương 81

Ta đối với chuyện sẽ phát sinh kế tiếp vừa khuất nhục vừa sợ hãi. Nơi đó là nơi khiến ta thực sự cảm hận sự tồn tại của nó. Nhưng Lâm Nam lại rất thích, hắn cố nén hạ thể cứng rắn đang khó chịu mà nhẹ nhàng dùng một ngón tay trườ sấp, sau đó ngại nó không đủ ướt cư nhiên lấy đầu lưỡi liếm lên.

“A a..... A..... Dừng tay..... Bắn.....” Ta đỏ bừng mặt.

Lâm Nam ngẩng đầu nói: “Sao có thể? Rất sạch, hay là người cũng muốn bị liếm ở hậu diện?” Nói xong tiếp tục đem đầu lưỡi đi vào dò xét.

Ta bịt chặt lỗ tai, không muốn nghe âm thanh *** mỹ đang ngân nga rõ ràng trong không gian ban đêm vô cùng yên tĩnh.

Điện thoại vang lên, ta cũng không quản nó. Trên lầu chỉ là máy con, dưới lầu sẽ có người hầu tiếp điện thoại.

Quả nhiên âm thanh nhanh chóng dừng lại.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, ta nói: “Vào đi!”

“Ngài có điện thoại. Ngài có thể tiếp không?”

Ta đáp: “Được!”

Không phải Lâm Nam. Nếu là điện thoại của Lâm Nam, người hầu sẽ trực tiếp nói cho ta biết. Nếu là người ngoài, không phải tìm Lâm Nam mà là tìm ta? Việc này thật sự đáng ngạc nhiên. Ta nghi hoặc cầm lấy ống nghe.

“A lô, xin hỏi ngài tìm ai?” Ta thử hỏi.

Bên kia đầu tiên là yên tĩnh, khi ta chuẩn bị cúp máy, truyền đến một tiếng cười khê, là tiếng cười trầm thấp quyến rũ. Tay ta run lên. Không phải là Lâm Hạo chứ.....

“..... Là..... Lâm Hạo?” Ta khê nuốt nước bọt, khấn trương hỏi.

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng cười to hơn: “Không sai, không quên ta a!”

“Tạm biệt!” Ta vội vàng dập điện thoại. Nhìn điện thoại, không biết nó còn vang lên nữa hay không.

May mắn Lâm Hạo không gọi lại, nhưng ta vẫn lo sợ vô cùng.

Hoàn đệ bát thập nhị chương.

❖ • , 3.7 , • ❖ • , 3.3, • ❖ • , 3.3, • • , 3.7 , • ❖ • , 3.3, • ❖ • , 3.3, • ❖

83. Chương 83

Đoán xem vì sao Lâm Hạo lại gọi đến, y muốn làm gì..... Ta cứ nhiên cúp máy y như thế, liệu có xảy ra chuyện gì không?.... Vô tức muốn loại bỏ đi mọi ý nghĩ đáng sợ đang đua nhau tràn tới...Không đâu.... Ta đã rời khỏi ***g sắt của y, giờ đang chung sống hạnh phúc với Lâm Nam.....tuyệt đối ko thể...

Tầm mắt chuyển qua chân, lại không khỏi chua xót.....

Khi Lâm Nam tiêu đầu lạn ngạch[50], Lâm Hạo gọi điện tới đây, chỉ có thể là để khiến ta nhớ đến tất cả mọi chuyện.

Giữa trưa Lâm Nam trở về, ta biết hạ nhân sẽ báo cáo với hắn chuyện có ta có điện thoại nên dứt khoát nói trước với hắn.

Lâm Nam cau mày, tay nắm chặt đôi đũa, trên trán gân xanh đều hiện ra.

“..... Ta liền lập tức cúp điện thoại.....”

Nghe ta nói như vậy, vẻ mặt của Lâm Nam cũng không thể giãn ra một ít mà vẫn cứ cứng đờ, ăn cơm xong lại đến công ty.

Ta lo lắng cơ thể hắn xảy ra vấn đề, có điều gì đó không ổn, nhưng nói đi cũng phải nói lại, bản thân mình còn lo xong chưa, làm sao còn đủ sức lo cho hắn! Lâm Hạo không đến quấy rầy, Lâm Nam thế nào cũng sẽ không nói với ta.

Liên tiếp hơn mười ngày, Lâm Nam không ngừng làm việc, gần như không nghỉ ngơi. Cho dù về nhà cũng là tay ôm máy tính.

Ta cuối cùng nói: “A Nam, người nghỉ ngơi chút đi. Nếu cứ như vậy, cơ thể người sẽ không chịu nổi nữa. Hơn nữa, công việc chỉ là thứ yếu, trước kia chúng ta như vậy cũng ổn mà. Bằng không, người không cần đầu với Lâm Hạo, hắn dù sao cũng là ca ca người. Chúng ta hãy đến một thành phố nhỏ hưởng cuộc sống bình yên đi.....”

Còn chưa dứt lời, Lâm Nam đã phẫn nộ nói: “Người làm sao biết? Có phải ca ca đã nói gì với người hay không? Người còn nói dối là đã lập tức cúp máy!”

“Không có, đó là ta đoán! Mọi chuyện không phải đã rõ ràng rồi sao!” Ta nói.

Ta tưởng rằng nói như vậy Lâm Nam sẽ bình tĩnh trở lại, ai ngờ hắn càng tức giận hơn: “Người bảo ta dừng tay, người muốn giúp ca ca như vậy sao? Người không phải thấy ta như vậy nên hối hận vì đã đi với ta đấy chứ!”

Biết Lâm Nam chỉ là mất đi khống chế, lời nói của hắn ta không nên để trong lòng, nhưng ta kiềm chế không được đánh hắn một bạt tai: “A Nam, người nói như vậy không chỉ vũ nhục ta, vũ nhục tình cảm của chúng ta, mà còn vũ nhục chính người!”

Lâm Nam đang giống như con thú cô độc lập tức trở nên ôn thuận: “Ta... ta không có ý đó. Chỉ là ca ca dồn ép quá nhanh, kế hoạch ban đầu trở nên rối loạn, may mắn ta còn có tài sản phụ thân để lại. Hiện tại là thời khắc mấu chốt, ta lại nghe người nói ca ca gọi điện tới, trong lòng liền.....”

“Ta biết! Nhưng người cứ như vậy, cơ thể làm sao chịu được! Chúng ta giống như trước sống cuộc sống bình thần được không? Số tiền người hiện tại có cũng đủ để chúng ta có cuộc sống yên ổn ở thành phố này rồi. Muốn nhiều tiền như vậy có để làm gì chứ.....”

Ta vội vàng nói. Nếu thoát khỏi cuộc sống này, có phải tất cả sẽ trở lại như xưa hay không!

Lâm Nam cắt ngang lời nói của ta: “Người không cần nói nhiều, ta sẽ không thua ca ca!” Gạt cánh tay của ta đang nắm lấy hắn, Lâm Nam đi thẳng vào thư phòng rồi đóng cửa lại.

Nhìn bóng dáng hắn càng lúc càng xa, ta biết hắn sẽ không theo ta rời khỏi nơi này.

Bị hắn hất tay ra, cảm giác thật khó chịu.....

Hoàn đệ bát thập tam chương.

☞ • , ☞ • , ☞ • , ☞ • , ☞ • , ☞ • , ☞ • , ☞ •

84. Chương 84

Không có tâm trạng quan ta nữa, trưa Lâm Nam không hề về, buổi tối thảnh thơi cũng sẽ ở lại văn phòng!

Không có chìa khóa ta làm sao có thể rời đi, Lâm Nam dường như rất yên tâm.

Cả ngày ở phòng đọc sách, xem TV, đơn điệu và nhàm chán quá Nếu sau này vẫn phải như vậy, còn không bằng đã chết! Lâm Nam không phải sẽ giam ta cả đời chứ.....

Nhưng ý tưởng này rất nhanh đã bị phá bỏ.

Bình thường thời gian ăn cơm trưa cơ bản đều cố định, nhưng lần này đã quá nửa giờ rồi mà vẫn không có người hầu đi lên. Ta nghi hoặc cầm lấy điện thoại gọi nội tuyến, nhưng vẫn không có phản hồi.

Cũng không quá đối, ta không tiếp tục gọi nữa. Có lẽ là có việc nên chậm trễ.

Nhưng chính lúc đó, một người đáng lẽ không nên xuất hiện lại tiến đến. Mắt ta cơ hồ như muốn rớt ra “Lâm... Lâm Hạo!”

Y xuất hiện quang minh chính đại như thế, khiến ta hoài nghi y không phải được Lâm Nam mời đến chứ, đương nhiên ta biết Lâm Nam tuyệt đối sẽ không mời Lâm Hạo đến nơi này. Ta hoảng sợ trốn ra phía sau. Nhưng xiềng xích hạn chế hành động của ta, ta chỉ có thể thối lui đến góc tường!

“Đã lâu không gặp!” Từ lần trước ta biết Lâm Hạo đã khôi phục phong độ trước kia, hoàn toàn nhìn không ra bệnh trạng. Lần này quan sát từ khoảng cách gần, quả nhiên so với lúc bị bệnh tựa như hai người, so với mười mấy năm trước dường như không hề thay đổi.

“Người vào bằng cách nào!” Ta chỉ vào y run run hỏi.

” Cứ như thế mà vào!” Lâm Hạo nhún mày, chậm rãi hướng ta đi tới.

Lưng ta áp sát vào tường, “Không có khả năng! Không được A Nam đồng ý, không ai có thể tiến vào!”

Lâm Hạo ‘xì’ một tiếng bật cười: “Nói thật a, hạ nhân các ngươi bị ta mua chuộc, cho nên ta mới vào được!”

Nhìn Lâm Hạo nâng cánh tay lên, ta theo phản xạ ôm đầu, nhưng động tác liền dừng lại. Lâm Hạo mím chặt môi: “Ngươi nghĩ ta muốn đánh ngươi?” Trong giọng nói tràn ngập sự tức giận.

Ta cắn răng. Bị Lâm Hạo đánh không biết bao nhiêu lần, thân thể không khỏi liền phản xạ theo vô thức.

Lâm Hạo hừ cười một tiếng, cúi xuống, cầm lên sợi dây xích nhỏ dài. Ta đột nhiên nín thở. Trên người ta có dây xích, Lâm Hạo sẽ làm gì với ta. Mất cả chân trần bị Lâm Hạo cầm lấy, tình thế vượt.....

Trong lòng ta bỗng nhiên khẩn trương: Y sờ chân ta làm gì, chẳng lẽ y muốn chém..... Chỉ cần cầm máu một thời gian nhất định sẽ không gây chết người được! Dâng lên ý niệm này trong đầu, mười ngón tay ta đặt trên tường trắng bạch. Lời nói của Lâm Hạo, cũng không phải không có khả năng

Khi ta đang nhìn y, Lâm Hạo cũng ngẩng đầu nhìn ta. Có lẽ vì sắc mặt quá kém ta, trong mắt Lâm Hạo tràn đầy trêu tức!

Hoàn đệ bát thập tứ chương.

❖ •, 3, •❖ •, 3, •❖ •, 3, • •, 3, •❖ •, 3, •❖ •, 3, •❖

85. Chương 85

“Để khỏi hao tâm tổn trí phí phạm thời gian... chặt bỏ nó được không?” Lâm Hạo nói.

Ta nhất thời huyết khí dâng lên, quả nhiên.....

Lâm Hạo đi ra ngoài, ta trượt xuống mặt đất. Thật sự sẽ mất đi một chân sao? Lâm Nam ngươi hại chết ta!

Không cho phép ta nghĩ nhiều, Lâm Hạo đã trở lại, cầm trong tay một chiếc dao phay. Hai hàm răng bắt đầu đánh vào nhau, hai chân rút lại về phía sau. Lâm Hạo nắm chân ta kéo thẳng ra, nói: “Ngươi nên nhắm mắt lại. Ta e là ngươi chịu không nổi!”

Ta đương nhiên không có dũng khí nhìn cảnh huyết nhục mơ hồ, vì thế ta nhắm chặt mắt lại, mồ hôi lạnh đầm đìa, mí mắt không ngừng co rút.

Chờ đợi đau đớn tiến đến nháy mắt.....

Chỉ nghe ‘két’ một tiếng, Lâm Hạo nói: “Tốt lắm, mở mắt ra!”

Không có đau đớn, ngược lại sức nặng của sợi xích nhỏ trên chân không còn nữa. Lâm Hạo cầm trong tay chìa khóa, hướng trước mặt ta khua khua. Chân ta vẫn được giữ lại.

“Ngươi tưởng thật sao? Ta làm sao có thể chặt chân ngươi được. Vừa rồi nhìn ngươi trông rất thú vị nên mới đi xuống lấy dao dọa ngươi. Quả nhiên, biểu tình của ngươi càng thú vị!” Lâm Hạo mang theo tiểu ý ném con dao sang một bên.

“Ngươi...cái chìa khóa đó làm thế nào ngươi có dc?” Ta tò mò nhìn chìa khóa trong tay y, hình dáng so với của Lâm Nam không giống nhau.

Lâm Hạo tựa hồ rất hưởng thụ biểu tình của ta vừa rồi, cười nói: “Quả thật khiến ta mất không ít công phu mới giống được, bằng không ta đã sớm.....” Lâm Hạo đột nhiên thu nhỏ miệng lại, dừng lại một lúc rồi nói: ” Đòi thôi!”

Ta giãy dụa nói: “Không cần!”

“Không cần?” Lâm Hạo nói: “Tại sao? Ngươi muốn cả đời bị nhốt tại nơi này hay sao?”

Ta đương nhiên không muốn, nhưng đi với Lâm Hạo thì ta càng không nguyện ý

Bắt quá khi nàng rời đi vẫn đặt ly rượu lên trên bàn.

Lâm Hạo mở nắp rượu, rót nửa ly rồi nhấp một ngụm, “Muốn uống không?”

Ta lắc đầu tỏ vẻ không cần.

Lâm Hạo không miễn cưỡng, bản thân nhàn nhã uống. Chờ lúc ly rượu cạn, liền tiến vào phòng nhỏ được ngăn cách. Cho đến khi bên trong truyền ra tiếng nước, ta mới biết nơi đó là phòng tắm!

Nơi này quá xa hoa a! Ta bĩu môi.

Không đến mười phút sau, Lâm Hạo đi ra, mặc áo tắm, “Người muốn tắm rửa không?”

“Không cần!” Ta lập tức nói.

Đợi đã..... Vừa rồi vẫn cảm thấy tại sao thoát nhìn rất kỳ quái, rốt cuộc cũng hiểu, Lâm Hạo không phải mặc quần áo, mà là khoác áo tắm.

“Nếu người không tắm, chúng ta vào phòng nghỉ ngơi một chút. Phải rất lâu nữa mới xuống phi cơ!” Lâm Hạo tới gần ta nói.

Hoàn đệ bát thập lục chương.

❖ • , 3. , • ❖ • , 3.3. , • ❖ • , 3.3. , • • , 3. , • ❖ • , 3.3. , • ❖ • , 3.3. , • ❖

87. Chương 87

“Ta... ta tắm!” Mắt thấy Lâm Hạo định nắm lấy ta, ta hoảng loạn nói.

Sau đó ta lập tức trốn vào bên trong!!

[Cốc..Cốc..]

A! Vừa đóng cửa lại liền đã truyền đến tiếng gõ!

“Quần áo đều chưa lấy, người muốn trần truồng đi ra sao?” Lâm Hạo nói.

Ta mở cửa ra một khe nhỏ, Lâm Hạo đưa bộ áo ngủ màu trắng, vẫn còn mới tinh, ngay cả nhãn hiệu cũng chưa gỡ. Nhận lấy quần áo, ta lập tức khóa cửa lại.

Lấy có tắm rửa cũng không trì hoãn được bao lâu. Tùy tiện xối nước vào người, ta dựa vào bồn rửa mặt nghỉ cách, răng cắn chặt ngón tay đến đau nhức!

“Vẫn chưa xong sao? Nhanh lên!” Tiếng Lâm Hạo từ bên ngoài truyền vào.

Hàm hồ đáp một tiếng, ta chậm chạp bước ra ngoài. Lâm Hạo cứ nhiên đứng ở cửa. Trong ngực đột nhiên căng thẳng, tay ta đã bị y nắm lấy! Lâm Hạo bước đi, ta bị y kéo ở phía sau.

Giường chỉ có một, ta nhìn Lâm Hạo, “Người... người nằm nghỉ là được rồi...ta không mệt.....”

Lâm Hạo hướng ta cười, khẽ đẩy ta ngã lên giường lớn, “Không mệt thì tốt rồi, chúng ta có thể làm việc khác!”

Ta lập tức đứng dậy, phòng bị nhìn y. Nơi này là trên phi cơ!

Lâm Hạo nheo mắt lại, tức giận nhào tới đè ta xuống giường, khuỷu tay để trên ngực ta khiến ta không thể nào ngồi dậy được.

Thật khó chịu, tay Lâm Hạo đè lên bụng ta. Thật sự muốn nôn!

Cảm giác ghê tởm từng đợt đánh úp, rốt cuộc không khắc chế được, nghiêng thân thể nôn ra. Lâm Hạo lập tức buông ra ta hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ghê tởm! Người tránh xa ta ra!”

Cũng may không nôn ra cái gì, chỉ là một ít dịch dạ dày, bắt quá trong phòng điều hòa đóng kín này, vẫn là bốc mùi khó ngửi, ga giường này cũng không thể dùng được nữa.

Nôn hết, ta ổn hơn rất nhiều. Lâm Hạo âm nghiêm mặt nói: “Ghê tởm? Người cùng Lâm Nam trên giường cũng nói ghê tởm sao? Hiện tại giả bộ rụt rè gì hả!”

Không hiểu tại sao lại nhắc đến Lâm Nam, “Không liên quan đến người!”

“Người!” Lâm Hạo tát thẳng vào mặt ta.

Đánh rất mạnh, nửa mặt ta trở nên tê rần. Trong lòng cười lạnh, đây mới chính là Lâm Hạo!

“Người cho là giả vờ nôn là có thể xong việc?” Lâm Hạo nói xong kéo tấm ga giường đã bẩn ra ném xuống đất, chỉ để lại phần còn sạch trên giường!

Bị Lâm Hạo xoay người áp trụ, ngực ép sát giường, cảm giác ghê tởm vừa biến mất lại xuất hiện!

Hoàn đệ bát thập thất chương.

❖ •, ❷, ❖ ❖ •, ❷, ❷, ❖ ❖ •, ❷, ❷, ❖ ❖ •, ❷, ❷, ❖ ❖ •, ❷, ❷

88. Chương 88

Lâm Hạo bắt đầu cởi quần áo ta. Khi tay y sờ lên da ta.....

“Oe.....” Uế vật từ trong miệng bất chợt phun ra.

Lần này so với vừa rồi nghiêm trọng hơn, âm thanh nôn khan liên tục cuối cùng cũng khiến tay Lâm Hạo dừng lại. Nếu ta một bên nôn mửa mà y còn có thể hăng say làm tình thì ta cũng không thể nói gì hơn.....

Ngay cả gói cũng bị ô uế.

Lâm Hạo kéo ta nằm úp xuống giường, vuốt lưng ta, tin ta không phải giả vờ.

“Lạnh sao, hay là ăn phải cái gì?” Lâm Hạo hỏi.

Một giờ trước chúng ta mới dùng bữa tối thịnh soạn, nhưng trên phi cơ đồ ăn đồ uống đều được yêu cầu nghiêm khắc, khả năng do thức ăn là rất thấp!

“Chẳng lẽ người say máy bay?” Lâm Hạo nói.

Đương nhiên không phải, là bị người ngồi lên! Ta trong lòng thầm nghĩ, trên mặt vẫn cứ gật gật đầu, lý do say máy bay này so với cái kia vẫn an toàn hơn.

“Ta đi lấy thuốc chống say cho người!” Lâm Hạo nói.

Uống thuốc xong, ta nửa thật nửa giả thỉnh thoảng nôn khan. Không phải say máy bay, nhưng trong dạ dày vẫn không thoải mái lắm, thuốc sẽ chẳng có tác dụng.

Bất quá, dù sao so với ở trên giường với Lâm Hạo, may mà cảm thấy khó chịu, bằng không rất khó giấu diếm được một Lâm Hạo khôn khéo như vậy.

Khi nhân viên thừa vụ dọn dẹp căn phòng do ta làm bẩn, bản thân ta bị Lâm Hạo mang ra ngoài xem TV.

Chương trình không thú vị gì cả. Lâm Hạo đối với tiếp viên hàng không đang giới thiệu phim cũng chẳng có hứng trí, chờ phòng dọn dẹp xong liền nói: “Tốt lắm, đi vào ngủ đi!” hướng ta vươn tay, muốn đỡ ta vào.

“Có lẽ không cần đâu, ta sợ nôn ra!” Ta nói.

“Đang ngủ sẽ không nôn đâu!” Lâm Hạo thái độ cường ngạnh.

Trong phòng sáng bừng lên, mùi vị khác thường cũng không có, tất cả được thay thế bằng hương thơm bách hợp tươi mát. Nhờ say máy bay, Lâm Hạo không tiếp tục hành động, chỉ an phận nằm ngủ bên cạnh ta.

Nhìn Lâm Hạo nhắm mắt, bình yên đi vào giấc ngủ, ta cũng chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Và đến khi ta mở mắt thì phát hiện mình đã không còn ở trên trời, mà là đang ngủ trên đùi Lâm Hạo, và đang trong một chiếc xe hơi chuyển động rất êm. Ta muốn đứng dậy, nhưng bị tay Lâm Hạo đặt trên vai đè lại.

“Ngủ ngon không!” Lâm Hạo búng vào trán ta một cái: “Đến rồi!”

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, bên ngoài phong cảnh quen thuộc dần dần vút qua..... Ta cứ nhiên ngủ cho đến tận bây giờ!

Lâm Lan nghiêng người nằm trên sofa đọc sách, thấy Lâm Hạo áp ta tiến vào cũng không bất ngờ, lười nhác nói: “Trở lại rồi à!”

Lâm Hạo cũng không để ý đến nó, cầm lấy điện thoại nhanh chóng bấm vài phím số: “Mang chút thức ăn đến!”

Lâm Lan nhún nhún vai, lầu bầu: “Chẳng hiểu nổi.....”

Hoàn đệ bát thập bát chương.

☐ • , ☐ • , ☐ • , ☐ • , ☐ • , ☐ • , ☐ • , ☐ • , ☐ • , ☐ •

89. Chương 89

Ta đứng một bên, nhìn Lâm Lan loạng choạng ngồi dậy.

“Cứ nhiên thật sự mang thứ này về.....” Âm thanh nói thầm rất nhỏ, nhưng ánh mắt miệt thị đâm vào người ta. Lâm Lan rõ ràng không thèm che dấu sự coi thường! Vì lảng tránh ánh mắt khinh miệt của nó, ta cúi mặt nhìn xuống đất.

“Lâm Lan!” Lâm Hạo liếc mắt cảnh cáo.

“Có gì nghiêm trọng đâu, ta chẳng thèm quan!” Lâm Lan tức giận nói.

Lâm Hạo quay đầu nói với ta: “Người đứng ngây ra đó làm gì? Lại đây!”

Ngồi xuống vị trí cách xa họ nhất, Lâm Hạo đứng lên vừa đi vừa nói: “A Lan, ta muốn nghỉ ngơi. Một lát nữa cơm sẽ mang đến, người coi hẩn ăn một chút! Hẩn ở trên máy bay nôn đến rồi tỉnh rồi mù rồi.” Câu cuối cùng cơ bản là từ trên cầu thang nói xuống.

Nơi này chỉ còn lại ta và Lâm Lan!

“Đừng suy nghĩ linh tinh cho một óc. Bên ngoài có khóa điện tử, lại có chó săn trông coi, ngay cả tường cũng bị ông ta làm cao thêm mấy thước!” Lâm Lan từ tốn nói.

Lâm Lan hẩn là rất chán ghét ta xuất hiện ở nơi này, cho nên ta thử hỏi: “Người chắc chắn không hề muốn ta ở lại phải không?”

“Thế thì sao nào? Ta đối với lão yêu tinh [52] như người thật sự không có hứng thú! Không thể hiểu tại sao bọn hẩn lại có sở thích kỳ quái như vậy. Hơn mười năm trước thì còn có thể lý giải được!” Thanh âm Lâm Lan lộ ra chút lãnh đạm cùng một chút không cam tâm. Chỉ mấy tháng không gặp, nó tựa hồ càng ngày càng chín chắn.

Ta vội nói nhanh: “Kỳ thật ta cũng không muốn quấy nhiễu các người. Người có thể hay không.....” thả ta đi.

“Miễn bàn! Không có chuyện đó đâu!” Lâm Lan hung tợn nói: “Lần trước dùng người trao đổi, kết quả bị tên kia lừa giỡn. Lão ba vừa xuất viện thấy người không có ở đây liền giận dữ đến phát gần như phát điên, thiếu chút nữa đem ta sung quân ở biên cương! Ước chừng một tháng không thèm để ý đến ta, đến tận khi tra ra dấu vết của người mới dụ xuống..... Người muốn hại chết ta à!”

“.....” Ta trên mặt một trận nóng ran.

Ta từ trên ghế ngã ngồi xuống nửa ho khan nửa nôn mửa, mặt nghẹn đến đỏ bừng, một hồi lâu mới nhìn rõ được thứ trước mắt.

Lâm Hạo đầu tóc hỗn độn, mặt cũng vì kích động mà đỏ lên.

Vừa rồi, thiếu chút nữa ta đã chết trong tay Lâm Hạo.....

Lâm Hạo nhìn bàn tay y thu lại, sau đó đưa chúng ra sau lưng, tại nơi ta không thể nhìn thấy, bàn tay ấy khẽ run run, “Người còn chọc giận ta, chính là tự tìm đường chết!”

Hoàn đệ cửu thập chương.

☞ •, ๓๐, • ☞ •, ๓๐๓, • ☞ •, ๓๐๓, • •, ๓๐, • ☞ •, ๓๐๓, • ☞ •, ๓๐๓, • ☞

91. Chương 91

Trong lòng ta cười khổ. Ở trong tay người so với cái chết có khác biệt gì chứ? Cái xác không hồn so với thi thể có tốt hơn được bao nhiêu đâu?!

Giữa chúng ta căng thẳng không được bao lâu, nửa giờ sau, một nam nhân mang theo y được đến.

Lâm Hạo hướng hắc gật đầu, chỉ vào ta nói: “Hảo hảo kiểm tra hắc!”

Nằm ổn định trên giường, người nọ hỏi ta một ít tình hình. Sau khi nhẹ nhàng ấn ấn mấy chỗ trên người ta rồi nói với Lâm Hạo đang đứng một bên: “Căn cứ vào lời hắc nói thì khả năng là bệnh bao tử không cao lắm, còn xác xuất bị tổn thương là rất nhỏ. Ngày mai đến ta kiểm tra một chút là có thể loại trừ. Căn cứ ca bệnh của hắc trước kia cùng triệu chứng bây giờ..... Xem ra cùng với thể chất đặc thù, khả năng mang thai tính ra là lớn nhất!” Thoáng kinh ngạc trong tích tắc, bác sĩ kia nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

Ca bệnh trước kia?! Ta trùng mắt với hắc, Lâm Hạo cho hắc biết ca bệnh của ta, như vậy hắc cũng biết ta... biết ta..... Mối dưới truyền đến vị máu. Trong vô thức, ta cắn nát lớp da mỏng.

Người nọ cảm nhận được ánh mắt của ta, nói với ta: “Ngài không cần lo lắng, ta là bác sĩ riêng của Lâm tiên sinh, sẽ không nói với người thứ hai. Lâm tiên sinh nói cho ta biết cũng là để về sau thuận tiện khám bệnh.”

Lâm Hạo nâng tay chặn lời hắc, nói: “Ta muốn biết rốt cuộc có phải hay không!”

“Trong điện thoại, ngài không nói rõ triệu chứng của hắc, cho nên ta cơ bản chỉ mang theo thuốc, không chuẩn bị giấy thử hay thứ gì khác. Muốn an toàn, ngày mai đi kiểm tra là có thể biết!”

Tuy rằng biết chắc sẽ không có đáp án thứ hai, bác sĩ kia vẫn không cho câu trả lời thuyết phục lập tức. Cho dù là phụ nữ, sau khi có kết quả kiểm tra cũng không thể khẳng định 100%, huống chi bên cạnh lại là loại ‘nam nhân’ đặc biệt.

“Người hôm nay nghỉ ngơi ở phòng khách. Sáng mai đưa hắc đi kiểm tra!” Lâm Hạo quyết đoán nói.

Bác sĩ kia ngơ ngác một lúc, sau đó lập tức gật đầu: “Được!”

Ta đứng lên muốn xuống giường, Lâm Hạo nói: “Đứng lên làm gì? Mấy ngày nay ta chưa hề ôm người, chắc hắc người cũng rất cơ khát rồi a!” Nói xong liền đặt móng ngồi lên đùi ta.

Trọng lượng của Lâm Hạo không hề nhẹ. Ta chợt bị sức nặng y áp lên, trên đùi một trận đau nhức. May mắn là chân vốn đặt trên giường, bằng không nhất định sẽ bị gãy.

Trong bụng có khả năng có hài tử, một khi ý thức được điều này, lập tức sẽ không vì lí do gì mà vẫn chú ý đến nó..... Giờ phút này trên đùi đau nhức, khiến ta vô thức sờ lên bụng.....

Lâm Hạo để ý động tác này của ta, ánh mắt lạnh lẽo: “Sao vậy? Đau bụng? Ta xoa cho người!”

Ta lắc đầu liên tục. Lâm Hạo sao có thể hảo tâm xoa bụng cho ta, đặt biệt trong thời điểm y phần nộ như vậy.

Hai cổ tay bị Lâm Hạo túm lấy trói buộc ở trên đầu. Bụng căng thẳng co rút. Bàn tay lớn của Lâm Hạo lập tức đặt lên trên, ấn thật mạnh vào tận trong da thịt.

“Ừa.....” Ta cắn chặt răng, muốn nôn ra.....

Lâm Hạo nghiêng đầu ta sang một bên, lãnh ngôn nói: “Muốn nôn thì nôn đi.....”

Hoàn đệ cửu thập nhất chương.

❖ •, ๕๐, ❖ ❖ •, ๕๐๕, ❖ ❖ •, ๕๐๕, • •, ๕๐, ❖ ❖ •, ๕๐๕, ❖ ❖ •, ๕๐๕, • ❖

92. Chương 92

Xem ra, việc này không đơn giản như ở trên máy bay. Lâm Hạo đã tuyên bố rõ trừ phi y thả ta ra, bằng không cho dù trên giường đây một đồng hỗn độn cũng sẽ không chấm dứt.

Cứ như vậy nôn ọe, hơn nữa lại ở trên gối của chính mình, ngẫm lại khó có thể chịu được, cho nên ta bịt nhanh miệng!

Lâm Hạo vẫn cứ xoa bóp trên bụng ta, khí lực càng lúc càng lớn. Cúi đầu nhìn tay y, mặt trên bàn tay hiện lên mạch máu màu xanh, năm ngón tay chốc lát lại nắm vào, như muốn nắm chặt phá vỡ bụng ta.

“AA.....” Ta kêu rên, bụng bị ấn sâu hẳn vào.

” Thoải mái sao?” Lâm Hạo hỏi.

Không biết trả lời như thế nào y mới có thể vừa lòng, ta chỉ dám khẽ hít thở. Lâm Hạo lãnh huyết nhìn ta chảy từng giọt mồ hôi, khóe miệng khẽ nhếch lên rồi đặt tay lên bụng ta!

“Ọe.....” Đau đớn tột cùng khiến ta co rút nghiêng người nôn hết ra.

Lâm Hạo vỗ lưng ta, “Thế nào? Đã bảo người nôn ra đi, hiện tại tốt hơn nhiều rồi!”

Đôi mắt mờ mịt đỏ au. Rất nhiều uế vật ngay bên cạnh, ngay cả trên mặt cũng dính chút cặn đồ ăn chưa tiêu hóa, mùi vị khó ngửi tràn ngập trong khoang mũi. Nhịn không được Trong hốc mắt hơi nước ngưng tụ. Khi chất lỏng sắp trào ra, ta lấy tay chặn hốc mắt.

Lâm Hạo lại lần nữa đặt tay ta lên đỉnh đầu, cầm khăn lau mặt cho ta, rồi bế ta đặt lên trên chiếc sofa lớn bằng da trong phòng ngủ, phía trên trải da lông cao cấp mềm mại vô cùng thoải mái.

Vài phút sau, người hầu đã thu dọn xong phòng.

Lâm Hạo lại đặt ta lên giường: “Ta thực hận không thể mổ phá bụng người!”

Ta cả người run lên, Lâm Hạo cười nói: “Sợ hãi? Yên tâm, ngoài miệng nói thôi. Ta thể nhưng cũng rất luyện tiết. Bất quá, nếu người còn phản bội ta lần nữa, ta sẽ không kiên nhẫn đâu. Thay vì để người chạy mất, bằng không giết chết người ngay tại nơi này!”

Ta ra vẻ trấn tĩnh nhìn y, nhưng trong lòng sợ hãi khiến ánh mắt ta hư nhược đi không ít. Lâm Nam nhất định sẽ cứu ta..... Nếu lần này có thể rời đi, ta tuyệt đối sẽ không để bị y tìm thấy nữa, sẽ đến một làng quê nhỏ. Dù có phải đoạn tuyệt quan hệ với chuyện đời cũng tốt, chí ít không cần phải chết không an bình!

Rõ ràng đã từng nghĩ tới việc rời khỏi Lâm Nam, nhưng hiện tại lại hy vọng hắn cứu ta, trong lòng ta cảm thấy vô cùng hồ thẹn. Nhưng chỉ sợ Lâm Nam không đủ sức lực! Lâm Lan đã từng nói qua, tất cả các phòng ở đã bị Lâm Hạo cải tạo, trong sân có tia hồng ngoại quét, trên tường mắc dây điện cao thế, cửa thì bị khóa bằng điện tử, và bình thường luôn có chó săn canh giữ.....

Lâm Hạo biến nơi này thành ngục giam sao?

Với ta mà nói, đây là thực sự ngục giam.....

“Nghĩ gì đấy?” Lâm Hạo vỗ mặt ta.

“Người cư nhiên mang thai hài tử của Lâm Nam, là ta thất sách, đáng lẽ nên phải hành động sớm hơn một chút.....” Lâm Hạo thở dài.

Ta nhỏ giọng nói: “Nếu không phải vì người, A Nam căn bản sẽ không làm ra cái loại sự việc này..... Là người cố ý.” Lâm Hạo liên tục xuất hiện khiến mâu thuẫn giữa chúng ta khi đó càng tồi tệ hơn, Lâm Nam vốn không chạm đến nơi đó của ta..... Y không nói ra, Lâm Nam sẽ không bắt buộc ta, cũng sẽ không.....

“Hừ! Hắn nghĩ rằng đã hiểu rõ về người. Thực buồn cười. Không ai so với ta hiểu rõ người và thân thể của người cả. Ta là nam nhân đầu tiên của người, không ai có thể hiểu người bằng ta!” Đôi mắt Lâm Hạo lộ ra một tia điên cuồng.

Mà ta cư nhiên lại nhìn ra trong đó loại cảm xúc đố kỵ. Lắc lắc đầu, điên rồi, ta đang nghĩ cái quái gì vậy! Hoàn đệ cửu thập nhị chương.

☐ •, ๓, • ☐ •, ๓, • ☐ •, ๓, • •, ๓, • ☐ •, ๓, • ☐ •, ๓, • ☐

93. Chương 93

“Ta biết người chạy khỏi chỗ Lâm Nam. Thực đáng tiếc, nếu người chạy xa hơn chút nữa, ta đã có thể bắt người sớm hơn!” Lâm Hạo hôn lên đôi tay vẫn không buông tầm chắn của ta.

Ta kinh ngạc nhìn y, Lâm Hạo nói: “Không cần bất ngờ như vậy, ta đương nhiên luôn quan sát người a!” Là theo dõi.....

“Ta thật cao hứng khi người muốn rời khỏi hắn!” Lâm Hạo hôn lên vành tai cùng cổ ta.

Ta cả người lạnh như băng. Nhất định Lâm Hạo cố ý chọc giận Lâm Nam. Y rất hài lòng khi giữa ta và Lâm Nam xuất hiện vết nứt. Mặc kệ y xuất phát từ lý do gì, y muốn ta và Lâm Nam không thể yêu nhau.....

Đáng hận... Lâm Nam làm quả thực đúng như y dự kiến, khiến quan hệ chúng ta như đang đi trên lớp băng mỏng!

“Ta nhịn đã lâu lắm rồi” Lâm Hạo thì thào nói, hơi thở phả lên vành tai ta.

Chiếc quần rộng thùng thình dễ dàng bị Lâm Hạo kéo xuống. Cúc áo khó tháo, Lâm Hạo không kiên nhẫn dùng sức xé tung khiến từng hạt bắn ra khắp nơi. Ta không khỏi co rụt người lại, hai điểm trước ngực bị Lâm Hạo dùng đầu ngón tay treu đùa, nhanh chóng cứng lên.

Lâm Hạo thấp giọng cười khê.

“Ta không muốn thấy bụng người, chúng ta làm ở vị trí sau lưng a!”

Thắt lưng bị Lâm Hạo nâng lên, hai đầu gối quỳ trên giường, cánh hông nâng cao lên, cả người ta run lên từng đợt. Lâm Hạo lấy thuốc mỡ bôi lên phía trước huyết khẩu, từng đợt thay đổi, ban đầu là lạnh lẽo, sau lại nóng rực đánh úp ta!

“Là.....” Là loại dược kia, sẽ khiến người ta mất đi lý trí!

Chỉ trải qua mấy chục giây nhưng với ta lại dài dằng dặc giống nửa thế kỷ. Tình dục cuộn cuộn khiến cơ thể ta giống như bị ngọn lửa tàn ác đốt cháy. Lâm Hạo lại không chạm vào ta, chỉ hô hấp dồn dập, thể hiện y không hề lãnh đạm.

“A..... Ân a.....” Ta há to miệng thở dồn dập, ngay cả không khí đều cảm thấy trở nên loãng. Muốn vượt ve thân thể chính mình, nhưng tay lại bị trói buộc, không chỉ khó chịu mà còn khiến chính mình làm ra trò hề. Lần trước khi Lâm Hạo còn đang bệnh, bản thân như bị ma nhập, trừ bỏ Lâm Hạo không trực tiếp sáp nhập, ta đã làm tất cả mọi hành động phóng dăng vô si.

Sau đó, ta vô cùng hối hận và không cam lòng, ước chừng ta đã mất ngủ một thời gian dài, và còn cảm thấy áy náy vì đã phản bội Lâm Nam..... Cho nên khi ta biết Lâm Nam sớm đã biết rõ ta sẽ bị Lâm Hạo bắt về, loại tâm tình này quả thực khó có thể nói thành lời.....

Đã nằm rất lâu rồi, khí tức vẫn bất ổn, hơi thở khê run run. Được lần này có tác dụng bôi trơn, so với lần trước dễ chịu hơn nhiều. Nhưng là, sau khi kết thúc chỉ cảm thấy hạ thể đau nhức, đặc biệt là nơi bị xỏ xuyên qua, một nơi vốn nhỏ hẹp giờ đã sưng đến mức không thể khép lại.

Lâm Hạo đứng bên cửa sổ hút thuốc, hạ thân dùng chiếc khăn quần quanh, xương hông hơi nhô lên.

Tuy không biết chính xác thời gian, nhưng chắc chắn hiện giờ đã là buổi tối. Bên ngoài cửa sổ đang mở ngẫu nhiên có ít thủy sắc[53], nguyên lai là trời mưa. Nếu cẩn thận lắng nghe còn có thể nghe được âm thanh tí tách tí tách.

Làn khói mờ lan tỏa xung quanh Lâm Hạo, bởi vì y đứng ở bên cửa sổ, ta không nghĩ được rõ mùi khói thuốc.

Thân thể y có thể hút thuốc sao? Ta nhớ rõ khi y được đưa đến bệnh viện chăm sóc, bác sĩ đã dặn thuốc lá và rượu đều cần phải kiêng. Chẳng lẽ hiện tại là có thể sao? Ta không hiểu lắm, bất quá, nếu Lâm Hạo đã không tiếc đối thậm với đệ đệ để sống, y hẳn là muốn sống a!

Ánh sáng trên tay Lâm Hạo tắt dần, làn khói biến mất..... Nhưng không được vài giây sau, chợt nghe thấy tiếng bật lửa, cùng với ánh sáng và khói lửa.

“Khụ!” Lâm Hạo ho nhẹ, che miệng. Sau đó, còn chưa cho vào miệng, điều thuốc đã bị dập tắt, ném ra ngoài cửa sổ.

Hoàn đệ cửu thập tứ chương.

☐ ● , 3.7 , ● ☐ ● , 3.3.3 , ● ☐ ● , 3.3.3 , ● ● , 3.7 , ● ☐ ● , 3.3.3 , ● ☐ ● , 3.3.3 , ● ☐

95. Chương 95

Một trận gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, cho dù trong phòng lò sưởi đang mở, ta vẫn co rúm lại một chút, đem làn da trần trụi thu vào trong chăn.

Hoảng hốt, rốt cuộc ý thức được hiện tại đã gần đến mùa đông. Ở chỗ của Lâm Nam và Lâm Hạo, cả ngày ta đều ở trong phòng. Từ đầu đến cuối đều đã cắt đứt quan hệ với thế giới bên ngoài.

Lâm Hạo dường như không có cảm giác, vẫn cứ đứng yên tại nơi đó, bị gió hắt hạt mưa lên da thịt cũng không lảng tránh, bàn tay lấy điều thuốc vòng ở trước ngực. Dường như đang đắm chiêu suy nghĩ điều gì đó.

Có lẽ bởi vì quá tối, chỉ nhìn nghiêng, Lâm Hạo và Lâm Nam rất giống nhau, tám phân tương tự. Chính là Lâm Hạo khiến người ta có cảm giác sắc sảo hơn một chút.

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Hạo lay ta dậy, y đã mặc quần áo xong, đang uống cà phê.

Nửa giường bên kia so với đêm qua cơ hồ không hề khác biệt..... Chẳng lẽ đêm qua y đã đứng cả một đêm, hay là ngủ ở nơi khác?! Lại nhìn phần thảm phía trước cửa sổ so với những chỗ khác màu sắc thẫm hơn, là bị những giọt mưa theo gió hắt vào khiến cho ướt sũng. Đáp án không cần nói cũng biết.

Ta tưởng rằng nơi vị bác sĩ kia đưa ta đi kiểm tra bất quá chỉ là phòng khám, không ngờ là một bệnh viện tư nhân. Vừa bước vào cửa, bất ngờ có bác sĩ mặc đồ trắng cùng y tá hướng y chào hỏi, thái độ rất cung kính.

Lâm Hạo sóng vai cùng ta đi tới, “Diệp Tề là viện trưởng!”

Diệp Tề là tên vị bác sĩ kia. Nghe thấy Lâm Hạo nói, nam nhân kia quay đầu cười cười.

Hôm qua không có tâm tư quan sát Diệp Tề, bây giờ quan sát hần lần nữa, cư nhiên cũng rất tuấn tú, tuổi chắc không ngoài ba mươi. Sau khi thay áo trắng, lại cộng thêm phong thái có vài phần độc đáo, không thể không cảm khái hẳn là một thanh niên đầy hứa hẹn!

Lâm Hạo tâm tình không tốt, dọc đường đi đều không nói một lời, vừa rồi cũng chỉ nói vài câu.

kích Lâm Nam. Chuyện này nhất định y cũng sẽ không bỏ qua. Chờ hài tử đã không còn, y nhất định sẽ nói cho Lâm Nam biết

Diệp Tề thường xuyên tới, bắt quá là để kiểm tra thân thể Lâm Hạo và mang thuốc mới đến cho y. Lâm Nam và y dù khá giống nhau, bộ phận cơ thể cũng không thể phù hợp hoàn toàn. Thực hiện loại phẫu thuật này đều cần thuốc để hỗ trợ thêm. Diệp Tề đơn giản là nói với ta như vậy.

Diệp Tề còn nói Lâm Hạo phẫu thuật thành công, phục hồi cũng rất tốt, hơn nữa y trước kia thường xuyên rèn luyện nên sức khỏe không có gì đáng ngại, cùng với được ăn uống giàu dinh dưỡng, bảo ta không cần lo lắng.

Ta nghĩ hẳn hiểu lắm. Trên mặt ta ưu sầu không phải bởi vì Lâm Hạo, mà là vì hài tử. Bất quá ta không đánh chính lại, không cần thiết phải làm như thế.

Sau này, không đến hai mươi bốn giờ sau thì hẳn biết rằng hẳn đã hiểu lắm. Quan hệ giữa ta và Lâm Hạo không hòa thuận giống như hẳn tưởng.

Đến đưa thuốc, hẳn cứ nhiên lại mang cho ta chút Mai tử[55] khai vị làm lễ vật, còn cười với Lâm Hạo nói chúc mừng. Trên mặt Lâm Hạo xanh trắng luân phiên, cuối cùng cứ nhiên không phát hỏa, chỉ lãnh đạm nói: Không phải của ta!

Trong nháy mắt, trên gương mặt Diệp Tề xuất hiện tia lúng túng. Hẳn biết thân thể Lâm Lan..... Cũng biết ta và Lâm Hạo quan hệ không hề bình thường, nhưng hài tử trong bụng cứ nhiên không phải của Lâm Hạo, e rằng hẳn không thể đoán được.....

Diệp Tề hơi lúng túng sờ cái mũi, rồi sau đó bắt đầu thật sự nói cho Lâm Hạo những chú ý của thuốc. Thái độ ôn hòa, Diệp Tề quả là người tốt, ngay cả Lâm Hạo cũng kết bạn với hẳn giống như bằng hữu. Nhưng Lâm Lan không thích hẳn. Nó nói người như vậy thật dối trá!

Ta vuốt bụng, nơi đó không có cảm giác gì.

Cho dù ta không đồng ý, nhưng một khi Lâm Hạo đã quyết định, ta cũng không thể thay đổi được. Liệu Lâm Nam có trách ta vì đã không bảo hộ nổi hài tử này? Ghé xuống giường, ta khẽ hô hấp, suy nghĩ hỗn loạn, ngay cả tiếng bước chân cũng không thể nghe thấy.

Hoàn đệ cửu thập lục chương.

❖ • , ๕๐ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , • • , ๕๐ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , • ❖

97. Chương 97

“Thế nào rồi? Thương tâm a? Vì sắp phải giết chết hài tử đó?” Lâm Hạo nắm lấy tóc ta, động tác thô bạo nhưng khí lực không lớn.

Ta cau mày, tùy ý Lâm Hạo khống chế đầu ta, “..... Là.....” Ta càng lúc càng trở nên chật vật, cuộc đời giống như kiếp bèo trôi. Đến khi nào ta mới có thể tự quyết định làm những điều mình muốn?

Kế tiếp, Lâm Hạo khiến ta chết lặng, chỉ có thể giương mắt nhìn. Y vuốt đầu ta, bế ta đặt lên đùi hẳn, tay xoa xoa bụng ta: “Ta biết ngươi rất khổ sở, bất quá ngươi không thể ở bên ta mà lại mang thai hài tử của người khác..... Nhìn xem, chúng ta đã có A Lan. Nó là một hài tử tốt, rất giống ta. Khi ngươi bỏ đi, mỗi lần nhìn thấy nó ta đều cảm kích ngươi đã sinh hạ nó, nhưng sau đó ta càng hận ngươi. Có A Lan rồi mà ngươi vẫn muốn cùng Lâm Nam bỏ trốn.....”

Cảm kích ta? Sai lầm rồi. Khi đó ngươi chỉ là tò mò a. Bỏ trốn? Có lẽ dùng từ đào vong[56] để hình dung thì càng thích hợp hơn.

“..... Nếu ngươi thích hài tử, phá nó đi, sau đó chúng ta sinh một đứa nữa, ngươi sẽ quên đi đứa này.....” Lâm Hạo thanh âm rất ôn nhu, nội dung lại khiến người ta hoàn toàn chết lặng....

Nếu hài tử này là của Lâm Hạo, ta nhất định không do dự phá bỏ..... Vì không muốn Lâm Hạo tiếp tục hiểu lầm, ta nói: “Không, không cần.....”

Bàn tay Lâm Hạo vượt bụng ta dừng lại, cúi người bên cạnh lỗ tai ta nói: “Là không cần phá bỏ, hay là không cần mang thai đứa con ta?”

Bất kể cái nào cũng đều khiến ta khó trả lời. Ngay cả hài tử trong bụng, ta cũng chưa thể xác định tâm ý chính mình. Ta chỉ muốn một cuộc sống bình thường như bao người khác.

“Biết không? Lâm Nam hẳn không cần người!” Lâm Hạo cười nói.

Ta không tin trắc mục[57] nhìn hẳn: “Gạt người!”

“Gạt người? Người có thể hỏi hẳn. Chỉ cần hẳn chịu vứt bỏ công ty cổ phần của gia đình ta và công ty hiện tại, ta sẽ để người đi. Người đoán kết quả thế nào?” Lâm Hạo chậm rãi nói, muốn ta nghe rõ từng chữ, từng chữ một.

“Kết quả.....”

“Hẳn cự tuyệt Thậm chí hẳn đã biết người có hài tử hẳn!”

“Không thể nào!” Ta từ trong lòng y giã ra, nhảy xuống đất: “A Nam không thể cự tuyệt!” Ta không tin Lâm Nam làm như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới.

“Trong thế giới này không có gì là không thể!” Lâm Hạo nói: “Người cảm thấy nó sẽ vì người mà vứt bỏ tài sản sao?”

Ngay cả Lâm Nam cũng không làm được. Lâm Hạo nói cho ta biết, sau đó cười nhạt.

Lâm Hạo đứng lên thông thả đi đến bên giường, nhìn bầu trời quang đặng sau cơn mưa bên ngoài cửa sổ, “Khi ta bệnh nặng, ta lập tức viết di chúc. Một phần là của Lâm Lan, một phần là cho người. Nếu ta chết, người không chỉ có được tự do, mà còn là chủ nhân của nơi này..... Đương nhiên, kỳ thật ta càng muốn được chết cùng người.....”

“Gạt người, hết thấy đều là người sắp đặt, người muốn ta rời khỏi A Nam!” Nước mắt chảy dài trên mặt. Lâm Nam sẽ không làm như vậy, người cũng sẽ không!

“Tin hay không tùy người thôi. Lâm Nam quả thật cự tuyệt! Ta thậm chí có thể thay người gọi điện thoại hỏi hẳn. Về phần di chúc, hiện tại vẫn còn hữu hiệu như cũ! Người là bạn lữ [58] của ta, đó là những thứ người đáng được hưởng!”

Che lỗ tai. Không nghe cũng không thêm nghĩ nữa! Lâm Hạo không cần phải nói như vậy, hiện tại người nói không phải y!

Nhìn không được biểu tình Lâm Hạo, y quay lưng với ta, nhưng thanh âm y trầm thấp xuyên thấu màng tai của ta. Khi y quay đầu lại, trên mặt là vẻ mặt kiêu căng: “Người nếu không tin, coi như không nghe thấy cũng được.”

Hoàn đệ cửu thập thất chương.

❖ •, ๕๗, ❖ ❖ •, ๕๗๕, ❖ ❖ •, ๕๗๕, • •, ๕๗, ❖ ❖ •, ๕๗๕, • ❖ •, ๕๗๕, • ❖

98. Chương 98

“..... Thật sự có thể gọi điện cho Lâm Nam?” Ta nghi ngờ hỏi.

“Có thể, bất quá phải gọi trước mặt ta!” Nói xong, Lâm Hạo cầm lấy điện thoại, “Muốn ta bấm số cho người không?”

“Không!” Ta đẩy tay Lâm Hạo ra. Là sự thật, y nói là thật sự. Lâm Nam không muốn vứt bỏ cuộc sống hiện tại.

Đang vô cùng thương tâm, Lâm Hạo đặt điện thoại bên tai ta, nói: “Tự mình xác nhận đi, rốt cuộc có phải ta đang nói dối hay không!” Dụ hoặc nói..... Muốn xác nhận sao?

Đầu kia điện thoại vang lên thanh âm: “Uy.....”

“...” Nội tâm vô cùng mâu thuẫn. Ta hy vọng Lâm Nam nói cho ta biết đó là giả, là Lâm Hạo bịa đặt. Nhưng Lâm Hạo tự tin cho ta gọi điện thoại như vậy... Đang do dự, trong điện thoại Lâm Nam dường như cảm thấy cái gì đó, đề cao thanh âm hỏi: “... Là ca ca sao?”

“Là ta!” Mở miệng nói, âm thanh khàn khàn quả như dự đoán, hai chữ này ta đã dùng hết khí lực để nói.

Lâm Nam bất ngờ, kinh hãi nói: “A Hòa!”

Ta không để hấn tiếp tục nói, lấy hết dũng khí hỏi: “Điều Lâm Hạo nói không phải là sự thật phải không?!”

Lâm Nam nhất thời không phản ứng lại, hỏi: “Cái gì?” lập tức vội vàng nói, “Hấn nói gì với người? Người không được nghe hấn nói bậy!”

Buồn khổ trong lòng ta dịu đi một ít, chuẩn bị tiếp tục hỏi thêm: “Lâm Hạo nói hấn đáp ứng thả ta đi, A Nam, nếu người bằng lòng vứt bỏ hết thấy hiện tại.....” Âm thanh ta càng ngày càng nhỏ. Những thứ kia vốn thuộc về hấn, ta không có tư cách yêu cầu hấn cái gì. Nhưng, nếu hấn chỉ muốn cùng ta được bên cạnh nhau, có lẽ những thứ này này cũng không có ích a.....

Lâm Hạo tựa vào tường nhìn ta nói điện thoại, bộ dạng dường như không muốn nhúng tay vào.

Lâm Nam yên lặng nghe, chờ âm thanh ta biến mất hấn mới nói: “A Hòa, nhớ cuộc sống trước kia của chúng ta không? Mỗi ngày lo lắng đề phòng, sợ ca ca sẽ tìm đến. Ta là người duy nhất có khả năng bảo hộ người. Nếu ta cái gì cũng không có, lấy cái gì để bảo hộ người, lấy cái gì cùng người sinh sống với nhau. Khi ta đem tất cả giao cho ca ca, hấn sẽ cướp người một lần nữa. Người bảo ta lấy cái gì để tranh giành.....”

Hấn quả thật cự tuyệt yêu cầu Lâm Hạo. Một đồng lý do của Lâm Nam ta thực sự không nghe vào tai..... Nhưng..... Trong lòng giống như bị dao cắt, ta ngẩng đầu hỏi Lâm Hạo, “Người nói thật phải không? Nếu A Nam từ bỏ tất cả, người nhất định sẽ không làm phiền chúng ta.....”

“Hừ, đương nhiên!” Lâm Hạo nhắm mắt lại nói.

Trong điện thoại Lâm Nam không ngừng gọi tên ta, ta đem ống điện thoại đặt vào tai nói: “A Nam, Lâm Hạo thực sự sẽ thả chúng ta, người không đáp ứng sao? Người có biết..... Ta cóhài tử của người..... Lâm Hạo sẽ bắt ta phá nó”

Lâm Nam thở dài: “Ta biết. Không quan hệ, chỉ cần chúng ta yêu nhau, hài tử về sau vẫn có thể có”

Không để ta đáp lại, ngược lại khuyên ta không cần để ý đến hài tử đó. Hấn đã từng nói với ta biết bao nhiêu lần, rằng hấn muốn có hài tử..... Ta không thể tin nhìn điện thoại, trong họng đầy chua xót: “Ta hiểu rồi”

Tay không ý thức tự mình hạ xuống cúp điện thoại! Lâm Hạo mở to mắt, mang theo vẻ mặt vừa lòng cười: “Người xem, kỳ thật đi theo ta mới là lựa chọn tốt nhất!”

Gạt bàn tay Lâm Hạo đang đặt trên vai mình, không chú ý Lâm Hạo có thể sinh khí hay không, ta đem mặt vùi vào gối.

Hoàn đệ cửu thập bát chương.

❖ • , ๕๐๑ , ❖❖ • , ๕๐๑๕ , ❖❖ • , ๕๐๑๕ , • • , ๕๐๑๕ , ❖❖ • , ๕๐๑๕ , ❖❖ • , ๕๐๑๕ , ❖❖

99. Chương 99

Bị cúp điện thoại, Lâm Nam nghiêng răng nghiêng lợi đập vỡ tất cả những thứ có thể phá, ngay cả văn kiện quan trọng cũng đều bị gạt phiêu tán chung quanh.

“Người quá độc ác, ca ca!” Lâm Nam đập mạnh chiếc bàn bằng gỗ lim.

Nếu bản thân đáp ứng, sau tuyệt đối sẽ mất hấn. Không đáp ứng, chẳng khác nào tự mình phá hỏng quan hệ hai người. Hiện tại chỉ có thể hy vọng tương lai tranh thủ sự tha thứ của A Hòa, tuyệt đối không thể trúng quỷ kế của ca ca.

Sự thật, khi Lâm Hạo nói cho hắn về Lâm Lan, hắn biết, y đang chia rẽ cảm tình bọn họ, nhưng hắn không không chế được bản thân đổ kị, nhưng biết A Hòa quả thật đối với hắn quả thật có tình cảm, hiện tại..... Lâm Nam lại đập mạnh lên bàn!

“Hỗn đản!” Thở hổn hển, Lâm Nam ngã xuống chiếc ghế xoay.

Hai tay ôm đầu, nếu bản thân phòng bị nghiêm mật chút, nếu cẩn thận hơn chút..... Nhớ tới hài tử trong bụng A Hòa, ngực đau đớn co rút từng trận. Không phải không muốn cứu người, ta hy vọng biết bao người có thể trở lại..... Ta và hài tử đó.....

Ưu thế bản thân đang dần dần mất đi..... Lâm Nam buồn bực lay động gót chân.....

××

Lâm Nam dễ dàng vứt bỏ hài tử này như vậy, vì sao trong lòng ta ngược lại càng không thể tử bỏ? Nhưng, ban đêm ta vẫn nói: “Ta nghĩ kĩ rồi, ngày mai đi phá!” Ta sợ chính mình sẽ hối hận.....

Duy nhất chờ mong sự tồn tại của ‘nó’ là Lâm Nam. Nếu Lâm Nam có thể dễ dàng vứt bỏ ‘nó’ như vậy, ta còn luyến tiếc điều gì nữa.

“Khó chịu như vậy sao?” Lâm Hạo lạnh giọng hỏi.

Ta mạnh miệng nói: “Không có!”

“Vậy đây là cái gì?” Lâm Hạo sờ lên mặt ta, sau đó đưa tay chìa ra trước mắt ta, trên đó có giọt nước trong suốt. Bất tri bất giác cứ nhiên rơi lệ, thật yếu đuối..... Cũng không phải là nữ nhân, cứ coi như cắt bỏ u nhọt là được.

Lâm Hạo dường như đang suy nghĩ kĩ điều gì đó, một lát sau nói: “Kỳ thật ta cũng không phải là không thể chấp nhận hài tử này. Nếu người đáp ứng điều kiện của ta, ta có thể để người sinh hạ nó.”

Ta chớp mắt. Không phải ta đang nghe lầm chứ!

“Không cần nhìn ta đề phòng như vậy. Thế nào? Muốn cân nhắc hay không?” Lâm Hạo nhếch mép cười.

“..... Người nói xem!”

“Nhất, trước khi sinh hạ nó người cái gì cũng đều phải nghe theo ta. Nhị, sau khi sinh hạ, lập tức đem hài tử cho người khác. Ta không độ lượng đến mức để mặc nó sống trước mắt ta đâu!”

Hai điều kiện này thực sự làm ta bất ngờ. Cho dù có nghe theo y hay không, cuối cùng cũng đều do y định đoạt. Về phần hài tử này có thể sống đã là rất bất ngờ rồi. Ta cũng không dám yêu cầu nhiều, giết nó..... Rất tàn nhẫn.....

Vì thế, ta đồng ý.

Lâm Hạo vòng tay ôm lấy cơ thể ta, mặc kệ vai và lưng ta trở nên cứng đờ, “Thực khiến người ta sinh khí. Nhớ rõ trước kia người thế nào cũng không muốn Lâm Lan. Nếu không phải vì ta, người đã sớm phá bỏ nó. Người dãi ngộ khác nhau như vậy, thực làm cho người ta khổ sở.....”

Sau lưng lộ ra sát ý, khiến ta tin rằng vừa rồi có lẽ Lâm Hạo đang thử ta, xem ta có phải muốn hài tử này hay không..... Gian nan mở miệng: “..... Ta..... Không cần đùa giỡn ta.....”

“Không có. Ta nói đều là thật sự, người phải tin tưởng ta! Ta sẽ để người sinh hạ nó! Đương nhiên nếu người hối hận, tự nguyện yêu cầu phá nó cũng không sao cả. Nhưng nếu người vi phạm yêu cầu ta đề ra..... Hậu quả hẳn là người đã rõ..... Nếu người không nghe theo ta, cho dù sắp sinh, ta cũng sẽ kéo thứ này từ trong bụng người ra rồi giết chết nó.....” Lâm Hạo chỉ vào bụng ta.

Ta gật gật đầu, cùng y làm giao dịch.

Hoàn đệ cửu thập cửu chương.

✧ • , ๓๓ , ✧ ✧ • , ๓๓๓ , ✧ ✧ • , ๓๓๓ , • • • , ๓๓๓ , ✧ ✧ • , ๓๓๓ , ✧ ✧ • , ๓๓๓ , ✧ ✧

100. Chương 100

Lâm Hạo quả nhiên giữ đúng lời hứa, không ép ta đến bệnh viện phá thai. Chỉ là, khi ngẫu nhiên nhìn vào bụng ta, ánh mắt sẽ lộ ra tia chán ghét.

Ta liệu mạng ăn đồ chua, đến mức răng đau nhức vì đồ ăn, để ngăn chặn cảm giác khó chịu trong bao tử.

Lâm Hạo quả nhiên là vô cùng chán ghét hài tử trong bụng, ngay cả trên giường cũng không chạm vào bụng ta, luôn bắt ta quỳ gối hoặc nằm sấp trên giường. Mà ta cũng hiểu được cái gọi là luôn nghe những lời của y, ngay cả ở trên giường cũng phải nghe theo y, muốn giãy vò như thế nào liền giãy vò như thế. Vài lần ta hoài nghi liệu động tác kịch liệt như vậy có thể hại đến bụng hay không.

Cũng không dám trong khi làm mà lên tiếng nhắc nhở Lâm Hạo, bằng không tựa như đổ thêm dầu vào lửa.

Bụng bắt đầu to lên. Đây là chuyện khiến ta rất lo lắng. Trong nhà này có rất nhiều người hầu cùng..... Lâm Lan. Không thể không để ý. Nếu biết cơ thể ta như thế, nó sẽ nghĩ như thế nào về ta, và liệu nó có thể biết nó kỳ thật là.....

Phạm vi hoạt động của ta chỉ giới hạn trong căn phòng này. Hiện tại ta ngay cả phòng ngủ cũng không nguyện ý đi ra ngoài.

Lâm Hạo không biết là cố ý hay vô tình, đang trên bàn cơm nói với Lâm Lan: “Ra nước ngoài học tập nửa năm đi!”

Lâm Lan không muốn, nói: “Để làm gì? Ta ở đây rất tốt, vì cái gì muốn ta ra nước ngoài!”

“Ta đã làm thủ tục cho người. Ra nước ngoài rèn luyện một chút!” Lâm Hạo bình thản nói.

Lâm Lan cau có đứng lên, lớn tiếng nói: “Rèn luyện cái gì chứ? Có phải chê ta làm vương vãi chuyện các người phải không! Hừ, ta sẽ rời khỏi nơi này. Bất quá ta không ra khỏi nước đâu!”

Lâm Hạo có chút đau đầu, thấp giọng nói: “A Lan! Người nói bậy bạ gì vậy! Người cũng biết ta đang bắt đầu sự nghiệp nước ngoài, nhưng vì ta thân thể có rất nhiều hạn chế. Người sớm muộn gì cũng kế thừa, ra nước ngoài chung quy cũng để tốt cho người!”

Nghe Lâm Hạo nhẹ nhàng khuyên bảo, Lâm Lan cũng miễn cưỡng ngồi xuống. Tuy rằng biểu tình vẫn là không cam tâm tình nguyện, nhưng cũng không khăng khăng như vừa rồi!

Đối với quyết định Lâm Hạo này, ta cũng âm thầm cao hứng. Nói là nửa năm, chờ khi Lâm Lan trở về, cơ thể ta cũng đã bình phục.

Không đến vài ngày, Lâm Lan đã bị Lâm Hạo tổng đi, còn mang theo vệ sĩ. Lâm Hạo thẳng thắn nói y muốn đề phòng người khác gây bất lợi cho Lâm Lan, ánh mắt ám chỉ kia khiến ta cảm thấy y muốn nói đến Lâm Nam.

Vì cái gì muốn đưa nó ra nước ngoài! Bất quá, Lâm Lan đã sang Anh quốc, hơn nữa hành tung bí ẩn.

Gần đây trong nhà rất ít người hầu đến làm, trừ phi phải thu dọn này nọ cùng đem thức ăn tối. Có phải là Lâm Hạo bảo bọn họ không cần đến? Bây giờ nhìn ta đã hờ hẩn bụng ra, cảm thấy loại hành vi sẵn sàng này của y liên quan đến điều đó, nhưng bản thân quả thật vẫn không thể ra khỏi phòng ngủ.

Ở trong phòng khách to như vậy qua lại đi lại, chỉ dưới cũng thoải mái một ít.

Không gian rộng lớn vắng vẻ cũng khiến ta nảy ra ý niệm không tốt trong đầu. Liệu có thể chạy trốn hay không!

Hoàn đệ nhất bách chương.

❖ • , ๕๐๖ • ❖ • , ๕๐๖ • ❖ • , ๕๐๖ • ❖ • , ๕๐๖ • ❖ • , ๕๐๖ • ❖ • , ๕๐๖ • ❖

101. Chương 101

Vốn dĩ ta chỉ trong lòng hi vọng, nhưng mỗi khi thấy toàn bộ đại sảnh không có một bóng người, trong lòng liền giống như có trống đánh. Dần dần, suy nghĩ này ngày càng trở nên mãnh liệt.

Rốt cuộc buổi chiều một ngày nọ, ta từ ban công đi tới hoa viên, đến gần cửa chính. Vệ sĩ trước cửa quan sát ta một cái, ta giả vờ làm như không có việc gì, bộ dáng chậm rãi đi lại rồi trở về. Trong hoa viên có người hầu nữ đang cắt sửa nhánh hoa, ta cúi người để chỗ lỗi ra trên bụng không thấy được.

Trong hoa viên đi lại một vòng mới phát hiện Lâm Lan nói tuyệt không khoa trương. Tường vây cao ngất, cho dù có cây thang cũng không thể đi. Phía trên còn mắc dây điện cao thể màu đen. Ở vài góc xích hắc khuyến dử tợn to đùng, chỉ cần có người tới gần sẽ cảnh giới đứng dậy, nếu tiếp tục tiếp cận chỉ sợ sẽ khiến lũ chó điên cuồng sủa.

Từ trong vườn trở lại phòng khách, trong lòng mát mát, cảm thấy khả năng chạy trốn quá xa vời. Nếu bị bắt trở về, kết cục sẽ như thế nào, quả thực không dám tưởng tượng.

Vài giờ sau, Lâm Hạo trở lại, vừa cởi áo khoác vừa nói: “Nghe nói người đi ra ngoài?”

Trong lòng ta cả kinh, nguyên lai bản thân vẫn bị giám thị, “Ồ trong phòng lâu quá cũng buồn chán, cho nên mới.....”

Lâm Hạo không lăm để ý nói: “Người đi ra ngoài một chút cũng tốt. Đình viện rất lớn, lần sau ra ngoài bảo người khác đi cùng người. Lý tẩu người có vẻ quen thuộc, muốn ra ngoài thì kêu nàng đi cùng!”

Lý tẩu hơn mười năm trước biết toàn bộ mọi việc. Tuy rằng không cần kiêng dè nàng, nhưng bởi vì nàng cái gì cũng biết nên ta lại càng không muốn gặp nàng! Vì ta khiến Lâm Nam và Lâm Hạo bất hòa, nên nàng cũng không muốn liếc mắt nhìn ta một cái. Cho nên chúng ta cũng không thường gặp nhau.

Nhưng hôm sau, Lý tẩu mặt không chút thay đổi xuất hiện sau lưng ta: “Thiếu gia cần dặn, về sau ta hầu hạ người!”

Ta đang uống nước, bị dọa thiếu chút nữa sặc vào mũi. Đang lúc ta chuẩn bị nói cái gì đó, nàng đã muốn xoay mà đi: “Nếu có việc, xin hãy gọi điện gọi ta. Giờ ta xuống làm việc!”

Ở Lâm gia làm việc nửa đời người, địa vị Lý tẩu quả không thấp, có lẽ tương đương với quản gia a! So với trước kia nàng già đi rất nhiều, nhưng tinh thần vẫn sáng láng. Trừ bỏ đối với người của Lâm gia mặt mày tươi cười, còn với ai cũng đều là một bộ dạng lãnh đạm.

Nàng e rằng là không thể tha thứ cho ta. Không, là hận ta đến tận xương mới đúng.

Lâm Hạo thật sự bảo nàng tới chiều cổ ta, quả thực là một loại dày vò.

Hơn nữa ta cuối cùng cũng không thể ép nàng bảo Lâm Hạo thả ta đi, cho nên tiếp tục ra ngoài quanh quẩn cũng không kết quả, chỉ rước thêm ánh mắt hiếu kì. Nhóm người hầu đối với thân phận của ta cũng đã đoán ra dc ít nhiều.

Lại qua hai tháng, bụng đã không che dấu được, ta cơ hồ chỉ ngồi ở trên giường hoặc trên sofa không động đậy, lấy chăn cái che bụng. Mà không hoạt động, hậu quả là mỗi khi đi lại rất mau thở dốc, chi dưới cũng sưng phù lên. Ta cúi đầu nhìn cái bụng khủng bố, dường như so với lần trước to hơn một chút, có lẽ hài tử này so với Lâm Lan khỏe mạnh hơn.

Tuy rằng hiện tại nhìn không ra, nhưng Lâm Lan lúc đó đã bị sinh non, thân thể vô cùng yếu ớt.

Mấy tháng không cắt, mái tóc cứ nhiên đã dài đến bả vai. Không dưới một lần muốn tự cắt nó đi, nhưng nề hà Lâm Hạo vô cùng thích thú ngắm nghía, không cho phép ta chạm vào nó. Mà làm giao dịch, ta không thể làm trái yêu cầu Lâm Hạo, đành phải mặc nó dài ra.

Mái tóc dài như thế dường như nữ tính hóa, khiến ta không muốn dừng lại trước gương. Bụng cứ to lên, quần áo rộng thùng thình, tóc thật dài, ban đêm đi toilet đều bị chính mình dọa đến mất hồn, bản thân giống như biến thành quái vật.

Diệp Tề nói muốn gọi bác sĩ tâm lý đến kiểm tra, ta vội vàng lắc đầu. Ta không thích bọn họ, ánh mắt luôn lạnh như băng, lãnh đạm phân tích ngôn ngữ nội tâm người khác.

Nhưng Diệp Tề và Lâm Hạo nhất trí cho rằng ta cần phải đến khoa tâm lý. Cuối cùng, Diệp Tề đưa ra ý kiến chiết trung[60]. Hắn cũng có học qua tâm lý học. Trước hết ta nói chuyện với hắn, nếu không cải thiện thì nhất định phải cần mời bác sĩ khoa tinh thần. Hơn nữa hắn sẽ giữ bí mật, ngay cả Lâm Hạo cũng sẽ không lộ ra nội dung cuộc nói chuyện.

Cuối cùng ta đành phải đồng ý. Diệp Tề nói chuyện ngữ khí cùng dùng từ đều rất ôn hòa, cũng không có biểu lộ bất kỳ ý tứ hàm xúc khinh bỉ hay đồng tình gì. Nói chuyện với hắn rất nhẹ nhàng, bất tri bất giác ta liền đem suy nghĩ nội tâm của bản thân thổ lộ với hắn.

Diệp Tề mỉm cười, nhanh chóng mượn kéo cắt tóc cho ta, sau đó bảo Lâm Hạo đưa ta về nhà.

Lâm Hạo nhìn mái tóc ngắn mất mẽ của ta cũng không nói gì. Y quả là rất tín nhiệm Diệp Tề, trực tiếp đưa ta trở về. Sau, Diệp Tề đề nghị trong nhà tốt nhất không nên treo gương, Lâm Hạo nghe xong lập tức liền đem tất cả gương đập vỡ.

Cơ hồ chiều nào, Diệp Tề cũng đều đến Lâm trạch, đôi khi chúng ta nói mấy câu, đôi khi chỉ là trầm mặc, nhìn bên ngoài mây trời. Diệp Tề là loại người có thể khuyên bảo người khác, nếu hắn là bác sĩ tâm lý nhất định sẽ rất xuất sắc a!

Khi ta tinh thần bắt đầu uể oải, Diệp Tề sẽ thỏa đáng nói chuyện tiểu lâm, nói về những đề tài có thể khiến ta nói theo..... Kịp thời dời đi chú ý của ta.

Ban đầu thấy ta tinh thần chuyển biến tốt, tâm tình Lâm Hạo không tệ. Nhưng sau đó, liên tục hơn mười ngày Diệp Tề đều đến, y bắt đầu biểu hiện thần sắc không muốn. Nhưng Diệp Tề thấy y như vậy, cũng không chịu thua, kiên trì tiếp tục ân cần như vậy. Không biết sau lưng hắn nói gì đó, Lâm Hạo thấy cũng không ngăn cản.....

Ta tò mò hỏi Diệp Tề, hắn trêu ghẹo nói: “Ta bảo hắn không cần lòng dạ hẹp hòi..... Yên tâm. Ta cũng sẽ không tiết lộ bí mật của người.”

Không biết là thật hay giả, nhưng mặt ta vẫn cứ đỏ lên. Diệp Tề là người giống quân tử nhất mà ta đã từng gặp!

Hoàn đệ nhất bách nhị chương.

❖ • , ๓๐ , ❖ • • , ๓๐๓ , ❖ • • , ๓๐๓ , • • • , ๓๐ , ❖ • • , ๓๐๓ , • ❖ • , ๓๐๓ , • ❖

103. Chương 103

Cố gắng quên đi tất cả, nghe theo lời khuyên bảo của Diệp Tề, ta không còn bị chính bản thân mình hù dọa, cũng làm theo phương pháp dời sự chú ý mà Diệp Tề nói. Nếu tinh thần của ta không ổn định, sẽ phải trở lại bệnh viện. Ở nơi đó nhất định không thể tránh khỏi việc bị người khác nhìn thấy thân thể của mình. Hơn nữa không thể luôn để Diệp Tề chăm sóc. Hắn không chỉ là bác sĩ mà còn là người quản lý nữa.

Biến cố luôn phát sinh vào thời điểm không ai ngờ trước được. Ăn xong cơm trưa, ta ngồi ở ban công dưới lầu nghỉ ngơi. Lâm Hạo vài ngày nay không trở về, nghe nói y có rất nhiều việc cần xử lý, nhưng cách Diệp Tề nói dường như có gì đó mập mờ khiến người ta khó hiểu. Bất quá không phải gặp Lâm Hạo, ta cũng rất thoải mái.....

Đại sảnh truyền đến tiếng mở cửa, ta nghĩ có lẽ là Diệp Tề đến, lễ phép đứng dậy, lấy chăn che trước ngực, “Người đã đến rồi!”

“!”

Ánh mắt chạm nhau, đều là sửng sốt! Mới đầu vô cùng bất ngờ, sau đó, ánh mắt Lâm Lan trừng lớn, cánh tay chỉ vào người ta bắt đầu run lên. Ta cúi đầu, bụng quá lớn, chiếc chăn không thể che giấu được.

Lâm Lan tại sao đã trở lại!

Thấy nó vẫn khiếp sợ chưa khôi phục được tinh thần, ta quay đầu định chạy đi.

Lâm Lan bước đến chặn ta lại, tay vẫn không ngừng chỉ vào bụng ta: “Này, đây là cái gì.....”

“.....” Cẩn rằng, ” Không có gì.....”

“Người lừa quỷ a!” Lâm Lan hét lớn, thanh âm trở nên kích động: “Đây rốt cuộc là cái quái gì? Người là nữ nhân sao?”

“Không phải!”

Ta lách qua Lâm Lan, lại bị nó đuổi theo.

“Người đứng lại đó cho ta! Không nói rõ ràng đừng nghĩ có thể chạy!” Trên mặt Lâm Lan xanh tím luân phiên, đứng ở đầu cầu thang giờ tay cướp lấy tấm chăn trong tay ta. Tức khắc, toàn bộ bí mật đều không thể che giấu. Khuôn mặt Lâm Lan càng nhiều màu.

Để tiện lợi, trong nhà ta chỉ mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình. Lâm Lan nắm lấy dây lưng như muốn cởi bỏ nó ra. Ta kích động né tránh.

“Các người đang làm cái gì vậy?” Thanh âm Diệp Tề mềm mại xa mà gần, “Lâm Lan, người tại sao đã trở lại? Ba ba người biết không?”

Ta và Lâm Lan chỉ lo đến đối phương nên đều không chú ý có người tới.

Diệp Tề vừa thấy chúng ta giằng co liền tiến đến giữa chúng ta nắm lấy tay Lâm Lan: “Buông tay, rồi hảo hảo nói chuyện!”

Ánh mắt Lâm Lan khiêu khích nhìn hấn: “Người định làm gì? Khỏi quản chuyện nhà chúng ta!”

Diệp Tề biểu tình lạnh nhạt không thay đổi: “Người vẫn là tiểu hài tử sao?” Nói xong, liền kéo ta ngồi vào bên cạnh, hỏi ta có bị thương hay làm sao không! Khuôn mặt tuấn tú của Lâm Lan nhất thời trở nên vẩn vơ, lại không muốn gây chuyện âm ỉ nữa để bị người ta nói trẻ con, giận dữ ngồi mạnh xuống. Diệp Tề cũng không nói với nó. Thái độ coi thường Lâm Lan, chỉ chú ý chăm sóc ta của hấn cũng thật khiến ta bất ngờ. Diệp Tề sẽ không so đo với Lâm Lan đấy chứ? Trước kia hấn đều rất bình thản ung dung.

Hoàn đệ nhất bách tam chương.

❖ • , ๕๖ , ❖ ❖ • , ๕๖๕๖ , ❖ ❖ • , ๕๖๕๖ , • • , ๕๖๖๖ , ❖ ❖ • , ๕๖๕๖ , ❖ ❖ • , ๕๖๕๖ , ❖ ❖

104. Chương 104

Sau khi quan sát từ trên xuống dưới, xác định ta không sao cả, Diệp Tề nói: “Người là đồ ngốc sao? Hấn như vậy mà người còn tranh cãi với hấn. Nếu xảy ra chuyện gì người gánh vác nổi không? Ba người không lột người da mới lạ!”

..... Ta ngạc nhiên, nguyên lai Diệp Tề lo lắng Lâm Lan bị Lâm Hạo trách mắng. Chính là, hấn ôn nhu như vậy, không có khả năng lãnh đạm với Lâm Lan, hơn nữa Lâm Lan vẫn chỉ là một hài tử!

Nhưng Lâm Lan không cảm kích, hừ một tiếng: “Hiện tại có thể nói cho rõ ràng rồi chứ!”

Ta lảng tránh ánh mắt thăm dò của Lâm Lan, nhìn Diệp Tề cầu xin giúp đỡ.

Diệp Tề cười an ủi ta. Lâm Lan lập tức châm chọc nói: “Các người đừng thông đồng với nhau, kia mới khiến ba ta lột da các người!” Tuy rằng nó phản bác Diệp Tề, nhưng lại nhìn ta.

Diệp Tề làm như không nghe thấy, nói: “Thì đúng như những gì người thấy!”

“Người đừng nói hấn kỳ thật là nữ nhân!” Lâm Lan nhìn ta ngược xuôi, chán ghét nói: “Nhìn kiểu gì cũng đều giống một nam nhân trung niên, trưởng thành cũng bình thường, cũng có thể coi là sạch sẽ thanh tú, nhưng dù sao cũng không phải là một thiếu niên trẻ trung,” Lời cuối cùng như là phê phán.

“Ba ba người thích là được, người quản nhiều như vậy làm gì!” Diệp Tề cầm lấy chai nước tinh khiết trên bàn, tay cầm sẵn cái chén đổ cho mình một ly, rồi đổ cho ta, “Uống nước đi!”

“Cám ơn!” Nếu không phải hấn xuất hiện đúng lúc, ta thật không biết đối mặt với Lâm Lan chất vấn như thế nào. Tuy rằng hiện tại cũng không ổn lắm, nhưng ít nhất không cần một mình đối mặt!

“Không có gì.” Diệp Tề nói.

Lâm Lan đập tay lên sô pha, nhưng vật thể mềm mại làm giảm sức mạnh, cơ hồ không phát ra âm thanh, “Chết tiệt, các người như coi ta không tồn tại hay sao? Ta hỏi người, rốt cuộc là thế nào?”

Diệp Tề nhíu mày, rất nhanh lại giãn ra: “Người ăn nói thật là thô tục, như vậy không tốt!..... Người không bằng đến hỏi ba người. Trước tiên, hẳn nhất định sẽ hỏi người vì sao lại trở về. Ta nhớ rõ ngày người trở về còn cách hiện tại ít nhất hai tháng nữa!”

“Chuyện của ta không cần người quản, người không phải bác sĩ của nhà ta sao? Lấy tiền rồi mặc kệ mọi chuyện đi, hỏi nhiều làm gì!” Lâm Lan cay nghiệt nói. Ta nhìn Diệp Tề, cũng hiểu Lâm Lan nói quá đáng, nhưng Diệp Tề không may mắn để tâm, chỉ nhìn ta hỏi ý. Ta do dự một lát, gật đầu.

Đã bị Lâm Lan biết, muốn giấu cũng không giấu được nữa. So với việc để về sau ta tự mình nói ra hay từ Lâm Hạo nói, không bằng hiện tại để Diệp Tề giải quyết.

“Chí Hòa thân thể tương đối đặc thù, giống như người thấy đấy” Diệp Tề nhẹ giọng ngắn gọn nói ra sự thật.

Lâm Lan ‘xoạt’ đứng lên, ngực phập phồng, “Ý người là, tên nam nhân này mang thai giống nữ nhân?”

Lời nói trắng trợn này khiến ta ngừng thở một lúc, đầu lại bắt đầu đau. Diệp Tề nghiêm mặt nói: “Người lễ phép chút. Ngồi xuống!” sau đó nói với ta: “Chí Hòa, tiểu hài tử luôn như vậy!”

Ta miễn cưỡng mỉm cười.

Lâm Lan thấy thế, cư nhiên nhếch miệng cười: “Ta đã nói lão ba sao có thể thích người. Nguyên lai là thứ hiếm lạ a!”

Sau đó, cả ta và Lâm Lan đều không phản ứng kịp, Diệp Tề cúi người cho Lâm Lan một bạt tai. Nhất thời, ta và Lâm Lan đều ngây người nhìn Diệp Tề. Thật không ngờ hấn có hành vi bạo lực như vậy.

Hồi lâu, Lâm Lan tức giận giờ nắm đấm vọt tới.

Ngồi trên sô pha Diệp Tề không tránh được nắm đấm của nó, khoe miệng tràn ra tơ máu. Lâm Lan hừ khí. Đối phương không có ý lắng tránh, thậm chí không thêm chống lại.

Dùng tay lau máu, Diệp Tề nói: “Đánh người là vì người không được dạy dỗ, bị người đánh là vì ta thừa nhận ta đã sai. Đánh một trẻ vị thành niên là ta không đúng.”

“Đồ thần kinh!” Lâm Lan vén mái tóc đang rối tung.

.....

Lặng im một hồi, Lâm Lan có chút dăm chiêu, “Nguyên lai thực sự cái loại người này nga!” Ánh mắt nhìn ta mang theo tò mò.

“Người tu dưỡng đến đâu rồi!” Diệp Tề nghiêm túc nói.

Lâm Lan nói: “Đối với kẻ nói dối như người và hấn, không cần phải tu dưỡng gì cả!”

Nhiều lần bị nói là đạo đức giả, Diệp Tề sớm đã thành thói quen, “Người đi đi, coi như chưa trở về. Ta sẽ không nói với hấn!”

Đây vốn là hảo ý, nhưng Lâm Lan tựa như mèo xù lông, tức giận nói: “Ta không cần người giả mù sa mưa, muốn mách thì cứ mách đi. Ta cũng không định trở về, nếu đã trở lại, ta sẽ không sợ lão ba mắng ta!”

Nếu Lâm Lan trở về, sự tình có lẽ sẽ không nghiêm trọng. Nhưng nó tính cách quật cường, cứ như vậy ngồi lại đến tối. Diệp Tề vốn định xin cho Lâm Lan, liền bỏ cuộc hẹn để ở lại.

Hoàn đệ nhất bách tứ chương.

❖ • , ๓๓ , ❖ ❖ • , ๓๓๓ , ❖ ❖ • , ๓๓๓ , • • , ๓๓ , ❖ ❖ • , ๓๓๓ , ❖ ❖ • , ๓๓๓ , ❖ ❖

105. Chương 105

Trước khi Lâm Hạo trở về, Lâm Lan chạy lên lầu tắm rửa rồi ngủ. Diệp Tề thì ở dưới lầu cùng ta nói chuyện phiếm. Ta biết hẳn muốn khiến ta không cần để ý thái độ Lâm Lan như vậy. Ta chỉ biết thở dài. Cho dù quyết định sinh hạ có thật sự chính xác hay không thì hiện tại cũng không còn đường lui. Lâm Hạo lúc ấy vì sao lại hảo tâm đồng ý..... Ta phát hiện chính mình cứ nhiên thầm oán giao dịch của Lâm Hạo, không khỏi vì bản thân mà trở nên ích kỷ và tàn nhẫn, trái tim cũng trở nên băng giá. Nguyên lai, ai cũng đều có thể trở nên vô cùng tàn khốc.....

Diệp Tề cũng phát hiện ta không yên lòng, im lặng để ta suy nghĩ, bản thân mình ngồi một bên đọc báo ở trên bàn, ngẫu nhiên lướt mắt nhìn ta như là quan sát ta có hành vi khác thường hay không.

Hắn đa tâm quá. Áp lực tinh thần của ta phần lớn là do chính mình gây nên! Bản thân ta vô cùng bình thường

Khi Lâm Hạo nhìn thấy Lâm Lan, quả nhiên như dự đoán, tức giận mắng một trận. Diệp Tề dường như cảm thấy như vậy cũng không quá đáng, cũng hiểu rằng Lâm Lan cần có người giáo huấn, liền giống như đang xem diễn lòi ta đi ăn cơm.

Lâm Lan im lặng nghe mắng, nếu trong mắt không ngạo khí[61] quá mức, thoát nhìn như là rất ngoan ngoãn thụ giáo.

Diệp Tề ăn ngon lành, vừa ăn vừa nhìn Lâm Lan thụ huấn khiến Lâm Lan hung hăng trừng mắt nhìn, lại bị Lâm Hạo đang tức giận lập lại thuyết giáo.

Lúc này, ta mới bắt đầu ý thức được Lâm Hạo là một người cha. Ta vốn tưởng rằng hài tử kia bất quá sẽ trở thành món đồ chơi của y. Kết quả xem ra Lâm Hạo không phải không có nhân tính, ít nhất Lâm Lan đối với y rất quan trọng!

“..... Ăn cơm đi.....” Ta nói, tuy rằng Lâm Hạo đơn phương mắng, nhưng bầu không khí như vậy thật sự là không thể giống như Diệp Tề một mình ngồi ăn!

Lâm Hạo rốt cuộc cũng ngừng lại. Y không phải loại người nói dài dòng, sự quan tâm đối với con mình khiến y trở nên rối loạn mà nói thành tiếng. Hiện tại ngồi xuống bàn cơm, mọi người mỗi người các chiếm một góc. Lâm Hạo nhìn ta, không biết suy nghĩ gì, biểu tình có chút mờ mịt.....

Diệp Tề nói: “Hắn đều biết rồi!”

Lâm Hạo thu hồi ánh mắt: “..... Quên đi, biết thì biết, vậy ngươi trở về đi!”

Lâm Lan nhú mày, khẩu khí ban đầu hoàn hảo, sau lại trở nên bén nhọn: “Ngươi trở về thì trở về, bên ngoài cũng không có gì hay để học. Hừ. Quả nhiên là vì hắn nên mới bắt ta đi. Không cần phải như vậy a. Ta sớm biết rằng hắn là ‘nữ nhân’ của ngươi, hiện tại bất quá là mang thai mà thôi. Cứ coi như là nữ nhân xấu xí cũng được..... Thật tốt a, ngoại hắn không biết có sảng hay không.....”

“Im miệng!” Diệp Tề vội vàng đứng lên muốn che miệng nó. Lâm Lan phản ứng mau lẹ, tránh hẳn tiếp tục nói.

Đầu ta từ chiều đến giờ âm ỷ đau, giờ trở nên đau buốt. Cho dù hy vọng che dấu chân tướng cỡ nào, cuối cùng cũng hoàn toàn bại lộ. Vết thương sâu trong lòng càng bị khoét rộng hơn.

Nắm lấy tay vịn ghế dựa, ta khắc chế cảm giác chóng mặt, nhìn Lâm Hạo đang trầm mặc.

Lâm Hạo không nói, nhưng biểu tình rõ ràng là vô cùng tức giận, “Xin lỗi đi!”

“Mơ tưởng!” Lâm Lan từ nhỏ được nuông chiều, số lần bị Lâm Hạo giáo huấn rất ít, lần này lại là bởi vì người nó chán ghét mà bị mắng, trở nên rất cứng đầu: “Ta sẽ không xin lỗi cái loại tiện nhân ấy. Ta không sai!”

Diệp Tề đã bất lực, không thể ngăn nó nữa. Dù sao cũng đã không vấn hồi đường sống được rồi.

Lâm Hạo khắc chế tức giận, nếu người trước mắt không phải là Lâm Lan chỉ sợ đã bị y ăn sống nuốt tươi, nhưng ly rượu trong tay nứt ra, vỡ thành mảnh nhỏ, rượu chảy ra khắp bàn.

Mảnh thủy tinh vỡ đâm vào trong thịt, màu đỏ của rượu cùng huyết xen lẫn nhau. Lâm Lan cuối cùng cũng không nói nữa. Diệp Tề thở dài đi lấy hộp thuốc.

Trên lầu, bên cửa sổ gió lạnh quất vào mặt, mang theo một chút cảm giác mát rượi, lại khiến người ta càng thêm phiền táo. Cứ đứng như vậy, sức nặng nơi bụng cảm giác càng rõ ràng.

“Có một số việc, ta nghĩ đã đến lúc phải nói cho người!” Lâm Hạo đột nhiên mở miệng.

Lâm Hao mêt mỗi nói: “Phải!”

Nghe đến đó, Lâm Lan trừng mắt nhìn Diệp Tề, hận nhất thái độ hằn coi người ta như tiểu hài tử. Còn ta thì há miệng nhưng không phát ra được tiếng. Không thể nào!! Lâm Hạo không được nói ra những gì không nên nói!

Quả nhiên là nói ra. Diệp Tề đặt hòm thuốc ở góc tường, nhú mào ngồi bên cạnh Lâm Hạo.

Lâm Hao biết nhưng không hề an ủi nó, ngày hôm sau liền dẫn nó đến bệnh viện làm giám định DNA.

Sau đó nó bắt đầu đoán rằng mẫu thân mình có lẽ không được gia tộc hoan nghênh. Cũng may nó cũng đổi nàng không có nhiều cảm tình. Hiện tại dù có mồ côi mẹ, nhưng vẫn còn gia đình, như vậy còn thiếu sao? Cho dù không có tồn tại nàng, nó vẫn như cũ là Lâm Lan.

Nếu như không phải, quan hệ giữa bọn họ cũng đã đoạn tuyệt rồi.

Lâm Lan cúi đầu bắt đầu cố nhớ lại những nữ nhân mình đã gặp qua, đột nhiên, một thân ảnh hiện lên trong đầu. Nguyên nhân vì sao phụ thân bây giờ nói nàng đã tìm được rồi. Lâm Lan mặt trắng bệch ngẩng đầu, “Không có khả năng! Không có khả năng!”

119

nói, trên tư tưởng nó có thêm tính khiết phích. Nó là thiên chi kiêu tử, làm thế nào lại có quan hệ với người ấy?!

“Diệp Tề.....” Lâm Lan bị đả kích bắt đầu nhìn Diệp Tề, hy vọng hắn nói cho mình đó là giả.

Hoàn đệ nhất bách lục chương.

❖ •, ๕๐, ❖ ❖ •, ๕๐๕, ❖ ❖ •, ๕๐๕, • •, ๕๐, ❖ ❖ •, ๕๐๕, ❖ ❖ •, ๕๐๕, • ❖

107. Chương 107

Diệp tề chậm rãi gật đầu. Lời của Lâm Hạo là sự thật.

Ta dựa vào tường. Không thể tin được, Lâm Hạo thật sự nói ra điều đó. Lâm Hạo đã giấu nó lâu như vậy, vì sao còn nói ra? Sau này ta phải đối mặt với Lâm Lan như thế nào? Trong lòng tràn đầy ý niệm trốn tránh. Tuy rằng thân thể đã bị Lâm Lan biết, sự việc như vậy sớm muộn gì cũng xảy ra, nhưng cũng có thể tiếp tục giấu thêm một thời gian.....

Lâm Hạo nhìn vẻ mặt yếu ớt của Lâm Lan, nói: “Mọi việc người đều đã rõ ràng, về sau, người cũng nên bỏ cái tính nết này đi..... Hắn dù sao cũng là... của người”

Còn chưa dứt lời, Lâm Lan gào lên xông ra ngoài: “Ta không biết gì cả, ta không thừa nhận!”

Diệp Tề nói: “Ta xem hắn thế nào, người yên tâm đi!” Vỗ vỗ bả vai Lâm Hạo, rồi chạy ra.

Dưới lầu chỉ còn lại Lâm Hạo. Cơ thể y đột nhiên nhuễn ra, dựa vào sô pha thượng nhìn bàn tay phải đã được băng bó của mình.

Ta ở trên lầu cả đêm thức trắng, Lâm Hạo an vị ở bên dưới cho đến hừng đông. Lâm Lan vẫn chưa trở về, bất quá Diệp Tề đi cùng nó, hẳn là sẽ chiếu cố hảo nó.

“Sao vậy? Điểm tâm không hợp khẩu vị?” Lâm Hạo nói.

“Không có!” Ý thức được bản thân mình ngồi bên bàn cơm ngăn người ra một lúc lâu, ta vội vàng nuốt bát cháo yến mạch. Lâm Hạo ngoài trừ dưới mắt hơi thâm, còn đầu nhìn không ra y suốt đêm không ngủ, hoàn toàn không lộ ra vẻ mệt mỏi và chán nản.

Bình thường, Lâm Lan cũng thường xuyên cả đêm không về, Lâm Hạo đều không để ý như lần này, cả đêm qua y tinh thần trạng thái đều không hảo.

Nhưng trên mặt Lâm Hạo vẫn duy trì mặt nạ như thường, cơm nước xong liền xuất môn.

Hôm nay tốc độ ta ăn cơm vô cùng chậm. Lâm Hạo ăn xong rồi mà trước mặt ta thức ăn vẫn chưa hết một nửa. Nếu giống như thường ngày, Lâm Hạo có thể sẽ bức ta ăn xong rồi mới rời đi, nhưng hôm nay y chỉ dọn dĩa một câu mà thôi.

Không có tâm tình tiếp tục ăn, ta trở lại giường nằm xuống, cả ngày không hề nghỉ ngơi, hiện tại cảm thấy muốn ngủ.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, bên ngoài âm thanh có chút ầm ỹ. Ta đứng dậy nhìn, nguyên lai là Diệp Tề vác Lâm Lan trở về. Diệp Tề không còn vẻ ung dung như bình thường nữa, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ cười với ta. Ta giúp hắn mở cửa phòng Lâm Lan, hắn đem Lâm Lan quăng xuống giường, thở phì phò.....

“Có ổn không!?” Ta hỏi.

Diệp Tề nói: “Hắn ở quán bar quậy một đêm, thiếu điều đánh nhau với người ta. Nháo đủ sau đó hôn mê, ta mới xách hắn trở về!”

“Người có sao không?” ta nói.

Diệp Tề lắc lắc tay: “Làm bảo mẫu một đêm đương nhiên mệt muốn chết! Cho ta mượn phòng khách[62] ngủ một chút đi!”

Nơi này ít có khách, Lâm Hạo cũng không thích người ngoài tới thăm nơi này. Diệp Tề xem như khách quen, phòng khách cơ bản đều do hắn dùng, thậm chí như là phòng ngủ của hắn, bên trong cũng chuẩn bị quần áo hắn.

Ta nhìn hắn cởi quần áo cho Lâm Lan rồi đắp chăn cho hắn, cảm khái nói: “Người đối hắn rất tốt!”

Diệp Tề ngó ra một chút, cười cười: “Lâm Hạo so với ta lớn hơn, ta với hắn tính ra gần như là bằng hữu. Hồi trước ta rất sùng bái cùng không phục Lâm Hạo, khi đó Lâm bá mẫu và bá phụ đều khoẻ mạnh, nhóm bề trên đều thích nói chuyện đùa nhỏ, bất quá cũng may mắn ta cùng hắn chênh nhau chỉ một hai tuổi, bằng ko sẽ bị chèn ép đến chết. Sau đó ta học ngành y, hắn thì theo con đường thương nhân. Tại thời điểm ta đấu tranh với gia đình, Lâm Hạo giúp đỡ ta không ít. Khi đó ta vô cùng cảm kích kêu hắn ca ca..... Nán lại ở nước ngoài nhiều năm, khi trở về thì thấy hắn mang theo một tiểu hài tử nói là con hắn, bảo ta hảo hảo chiều cố nó!”

Hoàn đệ nhất bách thất chương.

❖ •, 3. •❖ •, 3.3, •❖ •, 3.3, • •, 3. •❖ •, 3.3, •❖ •, 3.3, •❖

108. Chương 108

Ta yên lặng nghe.

Diệp Tề tiếp tục nói “..... Khi đó Lâm Lan thật sự là tiểu hài tử xinh đẹp nhất, lại rất nghe lời!” Không biết hắn nghĩ đến cái gì, nụ cười ôn như chưa từng có.

Lâm Lan trước đây có lẽ thật sự rất đáng yêu, đáng tiếc ta ngay cả đáng vẽ khi nó còn nhỏ cũng nhớ không rõ.

Chăn đắp không kĩ, Lâm Lan nghiêng người khiến hơn phân nửa cơ thể lộ ra ngoài, Diệp Tề nói: “Hồi nhỏ hắn ngủ không an ổn, ta cũng không ít lần đắp chăn cho hắn!”

Khi đó Diệp Tề chắc cũng rất trẻ. Không biết vì sao ta nghĩ cười, Diệp Tề như vậy mà cũng thích tiểu hài tử a, đáng tiếc Lâm Lan không biết tốt xấu, được nhiều người quan tâm rất khó thực sự rất khó.

“Cám ơn người!” Nói xong, ta mới phát hiện bản thân đã nói sai, câu này phải do Lâm Hạo nói với hắn mới đúng.

Diệp Tề không khách khí nói: “Không cần cảm tạ! Ta cũng phải đi ngủ đây, buổi chiều còn có việc a!”

Trở lại phòng, rốt cuộc cũng ngủ không được, suy nghĩ loạn cả lên. Bụng to dùng như nhắc nhở tổ sinh mệnh bên trong sắp ra đời. Thời điểm này năm đó, Lâm Lan cũng được sinh ra như vậy, nó còn bị sinh non.

Cố gắng hồi tưởng, cư nhiên cũng nhớ lại được một ít kí ức mờ mờ lung lung, nhưng phần lớn là bộ dáng nó khóc, mặt mày nhăn nheo như bánh bao bị chiết.

Chờ Lâm Lan tỉnh lại, không biết tâm tình của nó có thể hảo một chút hay không? Hơn phân nửa là điều không thể, chính ta còn không thể chấp nhận sự thật rằng nó là do ta sinh ra! Nhưng ta chịu đả kích lớn hơn nó rất nhiều. Khi đó, ta bất quá so với nó chỉ lớn hơn khoảng hai, ba tuổi.

Giữa trưa Diệp Tề tỉnh dậy, Lâm Lan thì vẫn ngủ thẳng đến tối.

Khi Diệp Tề rời đi, ta nói: “Nếu người gần đây không có việc gì, có thể thường xuyên tới được không? Nếu ta và Lâm Lan ở chung lâu, sẽ thực..... xấu hổ!” Diệp Tề sáng khoái đáp ứng, “Không thành vấn đề, gần đây người cũng cần chú ý tới cơ thể!”

.....

Lâm Lan vừa tỉnh dậy liền vào phòng ta. Nó cứ nhìn chăm chăm ta một hồi lâu vừa khiến ta sờn gai ốc, “Người thực làm cho người ta.....” Chán ghét xuất phát từ sâu trong lòng khiến nó tìm không ra ngôn ngữ thích hợp.

Đóng sầm cửa lại, khiến ta ý thức được ta có lẽ không cần lo lắng đến vấn đề xấu hổ. Lâm Lan không muốn nhìn thấy ta.

Chín giờ tối, nó cái gì cũng không nói, lai ra ngoài.

Ngày hôm sau Diệp Tề biết, mắng: “Tiểu hài tử này đáng chết!”

Nếu Lâm Lan nghe được chỉ sơ sẽ lai hung hăng phá một trận.

“Lâm Hao, người sao lại mắc kê nó như thế!” Nhìn Lâm Hao đang đọc báo, Diệp Tề thấp giọng nói.

“Nó dù sao cũng đã trưởng thành! Cũng không phải lần đầu hồ nháo như vậy!” Lâm Hạo nói: “Cố ngăn cản nó cũng vô ích. Không sao đâu! Ta đã phái người ngầm đi theo rồi!”

Lâm Lan liên tiếp vài ngày không trở về, ta nói với Diệp Tề rằng hẳn không cần mỗi ngày lại đến đây, Diệp Tề không thêm để ý nói: “Không việc gì, người gần đây tình trạng không tốt, ta lưu lại cũng là ý của Lâm Hạo!”

Lần gặp lại Lâm Lan là giữa trưa một tuần sau. Nó say khướt tiến vào, bước đi loạng choạng. Ta vừa thấy nó liền lập tức tránh lên lầu. Nhưng Lâm Lan miệng thì thảo không biết nói cái gì liền đi tới gần ta.

Ta đi lại rất chậm, đặc biệt đi trên thang lầu, dựa vào tay vịn cầu thang căn bản muốn mau cũng không mau được.

Lâm Lan rất nhanh liền đuổi theo ta, đưa vào thang lầu bên kia nắm lấy góc áo ta.

“Người chạy cái rắm a.....# &×” Một chuỗi những từ chữ mắng dài mơ hồ không rõ.

Ta ngửi mùi rượu từ trong miêng Lâm Lan, nói: “Người uống say rồi!”

Hoàn đê nhất bách bát chương.

109. Chương 109

Lâm Lan ơ một tiếng đầy hơi rượu, lười biếng nói: “Không có!”

Cùng người say rượu nói đao lí là điều không thể nên ta đành gạt tay nó ra rồi tiếp tục đi lên lầu trên.

“Người dựa vào cái gì mà dám trốn ta? Người không đủ tư cách để trốn ta, người này.....” Lâm Lan túm lấy tay ta, dùng sức kéo giật về phía nó. Ta với chiếc bụng to dùng đứng ở trên cầu thang vốn dĩ đã rất khó khăn, lúc này Lâm Lan ý thức không rõ, chỉ cần dùng một phần sức mạnh.....

Một nửa tay áo ở trên tay Lâm Lan, ta nhìn thần sắc Lâm Lan đại ra. Tay ta sờ lên mặt sàn trắng mịn, trên tay dính rất nhiều chất lỏng màu đỏ. Đau..... Lâm Lan muốn túm lấy ta, nhưng dưới tác dụng của trọng lực, chính là xé toạc tay áo.

“A.....” Ta dè lại bụng, cảm giác tốc độ máu chảy ra quá nhanh. Mồ hôi lạnh từng giọt chảy ra, chảy vào đôi mắt đang nhìn Lâm Lan. Nó dường như vẫn chưa phản ứng lại được.

“Điện thoại..... Lâm Lan.....” Âm thanh từ cổ họng ta yếu ớt phát ra.

Lâm Lan như bị sét đánh, chạy xuống chộp lấy điện thoại, sau đó do dự nhìn ta. Ta thầm kêu to không ổn. Nếu hiện tại nó đi ra ngoài mất, có khả năng ta sẽ chết ở nơi này.

“A.....” Ta cơ bản đã không thể nói được nữa, chân cũng không thể cử động, nằm ở dưới đất rên rỉ.

Khi tỉnh lại, ta phát hiện chính mình đang ở trong căn phòng màu trắng ở bệnh viện, những tường bản thân chết chắc rồi. Than nhẹ một tiếng, phát hiện có cái gì đó không thích hợp, suy nghĩ một lát bỗng phát hiện, bụng đã khôi phục bằng phẳng.

Bên tai hình như có người hô: “Đã tỉnh.....”

Sau đó là tiếng mở cửa, Diệp Tề sắc mặt vui mừng nói: “Cuối cùng cũng tỉnh!”

“Ta.....” Vừa mở miệng, cổ họng khô khốc đến khó chịu.

Diệp Tề nói: “Người đã nằm vài ngày rồi, uống trước một tí nước đi! May mắn Lâm Lan về nhà, người được đưa tới vừa kịp lúc nên mới cứu được đây.”

Ta cười khỏ, hiểu lầm rồi hiểu lầm rồi, nhưng chung quy cũng không thể nói là bị Lâm Lan kéo ngã. Xét đến cùng kỳ thật cũng là chuyện ngoài ý muốn, nó có thể gọi điện gọi người đến cứu ta đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Ta vốn tưởng nó sẽ để ta chết ở chỗ đó mà không hề ngó ngang.

“Lâm Hạo đang ngủ ở bên tường, chờ hắc tinh nhất định sẽ cao hứng!” Diệp Tề nói xong chớp mắt với ta, “Người hôn mê đã bốn ngày ba đêm, hắc cũng bị giày vò không ít, bản thân cũng không được như trước. Khi hắc không chú ý, ta cho hắc uống thuốc nên mới có thể ngủ được như thế này!”

“..... Lâm Lan đâu?” Ta suy nghĩ một lúc, cuối cùng hỏi.

Diệp Tề khẽ thở dài, “Hắn gọi điện cho ta, khi đến đó ta cũng hiểu được mọi chuyện. Hắn cũng không phải cố ý, là do hắn uống nhiều quá. Người tha thứ cho hắn đi! Ta cũng gạt Lâm Hạo, nói mọi chuyện chỉ là ngoài ý muốn. Người sẽ không trách ta chứ..... Bất quá ta cũng biết hắn làm như vậy cũng không đúng, nếu người muốn giáo huấn hắn, ta sẽ nói với Lâm Hạo!” Diệp Tề nhìn ta.

“Không cần, chính là ngoài ý muốn! Là do ta không đứng vững ” Ta lắc đầu.

Diệp Tề cảm kích nhìn ta mỉm cười.

Hoàn đệ nhất bách cửu chương.

[illegible]

110. Chương 110

“Ta có thể ngồi đây không? Nằm nhiều đến mức xương cốt đều cứng cả rồi!” Ta hỏi.

“Được!” Diệp Tề tiến tới nâng bả vai ta lên, “Ngủ suốt quả thật không thoải mái!”

“Hài tử ở phòng bên cạnh, muốn xem không?” Diệp Tề hỏi.

Ta mờ mịt nhìn những ngón tay đan chéo nhau của mình, Diệp Tề tiếp tục nói: “Hài tử ở mọi phương diện đều đã hình thành hoàn toàn, cách ngày sinh dự tính cũng chỉ hơn kém một tháng. Khi người rơi xuống thì lưng chạm đất, từ cầu thang ngã xuống cũng không cao lắm. Tuy rằng xuất huyết khá nhiều, có điểm nguy hiểm, bất quá may mắn không có việc gì! Xương cốt cũng không bị tổn thương.....”

“Cám ơn!” Ta nói.

“Cảm ơn cái gì? Đó là việc nên làm! Người đừng trách mắng Lâm Lan. Miệng hắn tuy không nói gì nhưng kỳ thật trong lòng cũng rất sợ hãi!” Diệp Tề bào chữa cho Lâm Lan.

Ta cười tỏ vẻ không để ý. Nó có thể gọi Diệp Tề đến đã là vô cùng may mắn rồi.

Diệp Tề không đề cập tới chuyện hài tử nữa, cùng ta tán gẫu về một ít việc cần chú ý. Còn phải ở lại bệnh viện ít nhất mười ngày trở lên, điều này khiến ta có chút áp lực, nhưng thân thể cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Lúc đầu ta tỏ vẻ rất ngạc nhiên với Diệp Tề. Xem ra khoa nào hắn cũng đều tinh thông, kết quả hắn bật cười cáp cáp[63]. Kỳ thật hắn chuyên nghiên cứu ngoại khoa, sau đó đặc ý nói kỳ thật hắn từng ngồi ghế ở tất cả các khoa, chẳng qua là không nghiên cứu sâu, nhưng bệnh bình thường đều có thể chữa trị.

Về phần ta, mỗi lần kiểm tra hần đều cố gắng không làm cho ta xấu hổ. Lành phẫu thuật ngoài ý muốn này thật sự quá mạo hiểm.

Mấy tháng nay đều không có tin tức về Lâm Nam, thỉnh thoảng có thể ở trên tạp chí tài chính và kinh tế có một vài bài giới thiệu. Bên ngoài có rất nhiều ngờ vực vô căn cứ đối với việc hắt rời Lâm thị độc lập gây dựng sự nghiệp. Trước kia Lâm Hạo đều cố ý phong tỏa tin tức, nói Lâm Nam xuất ngoại. Giới truyền thông không tìm được tin tức cũng chỉ có thể nói nhị công tử của Lâm gia vô cùng thần bí mà thôi.

Thỉnh thoảng nhớ tới Lâm Nam, cảm giác giống như có gì đó nghẹn lại trong cổ. Không biết hẳn sau này có phải sẽ từ từ vứt bỏ ta hay không.

Diệp Tề thấy ta thất thần cũng không nói chen vào, an vị ngồi một bên nhìn bệnh án của ta, đến khi bị một bác sĩ gọi ra ngoài.

“Có mấy ca phẫu thuật cần thảo luận. Người nếu có chuyện gì cần thì rung chuông, y tá đang ở bên ngoài. Lâm Hạo phỏng chừng còn phải ngủ vài giờ nữa. Khi người tỉnh thì hẳn vừa mới ngủ.”

Diệp Tề phân phó xong liền cùng bác sĩ kia rời đi.

Ta nhìn cánh cửa khép hờ bên cạnh, mơ hồ có thể thấy trên giường có một khối rất to. Vừa rồi nói một chút, trong miệng lại khát, liền đổ ít nước từ trong bình ở ngay bên cạnh.

Từ từ uống, hài tử kia vẫn là không cần thiết. Dù sao Lâm Hạo cũng sẽ đưa nó đi, có thấy hay không cũng không khác nhau là mấy, đỡ phải trong lòng có thêm vướng mắc ưu phiền. Ta khẽ thở dài..... Thân thể này thật hoang đường.....

Uống hết một ly, trong miệng tuy đã đỡ khát nhưng vẫn rót thêm một cốc cầm trên tay.

“Người tỉnh rồi sao?” Thanh âm kinh hỉ khiến nước ở trong tay ta thiếu chút nữa đổ xuống giường. Sao tỉnh sớm vậy? Diệp Tề, được của người không phải là đồ giả đấy chứ!

Lâm Hạo từ bên trong đẩy cửa đi ra, giống như một quý công tử suy sụp. Quần áo không chỉnh tề, tóc tai lộn xộn, có mùi gì đó bốc lên, đôi mắt cũng thâm quầng.

Hoàn đệ nhất bách nhất thập chương.

❖ •, 3.7, •❖ •, 3.7.3, •❖ •, 3.7.3, • •, 3.7, •❖ •, 3.7.3, •❖ •, 3.7.3, •❖

111. Chương 111

Ta còn chưa kịp đặt chiếc cốc xuống, Lâm Hạo đã tiến tới hôn lên trán ta: “Thật tốt quá, làm ta sợ muốn chết. Nếu không phải A Lan vừa trở về thì sẽ phải làm sao bây giờ. Là ta sơ sót, trong nhà cần có nhiều người ở lại.....”

Nhìn Lâm Hạo bộc lộ sự ân cần, nghe y nói dông dài, ta so với trước càng bối rối hơn. Lâm Hạo đáng lẽ không phải như vậy.

Ta nhẹ nhàng đẩy y ra, Lâm Hạo đầu tiên là kinh ngạc, sau đó đôi mắt trở nên trống rỗng, yết hầu chuyển động.

Tức giận rồi, người vừa rồi nhất định là ảo giác, nhưng Lâm Hạo đã đi ra ngoài.

Âm thanh cửa bị đóng lại không hề lớn, nhưng so với việc cửa bị đóng mạnh còn đáng sợ hơn. Lâm Hạo rõ ràng là sinh khí, nhưng y lại kìm nén. Lâm Hạo trước giờ luôn hành động theo ý mình, nhưng lần này y lại nhẫn nhịn.

Dường như lần này bị Lâm Hạo bắt được, tính khí y thật sự nhu hòa hơn rất nhiều, số lần bị đánh có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Là vì bác sĩ dặn không thể tức giận sao?

Trong lòng cứ nhớ lại bộ dáng Lâm Hạo vừa rồi, sau cùng là hình bóng khi rời đi..... Bộ dạng ấy khiến người ta thương cảm. Nhưng... Y là Lâm Hạo a, là người ta hận nhất.....

Đúng vậy. Mười mấy năm trước y đã phá hủy ta một lần, mười mấy năm sau lại hủy hoại cuộc sống của ta cùng Lâm Nam. Lâm Nam là người dịu dàng duy nhất trong lòng ta, là hy vọng duy nhất. Nhưng y lại khiến ta biết được một Lâm Nam tàn nhẫn..... Giống như tất cả đều sụp đổ ngay trước mắt, sau đó, phát hiện này đã cướp hết mọi thứ của ta.....

Chuyện đáng ghét ấy không cần nghĩ đến, ta gạt bỏ mọi ý niệm trong đầu.

Một lát sau, Lâm Hạo điềm nhiên như không quay lại, nhưng quần áo trên người đã thay, tóc chải vuốt sợi chỉnh tề, gương mặt cũng sạch sẽ.

“Người nếu muốn bài khí thì nói với ta. Cháo ở trong nồi giữ nhiệt đó.”

Ta nhin không được mặt đỏ, lời này từ miệng Lâm Hạo phát ra thật sự kỳ cục. Sau khi phẫu thuật không bài khí sẽ không được phép ăn uống. Điều này ta biết.

“Có nghe không vậy?”

Lâm Hạo thấy ta không trả lời, cứ nhiên lại cao giọng hỏi lần nữa, ta vội gật đầu.

“Ta đã liên hệ một gia đình muốn nhận nuôi trẻ, chờ thêm vài ngày nữa sẽ đưa nó đi!” Lâm Hạo nói.

Quả nhiên, hài tử không thể lưu lại, ta nhìn Lâm Hạo nói: “Ta biết.”

“Người không cần lo lắng. Nhà kia điều kiện rất tốt, đáng tiếc thê tử không thể có sinh con, lão công lại là hảo nam nhân hiếm có, không ruồng bỏ nàng, cho nên mới muốn nhận nuôi một đứa.” Lâm Hạo nói.

“..... Vậy sao...” Ta khẽ nói.

“Đương nhiên. Ta chỉ không muốn nhìn thấy nó, cũng không phải muốn nó chết, cho nó cuộc sống tốt cũng không hề gì!” Lâm Hạo thản nhiên nói. Đây là thỏa thuận thứ nhất mà từ trước Lâm Hạo nói với ta.

Ta rất muốn hỏi đó là con trai hay con gái, nhưng... nếu không thể gặp lại, có biết giới tính của nó hay không cũng không còn là chuyện quan trọng!

Vứt bỏ một chút khó chịu trong lòng, ta ‘nga’ một tiếng.

Ngày hôm sau, cứ nhiên gặp lại Lâm Lan, đi theo sau còn có Diệp Tề. Lâm Lan có chút không cam lòng cùng thận trọng, quay lại nhìn Diệp Tề, Diệp Tề nhú mày dùng tay gõ gõ lên đầu nó, sau đó Lâm Lan mở miệng: “Coi như là ta..... Sai đi.....”

Tuy rằng thanh âm không cam lòng, nhưng Diệp Tề cứ nhiên có thể khiến nó đến nhận lỗi thật sự bất ngờ, cho dù là nó không hề muốn.

“Cái gì mà coi như người sai, vốn dĩ là bản thân người không đúng!” Diệp Tề nghiêm túc nói.

Lâm Lan ‘hừ’ một tiếng, quay đầu nói với Diệp Tề: “Người thật lắm lời, dù sao nói nhận lỗi ta cũng nói rồi, người bớt kì kèo đi!” Sau đó Lâm Lan nhanh chóng rời đi.

Diệp Tề có điểm ngưng ngưng: “Sớm biết thế thì chi bằng không đưa hấn đến!”

Ta cười nói: “Người làm thế nào mà khiến hấn đến vậy?”

“Ân, ta nói nếu không đến ta sẽ nói với ba ba hấn, sau đó đưa hấn ra nước ngoài!” Diệp Tề cười có điểm gian xảo. Lâm Lan vẫn là sợ Lâm Hạo, uy hiếp này từ trước đến giờ vẫn luôn lôi ra. Chính là, hiệu quả vẫn luôn có thể như thế.

“Đương nhiên, kỳ thật hấn cũng ray rứt, bằng không chỉ sợ ta cho dù nói thế nào hấn cũng sẽ không tới!” Diệp Tề nhìn hướng Lâm Lan ly khai nói, “Hấn tuy rằng có chút ương ngạnh, nhưng trong tâm kỳ thật không xấu, không có ý nghĩ muốn hại người khác.....”

“Ân!” Bằng không với mức độ nó chán ghét ta, ngày đó nó không gọi điện cầu cứu, thậm chí khả năng bỏ mặc ta ngược lại là khá lớn.

Hoàn đệ nhất bách nhất thập nhất chương.

❖ • , ๕๖ , ❖ ❖ • , ๕๖๕๖ , ❖ ❖ • , ๕๖๕๖ , • • , ๕๖๖๖ , ❖ ❖ • , ๕๖๕๖ , ❖ ❖ • , ๕๖๕๖ , • ❖

112. Chương 112

“Muốn ăn chút gì không? Đồ rắn thì không được!” Diệp Tề hỏi.

Sáng hôm nay đã bài khí nên đã có thể ăn cơm, nhưng tốt nhất vẫn ăn thức ăn lỏng và đồ dễ tiêu hóa.

Chỉ có thể ăn ít, ta tùy tiện nói mấy câu, Diệp Tề liền đi ra ngoài lấy cơm trưa.

Tối, Lâm Hạo nói cho ta biết, ngày mai y sẽ đem hài tử kia đưa đi. Dẫu biết ta chưa gặp qua hài tử, Lâm Hạo cũng không tính chủ động để ta thấy nó, cho nên cũng không hỏi ta, nói xong liền lập tức chuyển qua đề tài khác.

Mấy ngày trước Lâm Hạo đều ở lại bệnh viện, công việc chất đống nên vài ngày sau đều rất bận rộn.

Một lần nữa trở lại tòa ‘***g giam’ kia, bên trong đã không còn vắng vẻ như mấy tháng trước. Giống như lúc ta mới tới, bây giờ có thể thấy bóng dáng nhóm người hầu đi lại.

Lâm Lan từ nước ngoài trở về sớm hơn so với dự định, dường như không định lại đi tiếp. Lâm Hạo cũng không nhắc đến chuyện này.

Đối với việc hài tử ở trong bụng ta biến mất, Lâm Lan ban đầu không để ý, qua một thời gian dài, do ảnh hưởng của sự cố kia, Lâm Lan đầu tiên là ở trước mặt ta lắc lư. Để tránh cho xung đột kéo dài ta chuẩn bị rời khỏi phòng khách.

“Uy!”

Lâm Lan gọi ta lại, “Cái thứ ở trong bụng kia đâu?” Thanh âm nó có chút do dự. Có lẽ nó nghĩ đến đó là hài tử của Lâm Hạo, có lẽ nó nghĩ rằng hài tử kia đã chết.

“..... Diệp Tề không nói gì sao?”

So với hỏi ta, Diệp Tề tựa hồ sẽ giải thích tốt hơn rất nhiều!

Lâm Lan hừ một tiếng giận dữ: “Hắn không chịu nói!”

“..... Đã chết!” Ta lựa chọn câu trả lời đơn giản nhất, nhưng thực bất ngờ khi trên mặt Lâm Lan toát ra một tia âm đạm cùng..... áy náy?

Lời đã nói ra, có lẽ ta nên chọn lí do tốt hơn.

“Ta không phải.....”

“Ta biết!” Lâm Lan quả thật không phải cố ý, bắt quá cách nó hành xử cũng không đúng.

Yên lặng thoáng chốc, Lâm Lan rời nhà. Ta nghĩ nó hiện tại không thể đối mặt với ta. Nhưng thỉnh thoảng tự trách bản thân và suy nghĩ về những chuyện đã qua, đối với nó mới là có lợi. Sau này khi hành xử nó sẽ càng thận trọng hơn.

.....

Vết sẹo trên bụng hơn mười năm trước đã phai nhạt, hiện tại lại xuất hiện dấu vết mới.

Lâm Hạo vuốt ve nó, “Thực đáng ghét, lần sau tìm người xóa nó đi. Nhìn thật chướng mắt!”

Hơi thở nóng rực phả vào sau tay, ta hướng cơ thể về phía trước, nhưng lập tức càng bị y dùng sức kéo về phía sau, ác ý nói: “..... Hoặc là tạo thêm vết mới!”

Nội tâm ta run rẩy: “..... Xóa... xóa nó đi.....”

“Tốt lắm, ta biết ngươi cũng không thích nó!” Lâm Hạo thoải mái cắn vào tai ta, đầu ngón tay ấn lên vết mổ vẫn còn chưa hoàn toàn lành lại.

Hoàn đệ nhất bách nhất thập nhị chương.

❖ •, ๓๐, •❖ •, ๓๐๓, •❖ •, ๓๐๓, • •, ๓๐, •❖ •, ๓๐๓, •❖ •, ๓๐๓, •❖

113. Chương 113

“Đừng mà.....”

“Làm sao vậy? Ngươi không muốn sao?” Lâm Hạo nói.

Ở bên ngoài ra làm sao ta không biết, nhưng ở nhà, Lâm Hạo lâu ngày không chạm vào ta. Ta cũng không muốn làm, đặc biệt khi bụng vẫn còn ần ần cảm giác khi việc ấy phát sinh.

Lâm Hạo ***g ngực phập phồng không ngừng, gắt gao lần mò phía sau lưng ta.

“Nói cho người biết một chuyện sẽ khiến người cao hứng!” Lâm Hạo thoáng buông ra, nhưng vẫn nằm trong vòng tay y.

Chuyện cao hứng? Không phải người muốn thả ta đấy chứ? Ta vọng tưởng

“..... Hài tử của đôi vợ chồng kia đã biến mất, ngay khi vừa xuống máy bay, chưa kịp bước vào xe đã bị người ta cướp mất. Không phải cướp tiền mà là một đứa trẻ con, người cảm thấy có khả năng là ai?” Lâm Hạo thông thả nói.

“Là..... Lâm Nam!”

Lâm Hạo nâng cằm ta lên, “Người thử nói xem, hắn làm sao biết hài tử kia được đem đi đến nơi nào?”

Ta nuốt xuống nước miếng, Lâm Hạo đang hoài nghi ta sao?

“Đừng khấn trương, ta không phải nói người, nhất định có người nói với hắn. Thật đáng giận! Sớm biết thế.....” đã giết chết nó..... Ý tứ bên trong Lâm Hạo rất rõ ràng.

Lâm Hạo coi mạng người là cái gì Bỗng nhiên nhớ tới, trước kia ta cũng đã từng muốn giết Lâm Lan, ta cũng lãnh khốc như vậy sao?!

Bàn tay ấm áp buông cằm ta ra rồi ngay lập tức hướng về phía bên dưới.

“Đừng!” Ta nói.

Hơi thở Lâm Hạo phả vào trong cổ áo ta, “Mặc dù thỏa thuận đã xong, bất quá người không nghĩ là người cần đền bù ta một chút sao? Thời gian ấy ta cơ hồ không hề thương người đến một lần..... Không cần phản kháng, người cũng biết sẽ không có kết quả tốt đẹp gì. Nhớ rõ vết sẹo nơi này không? Bị người dùng hỏa thiêu, ấn ký lưu lại vĩnh viễn.”

Ta nín thở, thân thể còn nhớ rõ cảm giác ấy, lúc đầu đau vô cùng, sau đó thống khổ vì bị ép buộc ân ái.....

“Chỉ cần thấy nơi này, người sẽ nhớ đến ta, phải không? Cho dù người có rời khỏi ta cũng không thể quên ta!” Lâm Hạo thanh âm không trầm bổng, âm điệu vững vàng đến đáng sợ.

Nhưng ta vẫn dè lại tay y, “Rất đau!”

Lúc này cách lần phẫu thuật chưa đến hai mươi ngày, Lâm Hạo đã nhịn dục vọng mấy tháng, một khi bùng nổ, hậu quả ngấm lại khiến ta rùng mình. Mà hiện tại, tự chủ của Lâm Hạo dường như sắp sụp đổ.

Cơ thể ta chịu không nổi, khớp hàm đang cắn chặt vội mở ra, ta nói: “Diệp Tề nói không thể làm.....”

Diệp Tề quả thật dạn dỏ lúc đầu cần hạn chế quan hệ, không biết hắn có nói với Lâm Hạo không, nhưng Lâm Hạo lập tức đình chỉ động tác, rút tay ra.

“..... Ta nhẫn nại rất vất vả!” Lâm Hạo cọ cọ cằm lên bả vai ta.

“.....”

“Như vậy đi, dùng hậu diện, ta không chạm vào tiền diện của người!” Lâm Hạo nói.

“Kia.. kia có khác gì đâu!” Đều là muốn làm cả. Ta đảo mắt, hồ loạn nhìn quanh bốn phía.

Lâm Hạo trầm thanh nói: “Đương nhiên là khác nhau, từ hậu diện sẽ thoải mái hơn rất nhiều, người nằm úp sấp là có thể” Nói xong liền điều chỉnh tư thế, nâng phần eo ta lên, không để miệng vết thương tiếp xúc với mặt giường.

“Người coi như đi WC là được, không có việc gì đâu!”

Cách Lâm Hạo so sánh thực khiến người ta..... Ghê tởm!

Ta cần rằng thả lỏng. Sau khi Lâm Hạo chỉ qua loa bôi trơn liền vội vàng cắm vào. Lâu lắm không tiếp xúc với dị vật, tràng bách lập tức gắt gao cuốn lấy hạ thể y.

Hoàn đệ nhất bách nhất thập tam chương.

❖ •, ๕๐, ❖ ❖ •, ๕๐๕, ❖ ❖ •, ๕๐๕, • •, ๕๐, ❖ ❖ •, ๕๐๕, ❖ ❖ •, ๕๐๕, • ❖

114. Chương 114

Lâm Hạo khê thở dài: “Chật quá!”

Khi rút ra cảm giác thật khó chịu, tựa hồ nội tạng đều kéo ra ngoài, khi đỉnh hạ thể tiến vào lại giống như đang tàn phá niêm màng đặc biệt mẫn cảm. Ta chỉ có thể cố gắng khống chế cơ thể không căng thẳng.

Lâm Hạo nhanh chóng mất đi khống chế động tác trở nên thô bạo. Ta vì mất hết khí lực nên mặc y nhấc chân ta lên gấp gấp sáp nhập, rút ra..... Không ngừng chuyển động lặp lại, cùng với quá trình xuất tinh.

Sau khi tỉnh lại, trên người đã được xử lý qua, khô mát dễ chịu. Trời vẫn chưa sáng, xem ra ta vừa rồi đã ngất đi. Lâm Hạo phát tiết xong liền ôm ta ngủ, nửa mặt úp trong chiếc gối mềm.

Nếu Lâm Nam giống Lâm Hạo, ở trong này bố trí nội ứng, vậy vì sao không cứu ta ra ngoài?..... Ngón tay nôn nóng buông ra lại nắm lại. Có lẽ Lâm Nam chỉ có thể ở một bên theo dõi, cho nên mới chỉ cứu hải tử.....

Trong bóng đêm, mí mắt Lâm Hạo khê lay động hai lần, ta lập tức nhắm mắt. Nhưng chung quanh vẫn không hề có động tĩnh, lặng lẽ mở mắt nhìn, nguyên lai là ta đa tâm. Lâm Hạo ngủ rất sâu, cánh tay đặt ở trên người ta đều không hề cử động.

Không thể cứ như thế này. Hải tử đã được sinh ra, nhưng không thể cam đoan việc này sẽ không xảy ra lần nữa. Nếu Lâm Hạo tiếp tục làm với ta, nhất định có khả năng xảy ra. Cần nhân lúc y phạm sai lầm, một lần nữa cố chạy thoát trước khi việc đó phát sinh..... Nhưng nơi này canh gác rất nghiêm ngặt, bảo vệ căn bản sẽ không để ta ra ngoài, treo tường cũng không thể được.

Tứ chi có chút cứng đờ, bị Lâm Hạo đè lên gay gắt, cứ cuộn tròn cùng một chỗ như vậy thực không thoải mái.

Ta thật cẩn thận đẩy cánh tay Lâm Hạo, xoay người cách xa y một chút.

“Làm sao vậy?” Lâm Hạo mang theo tiếng hỏi mơ hồ giống như vừa tỉnh ngủ, tay lại lần nữa đặt lên người ta.

Tim ta đập nhanh hơn, tại sao ta vừa động y liền đã tỉnh: “Cánh tay hơi tê, muốn cử động một chút!”

“Vậy a!” Lâm Hạo chủ động bỏ tay ra, “Ngủ đi!”

Sau đó, bên cạnh lại khôi phục sự yên lặng, chỉ có tiếng hô hấp khe khẽ của Lâm Hạo và ta trong phòng.

Ta húp một thìa canh cá, cảm thấy có điểm quái dị. Hương vị canh trước đây hình như không phải như vậy, hiện tại tuy rằng ngon nhưng thiếu vị gì đó.

Lâm Hạo nói: “Sao vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị? Ngày mai đổi đầu bếp khác.”

“Không cần! Lý tẩu làm tốt lắm!”

“Lý tẩu nghỉ rồi. Đây là do tân đầu bếp hôm nay mới đảm nhận làm!”

Ta kinh ngạc nhìn về phía y. Lý tẩu vẫn luôn phụ trách thức ăn nơi này, phải nói chỉ có nàng mới có khả năng chiếu cố tốt cho Lâm Hạo và Lâm Lan.

” Làm sao vậy? Sao nhìn ta? Nàng cũng lớn tuổi rồi, không nên nghỉ ngơi sao? Điều này cũng là vì tốt cho nàng!” Lâm Hạo thản nhiên nói.

Tuy rằng cảm thấy việc không đơn giản như vậy, nhưng ta vẫn bảo trì im lặng. Chuyện Lâm gia cùng ta không quan hệ.

Nhưng vài ngày sau phản ứng của Lâm Lan mãnh liệt hơn.

“Mặc kệ, ta muốn Lý tẩu trở về. Đồ ăn người khác làm ta không ăn!” Lâm Lan vừa ăn một miếng liền phun đồ ăn ra, “Người sao có thể cho nàng nghỉ việc chứ? Ba ba người hơi quá đáng!”

Tay Lâm Hạo ngừng động tác gấp rau: “Nàng đã tuổi lớn, cho nàng tiền bảo dưỡng tuổi thọ so với việc tiếp làm lụng vất vả ở đây không phải tốt hơn sao?”

“Lý tẩu căn bản không muốn rời khỏi nơi này!” Lâm Lan nói.

Lâm Hạo nói: “..... Nhà này trước mắt vẫn là ta làm chủ!”

Ý tứ chính là Lâm Lan không cần nói nữa. Nhưng Lâm Lan cũng không phải đứa dễ dàng khuất phục, ngay ngày hôm đó nó liền đưa Lý tẩu từ nơi cháu trai nàng trở về, đồng thời nghênh đầu đối diện với Lâm Hạo tỏ vẻ quyết tâm của nó.

Lâm Hạo nhìn việc bất ngờ phát triển theo chiều hướng này, nhíu mày, quay sang lão phụ nhân: “Lý tẩu, kỳ thật ta cũng vì tốt cho người. Hiện tại người có tiền có thể sống những ngày thoải mái mà không phải ở đây hầu hạ chúng ta!”

“Thiếu gia, ta chỉ muốn ở nơi này cho đến ngày ta chết!” Lý tẩu hai mắt rưng rưng.

Hoàn đệ nhất bách nhất thập tứ chương.

☪ • , ☪ • , ☪ • , ☪ • , ☪ • , ☪ • , ☪ • , ☪ • , ☪ • , ☪ •

115. Chương 115

Ta vốn lặng yên đứng ở một bên, nhưng Lâm Hạo xử lý gia sự ta cũng không muốn theo dõi lắm, cho nên bắt đầu lên lầu.

“Thiếu gia, ta biết ta không nên liên lạc với tiểu thiếu gia, nhưng hắn dù sao cũng là tiểu thiếu gia. Ta chứng kiến hắn lớn lên, ta không thể không..... Hắn cầu xin ta như vậy..... Ta....” Lý tẩu thanh âm đứt quãng truyền vào tai ta.

Ta quay đầu nhìn nàng, nguyên lai là nàng nói cho Lâm Nam biết chuyện hài tử kia! Cho nên Lâm Hạo muốn nàng rời khỏi.

Lâm Lan vẻ mặt nghi hoặc nhìn bọn họ, không rõ bọn họ đang nói cái gì!

“Lý tẩu, hắn quả thật là đệ đệ của ta, bất quá hắn đã rời nhà đi, cho nên..... Người phải đưa ra sự lựa chọn!” Lâm Hạo bi thương nói, “Trừ bỏ cha mẹ đã chết của chúng ta ra, người gần như thân nhân của chúng ta. Khi ta cùng A Nam đối đầu nhau, ta không muốn người cũng nhúng tay vào.....”

“..... Ta đã biết. Thiếu gia, xin hãy để ta tiếp tục làm việc ở đây. Ta sẽ không tiếp xúc với thiếu gia Lâm Nam, chỉ cần dốc sức làm tròn bổn phận của mình là tốt rồi!” Lý tẩu thấp giọng cầu xin.

Lâm Hạo hơi do dự một lúc, sau đó đáp ứng.

Lâm Lan mặc dù không rõ rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, nhưng mục đích của nó coi như đã đạt được. Lý tẩu một lần nữa trở về này ngôi nhà này.

Sau đó, Lâm Lan hướng Lý tẩu dò hỏi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng nàng tuân thủ lời hứa chỉ làm tốt việc của mình, không nói không làm cũng không thể để lộ cho Lâm Lan biết.

Lâm Lan sau nhiều lần làm nũng đành phải buông tha cho nàng. Nếu bị Lâm Hạo biết, khả năng lão nhân yêu thương nó từ nhỏ lại phải rời khỏi ngôi nhà này lần nữa.

Nếu được nó càng hy vọng ta có thể rời đi, không ngờ nó yên lặng, nhưng từ trong ánh mắt nó có thể nhìn ra, ta đáp lại bằng ánh mắt bất đắc dĩ. Ta sao không muốn chứ, nhưng hào trạch tráng lệ này lại giống như tường đồng vách sắt vậy, căn bản không thể ra được.

Lâm Lan tỏ vẻ xác định rõ sẽ không giúp ta nhưng lại muốn ta rời đi, điều này khiến ta chỉ có thể thở dài.

“Gần đây người vẫn ổn chứ?” Một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ xuất hiện trước mắt.

Từ khi ta xuất viện, đây là lần đầu tiên Diệp Tề đến thăm.

“Người gần đây bề bộn nhiều việc a!” Ở nơi này, người duy nhất có thể khiến ta thoải mái nói chuyện chính là Diệp Tề.

Khuôn mặt tươi cười của Diệp Tề lập tức ỉu xù: “Đúng vậy, bạn muốn chết. Công việc trước kia dồn lại, còn có vài ca đại phẫu thuật cần phải sắp xếp nữa!”

Nhớ tới việc trước kia hắn thường xuyên đến đây, không khỏi áy náy. Diệp Tề khụ một tiếng, nói: “Đừng nghĩ nhiều, nơi này mới là đại khách hàng của ta, đương nhiên cần ưu tiên. Lâm Hạo đại lão bản có khả năng trả nhiều hơn!” Nói xong còn hướng ta chớp chớp mắt.

Rõ ràng tuổi cũng không nhỏ, làm động tác này cư nhiên cũng rất tự nhiên.

Từ trên lầu đi xuống, Lâm Lan vừa lúc nhìn thấy, phun ra hai chữ: “Ngu ngốc!”

Diệp Tề lập tức trả lời: “Tiểu hài tử này không lễ phép gì cả. Đi thôi, Chí Hòa, chúng ta đi ra ngoài phơi nắng, thuận tiện trò chuyện!”

Khi Lâm Lan cách mặt đất còn một đoạn liền nhảy xuống. Ta cảm giác rõ ràng được hô hấp của Diệp Tề mạnh hơn. Lâm Lan phui phui ống quần: “Các người cứ việc thân thiết với nhau đi, để xem lão ba còn không làm thịt các người a!” Lâm Lan nhìn Diệp Tề trù rủa.

Lâm Lan tuy rằng khôi phục như thường ngày, làm việc rồi nghỉ ngơi liên tục, nhưng cơ bản là coi như không nhìn thấy ta. Như vậy cũng tốt so với việc nó cố ý tìm cách vũ nhục ta. Hiện tại nhìn thấy Diệp Tề ở cùng một chỗ với ta, cư nhiên mở miệng, tuy rằng không phải nhằm vào ta, nhưng ta tưởng rằng vừa rồi nó sẽ đi thẳng ra ngoài.

Hoàn đệ nhất bách nhất thập ngũ chương.

☼ • , ☼ • , ☼ • , ☼ • , ☼ • , ☼ • , ☼ • , ☼ • , ☼ • , ☼ •

116. Chương 116

Diệp Tề nhíu mày: “Người càng ngày càng thô lỗ!”

Lâm Lan liếc hắn một cái: “Hừ, đêm nay ta muốn đến *** party, trong nhà không có người, các người cứ việc làm loạn đi.”

“Người trở về cho ta!” Diệp Tề la to.

Đáp lại hắn là tiếng cổng lớn đóng lại

“Nó..... Nói muốn đi đâu?” Lâm Lan nói rất nhanh, ta không nghe rõ, nhưng nhìn sắc mặt Diệp Tề, hắn là không phải nơi tốt đẹp gì.

Diệp Tề từ kẽ răng rít lên vài tiếng: “Quan hệ *** bên ngoài!”

“..... Lâm Lan hình như mới mười lăm tuổi thôi mà.....” Ta mờ mịt nhìn Diệp Tề. Trên mặt Diệp Tề xanh trắng luân phiên.

“Muốn báo cho Lâm Hạo biết không?” Ta hỏi.

Diệp Tề bắt đầu dĩ liếc mắt ta nhìn ta: “Quên đi, Lâm Hạo lần trước phái người đi theo nó vẫn chưa rút về, miễn là an toàn không có chuyện gì. Về phương diện kia, nó chắc hẳn là sẽ nhớ mang mữ[64]!”

Nhìn Diệp Tề không yên lòng, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm, không phải là.....

“Ta có thể hỏi người một việc không?” Ta nói.

“Được! Cứ việc hỏi. ” Diệp Tề cười nói.

“..... Người không phải thích Lâm Lan đấy chứ?!” Ta hỏi với biểu tình không chắc chắn.

118. Chương 118

Thấy ta cúi đầu, Diệp Tề lập tức nói: “Muốn uống chút gì không?”

“Không cần, cảm ơn!” Ta cố xóa đi cảm giác hơi khó chịu.

Diệp Tề bưng tỉnh: “Nga, đúng rồi. Người không uống rượu, nước trái cây hay hương tân[66] thì thế nào?”

Từ chối nữa cũng không ổn, ta nói: “Tiện thể thì lấy cho ta!”

Sau đó Diệp Tề hướng bồi bàn bên cạnh bưng tới một ly đựng chất lỏng màu lục nhạt. Ta một tay vừa muốn cầm ly rượu, tay kia đã bị Lâm Hạo nắm lấy trông rất quái dị. Ta đang muốn mở miệng, Diệp Tề đã nói: “Lâm đại lão bản, muốn uống cái gì sao?”

“La Romanee-Conti” Lâm Hạo chậm rãi nói, chú ý tới cái ly trong tay phải ta, buông lỏng tay trái ta ra.

Diệp Tề cười khỏ, nói với người bồi bàn khác, “A Lai, đi mở chai La Romanee-Conti cho Lâm tiên sinh!”

“Tiểu Tề, người làm sao đắc tội Lâm đại ca của người?” Mẩu thân Diệp Tề nháy mắt tinh tế.

“Ta cũng muốn biết a! Ai, chính ta còn chưa kịp thưởng thức nó! ” Diệp Tề vẻ mặt đau lòng nói thầm.

Lâm Hạo cười nói: “Đâu có, hẩn giúp ta không ít, bá mẫu không cần lo lắng!”

Mẩu thân Diệp Tề ha ha cười: “Tiểu Lâm đang giễu cợt bá mẫu sao, bá mẫu đối với người giống như con ruột vậy!”

“Phải phải!” Lâm Hạo cười nhận.

Ta nghe khó hiểu, nhỏ giọng hỏi Diệp Tề vẻ mặt vẫn kinh hoàng: “La Romanee-Conti là cái gì?”

“Rượu nho, một rượu thơm ngọt nồng đậm, thậm chí sau khi buông ly rượu mấy phút rồi vẫn ngửi thấy hương thơm như cũ. Hương khí cứ quanh quẩn không tan kia cùng mỹ vị tinh xảo quả thực là kỳ tích..... Hơn nữa niên kỷ của mỗi chai cũng là.....” Nói đến đây Diệp Tề lại đau lòng lú lười.

“Ta..... đi trước, qua bên kia chào hỏi!” Diệp Tề vội vàng rời đi.

Ta không hiểu vì sao Diệp Tề đau lòng, nhưng sau khi biết giá trị của chai rượu kia, nhìn Lâm Hạo tùy tiện mở miệng đòi chai rượu quý hiếm đắt tiền như vậy, không khỏi hoài nghi Diệp Tề có phải thực đắc tội với y hay không.

“Sao vậy?” Lâm Hạo nghi hoặc nhìn ta.

“Không có gì! Diệp Tề thực đau lòng a.” Bộ dáng Lâm Hạo uống vô cùng hưởng thụ.

“Ha ha, hẩn mới từ hội đấu giá về, ta biết chắc hẩn không thể hưởng dụng nhanh như vậy, cho nên dứt khoát lấy nó để làm dịu tâm trạng!” Lâm Hạo ngồi trên sofa nhìn nữ nhân xung quanh đang do dự không biết có nên tới gần y hay không, khoe miệng khẽ nhếch lên. Xem ra, lời nói vừa rồi bắt đầu có tác dụng.

Rốt cuộc có một nữ nhân tóc xoắn đi tới, đôi môi đỏ khẽ mấp máy: “A Hạo, đêm nay có thể làm bạn nhảy cùng ta không?”

“Cảm ơn!” Lâm Hạo chỉ vào ta nói: “Hẩn không quen thuộc nơi này, ta phải ở cùng hẩn, Lăng tiểu thư nhất định sẽ tìm được một bạn nhảy thích hợp hơn!”

Lời cự tuyệt khéo léo khiến nàng kia rủ mi. Trái ngược với cách nàng xưng hô vô cùng thân thiết, Lâm Hạo đối với nàng lại càng lộ ra vẻ lãnh đạm. Mà chung quanh những nữ tử khác lại bắt đầu thì thầm nói nhỏ, che miệng cười khê.

“Hừ!” Nữ tử kia rốt cuộc oán giận rời đi.

Ta nhìn một màn tuyệt tình, trong lòng có điểm kỳ quái, cảm giác ấy không thể nói rõ..... Là đau lòng vì nữ nhân kia sao? Hay là vì sự lạnh lùng của Lâm Hạo mà kinh hãi? Chưa kịp suy nghĩ sâu xa gì, Lâm Hạo liền mở miệng.

“Không được rời khỏi ta, biết chưa?” Lâm Hạo nói.

“Ta có thể rời khỏi sao?!” Ta nhìn cánh tay đang bị hấn nắm chặt.

Lâm Hạo buông li rượu trong tay: “Ta là vì muốn tốt cho người. Người có biết có bao nhiêu người muốn gây bất lợi cho người không?”

“Biết, những nữ nhân kia chỉ hận không thể giết chết ta.” Ta nói.

“Không chỉ có vậy. Nơi này loại người nào cũng có, hắc đạo, bạch đạo, địch nhân, bằng hữu. Gần đây công việc làm ăn của ta đặc biệt không ít người, hiểu chưa?” Lâm Hạo cầm lấy tay ta vuốt nhẹ.

“Vậy người mang ta tới đây làm gì?”

“..... Không biết đây là cơ hội tốt để công khai quan hệ giữa chúng ta sao?” Lâm Hạo nghịch nghịch móng tay ta.

Hoàn đệ nhất bách nhất thập bát chương.

❖ •, 3., ❖ ❖ •, 3.3., ❖ ❖ •, 3.3., • •, 3., ❖ ❖ •, 3.3., ❖ ❖ •, 3.3., • ❖

119. Chương 119

“Chúng ta có quan hệ gì?” Ta nhìn tràng diện náo nhiệt, mà dường như chỉ có mình ta cô tịch.

“A!” Đầu ngón tay giống như bị niết đoạn[67].

“Chỉ cần đối tốt với người một chút là người liền thích chọc giận ta!” Lâm Hạo nhìn ta nói: “Người nhất định phải bức ta thành như vậy sao? Người không thể an phận một chút?”

“..... Ta không phải tự nguyện, ta không hợp với nơi này.” Ta nói.

Tay bị Lâm Hạo vặn, cả cơ thể cũng theo phản xạ hơi áp vào bên người y.

Ngoài cửa một trận huyên náo, hình như lại có người nào đến đây. Lâm Hạo cũng không thèm nhìn tới, nhưng mẫu thân Diệp Tề cười dẫn người nọ bước vào: “Đến, xem ai tới này. Lâu lắm không gặp, A Nam ”

Ta cùng Lâm Hạo kinh ngạc quay lại nhìn, phía sau phu nhân xinh đẹp rõ ràng là — Lâm Nam!

“A Hạo, người thật sự cho ta một kinh hỉ lớn!”

Lâm Hạo không giải thích hiểu lắm, ngược lại biểu tình trên mặt lập tức điều chỉnh, cười nói: “Bá mẫu quá lời!”

Lâm Nam cũng ôn nhu hôn lên hai má nàng: “Sinh nhật vui vẻ, bá mẫu. Bá phụ đâu?”

“Hắn a, đang bận lắm, chuyện làm ăn thật không có biện pháp a!” Diệp mẫu bắt đầu dĩ nói.

Lâm Nam tao nhã cười, “Ca ca, gần đây ổn không?”

“Không tệ!” Lâm Hạo thản nhiên nói, “Còn người? Nghe có biến động lớn trong kinh doanh của Hoa Kỳ!”

“Đúng vậy, nhưng cũng không đến nỗi nào, mới có thể vội tới đây chúc sinh nhật Diệp bá mẫu. A Hòa, nhìn người thật cao hứng!” Lâm Nam cười nói.

Lâm Hạo đứng ra chắn trước mặt ta, “Hắn nhìn thấy người cũng không cao hứng như vậy!”

Những người chung quanh vô cùng hứng thú đánh giá chúng ta. Diệp bá mẫu sắc bén phát hiện Lâm Hạo và Lâm Nam mặt ngoài tuy bình tĩnh nhưng bên trong có ám lưu[68], “A Nam, lâu lắm không đã trở lại, đi chào hỏi bá phụ người đi! Hắn rất nhớ người!”

“Đúng vậy, đi thôi, ta đưa người đi!” Diệp Tề ở bên cạnh cũng nhìn ra, tiến tới đây nói.

“Ta đi chào hỏi bá phụ trước, chốc nữa quay lại cùng ca ca ôn chuyện!” Lâm Nam nói xong liền xoay người đi đến chỗ một đám người.

Không còn Lâm Nam, người chung quanh lại trở nên bình thường. Lâm Hạo nhìn chằm chằm Lâm Nam đang nói chuyện với người khác, nói: “Lát nữa chúng ta về.”

Gặp lại Lâm Nam hoàn toàn là ngoài dự liệu, chỉ sợ đây cũng ngoài tính toán của Lâm Hạo. Y khi mới gặp lại Lâm Hạo cũng kinh ngạc không khác ta là mấy.

Lâm Nam lại bước tới chỗ chúng ta, quả nhiên chỉ là đi chào hỏi mà thôi.

“Sao chưa gì đã trở lại?” Lâm Hao hỏi.

Lâm Nam mỉm cười nói: "Ngay từ đầu đã nghĩ sẽ đến, bất quá, nếu ta sớm quyết định muốn tới, chỉ sợ ca ca sẽ không sẽ đến, huống chi còn mang theo hắn!" Ánh mắt chuyển hướng sang ta, bên trong kích động.

Không nhìn Lâm Hạo đang nhú mày, Lâm Nam tự ý ngồi xuống bên cạnh ta. Ngại trước mắt mọi người, Lâm Hạo cũng không thể tức giận, cổ lộ ra tiểu ý nhạt, nhưng lại ngang nhiên vòng tay qua thắt lưng ta.

Lâm Nam nhìn tay Lâm Hao, con người màu đen thâm u như hồ nước khôn cùng.

Hoàn đề nhất bách nhất thập cửu chương.

[illegible]

120. Chương 120

Ta vội ngăn Lâm Hạo: “Nơi này..... Buông ra.....” Trước mắt bao người, Lâm Hạo sao có thể không kiên nhẫn gì như vậy.

Nhưng Lâm Hạo xoay lại, gương mặt vô cảm đến đáng sợ. Ta nuốt lại lời định nói, nếu chọc giận Lâm Hạo, cho dù ở trong này, cũng không thể cam đoan y sẽ không làm gì ta.

Lâm Nam mở miệng: “Tính tình ca ca vẫn xấu như ngày nào a!”

Lâm Hao hừ nói: “Phải không? Ta cũng chỉ đối xử với người thân cận như vậy mà thôi!”

“Cho nên ca ca mới tìm mọi cách cản trở chuyện của ta?” Lâm Nam nói tiếp.

“Người ám chỉ điều gì?”

“Nhất định ca ca biết mà!” Lâm Nam cười nói.

Người ngoài nhìn Lâm Hạo cùng Lâm Nam là hai huynh đệ lâu ngày gặp lại, gương mặt tươi cười trao đổi cảm tình, nhưng kẻ bị kẹp giữa bọn họ là ta đây sau lưng đổ mồ hôi, phần nộ đối với Lâm Nam cũng dần dần dâng lên, cảm giác bị vứt bỏ lúc ấy lại xuất hiện ở trong trí nhớ.

“Ta muốn đi toilet!” Ta nói.

Lâm Hạo cùng Lâm Nam đồng thời nhìn ta, ta lại nhìn Lâm Hạo, tay y không bỏ ra nên ta không thể đứng lên.

“Ta đi cùng người, người không biết vì trí!” Lâm Hạo nhân thế kéo ta đứng lên.

“Ta cũng đi!” Lâm Nam vôi vàng đứng lên.

Nước lạnh thấm đẫm khuôn mặt, ta tựa vào bồn rửa tay, ta không muốn ra ngoài sớm như vậy. Ta biết bọn họ nhất định thủ sẵn ở bên ngoài, trong đầu giống như có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, ánh mắt đầy thù hận và xem thường, ta quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.....

Ngoài cửa sổ?!

Đi ra phía trước, cửa sổ nơi này có thể đẩy ra, bên ngoài một mảng hắc ám. Khoa tay múa chân một chút đo khoảng cách, miễn cưỡng có thể đi qua, cởi áo khoác, ta vội vã thử leo ra bên ngoài.

Trong lòng hưng phấn muốn hoan hô, trong phòng tụ hội hấp dẫn ánh mắt của mọi người, có lẽ có thể thuận lợi rời đi.

Ta bắt đầu định phương hướng.

Nơi có ánh sáng là cửa chính. Hiện tại cho dù ta từ nơi đó đi ra ngoài cũng không có người chú ý ta, ta thật cẩn thận lách qua mọi người.....

“Uy, người đi đâu vậy?”

Thanh âm của nữ nhân. Đưa lưng về phía ánh sáng, diện mạo của nàng mơ hồ, nhưng thanh âm thanh thúy, trong tay mơ hồ có ánh sáng, nàng là ra ngoài hút thuốc. Ta tưởng nhóm nữ nhân đều cùng bạn nam ở bên trong mới đứng.

Nàng thông thả tới gần, mái tóc xoắn gợn sóng trên đầu được cuộn lỏng lên, là nữ nhân họ Lăng bị Lâm Hạo cự tuyệt!

“Ta nhận ra người, cùng người ở bên cạnh A Hạo!” Dập thuốc lá, nàng vén vạt váy.

Không có thời gian cùng nàng nói chuyện, ta nói: “Thực xin lỗi, ta còn có việc!”

“Ha ha, người đang bỏ trốn sao? Muốn ta kêu một tiếng không? Rất nhanh sẽ có người lại đây. Nơi này ở lưng chừng núi, không có xe sẽ không thể chạy đi. Chắc chắn người sẽ bị bắt lại!” Đôi mắt đẹp ấy híp lại, trong bóng đêm hiện lên tia ác ý.

“Người.....” Nếu còn thể này, Lâm Hạo sẽ phát hiện.

Nàng nhìn ta tựa như đang chế nhạo.....

Hoàn đệ nhất bách nhị thập chương.

❖ • , ๕๐ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , • • , ๕๐๕ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , • ❖ • , ๕๐๕ , • ❖

121. Chương 121

Ta gấp đến mức giọng trở nên run run: “Lăng tiểu thư, ta biết người thích Lâm Hạo, người thả ta đi, đối với người cũng có lợi. Thời gian không nhiều lắm Lăng tiểu thư, người coi như không phát hiện ta đi!”

“..... Người tựa hồ không nghe ta nói cho cẩn thận. Cho dù ta không lên tiếng, người cũng thể đi không xa. Không có xe sớm muộn người sẽ bị bắt lại!” Nàng nói xong rồi quay lại nhìn cửa.

“.....” Ta cắn răng chuẩn bị chạy ra ngoài.

“Không bằng ta lái xe đưa người đi!” Nàng bỗng nhiên nói.

A? Ta kinh ngạc nhìn nàng, nàng mỉm cười, “Ta thấy rõ, ta và Lâm Hạo không có khả năng ở bên nhau. Trong mắt hắn không có ta, cho nên.....”

Cho nên thế nào?

Nàng túm lấy ta hô to: “Người đâu, mau đến đây! Đến đây!”

Giọng nữ cao vút khiến cảnh vệ phía xa nhanh chóng chạy tới. Ta kinh hãi gạt bàn tay nàng đang nắm lấy tay ta. Nàng khê rên nhưng vẫn gắt gao túm chặt. Ta rất muốn động thủ đánh nàng, nhưng..... Thở dài, vài tên cảnh vệ đã vây quanh ta. Nghe tiếng động bên ngoài, khách nhân bên trong hiểu kì chạy tới, trong đó có Diệp Tề..... Lâm Hạo cùng Lâm Nam.....

Trong lúc ta cùng nàng tranh chấp, áo choàng xinh đẹp của nàng trượt xuống vai, tóc tai cũng bay loạn, hơn nữa tay ta vừa mới thả cổ tay nàng ra, trong mắt người ngoài, ta chính là đang đồ tể[69] a.....

Diệp Tề khó khăn chạy tới: “Hiểu lầm, hiểu lầm rồi a!”

Cảnh vệ vừa thấy chủ nhân ra mặt, lập tức buông lỏng tay ta ra. Ta cử động bả vai bị bẻ ra phía sau mà đau đớn. Ta đoán có lẽ nữ nhân kia sẽ thuận thế nói ta phi lễ nàng, kết quả nàng nói: “Thực xin lỗi, ta đứng ở đây cho thông khí, vị tiên sinh này đột nhiên xuất hiện ở phía sau ta, bị kinh hách nên liền hô to, trong bóng tối cũng không có thấy rõ mặt, lúc sau cảnh vệ tới rồi, nguyên lai là bằng hữu A Hạo.....”

Nàng che miệng hướng Diệp Tề giải thích. Diệp Tề nhìn ta lại nhìn nàng, lộ ra nụ cười: “Chỉ là hiểu lầm thôi. Lãng tiểu thư nên đi vào nghỉ ngơi một chút đi. Chí Hòa cũng vậy.” Sau đó bảo mấy vị cảnh vệ kia xin lỗi ta.

Diệp Tề nhỏ giọng hỏi ta: “Không sao chứ?”

Ta khẽ lắc đầu: “Không..... sao.”

Diệp Tề không biết là ta bỏ chạy, hẩn mang theo nghi hoặc hỏi: “Lâm Hạo như thế nào để ngươi một mình ra đây?”

“Ta muốn hít thở chút thông khí.....” Ta buồn thanh giải thích, cũng may Diệp Tề không nghĩ nhiều.

Lâm Hạo nghiêng người đứng bên cửa chờ ta đi qua. Người đáng lẽ là trong WC mãi không thấy xuất hiện ở cửa, cho nên đã xảy ra chuyện gì quả thực vừa nhìn đã hiểu. Lâm Nam cười muốn đi tới, bị Lâm Hạo chìa tay ra ngăn.

“Thật ngại quá, chúng ta vào đi thôi!” Lãng tiểu thư quay đầu cười nói với ta.

Ta không thể làm gì với một nữ nhân, mắng cũng không xong, cho nên đành cùng nàng sống vai mà đi. Khi đi ngang qua Lâm Hạo, ta bị y hung hăng trừng mắt nhìn.

“Thực xin lỗi, hại người của ngươi bị hiểu lầm!” Lãng tiểu thư thản nhiên nói, xoa nhẹ bông tai dài của mình.

“Ngươi vẫn là một nữ nhân rất thông minh..... Ta nợ ngươi một nhân tình, về sau có việc ta sẽ trả lại ngươi!” Lâm Hạo nói.

“Ta nhớ kỹ!” Dương lông mi, nàng cười bước vào bên trong.

Nữ nhân này..... là người thu hoạch được nhiều lợi ích nhất từ trò hề khôi hài này. Những tưởng nàng sẽ vì Lâm Hạo mà mắc kẹt ta. Nhưng ta đã lầm. Có lẽ lợi ích trước mặt trong tình yêu không đáng, bởi tình yêu này nhất định sẽ không có kết quả sao? Như vậy nàng thật sự rất lý trí.

Nàng vừa rồi trong bóng tối hút thuốc, biểu tình tuy rằng ảm đạm nhưng so với nụ cười thản nhiên của nàng chân thật hơn..... Thái độ vừa rồi Lâm Hạo đối với nàng, cho dù là ta cũng hiểu được có chút quá đáng.....

“Ta đã dặn ngươi không được làm điều xằng bậy!” Lâm Hạo kéo ta lên phía cầu thang được trải tấm thảm màu đỏ tía, nhìn ta trở lại chỗ vừa nãy chúng ta ngồi.

Lâm Nam như muốn nói gì, nhưng ngại Lâm Hạo, cũng không thể ở đây mà xảy ra xung đột nên đành phải cố chịu đựng. Lâm Hạo cũng vậy!

Hoàn đệ nhất bách nhị thập nhất chương.

❖ • , ๕๐๖ • ❖ • , ๕๐๖๖ • ❖ • , ๕๐๖๖ • • • , ๕๐๖๖ • ❖ • , ๕๐๖๖ • ❖ • , ๕๐๖๖ • ❖

122. Chương 122

Ta lần này ngồi ở tối góc, Lâm Hạo ngăn cách giữa ta và Lâm Nam.

“Nửa tiếng nữa chúng ta về!” Lâm Hạo nhìn vào đồng hồ lãnh đạm nói.

Lâm Nam khâm nguy mà ngồi[70]: “Cái gì?”

Lâm Hạo cũng không thèm nhìn hẩn, trực tiếp nói với ta: “Lát nữa ngươi theo ta đi nói lời tạm biệt với Lâm bá mẫu và bá phụ.”

Ta đang suy nghĩ vừa rồi bị Lâm Hạo phát hiện ta sẽ có gì kết cục, gật đầu đồng thời nghiêng người mờ mịt nhìn Lâm Nam. Bất gặp ánh mắt nhìn chăm chú của ta, Lâm Nam mỉm cười, hình như có chút ý trấn an.

Lâm Hạo quay đầu lạnh lùng nhìn Lâm Nam một cái, tiếp tục nói: “Từ giờ trở đi, ngươi không được rời khỏi tầm mắt của ta!”

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, ồn ào náo động bên ngoài hoàn toàn bị ngăn cách. Bầu không khí chung quanh chúng ta quá mức im lặng nặng nề, khiến mọi người xung quanh ngay cả đến cũng không dám đến gần.

Cuối cùng, cách thời hạn Lâm Hạo đưa ra chưa đầy mười phút, Lâm Lan đột nhiên đi tới, ngang nhiên ngồi trên tay vịn của sô pha. Hành động thất lễ khiến Lâm Hạo không vui vẻ nói: “A Lan, xuống!”

Lâm Lan nhún nhún vai, thoải mái nói: “Câu nệ như vậy làm gì, đây chỉ là một bữa tiệc mà thôi!”

Lâm Hạo không có tâm tình giáo huấn nó nên phớt lờ cúi đầu nhìn xuống dưới tầng. Ánh đèn nơi đại sảnh trở nên mờ ảo. Lúc trước các nam nhân tụ tập đàm luận về sự nghiệp, mỹ nữ cùng với các nữ nhân cùng nhau thảo luận về châu báu, nhưng giờ cục diện hoa lệ ấy đã biến mất, cả nam lẫn nữ đều bắt đầu chia cặp khiêu vũ.

Diệp Tề cũng thở phò chạy qua đây, xem ra hẳn đang rất mệt.

Hắn ngồi lên sô pha đối diện, nhìn Lâm Lan nói: “Nơi đó không thoải mái, lại đây ngồi!”

Lâm Lan hừ lạnh một tiếng: “Ta thích ngồi ở đây!” sau đó khuỷu tay đặt lên vai Lâm Nam: “Này, gần đây thế nào? Suất ca[71]!” Ngữ khí vô cùng ngả ngớn.

Đối với việc bị Lâm Lan – một người có vai vế thấp hơn mà trêu tức hỏi như vậy, Lâm Nam nhẹ nhàng cầm mở tay nó ra. Diệp Tề nói: “Lâu lắm không gặp, Lâm Nam. Thủ hạ lưu tình a!”

Tay Lâm Lan bị Lâm Nam nắm lấy, thoát nhìn thực bình thường, nhưng năm ngón tay Lâm Lan hướng mặt trái khê căng cứng, môi cũng hơi nhếch, bộ dáng như đang nhịn đau.

Lâm Nam buông lỏng Lâm Lan ra, nhìn Diệp Tề nói: “Phải, lâu rồi không gặp. Nghe nói người vẫn chiều cổ A Hòa. Cảm ơn!”

Hắn đột nhiên nói lời cảm tạ, Diệp Tề như linh ngộ được điều gì, ngậm miệng không nói, im lặng uống rượu nghỉ ngơi. Lâm Lan chịu đau lại đuối lý cùng không cam lòng, giận dữ hừ một tiếng để mu bàn tay ở phía sau lưng rồi ngồi xuống bên cạnh Diệp Tề.

Diệp Tề ấn cánh tay nó lại, đem tay nó chìa ra, Lâm Lan kêu lên “Làm gì vậy!” cố gắng rút tay ra, nhưng Diệp Tề vẫn như cũ tự cổ, đem tay nó xoa nhẹ một hồi mới buông.

“Không bị trật khớp, để một lúc là ổn!” Diệp Tề nói.

“Nhiều chuyện!” Lâm Lan cầm lấy uống một ly rượu vang chưa ai động đến.

Hoàn đệ nhất bách nhị thập nhị chương.

❖ •, ๕๐๑ •❖ •, ๕๐๑๑ •❖ •, ๕๐๑๑ •❖ •, ๕๐๑๑ •❖ •, ๕๐๑๑ •❖ •, ๕๐๑๑ •❖

123. Chương 123

Tâm trí Lâm Hạo không biết để đi đâu, mãi không có phản ứng, nhưng ta cũng không dám cẩn thận theo dõi y, cho nên cũng không xác định y có phải đang tính kế gì hay không.

Đến lúc phù hợp, Diệp Tề lên tiếng hòa giải cho không khí bớt thâm trầm, hắn nói: “Người hôm nay cũng mệt rồi, Chí Hòa, vừa rồi hiểu lầm thực ngại quá, hay là người cùng Lâm Hạo về trước đi!”

Lâm Hạo thấp giọng nói: “Không được, vẫn nên tự mình từ biệt với bá phụ và bá mẫu. Đi nào!”

Nhìn xuống đám người phía dưới, giữa trung tâm vũ thính[72] bọn họ nhanh nhẹn chuyển khiêu vũ, giai điệu nhu tình, đầu Diệp mẫu nhẹ nhàng đặt lên vai Diệp phụ, xem ra rất dịu dàng thấm thiết.

“Ta sẽ nói với bọn họ. Xem ra bọn họ nhất thời sẽ không dừng lại, các người cứ đi đi.” Diệp Tề cười khoát tay.

Lâm Hạo do dự một lúc, cuối cùng nói: “Được rồi, chúng ta đi trước.” Nói xong liền kéo ta ra ngoài, dưới ánh đèn mờ ảo không ai chú ý đến chúng ta. Lâm Nam đứng lên định đi theo, nhưng bị người chặn lại.

Lâm Lan châm biếm nói: “Thức thức, ngươi không cần phải vội vã đi như vậy. Không bằng ở lại chơi một lát đi, có lẽ có thể tìm được một mỹ nữ bồi người a! Tuy rằng ngươi có điểm hơi già!”

Lâm Nam bắt quá chỉ khoảng ba mươi, sao có thể gọi là già.

“Phải không? Vậy ta đây ngồi lại một lúc, chờ bản nhạc này xong thì đi chào hỏi.” Lâm Nam nói.

Thấy hắn không đi theo chúng ta, Diệp Tề cũng không nói gì nữa.

Ta nhìn Lâm Nam, hắn quả nhiên buông tha cho ta sao? Không nhìn được rõ gương mặt Lâm Nam, chỉ thấy đôi con ngươi hắn thâm u nhìn về phía ta.

Xe đã đỗ ở bên ngoài, lái xe vừa thấy chúng ta đi ra lập tức thông minh mở cửa xe ra chào đón.

Lâm Hạo lấy di động ra bấm số, nhưng một lúc lâu không có hồi âm. Cau mày, Lâm Hạo lại bấm một dãy số khác: “Uy, Lâm Đạt, thay ta liên hệ cảnh vệ, bảo bọn họ từ Lâm trạch đến con đường trước nhà Diệp Tề đón ta, càng nhanh càng tốt..... Ân, ta đang gọi điện ở bên hàng rào bảo vệ an ninh. Ngươi nhanh lên!”

Tiếng động cơ phát động vang lên, Lâm Hạo đặt tay trên đùi gỗ gõ không quy luật.

“Xuất phát nhanh lên, cố gắng hướng đại lộ đi!” Lâm Hạo nói.

Lái xe đáp: “Vâng, Lâm tiên sinh!”

Hiện tại bất quá mới chín rưỡi, bên ngoài ánh đèn yếu ớt. Lộ trình xe khoảng bốn mươi phút cũng không tính là xa, mỗi lúc Lâm trạch lại gần hơn một chút. Lâm Hạo vừa như an tâm một ít, lại vừa như càng khẩn trương hơn, ngay cả việc ta vừa rồi chạy trốn cũng không chỉ trích, cũng không phải là chờ trở về mới mắng, mà dường như có cái gì đó đáng chú ý hơn khiến Lâm Hạo phải để trong lòng.....

Ta nghĩ đại khái có liên quan đến Lâm Nam, nhưng Lâm Nam đã bị Diệp Tề cùng Lâm Lan giữ lại ở biệt thự.

Chỉ còn một đoạn nữa là đến Lâm trạch. Nơi đó cách xa khu biệt thự huyền ảo, người ở rất thưa thớt. Bỗng nhiên xuất hiện hai chiếc xe ở trên gương hậu. Khi Lâm Hạo hét to cẩn thận, một trong hai chiếc xe đó chạy với tốc độ kinh người vượt ngang phía trước chúng ta. Sơn đạo không tính là nhỏ hẹp, nhưng vẫn kém với đại lộ. Lái xe bị bắt ngừng xe.

Lâm Hạo thâm trầm nhìn ta, “Quả nhiên vẫn là..... Ta đã quá sơ suất”

Ngoài cửa sổ thủy tinh bỗng lóe hàn quang của súng lục, vài tên hắc y nam tử đứng ở bên ngoài.

“Đây là thủy tinh chống đạn, có thể chống đỡ trong chốc lát. Có lẽ ngươi muốn mở cửa đi ra ngoài, bất quá ta sẽ không đồng ý!” Lâm Hạo nói.

“Bên ngoài là..... Bắt cóc?” Ta khẽ nói.

Lâm Hạo cười lạnh: “Hơn phân nửa là Lâm Nam mời đến!”

Hoàn đệ nhất bách nhị thập tam chương.

❖ • , ๕๐๑ , ❖ ❖ • , ๕๐๓๑ , ❖ ❖ • , ๕๐๓๑ , • • , ๕๐๑ , ❖ ❖ • , ๕๐๓๑ , ❖ ❖ • , ๕๐๓๑ , • ❖

124. Chương 124

Thủy tinh ở vị trí lái xe vài lần bị súng bắn vào, lưu lại dấu những vết nứt, chính là vẫn chưa vỡ ra, nhưng chỉ cần một cú đâm mạnh thì nó sẽ vỡ nát.

“Ngài muốn tự mình đi ra hay để chúng ta thỉnh ngài?”

Lâm Hạo cho dù muốn kéo dài thời gian, hiện tại cũng đã không thể tránh được, lòng tự trọng cao ngạo khiến chính y tự mở cửa xe ra, sau đó kéo ta đi ra đặt ở phía sau.

Một gã nam tử lấy súng để lên trán Lâm Hạo, một tên khác lại nói với ta: “Ngài là Trữ Chí Hòa tiên sinh?”

Ta gật đầu, hắn cứ nhiên nhìn ta hơi cúi xuống cung kính: “Thỉnh ngài đi cùng chúng ta!”

“Các người là ai?” Ta hỏi.

“Chúng ta tới đón ngài. Chủ nhân đang chờ!”

Xem thái độ bọn hắc, phỏng đoán của Lâm Hạo hơn phân nửa là chính xác. Ngoài trừ Lâm Nam ra thì những người khác hoàn toàn không có khả năng. Luận về giá trị con tin, bắt cóc ta không bằng bắt cóc Lâm Hạo, mà hiện tại hiển nhiên là hướng về ta.

Lâm Hạo không nhìn khẩu súng trên đầu, đem ta bảo hộ ở sau người: “Không được, trừ phi ta chết, bằng không không thể mang hắc đi!”

Lâm Hạo trấn định nói. Ba gã hắc y nam tử cau mày nhìn nhau, lấy súng nói: “Chúng ta không muốn tổn thương ngài, Lâm tiên sinh. Thỉnh ngài thức thời một ít, như thế mới có lợi cho ngài!”

Gã cầm đầu nói: “Không cần mất thời gian với hắc. Hắc đang kéo dài thời gian, mau rời khỏi nơi này!”

Khi nói chuyện, khuỷu tay Lâm Hạo đột nhiên đánh vào người hắc y nhân, khi nghe tiếng hắc kêu rên lên, Lâm Hạo ngay lập tức nhấc chân nghiêng người quét qua. Hắc y nhân đã trải qua huấn luyện, đã trúng một cú liền nhanh nhạy phản ứng, tránh lui đi. Hai người bên cạnh cũng bắt đầu tiến đến đấu với Lâm Hạo. Bị vây trụ, Lâm Hạo nhanh chóng bị đâm vài lần. Mặc dù bọn họ có súng nhưng cũng không thể sử dụng với Lâm Hạo, có thể là Lâm Nam dặn dò. Lâm Hạo nói như thế nào cũng là thân ca ca của hắc.

Mấy tên hắc y nhân không dám uy hiếp đến tính mạng Lâm Hạo, Lâm Hạo lại như không có cảm giác đau đớn, dường như liều mạng đánh nhau. Nhất thời không phân được cao thấp.

Lâm Nam từng là người ta tín nhiệm như vậy, nhưng đến một ngày lại khiến tâm ta nguội lạnh, hiện tại, ta cứ nhiên không biết nên gặp lại hắc như thế nào..... Ta đứng một bên nhìn bọn họ đánh nhau..... Xoay người bỏ chạy.....

Hai người trong số bọn họ tiếp tục chế trụ Lâm Hạo, tên cầm đầu rời khỏi chiến cuộc hướng ta đuổi theo. Do không thường vận động, ta đương nhiên chạy không thoát khỏi hắc, không quá năm mươi thước đã bị hắc đuổi theo kéo lại, mắt thấy sẽ bị nhét vào xe.....

“Đứng lại! Bằng không ta liền nổ súng!”

Lâm Hạo đá ngã lẩn một gã hắc y nhân, tên còn lại đề phòng nhìn khẩu súng trong tay y.

Tên cầm đầu kia ngạc nhiên một giây rồi nhanh chóng đem ta đẩy vào chiếc xe đã mở.....

“!!”

Sau tiếng nổ, áp lực trên lưng biến mất. Ta quay lại nhìn, thân hình hắc y nhân hơi lảo đảo rồi tựa vào trên xe, trong khoang mũi tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, nhưng quần áo màu đen vẫn chưa hiện ra huyết sắc.

Hai người kia lập tức chạy đến đỡ lấy hắc.

“Các người đưa hắc đi bệnh viện, bằng không khiến hắc chảy máu đến chết. Người, ta tuyệt đối không cho phép các người mang đi!” Lâm Hạo cầm súng đi bước tới gần.

Bọn họ có mệnh lệnh hạ thủ lưu tình với Lâm Hạo. Lâm Hạo nếu không lưu tình với thủ hạ Lâm Nam, y nhất định sẽ không chút do dự nổ súng. Hơn nữa, y đã gọi điện thoại, cảnh vệ của y bất cứ lúc nào đều có khả năng xông tới!

Hoàn đệ nhất bách nhị thập tứ chương.

❖ • , ๕๐๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖ , ❖ • , ๕๐๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖ , ❖ ❖

125. Chương 125

Xa xa truyền đến tiếng động cơ ô tô, chúng ta đều lâm vào sửng sốt. Lâm Hạo nhìn chiếc xe cách chúng ta càng ngày càng gần, vội vàng cầm lấy súng chĩa vào một trong hai người kia, sau đó kéo ta bắt đầu lui về phía sau.

“Người cũng đừng có động. Chỉ cần không chết, nếu cần thiết, ta cũng sẽ không ngần ngại bắn vào chân người đâu!” Lâm Hạo lạnh lẽo nói với ta.

Lái xe vừa nãy bị bọn họ đánh bất tỉnh xoa xoa đầu tỉnh dậy, khởi động xe hướng ngoài cửa sổ nói: “Lâm tiên sinh, mau lên đây!”

Lâm Hạo chưa kịp dừng tới cửa xe, chiếc xe kia phóng nhanh đến cố ý đâm lên chiếc xe vừa khởi động, sau tiếng đâm là tiếng lái xe khê rên rĩ, cửa xe biến dạng chèn lên cơ thể hắn.

Chiếc xe kia sau khi va chạm lập tức lui về phía sau, sau đó dừng ở bên người chúng ta. Lâm Nam chậm rãi đi ra.

“Ca ca quả nhiên không tồi, bắt quả đám cảnh vệ kia của người vẫn đang trên đường đến, bị một vụ tai nạn xe cộ giữ lại, tạm thời sẽ không quấy rầy chúng ta!” Lâm Nam hai tay gõ nhẹ mấy cái rồi tiếp tục nói: “Cư nhiên có thể đánh nhau được như vậy, ta còn tưởng ca ca sau khi mắc bệnh sẽ suy yếu không ít!”

Lâm Hạo đối với tán thưởng của hắn cũng chỉ coi thường: “Cút ngay!”

“Người sẽ nổi sùng với ta sao? Ta thế nhưng căn dặn họ không thể đánh người!” Lâm Nam nhú mày lại.

Phanh!

Phát súng như cảnh cáo bắn xuống cạnh chân Lâm Nam!

Lâm Nam cúi đầu cười, “Tuy rằng cảnh vệ của người chưa đến, nhưng dù sao cũng đang trên đường, vạn nhất người tới nhiều thì sẽ bất lợi đối với chúng ta, chúng ta tốt nhất nên nắm chắc phần thắng!”

Lâm Nam nói thật chậm, những chữ cuối cùng lại có thâm ý khác khiến Lâm Hạo cảnh giác quay nhìn đầu lại nhưng dường như đã quá muộn. Hai gã gác y nhân kiện toàn kia bỏ nhào đến, lần này đánh nhau không chút lưu tình. Lâm Hạo trên mặt ửng xanh một mảnh, bụng cũng liên tục trúng vài cú, động tác đánh trả cũng chậm hơn rất nhiều, chính là y thủy chung không để hai người kia đoạt lấy khẩu súng trong tay. Nhưng khẩu súng kia ở cự li gần như vậy, khả năng sử dụng của nó cũng chỉ như sử dụng viên gạch mà thôi.

Lâm Nam đứng một bên lười biếng nhìn, phát hiện Lâm Hạo không thể phân tán tư tưởng về cái khác nên tiếng đến bên người ta nói: “A Hòa, ta biết người còn trách ta, người chịu đáp ứng bọn họ trở về với ta thì cũng sẽ không kéo dài lâu như vậy!”

Lâm Hạo bị đánh ngã trên đất, lại phát ra một tiếng cười trào phúng, cơ thể Lâm Nam nhất thời căng thẳng, “Tốt lắm, A Hòa, trở về ta sẽ giải thích với người, mau đi thôi!” Lâm Nam vươn tay về phía ta.

Lâm Hạo cúi đầu thở dốc, hai người kia thấy y không có khả năng phản kích liền lui về nâng hắc y nhân bị thương đang ngồi dưới đất dậy, rồi dìu hắn ngồi xuống ghế sau của xe.

“Lâm tiên sinh, A Sâm đại ca xuất huyết rất nhiều, cần phải lập tức đưa đến bệnh viện!”

“Được, A Tề dẫn hắn đi! A Dịch người đem nơi này xử lý sạch sẽ!” Lâm Nam nói.

Chiếc xe vừa nãy bám theo chúng ta lập tức li khai, chỉ để lại một gã hắc y nhân tóc húi cua.

Sau đó, Lâm Nam không hỏi ta nữa, trực tiếp kéo tay ta muốn ta đi đến xe hắn. Biển cổ phát sinh trong nháy mắt, Lâm Hạo đột nhiên từ mặt đất nhảy lên, quả nhiên, sự yếu thế vừa rồi cũng có vài phần giả ý, y chính là cố ý tìm cơ hội thích hợp để ra tay.

Nòng súng trực tiếp chĩa vào Lâm Nam, “Người hắn là biết cá tính của ta, chỉ cần giết người, giết các người, ta sẽ không phải để các người một lần nữa nghênh ngang chạy trốn trước mắt ta!” Lâm Hạo nói có vài phần trào dâng hận ý.

Đối chuyện cũ có chấp niệm sâu sắc, bàn tay cầm súng của Lâm Hạo nắm rất chặt, giống như bất cứ khi nào cũng có khả năng bóp cò.

Chủ nhân bị uy hiếp, tên lưu lại xử lý hiện trường kia cũng dừng lại động tác, làm theo lời Lâm Hạo ngồi xổm xuống đất, nhưng Lâm Hạo vẫn bắn một phát lên đùi hắn.

Lúc này Lâm Hạo tựa như động vật máu lạnh, lãnh tĩnh hẳn, nhìn máu tươi bắn ra cũng không có phản ứng gì, thái độ rõ ràng là dù phải trả bất cứ giá nào cũng sẽ không để chúng ta rời đi.

Hoàn đệ nhất bách nhị thập ngũ chương.

❖ •, ๕๐, ❖ ❖ •, ๕๐๕, ❖ ❖ •, ๕๐๕, • •, ๕๐, ❖ ❖ •, ๕๐๕, ❖ ❖ •, ๕๐๕, • ❖

126. Chương 126

Lâm Nam dừng bước, lại lặng lẽ đẩy ta đi về phía trước.

“Đứng yên! Trữ Chí Hòa!” Lâm Hạo hô tên ta: “Người bước thêm một bước nữa ta sẽ đánh gãy chân người! A Nam, người không muốn hẳn gặp chuyện không may thì đừng giở trò mờ ám nữa!”

“Ta đã biết, người bình tĩnh một chút, ca ca!” Lâm Nam giơ hai tay lên đỉnh đầu, thanh âm chứa đầy ảo não vì đã thất sách. Nếu biết Lâm Hạo như vậy, hẳn đã sớm hạ lệnh đả thương y.

“Chí Hòa, người lại đây!” Thanh âm Lâm Hạo đột nhiên nhu hòa, tựa như đang dụ dỗ ta.

Ta nhìn y, nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải. Ta đối Lâm Nam do dự, nhưng cũng không có ý đi cùng với Lâm Hạo.....

Lâm Nam lại cắn môi nói: “A Hòa, người trở lại đây!”

Ta thờ ơ nghĩ phải làm như thế nào mới có thể giải thoát.

Lâm Hạo không kiên nhẫn hất cằm, “Đếm tới ba, nếu người không lại đây ta liền động thủ!” Dường như có ý định nổ súng.

Lâm Nam quát: “A Hòa, trở lại, người không được làm vậy!” Sau đó kéo ta đẩy về phía trước.

“Người dừng tay, không được chạm vào hắn!” Lâm Hạo không cảm kích nói với hắn.

Lâm Nam bất đắc dĩ cười lạnh: “Người không hy vọng ta làm như vậy sao? Được rồi, người nổ súng giết hắn, sau đó giết ta đi. Người muốn bắn thì bắn đi, chúng ta chết rồi cũng đỡ phải tranh cãi vớ vẩn nữa!”

Cơ thể Lâm Hạo khẽ dao động, nhưng lập tức ổn định, một bên cảnh giác lấy khẩu súng chĩa vào Lâm Nam, một bên hướng ta áp sát.

Đúng lúc này, người trúng đạn trên đùi tên là A Dịch lao về phía Lâm Hạo đánh tiếp, mà Lâm Hạo cũng chỉ có thể kiên cường chống đỡ một lúc mà thôi, lập tức đã bị ấn nằm úp xuống, cổ tay bị ép chặt xuống đất, súng cũng từ trong tay rơi ra.

Lâm Nam mỉm cười cử động cánh tay: “Làm tốt lắm, A Dịch! Xem ra ca ca cũng chỉ là nỗ lực hết đà, cậy mạnh mà thôi.”

Ngồi xổm xuống nâng cằm Lâm Hạo lên, Lâm Nam như là không cam lòng tình thế bất lợi vừa rồi nên mở miệng đả kích Lâm Hạo: “Cùng một sai lầm ta sẽ không phạm phải lần thứ hai, về sau ca ca sẽ không còn cơ hội gặp lại A Hòa nữa, có muốn hảo hảo nói lời từ biệt hay không?”

Khóe miệng Lâm Hạo chảy xuống vết máu đỏ thẫm, y nheo lại mắt: “Phải không? Cho dù ta không cướp lại, hắn cũng không nguyện ý cùng người một chỗ, hắn đã không còn yêu người!”

Ba!

Bị chọc giận ngược lại là Lâm Nam, hoặc là phải nói là từ vừa rồi khiến tức giận vốn được kìm nén liền lập tức bạo phát.

Lâm Nam lần đầu tiên động thủ với Lâm Hạo, hẳn cho Lâm Hạo một bạt tai. Ta nhìn một Lâm Nam lộ ra lãnh tiểu[73], giống như một Lâm Hạo khác. Bàn tay bị chính móng tay mình bấu nát, nhưng không có nhiều đau thương, đối với cảm giác muốn nương tựa vào Lâm Nam càng lúc càng mờ nhạt.

“Ca ca người cứ việc khua môi múa mép đi! Ta cùng A Hòa về sau sẽ cùng nhau khoái hoạt..... Đúng rồi, còn có hài tử của chúng ta nữa thật sự là một tiểu bảo bối đáng yêu!” Lâm Nam lấy ra di động của Lâm

Lâm Nam nhắm mắt lại, một lần nữa ánh mắt trở nên lạnh lùng, “A Hòa, người cứ việc nổ súng, chỉ cần ta không chết, ta sẽ mang người đi. Mười bốn năm trước ta đã thề người nhất định chỉ có thể ở cùng ta, hiện tại cũng không thay đổi.....”

Lâm Nam từng bước đi tới trước mặt ta, ta lại không thể lui về phía sau. Ta không có khả năng nổ súng với hắn!

“Người không được cử động!” Ta thu hồi súng, đặt lên trán bản thân.

Lâm Nam dừng bước kinh ngạc nói: “Người làm gì vậy!”

Hoàn đệ nhất bách nhị thập thất chương.

☐ ●, ๓๐, ● ☐ ●, ๓๐๓, ● ☐ ●, ๓๐๓, ● ●, ๓๐, ● ☐ ●, ๓๐๓, ● ☐ ●, ๓๐๓, ● ☐

128. Chương 128

Ngay cả Lâm Hạo biểu tình cũng đều cứng lại, nhìn ta chăm chăm.

Động tác hoảng hốt vô tình cư nhiên lại có hiệu quả lớn như vậy, chính ta cũng rất bất ngờ. Chẳng lẽ mạng của ta so với mạng của người còn có sức uy hiếp hơn? Là người kết luận ta sẽ không nổ súng với người.....

“Người mà bước đến ta liền nổ súng!” Ta nhìn thẳng Lâm Nam.

Ánh đèn vàng nơi góc đường mờ ảo chiếu xuống gương mặt Lâm Nam, hắn tức giận nói: “Người có biết người đang làm cái gì không?”

“Ta biết!”

Chúng ta cứ như vậy đến hơn mười phút, bởi vì có ít người đến khu núi lưng chừng này nên không bị xe đi ngang qua bắt gặp. Lâm Nam lựa chọn nơi này xuống tay quả là sáng suốt. Lâm Hạo cho rằng mặc dù y gặp phải phiền toái, bất quá cũng sẽ an ổn giải quyết, ngoại lệ là Lâm Nam sẽ không nghĩ đến ta sẽ cầm lấy súng.

“Ta không muốn trở về, A Nam. Ta cũng sẽ không nổ súng với người, cho nên, ta chỉ có thể như vậy.....” Ta hạ ánh mắt không nhìn tới hắn.

“.....”

“Chỉ xa nhau một khoảng thời gian cũng không được sao? Trong lòng ta hiện tại rất rối loạn!” Ta thấp giọng nói. Cho tới nay ta chưa từng dùng cái chết để đạt được tự do, vậy mà hiện tại lại hành động như vậy. Đau khổ nhiều năm như vậy đã quá đủ rồi, hiện tại tuy rằng không tồi tệ như năm đó, chính là, thể xác tuy đã được thỏa mãn dễ chịu, nhưng lòng tham trong ta về cái gì đó lại càng lớn hơn.....

Còn không đợi Lâm Nam trả lời, chợt nghe gặp tiếng ho khan.

“Khụ..... Khụ.....” Lâm Hạo sắc mặt trắng bệch, ho ra tơ máu.

Gã trông chừng y nói: “Lâm Nam thiếu gia, hắn khả năng đã xuất huyết bên trong. Cú đấm của A Tề hắn trúng không ít, cần phải nhanh chóng đưa hắn tới bệnh viện!”

Lâm Nam trầm thanh nói: “Đưa hắn đi!”

“Đừng động vào ta!” Lâm Hạo gạt tay người nọ, nghiêng đầu nói với ta: “Người nổ súng đi. Người nếu muốn chết thì phải chết trước mặt ta!”

Lâm Nam quay đầu nói: “Người điên rồi!..... A Hòa, người đừng nghe hắn, ta thả người đi.”

“Thả hắn đi?” Lâm Hạo bởi vì bị thương, thanh âm hơi khàn khàn, “Ha ha..... Chạy đi nhất thời liệu có thể chạy được cả đời không? Với Lâm Nam hiện tại, người tránh được sao? Người chẳng phải giống như một con chuột chạy trốn mười năm cuối cùng cũng bị bắt trở về sao?”

“Người câm miệng!” Lâm Nam nói với Lâm Hạo: “Người không nên kích hắn!..... A Dịch, dẫn hắn đến bệnh viện.”

Lâm Hạo cúi đầu cười, để mặc cơ thể bị kéo dãn.

Huyết sắc trên mặt ta biến mất, tựa vào mặt sau cửa xe. Lâm Hạo nói đúng vậy, ta cái gì cũng không có. Lâm Nam sáng khoái để ta đi, bởi vì ta căn bản là chạy không thoát. Hiện tại Lâm Nam có tiền, có năng lực, không phải tay không như khi cùng ta rời nhà. Không, cho dù là trước đây hắn cũng đều giả dối.

Phải trải qua tiếp những ngày như vậy? Không cần..... Như vậy quá mệt mỏi, bởi vì khi đó chúng ta yêu nhau, cho nên giờ càng khó có thể chịu được.....

“Thực xin lỗi!” Ta nhìn Lâm Nam nói: “Ta biết người đối với ta thật lòng!”

Lâm Nam thần sắc bất định, “A Hòa, người đừng nghe ca ca. Ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy!”

Hoàn đệ nhất bách nhị thập bát chương.

❖ •, 3.1, ❖ ❖ •, 3.1.3, ❖ ❖ •, 3.1.3, • •, 3.1, ❖ ❖ •, 3.1.3, ❖ ❖ •, 3.1.3, • ❖

129. Chương 129

“Thực xin lỗi! Lãng phí hơn mười năm của người, người vốn có thể sống tốt!” Những ngày chúng ta cùng nhau chịu khổ, ta vĩnh viễn không bao giờ quên, cũng sẽ luôn cảm kích người!

Lâm Nam hé miệng chuẩn bị nói cái gì đó.....

“Thực xin lỗi!” Ta lặp lại.

“Người không muốn nhìn hài tử kia sao?” Lâm Nam từ túi áo lấy ra bóp da, bên trong lộ ra tấm ảnh, nhưng khoảng cách quá xa, ta không thể nhìn rõ.

“Ta không muốn xem.....” Ta nói, ngón tay tăng thêm khí lực.

Bên tai một tiếng nổ vang, đau lắm, thế giới máu đỏ máu..... Trong lòng Lâm Nam tựa hồ đang..... Khóc.....

Nguyên lai điều này không đau khổ như tưởng tượng..... Trước kia ta rút cuộc giã dũa vì điều gì? Chết chìm giữa dòng sông so với chết bên bờ sông, có gì khác nhau đâu, đều đau khổ nhục nhã như nhau cả.

Có thể không phải phiền não rồi, có thể nghỉ ngơi. Ác mộng cũng sẽ rời xa ta. Giống như trở về những quá khứ xa xăm, mặc dù có bí mật, lại vẫn sống vui vẻ như xưa, thảnh thơi phải suy nghĩ lo âu, nhưng vẫn bởi vì sự sẵn sóc của người mình yêu mà thư thái..... Ôm ấp giấc mộng chờ đợi cái ngày được phẫu thuật, chờ đợi hy vọng, là hạnh phúc thuần túy nhất lúc ban đầu.....

“Bác sĩ, xin hỏi hắn khi nào thì mới có thể tỉnh lại?”

Thanh âm khê vang lên, “Vị trí đạn mà bệnh nhân trúng phải không thương tổn đến bộ vị trí mạng, bởi vì tự sát, cho nên có lẽ theo bản năng mà bản trật..... Nhưng tổ chức của bộ não..... Cho nên, cụ thể thì còn cần theo dõi!”

Bọn họ đang nói gì vậy..... Ai muốn tự sát.....

“Đã hai tháng rồi.....”

” Lâm tiên sinh, nóng vội cũng vô ích, chúng ta đã cố hết sức!”

Ta nghĩ hoặc nghe bọn họ nói chuyện với nhau, nhưng không thể tỉnh dậy, mắt không nghe theo sự điều khiển, mí mắt nặng nề nhắm lại, trong đầu như tiến vào mơ hồ, không thể nghĩ ra manh mối gì.

Cứ như vậy nằm vài ngày, ta trở nên nôn nóng, nếu như ta đã ngủ hai tháng như vậy, như vậy ngày phẫu thuật đã trôi qua mất. Nhưng rốt cuộc tại sao ta lại biến thành như vậy? Chỉ cần suy nghĩ sâu xa đầu sẽ rất đau.

Mỗi ngày ở thời gian cố định sẽ có bác sĩ đến kiểm tra cơ thể ta, ta rất muốn phối hợp hoạt động ngón tay hoặc là mở miệng nhưng lại bất lực. Cơ thể ta không chịu theo sự khống chế của ta.

Nam nhân nói chuyện với bác sĩ kia mỗi ngày đều mát xa tứ chi cho ta, ở bên tai ta nói về một số chuyện mà ta căn bản không hiểu. Nghe thanh âm hần, rõ ràng so với ta lớn hơn, dường như là nam nhân đã trưởng thành. Ta có thân thích như vậy sao? Chẳng lẽ bởi vì ta ra đi bất ngờ, bệnh viện đã báo tin cho bọn họ? Không đúng, đây không phải thanh âm của biểu dương, cũng không phải thanh âm của đại bá phụ.....

Điều khiến ta nan kham là hần mỗi ngày đều xoa bóp cùng lau rửa cơ thể cho ta. Ta nghĩ bí mật của ta hần hần đã biết. Mỗi lần ta đều gào thét trong im lặng: Không nên đụng phía dưới ta, ta thà rằng chịu bản còn hơn.

Ta cứ thể hiểu kì cùng mê hoặc chờ đợi.....

Cuối cùng ngón tay ta cũng có thể cử động. Ta vui sướng muốn hoan hô, nhưng không thể nói lên tiếng.

Bác sĩ cũng cao hứng chúc mừng nam nhân mỗi ngày đều đến kia. Cuối cùng cũng có tiến bộ!

Nam nhân kia xoa bóp càng cẩn thận, càng cẩn mẫn, giống như là nếu vậy ta có thể tỉnh lại. Ta thật biết ơn hần, tuy rằng vẫn chưa xác định được thân phận của hần, nhưng có cảm giác quen thuộc.

Hoàn đệ nhất bách nhị thập cửu chương.

❖ •, 3, •❖ •, 3, •❖ •, 3, • •, 3, •❖ •, 3, •❖ •, 3, •❖

130. Chương 130

Cơ thể mỗi ngày một bình phục, cuối cùng đôi mắt của ta cũng có thể mở. Có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời một lần nữa, cảm giác thật tuyệt.

“Người, người tỉnh!” Người bên người đang nắm tay ta, kinh hỉ mà bỗng nhiên tăng thêm khí lực. Cơ thể ta tuy đã rất trì trệ, nhưng vẫn cảm thấy được hơi đau.

Hần buông tay ra, áy náy nói: “Thực xin lỗi, ta gọi bác sĩ đến!” Nói xong, ấn vào chuông trên tường.

Bác sĩ áo bào trắng đứng ở trong phòng, kiểm tra rườm rà khiến ta nhàm chán đánh giá nam nhân kia. Hần quay lưng về phía chúng ta, bả vai khẽ run run. Ta hoài nghi hần đang khóc phải không, chờ hần xoay người lại, hốc mắt quả nhiên phiem hồng.

Ta lại càng không thể giải thích nổi, ta đâu không có biết hần!

Hần mỉm cười với ta, ta bỗng nhiên hiểu được lý do cảm thấy quen thuộc. Hần cùng với Lâm Nam ta mới biết rất giống nhau! Bất quá không phải ca ca Lâm Nam, ở trên hành lang ta đã thấy y, Lâm Hạo cũng so với hần tuổi trẻ hơn chút. Chẳng lẽ là người thân của Lâm Nam? Vậy càng kỳ quái!

Hần vẫn cười nhìn ta, ta đành phải mỉm cười lại với hần. Tốt xấu gì thì hần cũng đã chiếu cố ta lâu như vậy. Nhưng hần lại vui sướng dị thường, thật sự là người kỳ quái!

Lần qua lần lại một hồi lâu, nhóm bác sĩ cuối cùng cũng ly khai.

Hần lập tức vọt tới trước mặt ta, “Người tỉnh lại thật tốt quá. Có biết ta đã rất lo lắng không? Ta thực hối hận, ta suy nghĩ rất nhiều. Về sau ta không ép buộc người làm chuyện người không muốn. Nhiều ngày ở đây, hàng đêm ta đều rất hối hận. Sự nghiệp cái gì ta cũng có thể buông. Chính là ta muốn bảo đảm cho chúng ta a, người vẫn trách ta không giúp đỡ người. Ta chỉ là muốn tốt cho chúng ta.....”

Hần liền thoáng nói cái gì đó không ngừng.

“..... Người, có phải hay không nhận sai người?” Ta nhỏ giọng nói.

Hần như bị sét đánh, miệng há ra không thể khép lại.

“Người biết Lâm Nam sao? Là người thân của hần?” Ta nhìn biểu tình hần không đúng lắm, thật cẩn thận hỏi.

Hần thần sắc lại càng bất thường, loạng choạng ấn mạnh chuông.

Kế tiếp nhóm bác sĩ lại hỏi ta một đống câu hỏi, sắc mặt mỗi người đều không tốt.

“Nói bậy! Ta mới là người yêu của ngươi! A Hòa, không nói ngươi cũng biết, ta vẫn luôn chiều cổ ngươi, kỳ thật ta mới là người yêu của ngươi, ngươi cãi nhau với ta nên mới giận dỗi làm liều.....” Lâm Nam xông lên nói.

Đầu của ta như muốn nổ tung: “Ngừng lại, các ngươi im hết đi!”

Nghe ta quát lên, bọn họ rốt cục cũng an tĩnh trở lại, ta tiếp tục nói: “Ta biết nguyên nhân khiến ta nằm ở nơi này cùng các ngươi đều có quan hệ. Mặt khác, các ngươi nói như thế nào đều có thể là sự thật, dù sao ta cũng không nhớ rõ!..... Cho nên, lúc này dừng lại đi, chờ ta nhớ lại rồi đến nói tiếp!”

“Ta chỉ sợ ngươi có thể bị lời nói của ca ca gây hiểu lầm!” Lâm Nam nói.

Ta hướng hấn gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhưng là lời nói của Lâm Nam cũng có chỗ nào đó không đúng lắm. Tóm lại, trong lòng ta cũng không có nhiều cảm giác tin tưởng, vì thế bổ sung nói: “Ngươi cũng vậy, chờ ta nhớ lại rồi nói sau!”

Ta tin rằng bản thân đã cùng nam nhân trở thành..... Người yêu, hơn nữa dường như dây dưa không rõ với tận hai người.

Ngẫm lại trước kia đối với ấn tượng về Lâm Hạo, không khỏi rung mình, đáng sợ. Về phần Lâm Nam, giống như đệ đệ của mình, nói người yêu cũng rất kỳ quái a. Quên đi, không nghĩ nữa. Ta lảng tránh khỏi cái tình hình ngày càng trở nên đáng sợ này.

Xác định ta quả thật tỉnh lại, hơn nữa thoát nhìn không có gì đáng lo, Lâm Hạo bị tùy tùng của y khuyên đi uống thuốc.

Lâm Hạo lúc gần đi quay lại nhìn ta nói: “Sẽ lại đến thăm ngươi!”

Ta phụ họa lấy lệ mà trong lòng kêu khổ. Y chân trước mới vừa đi, Lâm Nam thái độ liền khác thường nói phải giúp ta nhớ lại chuyện cũ, thao thao bất tuyệt nói ta cùng hấn cảm tình tốt bao nhiêu.

Nhưng khi ta chen mồm hỏi hấn, chúng ta làm thế nào mà yêu nhau, và tại sao lại tranh chấp với nhau, hấn lại ập a ập ứng, lời nói mập mờ.

“Ta có thể soi gương không?” Ta nói. Ngay cả tướng mạo trong trí nhớ của ta cũng đều là của trước kia, hiện tại diện mạo bản thân đến tốt cùng biến thành cái gì đây?

Lâm Nam lập tức nói: “Nơi này chỉ có WC mới có gương, để ta đi mua cho ngươi một cái!”

“Không cần phiền toái như vậy, ngươi đỡ ta vào xem là được rồi!” Ta nói.

Lâm Nam suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng không cần thiết phải rời đi, liền nâng ta đứng dậy, dùng khăn mặt qua quýt lau tấm gương rồi đưa ta nhìn.

Chỉnh thể xem ra khác biệt không nhiều lắm, chính là thành thực hơn rất nhiều, nhưng vì cái gì vẫn là một bộ dáng trắng nõn. râu đầu? Vẫn thừa thớt như trước. Ta thở dài. Ngũ quan không biến dạng, ta thực là may mắn, nhưng cứ nhiên không có thêm nhiều nam tính a, quả thật có điểm làm ta thất vọng.

“Làm sao vậy? Tuy rằng gây đi rất nhiều, bất quá nhanh chóng sẽ dưỡng béo lại như cũ thôi!” Lâm Nam nói.

.....Ta không phải lo lắng điều này a. Có nói hấn cũng không hiểu, ta yên lặng quay trở lại giường.

Hoàn đệ nhất bách tam thập tam chương.

❖ • , 3.0 , • ❖ • , 3.0 , • ❖ • , 3.0 , • • , 3.0 , • ❖ • , 3.0 , • ❖ • , 3.0 , • ❖

134. Chương 134

Thái độ của Lâm Nam đối với việc ta mất trí nhớ rất kỳ quái, ban đầu như mất mát, hiện tại thậm chí lại có một chút vui sướng? Vài ngày sau, trong mắt ta, hấn cũng không quá khổ sở.

Việc thân cận hẳn là khó tránh khỏi, dù sao hẳn là Lâm Nam, là hảo đệ đệ vừa mới kết giao trong trí nhớ ta. Còn Lâm Hạo thì.....

Tuy rằng Lâm Hạo hiện tại không giống trước đây nhưng y vẫn quyết đoán đến kinh người. Hơn nữa ta vừa thấy y liền có cảm giác giống như ếch nhìn thấy xà, toàn bộ lông tơ trên lưng đều dựng đứng lên, so với năm đó cảm giác đối với y còn đáng sợ hơn.

Mỗi khi Lâm Hạo gương mặt vận vẹo bởi vì ta lảng tránh, Lâm Nam khiến ta có cảm giác như hẳn như đang mừng thầm, hơn nữa thái độ hẳn đối với Lâm Hạo không thân thiết lắm mà có phần câu nệ.

Huynh đệ bọn họ không phải tình cảm tốt lắm sao?

Khi ta hỏi như vậy, bọn họ đồng thời quay đầu đi không thèm nhắc lại, lại có vẻ rất ăn ý.

Mặc kệ bọn họ đang gặt ta điều gì, ta vì mất một phần trí nhớ mà an tâm. Không biết vì sao, ta không hề hy vọng sẽ dựa vào y học mà tìm lại phần trí nhớ đã mất, tuy bác sĩ cũng đã nói với kỹ thuật hiện tại mà nói cơ hội quá xa vời, hết thấy đều dựa vào ý trời.

Có thể ta sẽ dần dần nhớ lại hết thấy, mà cũng có thể ta sẽ cứ như vậy mãi cho đến khi hết đời.

Thật kỳ diệu a, một người ba mươi ba tuổi cứ nhiên lại trở về mốc mười tám tuổi.

Lâm Nam ở bên cạnh ta có vẻ tự nhiên, và ta cũng thấy được rằng Lâm Hạo sẽ không làm chuyện gì gây tổn thương đến ta.

Ta hỏi: “Ta vì sao không làm phẫu thuật?”

Khi ta biết tuổi của mình, ban đêm ta thường sờ soạng hạ thể bản thân. Năm đó ta vì sao không tiến hành phẫu thuật? Rốt cuộc là chuyện gì khiến ta từ bỏ việc phẫu thuật! Ta đã suy nghĩ rất nhiều mà không tìm ra được câu trả lời, mà việc này đã từ nhiều năm trước, tựa hồ chỉ có thể hỏi bọn hắn.

So với Lâm Hạo, ta vẫn nên đi hỏi Lâm Nam, cho nên lựa lúc Lâm Hạo không có mặt, ta mở miệng hỏi hắn.

Lâm Nam gương mặt cơ thể cơ hồ vận vẹo méo mó, dường như đang suy nghĩ nên trả lời ta như thế nào.

“Người không biết cũng không sao!” Ta vội nói. Ta cũng không muốn nghe hắn nói dối. Nhìn hẳn như vậy, lời nói ra cho dù có chân thật đến cỡ nào ta đại khái cũng không tin được.

“Cũng không phải không biết!” Hắn nói thầm: “Chính là nói ra người nhất định sẽ.....”

“Sẽ thế nào?” Ta hỏi.

“..... Sẽ mất hứng!” Hắn nói.

Thiết, biểu tình biểu đạt kia của hắn há chỉ đơn giản là mất hứng thôi sao, chẳng lẽ..... Ta liếc mắt nhìn hắn.....

“Sao... sao vậy?” Hắn hoảng sợ: “Sao lại nhìn ta kì quái như vậy!”

Dời ánh mắt đi. Ta nhớ tới thiếu niên có đôi mắt to màu đen, chiếc cằm thanh tú. Những ngày đang bị thương, hắn thường nhắm mắt từ phía sau ôm lấy cổ ta, hoặc là tránh ở góc tường rồi đột nhiên nhảy ra quần quít lấy ta đi hoa viên du ngoạn.....

“Người thay đổi nhiều quá, trước kia đáng yêu hơn!” Tựa như một cái tiểu hài tử trong nhắm mắt bỗng trở thành một đại nam nhân.

“Cái gì, ta đã trưởng thành a!” Hắn lập tức nhìn thấu suy nghĩ của ta: “ Hơn nữa đã nhiều năm như vậy, người nên sớm làm quen đi!”

“Thiếu chút nữa quên mất, rốt cuộc là tại sao phẫu thuật của ta lại bị gián đoạn?” Ta tiếp tục hỏi, tuy rằng không tin nhưng ta vẫn muốn nghe.

Hoàn đệ nhất bách tam thập tứ chương.

❖ • , ๓๐ , ❖ ❖ • , ๓๐๓ , ❖ ❖ • , ๓๐๓ , • • , ๓๐๓ , ❖ ❖ • , ๓๐๓ , ❖ ❖ • , ๓๐๓ , ❖ ❖

135. Chương 135

Lâm Nam dường như không muốn tiếp tục bàn về chủ đề này nữa, ngữ điệu có chút đánh lạc hướng: “Bởi vì còn có chuyên quan trọng hơn cho nên ta cùng người rời khỏi bệnh viện!”

Ta càng thêm tò mò: “Chuyện gì?”

Hắn bỗng nhiên nắm lấy tay ta, ánh mắt có chút nghiêm túc, ta theo phản xạ rút tay ra nói: “Quên đi, người hãy chờ ta nhớ lại rồi tính!”

Sau đó ta vội lấy chăn trùm kín đầu.

Ta rõ ràng rất muốn biết, nhưng vì sao khi nhìn hắn như vậy thật sự lại chùn bước. Lẽ nào kỳ thật ta không muốn kiên trì hỏi hắn đến cùng sao? Ta dè dặt, vừa rồi nơi này giống như bị những cây kim nhỏ đâm vào, lại vừa giống như có một con mãnh thú sắp nhảy ra.

Nhất định là bởi vì có chuyện xấu đã xảy ra cho nên tra hỏi tỉ mỉ quá mức sẽ rất khó chịu. Trong tiềm thức ta đang lảng tránh, ta nghĩ như vậy.

Nếu đã quên, có lẽ tất cả là do ý trời an bài. Cho nên cứ mặc vậy đi.

Sau khi đã nghĩ thông suốt, ta quyết định không tiếp tục kiên trì hỏi lại chuyện cũ nữa, hết thấy thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Ngày hôm sau, phân tích một số việc, ta nghĩ khoản tiền mà mình chuẩn bị để dùng cho phẫu thuật đại khái sớm đã không còn, dù sao đã qua nhiều năm như vậy. Đến trường là điều không thể. Không biết năm đó ta có hoàn thành khóa học hay không..... Như vậy việc đầu tiên cần làm hẳn là đi làm, sau đó tích lũy tiền.

Lâm Nam còn chi tiền việc phí cho ta, nhất định là một khoản tiền lớn.

“A Nam, cái kia, ta khi đó có tiếp tục đến trường hay không a?” Ta hỏi, A Nam hẳn muốn ta xưng hô như vậy.

Hắn cúi đầu tiếp tục sắp xếp hoa quả trong tủ: “Không có a. Người khi đó cùng ta yêu nhau, chúng ta đã mặc kệ tất cả lý khai!”

Ta thở dài. Không rõ loại hành vi nhìn có vẻ lãng mạn nhưng kì thực ngu xuẩn này sao ta có thể làm a. Không nói đến việc chúng ta đều là nam nhân, huống chi ta lại chưa hoàn thành ca phẫu thuật, hơn nữa khi đó Lâm Nam vẫn còn quá nhỏ.

“Chúng ta là tình nhân. A Nam cũng thích người nên thừa dịp ta không chú ý, người đã bị hắn bắt đi!”

Câu trên là do Lâm Hạo nói với ta khi Lâm Nam rời đi.

Lâm Hạo cũng nói ta và y có quan hệ. Chẳng lẽ ta thế nhưng lại dửng dưng đến mức có thể thích tận hai người, hơn nữa bọn họ còn là huynh đệ..... Đầu đầy hắc tuyến!!! Chuyện loạn thất bát tao[75] gì đây a!

“Ta khi nào thì xuất viện?” Ta nói.

Lâm Nam đã xếp xong đồng hoa qua, rửa sạch tay rồi từ buồng vệ sinh bên cạnh đi ra, nghe thấy câu hỏi của ta thì ánh mắt có chút trách móc, vẫy vẫy những giọt nước trên tay, tiếp theo lấy giấy lau khô rồi mới nói: “Người chưa thể xuất viện, cần tiếp tục theo dõi. Hơn nữa người không phải thường xuyên đau đầu sao? Như thế nào có thể rời đi. Người bị tổn thương là ở đầu, không phải là chỗ khác. Mà cho dù là ở chỗ khác, một khi chưa hảo là không thể đi!”

Lâm Nam ngữ khí cường ngạnh, thái độ kiên định!

Thôi vậy, mỗi lần đau đầu đều vô cùng nguy hiểm, thuốc bác sĩ kê cho cũng không có tác dụng nhiều lắm, mấy ngày nay thậm chí không có chút hiệu quả nào cả.

Đối với Lâm Nam và Lâm Hạo, hai người xa lạ mà như quen thuộc này, ta vốn không muốn thân thiết với bọn họ lắm nhưng cũng không còn cách nào khác. Ta hiện tại trên người không một xu dính túi, lớn là tiền thuốc men, nhỏ là một chén nước đều là do bọn họ cung cấp cho.

“Có chút...” Ta nhẹ giọng nói.

“Vậy thì tốt, bác sĩ nói người khôi phục theo chiều hướng tốt!” Lực đạo của tay Lâm Nam thực thoải mái, tốt xấu gì cũng có thể giảm bớt được một chút mệt nhọc. Ta liền mặc hần ở trên đầu ta sờ tới sờ lui!

Một lát sau.....

“Vào thôi, ta sẽ xoa cho người!” Lâm Nam nói.

“Không cần, người không cần lo cho ta!” Ta theo trực giác cự tuyệt. Lâm Nam thương tâm nhìn ta!

Ta bị hần nhìn mà cảm thấy chột dạ, đối với sự thân thiết của hần ta vẫn không thấy quen! Cuối cùng Lâm Nam phá vỡ trầm mặc, hần nói: “Không xoa thì không xoa, người đi vào nghỉ ngơi đi. Không ngủ đủ đối với thân thể người không có lợi! Ngày mai ta sẽ hỏi bác sĩ xem có thuốc nào tốt hơn không.”

Ta miễn cưỡng vào phòng. Tuy rằng ta chưa muốn vào, nhưng cũng không muốn bầu không khí tiếp tục nặng nề như vậy.

Con người đen láy của Lâm Nam nhìn ta một hồi, thấy ta không mở mắt nữa hần mới rời đi: “Ta cũng đi ngủ đây! Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!” Ta vừa nói vừa kéo chăn che mặt.

Chờ tiếng bước chân của Lâm Nam biến mất, ta mới lộ mặt ra.

Trên vai nơi bị hần chạm vào rất lạ, có cảm giác vô cùng nóng..... Lại có điểm quen thuộc không thể nói thành lời...

Hôm sau ta bị Lâm Hạo gọi tỉnh dậy, vừa mở mắt liền đập ngay vào mắt ta là gương mặt trắng bệnh tật! Tưởng gặp phải quỷ, ta lập tức giật bắn người hét lên rồi lùi lại về phía sau. Khi ta chuẩn bị đâm vào tường, ót được bàn tay mềm mại ngăn lại.

Y cũng bị ta dọa không nhẹ, nhưng vẫn phản ứng nhanh nhẹn bảo vệ ta.

Mới sáng sớm tại sao Lâm Hạo đã đến đây?!

“Người sao lại không cẩn thận như vậy? Đầu của người vừa bị thương, nếu lại đập vào đầu đó thì phải làm sao bây giờ? Lâm Nam làm việc cũng không cẩn thận gì cả. Trên tường sao không đập thêm vật gì đó êm êm?!” Lâm Hạo giành nói trước.

Ta sững sốt.

Y càng quở trách gay gắt hơn: “..... Người đã lớn như vậy, ngủ dậy cứ nhiên có thể đập vào tường.....”

Trời ạ, rõ ràng là y hại ta. Gương mặt trắng như vậy cứ nhiên phóng đại trước mặt thì ai mà chẳng giật mình. Cũng không biết y mắc bệnh gì nữa, trên mặt không có một chút huyết sắc. Đường nhiên vẫn là so với mấy ngày trước tốt hơn rất nhiều, khi đó mặt y vô cùng xanh xao!

“Ân, chính là hơi bất ngờ!” Ta ngắt lời y.

Y nhú mày một lúc lâu rồi mới dẫn ra.

“Cháo xong rồi này, mau đến ăn đi!” Lâm Nam đột nhiên bưng bát tiến vào, nhìn thấy thân ảnh Lâm Hạo liền dừng lại một chút.

Lâm Hạo liếc Lâm Nam một cái rồi tránh ra vị trí trước giường.

“Sớm như vậy sao người đã đến rồi?” Lâm Nam cầm bát cháo nhỏ, nhẹ nhàng băng quơ hỏi.

Buổi sáng Lâm Hạo luôn phải kiểm tra thân thể, rồi còn phải tiêm thuốc và rất nhiều thứ lằng nhằng khác nữa.

“Cái đó chuyển sang buổi chiều!” Lâm Hạo nói.

Lâm Nam đưa bát cháo cho ta, ta nhìn Lâm Hạo nói: “Người có muốn ăn hay không?”

Tuy ta ăn không nhiều lắm nhưng Lâm Nam mỗi lần đều mua rất nhiều. Hiện tại bất quá đã khoảng bảy giờ, khả năng Lâm Hạo đã ăn sáng là rất thấp, cho nên ta hỏi.

Lâm Nam sắc mặt khê biến, nhỏ giọng nói: “Ta cũng chưa ăn a!”

Ta nhìn nới giữ ẩm trên bàn: “Bên trong còn rất nhiều, cũng đủ cho hai người các người!”

Lâm Hạo nheo mắt lại, đôi môi có chút tái nhợt nhếch lên: “VẬY CŨNG TỐT!” Nói xong liền lách qua Lâm Nam mở ngăn tủ lấy một bộ bát đĩa. Động tác tay của y thực tao nhã, nhưng ngón tay và móng tay đều rất trắng, dường như là thiếu máu.

Lâm Nam chờ y tìm xong mới tiến lên đem phần còn lại đổ vào trong bát y.

“Ta còn tưởng ca ca không thích bữa sáng như vậy!” Lâm Nam nhàn nhạt nói.

“Làm sao? Ta nhớ trước kia người cũng không có thói quen như vậy mà?” Lâm Hạo nói.

“Con người ai cũng sẽ thay đổi!”

“Ta cũng vậy thôi!”

Bữa sáng nhìn có vẻ rất yên bình nhanh chóng kết thúc, bác sĩ của Lâm Hạo tựa hồ không đồng ý việc y lùi giờ kiểm tra, cho nên đã bảo một y tá đến tìm y. Lâm Hạo không gây khó dễ cho nàng, nói nói mấy câu liền lẹ khai.

Lâm Nam rất vui vẻ dường như nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đến gần giữa trưa, Lâm Hạo lại tới, còn dẫn theo một vị bằng hữu bộ dáng nhả nhận mang theo vài phần tuần khí, mặt áo bành tô màu vàng nhạt vị đạo tiêu sái.

Vừa nhìn thấy ta, hắn liền nhào tới ôm chầm lấy ta.

Xem ra lại là một ‘người quen’ xa lạ!

“Vốn muốn đến gặp người sớm hơn, nhưng vì công việc mà chậm trễ vài ngày. Sẽ không trách ta chứ!” Hắn cười nói.

“Sẽ không!” Ta lắc lắc đầu, bởi vì ta căn bản không biết hắn!

“Nga, đúng rồi!” Hắn bỗng nhiên đập tay: “Người không nhớ ta..... Bất quá ta vẫn rất kích động. Một lần nữa giới thiệu, ta gọi là Diệp Tề, là bằng hữu của Lâm Nam và Lâm Hạo, đương nhiên cũng là bằng hữu của người!”

Nhìn hắn vương tay phải chìa về phía ta. Ta vừa đưa tay liền bị hắn nắm chặt!

“Người không có việc gì, thật tốt quá!” Hắn nói.

Ta chỉ có thể cười.

Lâm Hạo khụ một tiếng thật mạnh.

Diệp Tề buông ra bàn tay đang nắm chặt nói: “Có người ghen tị!”

Nghe câu đùa vui này, trong lòng ta lại phỏng đoán, ngay cả hắn đều nói như vậy, thực sự ta và Lâm Hạo có quan hệ ái muội sao?!

Diệp Tề quyết định ở lại bệnh viện ăn cơm trưa với chúng ta, cho nên Lâm Hạo gọi người làm một bàn mỹ thực! Lâm Hạo và Lâm Nam chiếm một góc. Diệp Tề rất mãn nguyện ăn, thỉnh thoảng nói chuyện cùng ta, khiến không khí bàn ăn cũng không quá nặng nề.

Lại qua vài ngày, tần suất đau đầu đã giảm đi, hơn nữa Diệp Tề cũng thường xuyên lui tới thăm hỏi. Tuy rằng thời tiết chuyển lạnh còn nổi gió, tâm tình của ta vẫn là tốt hơn rất nhiều!

Hoàn đệ nhất bách tam thập lục chương.

❖ • , ๕๖ , ❖❖ • , ๕๖๗ , ❖❖ • , ๕๖๗ , • • , ๕๖๗ , ❖❖ • , ๕๖๗ , ❖❖ • , ๕๖๗ , • ❖

137. Chương 137

Ta lại đưa ra yêu cầu xuất viện, lần này Lâm Nam không một mực cự tuyệt mà nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi gọi bác sĩ. Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ nói tiếp tục theo dõi vài ngày là có thể về nhà dưỡng bệnh, nhưng cần phải kiểm tra lại đúng ngày!

Ta đương nhiên lập tức đáp ứng. Ở trong bệnh viện, cho dù điều kiện ra sao đi nữa cũng không thể tự do bằng ở bên ngoài!

Lâm Nam cũng lộ rõ sự cao hứng cười nói chúc mừng!

“Đến ở chỗ ta đi!” Lâm Hạo đột nhiên đi vào nói.

Lâm Nam đang định mở miệng, Lâm Hạo đã giành nói trước: “Người không phải đem sản nghiệp tới nước Mĩ sao? Đến chỗ ta đi!” Câu sau là nói với ta.

Thanh âm y tuy mềm nhẹ nhưng đầy quyết đoán không cho phép người ta phản bác, quả là kẻ khiến cho người ta cảm thấy áp lực. Đáng tiếc Lâm Nam không phải ta, hắn nói: “Chỉ là một tòa nhà mà thôi, không nhọc ca ca lo lắng!”

Lâm Hạo nhìn chằm chằm hắn: “Nếu ta nói không đồng ý thì người lại như xưa đưa hắn bỏ trốn?”

Lâm Nam cắn răng.

Ta nhìn bọn họ tranh luận không ngừng, nói: “Nếu có thể, ta muốn ở bên ngoài một mình!” Không hiểu vì sao ta cũng không muốn ở cùng với bất cứ người nào, cảm giác bài xích khó hiểu ấy làm ta mở miệng nói.

“Không được!”

“Không được!”

Hai người trăm miệng một lời quát.

Kết quả vẫn là quyết định ở chỗ Lâm Hạo, kể cả Lâm Nam.

Biệt thự của Lâm Hạo rất lớn, trong hoa viên san sát các bức điêu khắc, ở chính giữa còn có suối phun tròn, mặt cỏ được chăm sóc hoàn hảo vô cùng mỹ lệ. Giữa mặt cỏ được tĩa cắt ấy là một con đường nhỏ.

Điều phá hư mỹ quan chính là... tường nơi này quá cao.

Khi Lâm Hạo hỏi ta nơi này thế nào, ta thành thật nói ra ý nghĩ của mình. Trên mặt y có điểm không được tự nhiên. Ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, quả là kẻ có tiền a!

Lâm Nam hừ một tiếng, đưa món quà đơn giản cho người ở, bản thân đi vào đại sảnh trong nhà.

Trên lầu hai, mỗi người một phòng. Lâm Hạo ở phía bên trái, sau đó đến phòng sách của y, phòng của Lâm Nam cạnh Lâm Hạo, tiếp đến một căn phòng trống rồi mới đến phòng ta. Sau này ta mới biết gian phòng kia không phải là không có người ở.

Sau khi đơn giản sửa sang lại phòng, Lâm Hạo giới thiệu với ta chủ nhân gian phòng kia, một thiếu niên.

Con của Lâm Hạo? Lâm Hạo cưới vợ a, trong lòng ta cảm thấy tư vị không tốt. Đã có thê tử và con rồi mà bên ngoài vẫn còn làm loạn, tuy rằng có lẽ đối tượng của y chính là ta!

Thiếu niên gương mặt tuấn tú có vài phần giống Lâm Nam trước kia, nhưng đường cong trên mặt so với Lâm Nam sắc bén hơn chút. Thiếu điểm đáng yêu nhưng có vài phần soái khí, ánh mắt không khách khí cũng có phần giống Lâm Nam khi ta gặp hắn lần đầu. Bởi vì khuôn mặt quen thuộc khiến ta sinh hảo cảm, ta tiến lên chìa tay với nó: “Xin chào!”

Thiếu niên chậm chạp không đáp lại, Lâm Hạo nhắc một tiếng nó mới miễn cưỡng vươn tay, vừa chạm một chút liền rút về, sau đó lập tức chạy khỏi phòng.

Một hài tử kì quái!

Thiếu niên gọi là Lâm Lan kia không thích ta, thậm chí có phần thù ghét. Ta gãi đầu nghĩ, có phải nó coi ta trở thành ‘kẻ thứ ba’ hay không. Không biết trước kia chuyện gì đã xảy ra, nhưng ta có thể khẳng định, hiện tại ta quyết sẽ không phá hoại gia đình của người khác, huống chi chúng ta đều là nam nhân

“Tại sao không nhìn thấy mẫu thân của ngươi?” Buổi chiều một ngày nọ, ta thấy Lâm Lan đang ngồi trên sô pha đọc sách, có điểm nhằm chán hỏi.

Lâm Lan cổ quái nhìn ta rồi ném sách sang một bên nói: “ Ngu ngốc!” sau đó bước nhanh lên lầu.

Bị một hài tử nói như vậy, ta không nhịn được tức giận. Xú tiểu quỷ!

Hoàn đệ nhất bách tam thập thất chương.

❖ •, 3., ❖ ❖ •, 3.3., ❖ ❖ •, 3.3., • •, 3., ❖ ❖ •, 3.3., ❖ ❖ •, 3.3., • ❖

138. Chương 138

Nó không chịu nói, ta lại không dám hỏi Lâm Hạo, đành phải đi tìm Lâm Nam.

“Mẫu thân nó a ” Hắc có chút khó xử.

Ta lập tức tỏ vẻ không cần phải nói, tìm hiểu chuyện riêng tư người khác cũng không tốt, hơn nữa cũng không phải là chuyện hay ho gì! Nhưng Lâm Nam lập tức nói: “Mẫu thân nó khi vừa sinh nó ra liền bỏ đi rồi!”

“Nga!” không biết là đã ly hôn chưa hay là vẫn

Vừa nói xong, Lâm Hạo liền từ bên ngoài đi vào, có chút mệt mỏi. Nhìn bộ dáng y chắc chắn là vừa mới khỏi bệnh đã bắt đầu làm việc. Quả nhiên có tiền cũng phiền não a.

“Ngươi không làm việc sao?” Ta hỏi Lâm Nam, hắc đường như vẫn rất nhàn rỗi.

Lâm Nam ‘ha ha’ cười, “Ta giao công việc cho cấp dưới, tạm thời chỉ phải phụ trách sản nghiệp trong nước, nếu có đại sự, hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, muốn đi lại cũng rất đơn giản. Ta đã nghỉ thông, già rồi mà còn liều mình cũng không được nha, chung quy cũng nên thả lỏng! Hơn nữa ta phá sản cũng không việc gì, còn có cổ phần công ty trong nhà nữa ”

Lâm Hạo vươn vai, trên trán nhỏ mấy giọt mồ hôi, trong hiện tại đã cần phải mở máy điều hòa.

“Ngươi không thoải mái sao?” Ta hỏi.

Y nói: “Uống thuốc là sẽ ổn thôi, vừa nãy uống chút rượu nên hơi khó chịu!”

Biểu tình kia đâu chỉ là khó chịu.

“Ngươi cho là thân thể hiện tại của ngươi giống như trước đây sao?” Lâm Nam châm chọc nói.

Ta huých Lâm Nam một cái, đối với bệnh nhân như vậy có phần quá đáng, hơn nữa còn là ca ca hắc! Ta nhớ rõ Lâm Hạo rất bảo vệ đệ đệ mình, Lâm Nam cũng từng rất khâm phục Lâm Hạo. Tại sao hiện tại lại biến thành như vậy?!

Mười mấy năm, bọn họ đã thay đổi quá nhiều. Lâm Hạo mới chỉ gặp mặt một lần vì duyên cớ gì cứ nhiên mỗi ngày đều đến thăm ta Lâm Nam tuy rằng cười hì hì, nhưng không còn vẻ đơn thuần như lúc ta biết.

“Vô nghĩa! Nếu chỉ là xã giao ta đã sớm từ chối.” Lâm Hạo cãi lại, nhưng bởi vì đau đớn nên không buồn nói, động tác trên tay nhanh hơn, viên thuốc vừa lấy ra đã đưa vào miệng.

Nằm trên chiếc sô pha dài hơn mười phút, Lâm Hạo sắc mặt khá hơn, đứng lên uống mấy ngụm nước.

Kim đồng hồ chỉ vào chín giờ, một lão phụ nhân tới hỏi chúng ta cần ăn bữa đêm không. Lâm Nam không hứng thú xua tay, Lâm Hạo tỏ vẻ cứ đồ dễ dàng tiêu hóa là được, đến phiên của ta, ta nói tùy tiện là tốt rồi. Ánh mắt phụ nhân kia cứ đờ nặng nề nhìn ta, khiến ta hoảng sợ. Nàng chán ghét ta, đối với Lâm Hạo và Lâm Nam lại ôn nhu hơn. Sự khác biệt rõ nét khiến ta cảm thấy nếu không phải nàng tuổi đã lớn, ta nhất định sẽ nghĩ nàng thăm mền huynh đệ bọn họ.

Nhưng theo như Lâm Hạo và Lâm Nam nói, nàng là người đã theo dõi bọn họ lớn lên từng ngày!

Không đến nửa giờ, bữa đêm đơn giản mà dinh dưỡng được bưng lên, Lâm Hạo ăn từng miếng nhỏ. Lý tẩu vẫn chuẩn bị phần cho ba người, cho nên Lâm Nam ngồi trên ghế vừa ăn vừa xem báo, ta thì nhìn chăm chăm TV.

Cửa khẽ động, nhìn kỹ. Cư nhiên là Diệp Tề ôm một người đến đây, cho đến khi hắt thở người trong lòng ra, ta mới nhìn rõ người hắt thở cư nhiên là Lâm Lan.

“Lại uống rượu?” Lâm Hạo mang theo tức giận nói.

Diệp Tề kéo kéo áo, tao nhã ngồi bên cạnh Lâm Lan, cười khổ nói: “Hắt gần đây rất ít uống rượu, hôm nay không biết lại phát điên gì nữa!”

Ta đột nhiên nhớ lời mình đã hỏi về mẫu thân nó, chẳng lẽ là do ta nó mới uống nhiều rượu như thế? Trong lòng ta lập tức cảm thấy không được tự nhiên, đành phải im lặng cúi đầu ăn cơm.

Diệp Tề đi từ từ đến gần: “Quên đi, tính tình Lâm Lan luôn như vậy người cũng đừng sinh khí, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Lâm Hạo thở dài: “May mà có người chăm sóc cho nó!”

“Làm sao làm sao!” Diệp Tề cười cười: “Đêm nay ta muốn ở lại, người không ngại chứ?”

Lâm Hạo nhìn hắt một cái giống như hắt đang nói lời vô nghĩa!

“Có phải không ăn đủ hay không? Của ta cho người đấy!” Lâm Nam đột nhiên nói với ta.

A? Ta nhìn lại, trong bát mình cư nhiên đã hết, bụng cũng cảm thấy căng căng: “Không cần, ta no rồi!”

Lâm Nam hơi bĩu môi. Nam nhân hơn ba mươi, làm này động tác cư nhiên không khiến người ta cảm thấy trái nghịch, ngược lại như là có điểm ủy khuất?! Nhưng ta thật sự ăn không vô a, cho nên ta cười khan vài tiếng rồi rời khỏi bàn.

Hoàn đệ nhất bách tam thập bát chương.

❖ • , ❷ , ❖ ❖ • , ❷❖❖ , ❖ ❖ • , ❷❖❖ , • • , ❷ , ❖ ❖ • , ❷❖❖ , ❖ ❖ • , ❷❖❖ , ❖ ❖

139. Chương 139

Lâm Lan tuy còn nhỏ tuổi nhưng khả năng tự chủ rất cao, Lâm Hạo cũng áp dụng thái độ mặc kệ, chỉ cần không quá đáng là được.

Thỉnh thoảng uống rượu cũng không ngăn cấm nhiều, nhưng đến mức say rượu như vậy thì đã vượt ra khỏi phạm vi mà Lâm Hạo dễ dàng tha thứ. Khi mọi người đều cho rằng sự việc này cứ như vậy trôi đi

Lâm Hạo đi đến bên cạnh Lâm Lan vẫn đang mơ màng, Diệp Tề vừa mang nước ấm đến để lau mặt cho nó. Lâm Hạo tiếp nhận khăn ướt trên tay Diệp Tề, không phải là lau mặt cho nó, mà vung khăn lên mặt Lâm Lan.

Bị khăn mặt sũng nước mang theo trọng lượng đánh vào da thịt mềm mại trên mặt thực sự rất đau, nhất là khi Lâm Lan không hề phòng bị.

“Làm cái gì vậy! Diệp Tề người tên hỗn đản này!.....” Bất mãn lâu bầu, Lâm Lan mở mắt.

Vừa nhìn thấy Lâm Hạo, còn Diệp Tề ở một bên nháy mắt với nó, nó lập tức ngồi dậy nghiêm chỉnh gọi ba

“Người còn biết ta là ba người? Ta tưởng người lâu lổ sớm đã quên mất rồi!” Lâm Hạo không lưu tình nói.

“Ta ”

Lâm Lan định giải thích, Diệp Tề xen mồm nói: “A Lan, người còn không mau nói rõ với ba người đi!”

Lâm Lan hung tợn trừng mắt nhìn Diệp Tề, Lâm Hạo nói: “Người không cần thay nó lắm miệng, nó hiện tại đã lớn, đã đủ lông đủ cánh rồi!”

Những lời này đi vào tai Lâm Lan có chút nặng nề. Ánh mắt nó dăng lên màng nước, thanh âm cũng mất đi sự bướng bỉnh: “Ba ta cam đoan về sau sẽ không ra ngoài xằng bậy nữa ”

“Nếu Diệp Tề không đi theo người, người sớm đã xảy ra chuyện. Người cho là những kẻ bên ngoài sẽ theo người như ở nhà sao? Với tính tình của người, đặc tội đâu chỉ ít người?” Lâm Hạo nghiêm khắc nói.

“..... Ta không có yêu cầu hần ” Lâm Lan nhỏ giọng nói, cơ hồ nghẹn lại trong họng.

“Cái gì?” Lâm Hạo không nghe rõ hỏi lại.

Lâm Lan lúc này đương nhiên không dám ngỗ nghịch với Lâm Hạo nữa, lập tức tỏ vẻ không nói gì thêm, đồng thời giả bộ như đang thụ giáo. Diệp Tề nhìn nó, miệng khẽ nhếch lên nụ cười.

“Người còn không cảm ơn hần sao? Tính lại, hần cũng coi như thúc thúc người.” Lâm Hạo nói.

Lâm Lan vẻ mặt không muốn, Diệp Tề cũng nói: “Không chịu, không chịu a, nói lại đi, ta đâu có già như vậy!”

“Đúng đó!” Lâm Lan tiếp lời “Kêu hần thúc thúc, ta sợ làm hần tổn thọ!”

Ta nhìn bọn họ đầu vô mồm, bỗng nhiên cảm thấy rất quen thuộc, không nhịn được bật cười. Lúc này, ánh mắt hung ác của Lâm Lan lại chuyển lên trên người ta, ta tuy rằng lập tức kìm lại âm thanh, nhưng vẫn phá vỡ không khí vốn nên nghiêm túc này.

Lâm Hạo dường như cũng không muốn giáo huấn nữa, nói: “Nếu người còn tiếp tục làm càn nữa..... Lâm gia ta sẽ không có người thừa kế không biết đúng mực như vậy!”

Chẳng lẽ nếu Lâm Lan không nghe lời, Lâm Hạo sẽ không cần nó nữa? Như vậy quá nghiêm khắc, ta trong lòng thầm nghĩ. Lâm Lan thấy Lâm Hạo tức giận đến nước này, lập tức thề tuyệt đối sẽ không ra ngoài lầu lồng nữa.

Lâm Nam không nói lời nào xem phim, Diệp Tề từ đầu đến cuối đều hàm súc cười.

Chờ Diệp Tề đỡ Lâm Lan vào phòng ngủ, ta khẽ nói: “Bất huấn tắc dĩ, nhất huấn kinh người[76] a.....”

“Nói bậy bạ gì đó?” Lâm Nam chặn ngang: “Đau lòng sao?”

“Đau lòng? Người mới nói bậy a! Cha nó không đau lòng thì ta đau lòng cái gì. Tên kia đúng là xú tiểu tử!” Ta không hề quên sự ác ý của nó đối với ta cùng câu ‘ngu ngốc’ kia!

Lâm Nam có chút dăm chiêu: “Xú tiểu tử a ”

“Được rồi, không còn sớm nữa, đều đi nghỉ đi!” Lâm Hạo vốn đã không thoải mái lại bị Lâm Lan chọc cho tức giận, tinh thần không tốt nên hơi khó chịu mở lời.

Hoàn đệ nhất bách tam thập cửu chương.

❖ •, ๕๐, •❖ •, ๕๐๕, •❖ •, ๕๐๕, • •, ๕๐, •❖ •, ๕๐๕, •❖ •, ๕๐๕, •❖

140. Chương 140

Hôm sau, Lâm Nam hỏi ta thích dạng hài tử gì. Vấn đề vốn là chuyện đâu đâu, nhưng lại khiến ta cảnh giác.

Ta nhìn chăm chăm vào hần.

“Làm sao vậy?” Hần bị ta nhìn đến ngượng ngùng, ánh mắt đảo quanh không chịu nhìn vào ta.

“..... Chẳng lẽ ta cũng có hài tử?” Ta thăm dò hỏi.

Lâm Nam hơi ngạc nhiên, lập tức nói: “Cái kia kỳ thật là hài tử của ta.....”

Cái gì! Ta giết mình chớp chớp mắt, Lâm Nam cũng có hài tử.

“Nguyên lai các người đều đã kết hôn a.....” Các người không phải đang đùa giỡn ta đấy chứ? Ta thật sự cảm thấy rất hoài nghi.

“Không phải, không phải!” Lâm Nam kích động từ trên ghế đối diện đứng lên, giữ chặt lấy tay ta “Ta không có thê tử ”

Ta nhướn mày, con riêng sao? So với Lâm Hạo còn tệ hơn. Ta nhớ tới lần đầu tiên gặp Lâm Nam cũng là bởi cuộc sống riêng tư của Lâm Nam có vấn đề, không khỏi có chút sinh khí: “Huynh đệ các người như thế nào lại đều như vậy, ta rốt cuộc tại sao lại phát sinh quan hệ với các người? Ta thực sự hoài nghi ta trước kia có phải có vấn đề gì hay không! Có một câu ta sớm đã muốn nói, mặc kệ trước kia rốt cuộc là như thế nào, hiện tại ta toàn bộ đều không nhớ rõ, cho nên, các người không thể yêu cầu ta tiếp tục với các người có quan hệ gì đó! Được phí ta nợ các người chờ đến khi thân thể ta bình phục ta sẽ từ từ trả lại!”

Lâm Nam vừa nghe xong, vội túm lấy tay ta: “Người đừng kích động. Cuộc sống riêng tư của ta kỳ thật thực sự rất trong sạch. Từ lúc chúng ta ở bên nhau ta tuyệt đối không hề cùng với người khác. Được phí vốn là ta nên trả. Trong quan hệ giữa chúng ta, của ta cũng chính là của người!”

“Hài tử của người mấy tuổi?” ta hỏi.

“Nửa tuổi ” Lâm Nam có điểm khó hiểu.

“Người không phải nói rằng chúng ta mười mấy năm trước đã yêu nhau sao?” Ta hừ lạnh: “Lần sau nhớ bịa ra một lý do nào tốt hơn đi!”

Lâm Nam biểu tình rất cực sụp đổ: “Cái kia... cái kia... kỳ thật, kỳ thật hài tử kia là ”

“Câm mồm!” Một âm thanh cắt ngang lời nói của hắn: “Người đừng kích động hắn!”

Lâm Nam nhất thời tỉnh táo lại, bất đắc dĩ nói: “Ta hiện tại giải thích người sẽ không tin, nhưng ta nói đều là thật sự!”

“Hắn nói đều là thật, hơn nữa điều ta nói cũng là sự thật.” Lâm Hạo nhận nhận hướng ta trả lời điều mà ta đang thắc mắc.

“Dù sao ta cũng không nhớ rõ, các người cứ tùy tiện nói đi!” Sự thật đều ở trước mắt, chẳng lẽ còn giả bộ được sao?

“Người khẩn trương như vậy làm gì? Chẳng lẽ đang ghen sao?” Lâm Hạo thờ ơ hỏi.

Lâm Nam cùng ta đều mở to mắt.

“Nói bậy! Ta như thế nào lại ghen..... Ta, ta..... Ta chỉ là chán ghét bị người khác lừa gạt mà thôi!” Trên mặt nóng ran. Y nói hừ nói vượn cái gì.....

Lâm Nam vẻ mặt thất vọng.....

Qua vài ngày, bỗng nhiên có một người bế một tiểu hài tử phấn nộn tiến vào. Lâm Nam vừa thấy liền vội chạy đến ôm nó vào trong lòng.

Nga, thì ra lời nói của Lâm Nam lần trước không phải không có nguyên nhân. Nói vậy đây là chính là hài tử của Lâm Nam mà hắn đã từng nhắc đến.

Hoàn đệ nhất bách tứ thập chương.

❖ • , 3, • ❖ • , 3, • ❖ • , 3, • • , 3, • ❖ • , 3, • ❖ • , 3, • ❖

141. Chương 141

“Người nhìn xem, nó thật đáng yêu!” Lâm Nam đưa hài tử đặt vào lòng ta nhẹ nhàng cọ cọ.

Ta cúi đầu nhìn nó, đứa trẻ này thật xinh đẹp, cũng được nuôi dưỡng rất kỹ càng, đôi mắt đang nhắm nhưng vẫn có thể thấy rõ hàng mi vừa dài vừa đen hết như một tấm mảnh nhỏ, trên gương mặt trắng nõn

còn phớt chút hồng nhạt đặc trưng của lứa tuổi trẻ thơ, bàn tay bé bé nắm lại đặt ở trước ngực, móng tay tinh xảo mà trong suốt được cắt tỉa tỉ mỉ. Mỗi nhịp hô hấp nho nhỏ thân thể lại khê phập phồng.

“Đứa trẻ này dễ thương quá!” Ta cảm khái nói.

Lâm Nam lập tức kiêu ngạo nói: “Đương nhiên a, ta đã chăm sóc nó rất tốt!”

Vô nghĩa, người chăm sóc nó tốt vì đó là hài tử của người!

Ở bên kia đang đặt bút ghi chép, Lâm Hạo ngẩng đầu lên như hất bát nước lạnh vào Lâm Nam, y nói: “Kia tính cái gì, A Lan khi còn nhỏ mới thực sự xinh đẹp!”

Lâm Nam vội vã nắm lấy tay tiểu hài tử, nhẹ giọng nói: “Ngoan nào, về sau không được học theo hài tử kia, chẳng biết nghe lời ai cả. Cần phải vừa thông minh lại vừa nhu thuận a!”

Lâm Nam hẳn là đang nói về Lâm Lan. Quả nhiên, Lâm Hạo đình chỉ động tác liếc mắt âm trầm: “Một hài tử ưu tú cho dù có phạm phải lỗi lầm cũng có thể bỏ qua, còn một hài tử tầm thường nếu tính cách còn không xong thì xem như không còn đường cứu vãn. »

..... Bọn họ đã đến tuổi thoái hóa rồi sao? Hay là tình thương của cha đã lớn tới nỗi luôn coi hài tử nhà mình là giỏi nhất?

Trong lòng có chút hâm mộ. Thân thể ta như vậy..... trong lòng ta lại dâng lên một cảm giác tiếc nuối....

“Làm sao vậy, người lại phát ngốc cái gì?”

Lâm Hạo lại bắt đầu vùi đầu gõ bàn phím, Lâm Nam gơ tay khua khua trước mắt ta rồi vui vẻ hỏi: “Muốn ôm nó một chút hay không?”

Nhìn bộ dáng hân ân cần như vậy khiến ta bất giác vươn tay ra, cẩn thận ôm lấy hài tử. Nặng quá, hài tử này nặng hơn so với tưởng tượng của ta rất nhiều, hẳn là nó đã được nuôi dưỡng rất tốt, vừa mập mạp lại đáng yêu vô cùng.

Lâm Lan nhàn nhã tiến vào, thấy hài tử trong lòng ta thì đôi mày nó lập tức nhăn lại rồi thuận miệng nói: “Tiểu hài tử ở đâu ra vậy!”

Lâm Hạo nói: “Một tiểu hài tử nào đó[77]!”

Vừa dứt lời, Lâm Nam đã lập tức chen vào: “Nó là đệ đệ người!”

Lâm Lan thần sắc đại biến, sau đó cố lấy lại bình tĩnh nhanh chóng trở về phòng ngủ của mình.

Lâm Nam nhướn mày: “Như thế nào? Ta nói đâu có sai đâu, hài tử của ta không phải đệ đệ nó thì là cái gì!”

Lâm Hạo sắc mặt cổ quái, ta cũng cảm thấy chuyện này đúng là không bình thường. Hài tử Lâm Nam thật sự là đệ đệ của Lâm Lan a. Chẳng lẽ bọn họ đã bất hòa nghiêm trọng đến mức này? Nhưng hiện tại nhìn về bề ngoài quan hệ của hai người xem ra vẫn rất tốt.

Lâm Hạo hừ lạnh một tiếng, khép lại bản bút ký rồi thản nhiên lên lầu, hẳn là về phòng làm việc để làm nốt phần việc còn lại.

Lâm Nam không thềm để ý đến hành động của Lâm Hạo mà chỉ chăm chăm nói với ta: “Bỏ đi thật đúng lúc. Lại đây, cuối cùng hai ta cũng có được một chút yên tĩnh. Ta nói cho người biết a, nó gọi Tiểu Giai, từ lúc bé đã đặc biệt ngoan ngoãn ”

Thẳng đến thời gian cơm chiều, Lâm Hạo và Lâm Lan mới xuống dưới ăn cơm. Điểm này phụ tử bọn họ thể nhưng thật ra rất giống! Trong lúc đó ta vẫn đang bị Lâm Nam lôi kéo nghe hân kể về những chuyện thú vị của con trai hân. Tiểu hài tử kia tuy rằng đã tỉnh nhưng lại không hề khóc nháo ầm ĩ, đôi mắt tròn xoe mở to thường thức ngắm nghía bàn tay nó đang cầm, mang theo ngoạn ý, chỉ ngẫu nhiên cao hứng đùa nghịch ngón tay Lâm Nam rồi hanh hanh hai tiếng như đang rất thích ý vui đùa.....

Hoàn đệ nhất bách tứ thập nhất chương.

❖ • , ๐๐ , ❖ ❖ • , ๐๐๐๐ , ❖ ❖ • , ๐๐๐๐ , • • , ๐๐ , ❖ ❖ • , ๐๐๐๐ , ❖ ❖ • , ๐๐๐๐ , • ❖

142. Chương 142

Lâm Lan rất bài xích đứa trẻ kia, thái độ của nó đối với đứa trẻ này vô cùng lạnh nhạt. Bất quá Lâm Nam cũng không yêu cầu nó phải thích thú hay quan tâm. Theo cách hắn nói thì Lâm Lan cuối cùng cũng sẽ phải thích. Còn Lâm Hạo tuy rằng không thể nói là hoan nghênh nhưng chí ít cũng không thể hiện thái độ coi thường.

Lâm Nam vừa ăn vừa cầm bình sữa đưa tới miệng đứa trẻ. Lâm Lan hừ hừ cầm bát dưa gỗ xuống tạo ra mấy tiếng vang, giống như tiểu hài tử đang im lặng biểu lộ cảm giác bất mãn. Nếu là Lâm Hạo trước đây nhất định sẽ ngăn hành vi vô lễ của nó, bất quá hôm nay y rõ ràng là không có tâm tình.

Hôm ấy y bị đau dạ dày, không những không được nghỉ ngơi mà ngược lại càng liều mạng làm việc. Chẳng qua thay vì ra ngoài thì y làm việc ở nhà, khi máy tính không thuận lợi để chỉ đạo giải quyết thì sẽ có cấp dưới giàu kinh nghiệm đến nhà xin chỉ thị từ y.

Khi y đang làm việc Lâm Nam sẽ rất ít khi quấy rầy, cả ngày hôm qua chỉ làm duy nhất một việc là chơi đùa với con hắn. Ngược lại Lâm Hạo kỳ quái không vui, không làm việc trong thư phòng mà lại thích ra ngoài phòng khách.

Bác sĩ rất chịu khó đến đây. Ngoại trừ Diệp Tề còn có một vị bác sĩ khác ước chừng khoảng năm mươi tuổi. Bọn họ phần lớn đều cùng nhau đến, bất quá Diệp Tề thường xuyên đến đây hơn, nói theo cách nào đấy thì hắn giống như là một khách trọ của nơi này.

Đang ăn, tay Lâm Hạo bỗng nhiên run lên. Chiếc thìa trong tay đánh rơi xuống bàn phát ra tiếng rắc. Lâm Hạo đặt đĩa thức ăn vừa rồi sang bên cạnh, lấy chiếc thìa mới. Mọi người lại tiếp tục động tác của mình.

Lâm Hạo sau khi ăn mấy miếng, an vị dựa vào sofa.....

“Làm sao vậy?” Ta nhỏ giọng hỏi Lâm Nam bên cạnh.

Gương mặt Lâm Nam vẫn trầm như nước, Lâm Lan cũng cảm thấy có gì đó không đúng liền chạy đến bên cạnh Lâm Hạo hỏi y có chỗ nào không thoải mái hay không. Lâm Hạo sắc mặt không tốt, so với tối qua kém hơn rất nhiều. Thấy chúng ta đều chăm chú nhìn y, Lâm Hạo lập tức khoát tay nói: “Không có việc gì, ta chỉ cảm thấy hơi choáng váng một chút, có thể là do hôm qua làm việc quá nhiều!”

Lâm Lan rót cho y một cốc nước rồi nói: “Ba, hiện tại thân thể ba không tốt, mệt nhọc như vậy làm cái gì. Lâm gia chúng ta cũng có phải túng thiếu gì đâu, với lại, sớm muộn gì con cũng sẽ đến công ty để giúp ba mà.....”

Gương mặt Lâm Hạo vốn luôn vô cảm nay dường như xuất hiện sự cảm động, y nói: “Ta biết, ta chỉ muốn công ty ổn định hơn, ngoài ra còn phải mở rộng kinh doanh ở nước ngoài ”

“Ta đi lên nghỉ ngơi trước, các người cứ tiếp tục ăn đi.” Lâm Hạo nói.

Trở lại trên bàn, Lâm Lan còn nói thầm thật đúng là muốn dọa chết mọi người, ba ba của nó quả đúng là một kẻ cuồng công việc.

Lâm Nam kinh ngạc đứng tại chỗ.

“Làm sao vậy?” Ta đẩy đẩy hắn.

Hắn đến chỗ điện thoại bấm số, “Ah, A Tề, là ta..... Buổi chiều người đến đây một chuyến, hử..... Không có gì, người tới xem một chút, ừm..... Tốt, làm phiền người rồi!”

Chờ Lâm Lan ra ngoài, ta hỏi Lâm Nam: “Có phải có chuyện gì hay không? Lâm Hạo sắc mặt thật sự rất kém, khi ở bệnh viện ta đã cảm thấy cơ thể y không tốt. Y có phải đang mắc bệnh gì hay không?”

Lâm Nam nói: “Trước kia thậm y xảy ra vấn đề, sau đó phải làm phẫu thuật cấy ghép!”

Trong lòng ta kinh ngạc, “Đối thần ”

“Ừm!” Lâm Nam gật đầu.

Trong khi chúng ta đang trò chuyện thì cũng đúng lúc Diệp Tề vừa đến nơi. Xem ra là vừa nhận được điện thoại là lập tức chạy đến. Lâm Nam vô cùng bất ngờ với tốc độ của hắn, kinh ngạc nói một câu: “Người nhanh thật ”

Diệp Tề không nhẹ nhàng chậm chạp mỉm cười chào hỏi như ngày thường mà chỉ quay lại gật đầu với Lâm Nam rồi gấp gấp nói: “Ta lên trước xem Lâm Hạo một chút!”

Một Diệp Tề luôn luôn bình thản ung dung nay lại vội vàng như vậy ta lần đầu tiên nhìn thấy, trong lòng khó tránh khỏi có chút bất an: “Không có việc gì chứ?”

Lâm Nam bất chợt xoay người đề lấy bả vai của ta, “Người đang rất lo lắng sao?”

“Chẳng lẽ người không lo lắng sao?” Ta nghi hoặc nhìn hắn. Hắn vừa rồi chủ động gọi điện thoại, hẳn là so với ta còn lo lắng hơn rất nhiều lần.

Lâm Nam sắc mặt không tốt, giọng nói cũng chuyển sang ngữ khí âm trầm: “Người sẽ không thích y đấy chứ?!”

“Cái gì?” Lời nói của Lâm Nam quả thực khiến ta cảm thấy choáng váng. Không chỉ Lâm Hạo, còn cả hắn nữa, với ta mà nói đều là những người xa lạ mà ta đã từng thân thiết. Nhưng ở chung mấy ngày nay, cho dù là bằng hữu bình thường cũng sẽ rất lo lắng.

“Oa ” Tiếng trẻ con khóc nỉ non vang lên cắt đứt cuộc đối thoại của chúng ta.

Bị đặt ở một bên, bảo bảo không biết vừa rồi do chưa ăn no hay do bị chúng ta nói chuyện ồn ào khiến nó bực bội lớn tiếng khóc. Lâm Nam đi tới ôm lấy bé rồi với lấy bình sữa, thế nhưng do vừa rồi mãi nói chuyện với ta khiến cho bình sữa ấm đã nguội mất, Lâm Nam hiển nhiên không ngại phiền phức lập tức pha lại một bình khác để dứt cho hài tử này. Đối với việc ăn uống của hài tử, Lâm Nam luôn luôn là một người cha đầy kinh nghiệm, so với một người cha mẫu mực còn mẫu mực hơn rất nhiều.

Hoàn đệ nhất bách tứ thập nhị chương.

❖ • , 3. , ❖ ❖ • , 3.3. , ❖ ❖ • , 3.3. , • • , 3. , ❖ ❖ • , 3.3. , ❖ ❖ • , 3.3. , ❖

143. Chương 143

Trên lầu mơ hồ phát ra âm thanh tranh chấp, ta cùng Lâm Nam đều không tìm được mà ngẩng đầu lên nhìn, sau đó dường như cánh cửa bị va đập rất mạnh, cuối cùng là im lặng kéo dài, không một tiếng động được phát ra. Hệ thống cách âm ở đây quả thật rất tốt.

Nửa giờ sau, Diệp Tề mới đi xuống nói: “Không có gì, ta đi trước đây.”

“Các người..... Có phải đã cãi nhau hay không?” Lâm Nam hỏi.

Diệp Tề mỉm cười: “Ta đã nhắc nhở y rồi, vậy mà cũng không chú ý nghỉ ngơi. Cơ thể dù sao cũng là của mình, làm hỏng rồi cuối cùng chịu khổ chính là bản thân, không ai chịu thay cho y cả..... Tốt xấu gì ta cũng là bác sĩ tư nhân của gia đình y, dù thế nào cũng phải nói lời khuyên nhủ!”

“Không ngồi lại một lúc sao?” Lâm Nam nói.

“Ta còn có việc cần giải quyết, không ngồi lại được. Gặp lại sau!” Diệp Tề đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

Diệp Tề vừa rời đi thì Lâm Hạo cũng vừa bước xuống. Y đứng từ trên cầu thang nhìn xuống chúng ta. Không biết vì sao, ta cảm giác y đang lung lay như sắp đổ, ta thực sự lo lắng y liệu có từ trên lầu ngã xuống hay không. Thế nhưng không như những gì ta nghĩ, y vẫn vững vàng bước xuống không một chút khó khăn.

Lâm Nam nhìn y đánh giá thật lâu sau đó chậm rãi nói: “Người nên đến bệnh viện kiểm tra đi!”

Lâm Hạo đáp lại bằng ngữ khí lạnh nhạt: “Vô nghĩa, ta đương nhiên sẽ đi kiểm tra đúng hạn, như thế nào? Tưởng rằng ta sắp chết nên các người cảm thấy thống khoái sao? Yên tâm đi, ta vẫn còn rất tốt, không dễ cho các người thỏa ý đâu.”

Lâm Nam tức giận nói: “Ta cũng chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, quản ta làm gì chứ. Thứ vốn là của ta thì chính là của ta, không ai có thể đoạt đi được!”

Lâm Hạo và Lâm Nam rất ít khi nói chuyện với nhau, nhưng một khi đã nói thì tám chín phần sẽ trở thành cãi nhau ầm ĩ. Cho nên ta lập tức nói: “Các người im lặng một chút đi. Lâm Nam, người đừng đánh thức hài tử.”

Bởi vì Lâm Hạo có vẻ cường ngạnh, ta quyết định khuyên Lâm Nam.

Hai người nghe thấy đều hiểu hành vi vừa rồi của mình thật vô vị nên đồng thời im lặng không nói thêm bất cứ thứ gì.

Từ ngày đó, Lâm Hạo quả nhiên không tiếp tục làm việc, hay ít nhất ta cũng không nhìn thấy y làm, bất quá lúc y ở trong phòng ngủ thì ta không biết. Y thường xuyên nhìn chăm chăm vào ta, nhìn đến mức ta cảm thấy hoảng sợ nên quần nhiên nhìn lại y. Y dường như không phát hiện, vẫn nhìn ta như trước, dần dần ta hoài nghi có lẽ y chính là đang ngăn người, mà ta chỉ là trùng hợp nằm trong tầm mắt của y mà thôi.

Mỗi khi Diệp Tề đến, Lâm Hạo đều cùng hắn đi vào phòng ngủ hoặc là phòng làm việc, hơn nữa cửa luôn được đóng chặt. Lâm Hạo cũng đến bệnh viện kiểm tra đúng hạn yêu cầu. Nếu đúng ngày ta phải đi kiểm tra lại, Lâm Hạo sẽ nhân tiện đi cùng ta, Lâm Nam cũng đi theo

Ta đối với việc kiểm tra lại của mình rất quen thuộc, ngoại trừ trả lời mấy câu hỏi, phần lớn thời gian ta chỉ cần nằm xuống hoặc ngồi yên, thiết bị kiểm tra sẽ tự động cho ra kết quả.

Bác sĩ nói ta phục hồi rất nhanh. Mấy ngày nay cho dù không uống được dầu cũng không đau như trước. Ta cảm thấy rất vui, rất nhanh ta sẽ có thể thoát khỏi cuộc sống giống như phế vật, ta có thể ra ngoài làm việc, hoặc là đến lớp học ban đêm.

Lâm Nam đứng bên cạnh cũng rất cao hứng, nói lời cảm ơn với vị bác sĩ kia, đồng thời cũng thể hiện hắn sẽ hậu tạ.

Đến khi ta kiểm tra xong nhưng Lâm Hạo vẫn chưa đi ra, hôm nay xe của Lâm Nam tạm thời đi bảo dưỡng vẫn chưa hoàn tất, cho nên chúng ta ngồi cùng một chiếc xe đến đây, vì thế cũng phải đợi Lâm Hạo cùng về. Nhưng ngồi trong xe không có việc gì để làm, ta dứt khoát đề xuất đi xem Lâm Hạo thế nào.

Lâm Nam có điểm không muốn, nhưng vẫn cùng ta lên lầu.

Sau khi hỏi thăm vài y tá, chúng ta rốt cục cũng tìm được y.

Hoàn đệ nhất bách tứ thập tam chương.

❖ •, ๓๐, ❖❖ •, ๓๐๓, ❖❖ •, ๓๐๓, • •, ๓๐, ❖❖ •, ๓๐๓, ❖❖ •, ๓๐๓, •❖

144. Chương 144

Từ bên ngoài cửa sổ thủy tinh nhìn vào, y đang ngồi trong văn phòng, bên trong có ba vị bác sĩ đang thảo luận điều gì đó. Trên bàn xếp một chồng giấy, bên cạnh máy tính đang bật. Vị bác sĩ đeo kính đang chỉ vào màn hình chậm rãi nói.

Lâm Hạo lắng lắng nghe, vô tình ngẩng đầu lên, đột nhiên chạm phải ánh mắt của ta. Mặt y trầm xuống lập tức đứng lên, dọa vị bác sĩ trước mặt phải lui sang bên cạnh vài bước.

Lâm Hạo bước đến bên cạnh ta nói: “Ai cho người đến đây?!” ý tứ tràn đầy trách móc. Lần đầu tiên thấy Lâm Hạo lộ ra biểu tình ác liệt như thế, ta thật sự không biết chờ y cùng về thì có gì sai.

Lâm Nam tiến tới kéo ta sang một bên: “Là ta, bất quá là vì chỉ có một chiếc xe nên phải chờ người cùng về. Người tưởng bọn ta muốn đến đây lắm sao?”

“Các người chờ từ lúc nào?”

Lâm Nam nói: “Mới một lúc mà thôi. Nếu người còn chưa xong thì chúng ta sẽ về trước, sau đó cho người quay lại đến đón người!”

Lâm Hạo lập tức từ chối: “Không cần, ta cũng sắp xong rồi!” sau đó đi vào nói với ba vị bác sĩ kia mấy câu, kể tiếp y cầm mấy tờ giấy trên bàn cho vào trong túi rồi đi ra.

Dọc đường đi Lâm Hạo ngả người trên ghế tựa để chớp mắt. Lâm Nam cùng ta nhỏ giọng nói chuyện phiếm, nhưng ta nhìn Lâm Hạo đang ngủ, lại nghĩ tới y vừa rồi lớn tiếng quở trách nên trong lòng ta vẫn còn sợ hãi, vì thế chỉ ngẫu nhiên trả lời Lâm Nam, thậm chí ngay cả tâm tình vốn hưng phấn cũng giảm đi vài phần. Trải qua gần hai tháng ở chung, ta sớm đã quên ấn tượng ban đầu về Lâm Hạo, chỉ cảm thấy y bề ngoài lãnh tuấn nhưng có lẽ chỉ là không biết cách biểu đạt mà thôi. Nhưng qua chuyện vừa rồi, ta lại nhớ tới thanh âm lạnh lùng máy móc cùng với ánh mắt lạnh như hàn băng kia khi Lâm Nam giới thiệu chúng ta lúc gặp mặt lần đầu.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Diệp Tề ngồi một chỗ, vừa uống trà vừa xem TV, bên cạnh tay hắn là chiếc giường gỗ của trẻ sơ sinh, đang ngủ bên trong là con của Lâm Nam.

“Các người đã trở lại!” Diệp Tề mỉm cười chào hỏi.

Lâm Hạo ừ một tiếng, Diệp Tề liền đứng lên cùng y vào phòng làm việc.

“Thần thần bí bí!” Lâm Nam mắt nhìn cánh tay nhỏ nhắn của bé con đang vung vẩy, nhỏ giọng nói.

Ta cũng hiếu kỳ nói: “Đúng vậy, thật sự cảm thấy là lạ làm sao ấy. Bất quá, dù sao đó cũng là việc riêng của y!”

Lâm Nam đưa tay lên xoa xoa cằm nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không quá yên tâm, vẫn là nên điều tra một chút a!” Âm thanh hắn rất nhỏ, nhưng bởi vì ta đang đùa nghịch với đứa trẻ đang ở gần bên cạnh hắn, thế nên những điều hắn nói đại khái ta vẫn mơ hồ nghe được.

Lại qua hai ngày, Lâm Nam kéo ta ra ngoài dạo phố. Ta quả thật rất lâu rồi chưa hề ra khỏi cửa nên hơi do dự một chút rồi mới cùng hắn ra ngoài.

Hai nam nhân cùng nhau mua này mua nọ cũng không có gì phải ngạc nhiên, nhưng đáng ngạc nhiên chính là thái độ của Lâm Nam, hắn cứ liên tục tạo ra bầu không khí ái muội khiến ta cảm thấy xấu hổ, muốn giữ khoảng cách với hắn, chung quanh thỉnh thoảng có người một bên khẽ nói điều gì đó với bạn mình một bên nhìn chúng ta.

Nổi giận đùng đùng về nhà, ta nhất định sẽ không quan tâm đến Lâm Nam nữa.

Lâm Nam thấy ta không thèm để ý đến hắn nên bắt đầu dỗ con, mà ta khi chuẩn bị lên lầu ngủ, lại ngoài ý muốn phát hiện cửa phòng làm việc của Lâm Hạo không đóng, bên trong có người. Rón ra rón rén tới gần, ta dán tai vào tường nghe lén.

“Không cần nói nhiều, ta sẽ không suy nghĩ nữa!” Lâm Hạo nói.

Diệp Tề thanh âm có điểm sốt ruột: “A Hạo, người đừng hành động theo cảm tính, chuyện này không thể đùa giỡn được đâu.”

“Từ khi nào thì chuyện của ta đến phiên người quan tâm thế?!”

“A Hạo, ta là bác sĩ của người!” Diệp Tề nói.

Lâm Hạo nói: “Được, kể từ bây giờ người bị đuổi việc!”

“Người ” Diệp Tề bất đắc dĩ tức giận quát lên: “Ta là bằng hữu của người..... Người sao không vì Lâm Lan mà ngẫm lại đi? Người nhất định phải như vậy sao? Hơn nữa, tình yêu cũng không phải là thứ duy nhất, người còn có sự nghiệp của mình, người có đứa con vĩ đại, còn có rất nhiều người hâm mộ người như vậy.”

“..... Yêu? Đó là cái gì vậy?” Lâm Hạo khinh thường nói.

Diệp Tề thở dài: “Nếu không phải yêu, vậy đó là cái gì?”

Lâm Hạo trầm mặc một lúc, âm thanh ảm ách: “..... Là dục vọng, dục vọng dây dưa hơn mười năm. Ban đầu chỉ là nhục dục bất thường, sau đó..... Ta từ bỏ không nổi. Nếu ta có khả năng dứt khoát giết một trong hai người bọn họ, có lẽ tất cả sẽ kết thúc, tốt xấu cũng có được kết quả. Đáng tiếc, một người là đệ

đệ của ta, ta thương yêu hẳn mười mấy năm, hẳn lại dứt khoát ly khai ta như vậy, người kia khiến ta vừa hận lại vừa.....”

“Vậy người cũng không thể quyết định như vậy a!” Diệp Tề khuyên bảo: “Người còn trẻ, lại có tiền, muốn cái gì có cái đó, cho dù là Diêm vương cũng không dám tiếp nhận người. Người không thể.....”

Ta mơ hồ, đệ đệ? Y đang nói đến Lâm Nam và ta? Ta nín thở tiếp tục nghe lên, sau gáy truyền đến một hơi thở ấm áp, tiếp theo miệng bị một đôi tay nhanh chóng bịt chặt. Lâm Nam ở ta bên tai nói: “Yên nào..... Đừng lên tiếng!”

Ta gật đầu, Lâm Nam mới chậm chậm buông tay.

Hoàn đệ nhất bách tứ thập tứ chương.

☐ • , 3, • ☐ • , 3, • ☐ • , 3, • • , 3, • ☐ • , 3, • ☐ • , 3, • ☐

145. Chương 145

Người trong phòng dường như không chú ý thấy chúng ta nên vẫn tiếp tục nói chuyện.

“ Ta sẽ cân nhắc, người về trước đi!” Lâm Hạo nói.

“Không được, người rút cuộc muốn kéo dài tới khi nào đây? Lúc trước khi hẳn tỉnh thì không tính làm gì, hiện tại người vẫn khẳng khẳng như vậy là tại sao chứ? Chẳng lẽ người trở nên nhất gan như vậy sao?”

Lâm Hạo hừ lạnh một tiếng: “Đừng nói kích ta, ta nói sẽ cân nhắc tức là ta sẽ làm, không phải nói lấy lệ với người!”

Hơi ngừng lại một lúc, Diệp Tề miễn cưỡng buông xuôi: “Được rồi ”

Lâm Nam lập tức kéo ta về phía sau, nhanh chóng trốn sau cửa phòng ngủ. Ngay sau đó là tiếng bước chân, Diệp Tề uể oải đi ra. Mãi lâu sau vẫn không nghe thấy động tĩnh từ Lâm Hạo, có lẽ đã ở lại trong phòng. Lâm Nam hé cửa thăm dò một chút rồi kéo ta nhanh chóng xuống lầu, kế tiếp diêm nhiên như không có việc gì chạm vào bàn trà, giậm chân thật mạnh, cuối cùng mới ôm lấy anh nhi trong xe đẩy mà đứng đưa.

Một lúc sau, Lâm Hạo đi ra, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua chúng ta, như là đang nói làm sao lại trở về nhanh như vậy.

Sau vài ngày, Lâm Nam cũng bắt chước Lâm Hạo ở dưới lầu đánh máy tính, khiến Lâm Hạo chán ghét nhìn về phía hắn, nhưng Lâm Hạo không biết rằng sau lưng y, Lâm Nam còn thường xuyên gọi đến một số điện thoại xa lạ mà ta trong lúc ngẫu nhiên ta đã vô tình nhìn thấy.

Diệp Tề tuy rằng không phải mỗi ngày đều đến nhưng mỗi ngày đều đúng giờ gọi điện tới hỏi thăm. Lâm Hạo lúc nhận điện thoại đều lảng tránh chúng ta, chúng ta cũng giả bộ không biết những gì y đang nói. Y không biết rằng chúng ta mỗi lần đều nghe lén bọn họ nói chuyện, tuy rằng nghe không được toàn bộ nhưng đại khái cũng có thể đoán ra được một chút.

Lâm Lan đối với việc Diệp Tề gọi điện thăm hỏi đầu tiên là lơ đãng, sau đó nhúu mày, cuối cùng trên mặt biểu tình càng lúc càng vụn vặt. Rốt cục sau một lần gọi điện, Lâm Lan nổi giận đùng đùng cầm áo khoác chạy ra ngoài.

Khi trở về, điều khiến chúng ta vô cùng bất ngờ chính là, đôi mắt nó hồng lên, nắm chặt quần áo Lâm Hạo, bộ dáng giống như sắp đến ngày tận thế.

Lâm Hạo cùng nó vào cửa liên tục vỗ trán, “Trước tiên đừng nói gì cả, chúng ta đi lên rồi nói!” Nói xong liền nắm tay Lâm Lan dắt đi.

“Ba, ba vì sao không tiến hành phẫu thuật?” Lâm Lan lớn tiếng hỏi.

Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả Lâm Nam vốn không chú ý tới sự tồn tại của nó, suốt từ nãy tới giờ luôn tập trung tinh thần sửa sang quần áo cho anh nhi cũng dừng lại nhìn bọn họ. Mà Lâm Hạo lập tức nhưc đầu quát lớn: “Nói bậy bạ gì vậy, đi, lên lầu rồi nói. Lại uống rượu có phải không?”

Ta cảm thấy điều y nói là sự thật a. Lần trước ở bên ngoài thư phòng quả thật ta đã nghe thấy y cùng Diệp Tề nói đến việc phẫu thuật, hơn nữa Lâm Hạo cũng đã nói sẽ suy nghĩ kĩ a, rất ăn khớp với lời y nói với Lâm Lan.

Lâm Nam nhẹ nhàng đắp chăn cho tiểu anh nhi, sau đó tựa vào sofa miễn cưỡng nói: “Người không thấy rất kỳ quái sao? Diệp Tề nói phải phẫu thuật, y cũng thừa nhận, như vậy còn có cái gì nữa mà phải hảo suy nghĩ? So với chờ chết, mạo hiểm tiến hành phẫu thuật thì có gì phải sợ. Y cũng không phải không có khả năng chi trả phí dụng, ngược lại, y có thể mời những bác sĩ tốt nhất đến. Với cá tính của y mà nói, chẳng lẽ y là loại người sợ phẫu thuật thất bại sao? Đương nhiên không phải, tuy rằng không biết điều gì đã khiến y do dự nhưng ”

Nghe Lâm Nam nói xong, cũng có chút hợp lý, bất quá.....

“..... Phẫu thuật cũng cần chuẩn bị a. Hơn nữa có lẽ y hiện tại không đáp ứng là bởi vì tạm thời y đang có việc, ví dụ như công tác hay chuyện gì đó ở công ty.....”

Lâm Nam chậm rãi lắc đầu: “Người không còn nhớ rõ nhưng ta thì không mất trí nhớ. Ca ca ta thậm chí có vấn đề, có thể là bởi vì lần trước di thực[78] thất bại cho nên cần phải phẫu thuật lại, theo lẽ thường thì lần trước là ta cung cấp cung thể cho y. Ta cùng y là huynh đệ, tỷ lệ bài xích cũng không cao. Sở dĩ thất bại, có thể là bởi vì cách sống của y, hơn nữa lần trước bị thương. Đương nhiên ta cũng không phải bác sĩ, chỉ là đoán mà thôi có nói trước cũng vô dụng. Ta chỉ là nói cho người biết rằng, với tài lực của ca ca ta thì cho dù không phải ta, tìm được cung thể thích hợp cũng không phải việc khó. Chuẩn bị cho phẫu thuật? Cần chuẩn bị cái gì a? Kế hoạch phẫu thuật ra sao không phải là chuyện y cần quan tâm. Y chỉ cần gạt đầu một cái, sau đó nhập viện. Những việc khác đều có người thay y suy tính tốt!”

Được Lâm Nam tự thị nhi phi[79] giải thích, cũng hiểu được có điểm hợp lý. Ngồi chờ chết vì bệnh không phải là phương án tốt, Lâm Hạo sẽ không tiêu cực đến như vậy.

“Chúng ta cũng không phải là y, làm sao có thể hoàn toàn nhìn thấu tâm tư của y chứ!” Ta ngoài miệng vẫn là nói như vậy.

Lâm Nam không thèm để ý mà chỉ thờ ơ bày ra tia tiếu ý, “Cũng tốt, chỉ cần không ảnh hưởng đến ta, như thế nào cũng không quan trọng.....”

Buổi tối nằm trên giường, tuy rằng trong đầu đã suy nghĩ rất nhiều nguyên nhân, nhưng bất luận là cái nào cũng không thể giải thích tốt, đi phỏng đoán tâm tư người khác sao có thể là chuyện dễ dàng, huống chi người ta phải đoán lại là con người thâm trầm như Lâm Hạo.

Buổi sáng đi xuống lầu, Lâm Nam cùng Lâm Hạo vốn luôn dậy sớm cứ nhiên đều chưa xuống. Ta lại đi lên gọi bọn họ. Cửa phòng Lâm Nam không đóng chặt, chỉ cần khẽ chạm vào liền mở, mà trên giường chăn vẫn còn hỗn độn chưa được gấp gọn. Tưởng hẳn ở trong toilet, nhưng khi đi ra vẫn như cũ không thấy hắc đầu.

Có nên đi gọi Lâm Hạo trước không? Ý niệm trong đầu chợt lướt qua. Trải qua chuyện tối qua, hiện tại gặp mặt ta không biết phải nói gì với y nữa. Nói lời an ủi hay là làm như không có việc gì? Cuối cùng vẫn là xóa bỏ ý niệm đi tìm y ở trong đầu.

Nhưng khi ta thấy Lâm Nam từ trong phòng Lâm Hạo đi ra, ta có chút kinh ngạc. Quan hệ giữa Lâm Nam cùng Lâm Hạo hiện tại tuy rằng đã trở nên lạnh nhạt, nhưng bởi vì là huynh đệ cho nên khi Lâm Hạo bị bệnh, quan hệ giữa bọn họ cũng dịu đi sao?

Ta phỏng đoán

Lâm Nam cùng ta xuống lầu, Lâm Hạo đi theo ở phía sau.

Đến chiều, Diệp Tề như thường lệ đến thăm. Lâm Hạo vừa thấy hắc đầu liền theo hắc đầu đi ra ngoài. Ta nghĩ chắc hẳn có liên quan đến bệnh tình của y.

Tiểu nhi tử của Lâm Nam được người giúp việc ôm đi tắm rửa. Ta buột miệng nói: “Quan hệ giữa người và ca ca người tốt hơn nhiều a!”

Lâm Nam kinh ngạc quay đầu nhìn ta: “Sao người lại nói như vậy?”

“Buổi sáng.....”

“À..... Buổi sáng có một số việc cùng y thảo luận!” Lâm Nam tựa tiểu phi tiểu, gọi lên trí tò mò của ta.

“Là cái gì?..... Nếu không tiện nói thì không cần nói!” Nhất thời xúc động hỏi ra miệng, ta có điểm hỏi hân.

“Không có gì không tiện cả! Ta đi hỏi y rằng y có muốn ta sẽ cho y một bên thận kia nữa không!”

“Hả?.....” Ta ngây người, Lâm Nam đã di thực cho y một cái, một cái nữa chẳng phải là.....

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lâm Nam cười tủm tỉm, lập tức hiểu ra hắn đang nói giỡn với ta, ta lập tức phần nộ trừng mắt nhìn hắn. Đã lớn như vậy rồi sao còn hay nói giỡn như vậy a.

“Buổi chiều giúp ta chăm sóc baby nhé!” Lâm Nam khê nói.

“Làm sao vậy?” Ta không phải không muốn chăm sóc tiểu hài tử. Hài tử mập mập lại đáng yêu kia nở nụ cười thực sự động lòng người, chính là Lâm Nam đối với hài tử yêu cầu rất cao. Tiêu chuẩn độ ẩm sữa, phối hợp đồ chơi, ngay cả tư thế ôm cũng đều rất nghiêm khắc. Ta tự nhận bản thân không đạt tiêu chuẩn. Huống hồ trong nhà cũng không phải không có bảo mẫu hay người giúp việc làm thay.

Lâm Nam nháy mắt với ta nói: “Cho các người cơ hội gần bó tình cảm a!”

“Thần kinh.....” Ta nhỏ giọng nói, ta và tiểu hài tử nhà người gần bó tình cảm cái gì.

“Nói đùa thôi. Chiều nay ta có chút việc bận phải đi ra ngoài. Người không cần phải chăm sóc nó đâu, người giúp ta trông chừng một chút là được rồi.” Nói xong, Lâm Nam liền lên lầu. Đến khi đi xuống, hắn đã thay một bộ tây trang rất nghiêm túc, ngay cả biểu tình hay lơ đãng khi ở ăn mặc chỉnh tề trông cũng có vẻ đứng đắn hơn rất nhiều.

Tối, trước giờ ăn cơm Lâm Hạo và Lâm Nam đều ngồi trong phòng khách. Ta bỗng nhiên cảm thấy không khí có chút quái dị, bất quá cũng có thể là do ta thần kinh quá nhạy cảm, dù sao cảm giác chột dạ khi nghe lên người ta nói chuyện vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

“Lâm Lan lại đi đâu rồi?” Lâm Hạo gõ gõ bàn không hờn giận hỏi.

Người giúp việc bên cạnh đáp: “Tiểu thiếu gia từ sáng sớm đã đi ra ngoài, bất quá không có nói là đi đến đâu.”

“Thằng nhóc hồn trưởng này!” Lâm Hạo thở dài, thấp giọng mắng.

Ta quay sang quan sát Lâm Nam, quả nhiên hắn lập tức châm ngòi thổi gió nói: “Nó như thế chẳng qua là do không được giáo dục tốt. Nha nha, tiểu hài nhi nhà ta cần phải cẩn thận dạy dỗ a!”

“Hừ, dù sao không có ‘mẫu thân’ hài tử nhất định sẽ ngộ nghịch. Như thế nào, người cảm thấy người hơn ta sao?” Lâm Hạo lạnh lạnh nói.

Lâm Nam bác bỏ nói: “Hài tử của ta sao lại không có mẫu thân, hài tử của ta là do mẫu thân nó tự nguyện sinh ra, còn của người là do bị ép buộc, nó vốn không được hoan nghênh!”

Ta còn tưởng bọn họ hai người hòa hảo, như thế nào ngược lại càng gay gắt hơn, bất đắc dĩ ta đành cố khơi chuyện để thay đổi đề tài: “Đúng rồi, Lâm Nam, vợ của người sao lại không ở cùng người?” Mẫu thân Lâm Lan ta không dám hỏi, hài tử kia ánh mắt mỗi lần đều đâm chọc ta đến phát run.

Lâm Nam gương mặt cứng ngắc: “Cái này trái lại nên hỏi ca ca ta thì đúng hơn!”

Chẳng lẽ lại có nội tình bên trong? Giữa huynh đệ bọn họ thật sự là thiên ti vạn lữ lung tung cả lên, khổ nỗi ta lại mất trí nhớ, mơ hồ hồ hồ nghe không rõ nhìn không ra[80]. Nhìn về phía Lâm Hạo, ánh mắt y từ trên người Lâm Nam quét về phía ta, sau đó nói: “Ăn cơm!”

.....

Vì thế chúng ta bắt đầu ăn cơm..... Câu chuyện phiếm lập tức chấm dứt.

Khoảng mười phút sau, Lâm Lan lững thững đi về, vừa vào cửa liền ném áo khoác, la hét: “Mau cho ta thêm chén cơm, đói chết ta!”

“Người lại đi lêu lổng nơi nào? Cả ngày bộ dạng không đứng đắn, rốt cuộc người muốn sao đây!” Lâm Hạo hỏi.

Lâm Lan lập tức hừ hừ ngồi vào chỗ trống nói: “Chỉ là ra ngoài chơi đùa thôi mà, thuận tiện đi đến chỗ Diệp Tề ngồi chơi một lát!”

Lâm Lan như cảm thấy hành động của mình không sai, cho dù bị Lâm Hạo quở trách cũng chẳng thêm để vào mắt mà chỉ cảm cúi gập thức ăn.

Lâm Nam ‘hừ’ một tiếng, nói: “Tâm tình không tồi a!”

“Liên quan gì tới người!” Lâm Lan miệng ngậm đầy đồ ăn lập tức đáp trả.

Sau khi ăn xong được một lúc, Lâm Lan đến bên cạnh Lâm Hạo đang xem báo hỏi: “Ba, người chừng nào thì đến bệnh viện a, Diệp Tề nói nên quyết định càng sớm càng tốt!”

Nguyên lai là vì thế. Lâm Lan thoát nhìn ngó ngược đến hồ đồ, kỳ thật, nó vẫn là một hảo hài tử, ta thâm nghĩ.

Nhưng Lâm Hạo tựa hồ không thích Lâm Lan quá mức chú ý đến y. Con chính là con, chuyện của cha, cha sẽ tự mình quyết định, không tới phiên con nhúng tay. Không biết Lâm Hạo có phải có ý nghĩ như vậy hay không? Ta phỏng đoán.

“Ta tự biết cách an bài.” Lâm Hạo nói xong xoa nhẹ đầu Lâm Lan.

Mà Lâm Lan lập tức quay đầu trừng mắt nhìn ta cùng Lâm Nam đang đứng ngoài quan sát, cuối cùng đỏ mặt chạy lên lầu.

Lần đầu tiên nhìn thấy nó biểu hiện ‘đáng yêu’ như thế, ta lập tức cầm lấy cuốn tạp chí che đi gương mặt đang chuẩn bị cười của mình.

Khi ta ổn định biểu tình trên mặt xong liền đặt cuốn tạp chí lại lên bàn. Lâm Nam hình như có dăm chiêu nhìn ta. Đến khi ta cảm thấy buồn bực, hắn lại làm như không có việc gì thu hồi ánh mắt.

Bị hấn phát hiện ta cười trộm? Ta không để ý lắm, lười biếng đuổi người, ta lên lầu về phòng mình.

Ở nơi này càng lâu, cảm giác không được tự nhiên lúc trước cũng càng giảm, nhưng phân cách này lại thủy chung không biến mất.

Nơi này... không phải là nhà của ta!

Tuy rằng ta không có chỗ để đi, tuy rằng ta hai bàn tay trắng, nhưng ta vẫn là một người chân tay đầy đủ như bao người khác. Cho dù bọn họ là bằng hữu của ta, như vậy cũng đã đủ rồi. Huống chi, ta thủy chung cảm thấy ta cùng bọn họ quan hệ không đơn giản chỉ là bằng hữu, bao gồm cả khi ta mất trí nhớ rồi nhận thức Lâm Nam.

Loại trực giác này nói cho ta biết, ta không tin, nhưng ta tin tưởng chắc chắn rằng trí nhớ của ta chỉ là tạm thời biến mất chứ không phải là không còn tồn tại. Cho nên, ta chung quy là không thuộc về toà nhà lớn này.

Kim giờ đồng hồ báo thức chỉ chín giờ, là thời gian nghỉ ngơi. Ta mở ra ngăn kéo, lấy theo một bộ quần áo rồi tiến vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, vừa lau tóc vừa uống nước, chờ tóc khô là có thể đi ngủ. Ta thích chờ cho tóc được gió làm khô tự nhiên. Trong lúc đó ta lại có thể nhân tiện đọc tạp chí để giải khuây.

Đó là một cuốn tạp chí về tin tức thương nghiệp, nội dung ta nửa hiểu nửa không, cái chủ yếu cũng chính là giết thời gian mà thôi. Cười khổ, ta dù sao cũng là đứa bỏ đại học, hoặc là do đã mất kí ức của người trung niên.

Trang màu được in ấn tinh xảo, mở ra tiêu đề lớn đập vào mắt:

Lâm thị dấu điểm bão táp?[đây là chữ in đỏ rất to], phía dưới chính là một số bức ảnh, Lâm Hạo hai bức, một bức là ảnh chụp chính diện của y, bức còn lại là ảnh y đang vào bệnh viện những bức chụp Lâm Lan và Lâm Nam, đều góc độ bình thường.

Tin tức này khiến ta chú ý.

Trên đó viết Lâm Hạo bệnh tình chuyển biến rất xấu, Lâm Nam biến mất hơn mười năm du học thực tế là do bị anh ruột xa lánh, bắt đắ dĩ phải đi, lần này về nước thật ra là đoạt quyền, ám chỉ Lâm thị sẽ thay đổi triều đại.....

Bài viết thật dài trình bày quan điểm, sau đó ở đoạn cuối kết luận lại nguyên nhân Lâm Nam biến mất suốt mười năm mà giới truyền thông phỏng đoán, trong số những nguyên do ấy, nực cười nhất chính là tình cảm thay đổi, nói năm đó Lâm Hạo bảo hộ em trai thâm tình, lại bởi vì tình nhân cùng đệ đệ yêu đương vụng trộm, dưới cơn thịnh nộ đã ‘khu trục’ hẳn, mà chứng cứ tự nhiên là ngày Lâm Lan được sinh ra rất gần với thời điểm Lâm Nam biến mất, cũng có người đoán Lâm Lan kỳ thật là hài tử của Lâm Nam.

Khê bật cười, nội tình bên trong gia đình giàu có quả nhiên là hấp dẫn ánh mắt tò mò của nhiều người.

Hoàn đệ nhất bách tứ thập lục chương.

❖ • , 3. , ❖ ❖ • , 3.3. , ❖ ❖ • , 3.3. , • • , 3. , ❖ ❖ • , 3.3. , ❖ ❖ • , 3.3. , ❖

147. Chương 147

Đóng cuốn tạp chí lại, ta mở ti vi Lcd siêu mỏng ở trên tường lên. Khoa học kỹ thuật hiện đại phát triển thật nhanh a, lúc trước nào có những thứ tốt như vậy, giống như vừa ngủ một giấc dài, khi tỉnh lại, thế giới đã biến chuyển không còn một thứ gì của thời đại trước.

A

Ngay cả kênh tài chính và kinh tế cũng đều đưa tin về Lâm gia. Chính là ti vi không giống với tạp chí, không có những phỏng đoán nổi bật mà chỉ cứng nhắc sáo rỗng trình bày ra một đồng ‘chứng cứ’, nhìn qua cũng chỉ thấy toàn là những suy luận vớ vẩn.

Ừm, ta thu hồi quan điểm lúc trước, không có lửa làm sao có khói, không chừng những suy luận ấy có thể là sự thật nha.

Chờ đến khi ta xem xong TV, tóc đã gần như được sấy khô bởi gió ngoài cửa sổ. Cầm lấy lược sửa sang lại một chút, ta liền an nhàn tiến vào phòng đẹp.

...

“Đứng lên, mau đứng lên, ngủ say như lợn á!” Một chuỗi âm thanh kê kê ở ta bên tai không ngừng gọi.

Ta đang ngủ say, mơ mơ màng màng, vốn không muốn để ý đến nó, nhưng giọng nói kiêu ngạo này thật sự rất quen thuộc.

“Lâm Lan? Làm cái gì a.....” Ta dụi khóe mắt.

Lâm Lan tiến tới dè lại miệng của ta, “Nhỏ giọng chút đi. Ta có việc muốn nói với người!”

Có chuyện gì không thể nói lúc ban ngày mà phải đến nửa đêm gọi người ta tỉnh chứ, còn một bộ dáng lên lút kia nữa. Nhưng như thế càng khơi lên trí tò mò của ta, vì thế ta bỏ qua cơn buồn ngủ của mình, ngồi dậy. Theo bản năng chỉnh chỉnh áo ngủ rồi nói, “Chuyện gì?”

“Người đi khuyên cha ta làm phẫu thuật đi!” Lâm Lan bắt đầu bằng câu mệnh lệnh.

Uy, phụ thân người phẫu thuật hay không quan hệ gì tới ta, ta chỉ là một bệnh nhân mất trí nhớ thôi a.

Thấy ta không nói, Lâm Lan trừng mắt muốn quát lên, “Có nghe hay không? Diệp Tề nói, bệnh của hần không thể tiếp tục kéo dài như vậy nữa.”

Ta hoang mang bắt gãi đầu, “Này, người trực tiếp nói với hần không phải sẽ tốt hơn sao?”

“Hắn nếu nghe ta thì ta còn tìm người làm gì nữa!” Lâm Lan bĩu môi, thực ngạo mạn nói.

Đây là thái độ đi cầu người khác sao? Xú tiểu tử! Hơn nữa, ta không cho rằng Lâm Hạo sẽ nghe theo ta.

Thấy ta trầm mặc, Lâm Lan mím môi, giống như đang đấu tranh một lúc, “Uy..... Người đi khuyên phụ thân ta đi, coi như ta kính nhờ người.”

‘Kính nhờ’ hai chữ này vừa ra khỏi miệng, ta liền kinh ngạc trừng lớn hai mắt. Có lẽ là ánh mắt sững sờ của ta quá mức nóng bỏng, Lâm Lan lúng túng cúi đầu, da mặt co rút. Phỏng chừng đây là lần đầu tiên nó hạ mình nói như vậy.

Một khi đã như vậy, ta nói: “Ta đây sẽ thử một lần!”

Tuy rằng ngữ khí không xác định nhưng tốt xấu cũng là đáp ứng. Lâm Lan lập tức thái độ tái phát, “Ừm, vậy ngày mai đi, giao cả cho người!” Nói xong, xoay người bước đi, ngay cả cửa cũng không thèm đóng lại cho ta ngủ.

Ta bất đắc dĩ đứng dậy, đồng hồ báo thức mới chỉ ba giờ. Giấc ngủ đang đúng lúc say sưa lại bị nó kéo ngược dậy như thế làm cơn buồn ngủ của ta cũng biến mất hơn nửa. Vì thế ta xuống lầu rót một cốc nước, ngồi trên sofa pha trà đến bình minh. Tám giờ sáng ta phải đi kiểm tra lại. Tuy rằng đã qua gần hai tháng, di chứng đau đầu cũng đã giảm đi rất nhiều nhưng bác sĩ vẫn mỗi tuần lại đem ta lăn qua lăn lại một phen.

“Sao dậy sớm vậy?” Lâm Nam bất ngờ nhìn ta.

“A, không có gì. Ta ngủ không được nên ngồi đây một lúc!”

Hắn đưa tay lên nhìn đồng hồ, tiếp tục hỏi: “Người ngồi đây bao lâu rồi?”

“Mới thức dậy không lâu.....”

Hắn đi đến trước mặt ta, lấy mu bàn tay xoa xoa trán ta, “Có phải lại đau đầu hay không?” Trên mặt có chút lo lắng.

Ta thân thể dĩ nhiên cứng đờ, Lâm Nam xấu hổ thu tay lại, ta mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Không biết vì cái gì, ta đối với việc tiếp xúc thân thể rất miễn cưỡng. Nỗ lực khắc chế xúc động, nhưng người vẫn cứng như tảng đá. Nhất thời, chúng ta hai người đều không nói gì. Ta lặng lẽ đánh giá Lâm Nam, thần sắc coi như bình thường, nhưng trong mắt lại ẩn ẩn mang theo chút ưu thương.

Ta chạy nhanh lướt sang chủ đề khác: “Chúng ta đi thôi!”

Lâm Nam ‘ừm’ một tiếng, đi ra gara lái xe trước.

Nhưng đến khi hắn nhìn Lâm Hạo phía sau ta, ngay cả da mặt cũng căng cứng. Bất luận kẻ nào cũng có thể nhìn ra trong lòng hắn cực kỳ không vui.

“Dù sao cũng đều là đến bệnh viện, mọi người cùng đi với nhau cũng sẽ tiện hơn!” Ta nói, Kỳ thật ta không hề muốn ba người chúng ta phải ở cùng một chỗ, bởi vì mỗi lần rơi vào tình huống này không khí luôn trầm mặc ngưng trọng, giống như có thể khiến người ta hít thở không thông. Nhưng nhớ tới lời Lâm Lan nói đêm qua, ta âm thầm khẽ rửa một tiếng. Ta vì cái gì lại phải nhân nhượng xú tiểu quỷ người gặp người ghét kia cơ chứ.

Lâm Hạo bình tĩnh nhìn ta, lộ ra chút ý tứ dò hỏi. Đúng vậy, ta đang lừa Lâm Hạo đi cùng, “Người không phải cũng cần đến bệnh viện khám bệnh sao? Diệp Tề vẫn đang chờ người, vậy dứt khoát cùng nhau đi!”

“Người nói có việc muốn nói với ta? Chính là việc này?” Ngữ khí y dần trở nên không tốt.

Ta nuốt nước miếng, gật đầu.

Ngồi trong xe, Lâm Nam kiên nhẫn cao giọng nói: “Rốt cuộc có lên xe hay không?!”

Ta vội vàng ngồi lên, rồi dè dặt quay đầu nói với Lâm Hạo, “Cái kia, mau lên đây đi!”

Sau một lúc lâu, Lâm Hạo rốt cuộc cũng bước lên xe.

Trong lòng ta cảm thấy thả lỏng, kế hoạch ít nhất cũng đã đi được một phần.

Hoàn đệ nhất bách tứ thập thất chương.

☐ •, ๕๐, • ☐ •, ๕๐๕, • ☐ •, ๕๐๕, • •, ๕๐, • ☐ •, ๕๐๕, • ☐ •, ๕๐๕, • ☐

148. Chương 148

Thằng đến khi tới bệnh viện, không ai trong chúng ta nói ra câu nào, ưu tư không tên bao trùm bầu trong không khí, làm cho hết thấy đều trở nên vắng lặng.

Diệp Tề hiển nhiên rất bất ngờ khi thấy Lâm Hạo. Nhưng hấn thức thời thông minh không hỏi, mà trực tiếp dẫn y vào phòng trực ban.

Trải qua liên tiếp kiểm tra, ta đi tới phòng CT[81], đây là giai đoạn cuối cùng của quá trình kiểm tra.

Khi ta từ bên trong đi ra, thấy Lâm Hạo ở góc hành lang, y nghiêng người đứng ở nơi đó. Một người y tá trẻ tuổi đang nói: “Tiên sinh, nơi này cấm thuốc lá ” Lâm Hạo tay phải cầm nửa điều thuốc đang cháy dở.

Nghe thấy y tá nhắc nhở, Lâm Hạo thản nhiên nhìn nàng một cái, ánh mắt vừa tùy ý lại bá đạo, diện mạo tràn ngập mị lực nam tính khiến nữ y tá trẻ tuổi xấu hổ cúi đầu, cũng may nàng vẫn nhớ rõ chức trách của mình, vì thế lại nói: “Tiên sinh, bệnh viện cấm hút thuốc!”

Lâm Hạo mặt không chút thay đổi dập tàn thuốc, ném vào thùng rác, xoay người hướng chỗ ta mà đi.

Mắt thấy y sắp đi mất, ta theo bản năng kéo góc áo y lại, chờ y kinh ngạc xoay người, ta mới hít một hơi thật sâu nói, “Có thời gian không?”

“Người rót cuộc muốn nói cái gì với ta? Ấp a ập ứng như vậy thật phiền phức.” Lâm Hạo lãnh đạm nói.

Hàn sương tạt thẳng vào mặt, ta không khỏi lui về phía sau mấy bước, ổn định lại tâm mình, “Kỳ thật, ta... ta cảm thấy người nên phẫu thuật sớm một chút!” Tốt lắm, nhiệm vụ hoàn thành!

Nói chuyện đi, nói đi, nói xong ta là có thể đi rồi. Ta trong lòng không ngừng mặc niệm.

Như là cuối cùng nghe được cầu khẩn của ta, Lâm Hạo mở miệng nói: “Người không phải hy vọng ta chết sao?” nói xong còn hừ lạnh một tiếng, thái độ cực kỳ ác liệt, ngữ khí cũng lạnh như băng.

Ta chưa kịp mở miệng giải thích Lâm Hạo đã nhanh chóng rời đi. Khi ta đến lấy báo cáo kiểm tra, lại nghe nói sau khi nghe bác sĩ dặn dò, Lâm Hạo đã sớm không biết tung tích.

Cho đến khi về nhà, bên tai ta vẫn còn vang lên lời nói của Lâm Hạo. Tuy rằng ngắn ngủn vài từ nhưng lại lộ ra không ít thông tin, tỷ như, ta và Lâm Hạo quan hệ bất hòa, thậm chí là rất tệ, tệ đến mức hy vọng y sẽ chết.

Như vậy, y vì sao lại cho phép ta ở lại nhà y.

Ta suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn không thể giải thích, đầu lại đau, vội vàng lấy ra hai viên thuốc giảm đau, uống được khoảng mười phút mới bớt đau được một ít.

Lâm Nam vẫn lảng tránh quá khứ của ta, chưa từng kể cho ta nghe những chuyện cũ. Mặc dù ta đã truy vấn nhưng hấn cũng chỉ là kể lại sơ lược. Thực sự không cách nào biết được rốt cục huynh đệ bọn họ hiểu được ta bao nhiêu? Tỷ như cơ thể ta.....

Đây là tấm ngăn cách giữa ta với những con người bình thường mà ta vô pháp vượt qua. Đây cũng là vết sẹo mà ta không thể che dấu. Nghĩ đến đây, ta bỗng nhiên nhớ ra hành lý Lâm Nam mang đến đây, nghe nói bên trong đều là đồ dùng trước đây của ta.

Khi tay ta đặt trên va li, trong lòng dâng lên một tia chờ mong. Có lẽ sẽ tìm được cái gì đó.

Ở trên cùng là quần áo, mấy quyển sổ tiết kiệm ngân hàng, mở ra thì thấy, số tiền mấy trang đầu cực kì ít, nhưng đến trang cuối cùng lại ghi một lượng tiền mặt rất lớn, lớn đến mức thoát nhìn như đây là tiền bất chính. Chẳng lẽ ta bởi vì ngày đó quá túng quẫn mà gây nên những chuyện không tốt? Không thể nào!

Tiếp tục tìm dưới đáy, đụng đến một chồng giấy cứng cứng, lòi ra, nhìn rất quen mắt. Vào ngày lòng ta tràn đầy hi vọng ấy, ta cơ hồ mỗi ngày đều ngắm nó.

Sổ bệnh án đã sớm ố vàng, ta nhìn một tờ lại một tờ, tựa như nhìn thấy khoảnh khắc tươi đẹp không còn nữa của mình.

Bộp....

Vật rơi xuống mặt đất, ta cảm thấy ngực một trận đau nhức đến tê tâm liệt phế, cảm giác thậm chí như muốn hôn mê. Một lần nữa nhặt bệnh án lên, ta không phải đang nhìn lầm chứ! Nhất định là như vậy, không phải sợ, chỉ liếc một cái thôi.

“Sẽ không!” Ta hung hăng xé nát nó, nếu sự thật tàn khốc như thế thì ta tình nguyện không biết đến bất cứ thứ gì!

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, hai chân đã nhũn ra của ta cố gắng đứng thẳng, lập tức bỏ nhào ra cửa khóa trái lại.

“Người ở đâu? Chí Hòa?” Tiếng đập cửa đồng thời vang lên. Là Lâm Nam.

Ta bắt buộc bản thân cố lấy lại bình tĩnh, dùng hết khả năng vững vàng trả lời, “Có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, chính là hỏi người buổi chiều muốn ra ngoài hay không?” Lâm Nam nói.

“Không, ta không muốn ra ngoài!”

Lâm Nam miễn cưỡng nói: “Làm sao vậy? Người không thoải mái sao? Sao lại khóa cửa lại?”

Ta chỉ muốn đuổi hắn đi, “Có chút mệt, muốn ngủ một lúc, người đi đi, ta rất mệt!”

Thấy ta nói như vậy, Lâm Nam nói, “Vậy người nghỉ ngơi đi.”

Ta ngơ ngác ngồi dưới đất mặc kệ thời gian từng phút từng giây trôi qua, cuối cùng không thể nhồi nổ mình rồi cuộc đã ngồi đó bao lâu, chỉ biết khi ta đứng dậy thì cả cơ thể đều là một mảng lạnh lẽo.

Thu dọn lại những mảnh giấy tán loạn trên mặt đất, lo lắng đốt chúng trong toilet, tiêu hủy toàn bộ dấu vết.

Ta làm như không có việc gì mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Nam dường như đang chờ ta đi ra, lập tức chào đón nói: “Thế nào? Đã tốt hơn chưa?”

Ta cố mỉm cười: “Ừm!”

Giữa trưa hôm nay, Lâm Hạo không về ăn cơm, Lâm Lan vừa thấy y không ở đây liền chạy như bay ra ngoài.

Nhìn thất tâm tình ta không tốt, Lâm Nam cả ngày cũng không nói chuyện với ta, có mấy lần muốn mở miệng nhưng lại e ngại không nói.

Hoàn đệ nhất bách tứ thập bát chương.

❖ •, ๕๐, •❖ •, ๕๐๕, •❖ •, ๕๐๕, • •, ๕๐, •❖ •, ๕๐๕, •❖ •, ๕๐๕, •❖

149. Chương 149

Đến tối, ta hoàn toàn không muốn ngủ, chỉ tựa như một cái xác không hồn nằm vật vờ trên giường.

Nửa đêm, Lâm Lan rón ra rón rén tiến vào.

Ta đang chờ nó. Đột nhiên ngồi dậy, Lâm Lan bị ta dọa đến ngừng thở, nó lắp bắp nói: “Người.... người như thế nào lại tỉnh?!”

“Ngủ không được!” Ta ngay cả quần áo cũng không thay.

“Ta nghe Diệp Tề nói.....” Lâm Lan dừng lại, cắn cắn môi, hạ quyết tâm, “Cám ơn!”

“Người biết chuyện trước đây của ta không?” Ta hỏi.

Lâm Lan sững sốt, sau đó gương mặt tuấn tú vặn vẹo, hiển nhiên nội tâm rối rắm vô cùng.

Bất chấp nó vẫn là hài tử, ta nhìn nó nói: “Ta vì sao lại mất trí nhớ? Rốt cuộc cùng phụ thân người và Lâm Nam có quan hệ gì? Người có biết điều gì không?”

Dồn dập hỏi khiến Lâm Lan quay đầu bước đi.

Ta nhìn cánh cửa đóng sập lại, suy sụp cúi đầu. Lâm Lan sẽ không nói với ta đâu. Trong lòng ta thấp thỏm. Vì cái gì Lâm Lan lại khó xử như vậy. Trên mặt lập tức như bị hỏa thiêu, ta chạy vào phòng tắm, vặn mở vòi nước, tùy tiện để nước lạnh dội vào người. Rất lạnh, nhưng ta không muốn né tránh.

Có lẽ nên sớm rời đi, ta không muốn tiếp tục tìm hiểu nữa. Trực giác nói cho ta biết rằng đó là một kết quả ta không thể thừa nhận.

Nhưng kế hoạch của ta gặp trở ngại. Ngày hôm sau khi vừa đứng lên thì cả người ta liền mềm yếu vô lực, ý thức mê man.

Khăn ướt đặt trên trán ta, thật thoải mái, ta nhin không được thấp giọng rên rỉ một tiếng.

Trong mơ hồ, cử áo của ta có người đang chậm chậm khai mở.

“Đừng!” Ta hốt hoảng bắt lấy tay người nọ..

“Nghe lời nào, buông tay, để bác sĩ kiểm tra người một chút!” Lâm Nam nói.

Ta bắt vi sở động.

Một đôi tay lớn cường ngạnh gỡ ngón tay ta ra, “Đừng lộn xộn, chỉ chuẩn đoán bệnh một chút thôi mà!” là Lâm Hạo, đứng rồi, y cho tới bây giờ đều là như thế, bá đạo và cường ngạnh.

A, “cho tới bây giờ” nghĩa là sao? Ta nghĩ muốn nắm lấy mảnh kí ức đã mất đi trong đầu, nhưng cuối cùng vẫn không thể được, rất nhanh liền thiếp đi mất.

“Đến đây, ăn ít cháo nóng!” Khi Lâm Nam đánh thức ta dậy đã là chạng vạng.

Bụng tuy rằng rất đói nhưng trong miệng ta lại không có mùi vị gì, xem ra bát cháo thanh đạm lúc này lại hợp khẩu vị. Lâm Nam nuốt rất chậm, đến khi ăn xong hơn nửa bát đã qua gần hai mươi phút.

Thuốc tiêm bắt đầu có tác dụng, ta đã hạ sốt, chính là toàn thân đều dính mồ hôi. Ta giặt giặt áo ngủ dính sát trên người.

“Muốn đi tắm sao?” Lâm Nam quan tâm hỏi.

“Ừm!”

“Ta đỡ người đi!” Lâm Nam kéo cánh tay ta.

Vào phòng tắm, Lâm Nam vẫn không có ý buông tay, ta nói: “Người đi ra ngoài đi!”

Lâm Nam có chút không tình nguyện, miệng nói: “Ta giúp người a!” ý tứ có chút nịnh nọt lấy lòng.

“Không cần!” Thanh âm của ta sắc bén. Lâm Nam hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức gạt đầu tránh ra.

Khóa cửa, ta có chút thoát lực ngâm mình trong bồn tắm lớn. Ngón tay trượt xuống, tới chỗ bí mật nơi hạ thể, nơi này, đến khi nào mới có thể biến mất đây.....

Thu hồi tay, ta lấy xà phòng chà xát mấy lần.

Lau khô cơ thể, trên gương phản chiếu một nam nhân sắc mặt tái nhợt, giống như sinh vật đang co đầu rút cổ, không hề có sức sống. Cảm giác chán ghét chính mình lên đến cực đỉnh, ta vặn van nước, đem toàn bộ mặt chìm trong bể nước.

Đến tận cùng là ai đã làm điều này, hủy cuộc phẫu thuật của ta, hủy cả nhân sinh của ta.

Sắp hít thở không thông, ta ngẩng đầu gạt bỏ giọt nước. Sẽ không, Lâm Nam sẽ không làm loại sự tình này, khi đó hắn vẫn chỉ là một hài tử!

“Các người đang làm cái gì vậy?” Lâm Hạo mang theo chất vấn đẩy cửa ra, “Nghe nói hần bị bệnh? Thì ra không phải, cứ nhiên lại đánh nhau như vậy.” Liếc mắt nhìn ta một cái, y đi đến bên người Lâm Nam, đưa cho hần một chiếc khăn tay, “Không thể tưởng tượng được rằng người cũng bị y đả thương!”

“Người không được nhúng tay vào, hần là người của ta!” Lâm Nam lau khô máu, dùng sức ném khăn xuống đất.

Lâm Hạo lui về phía sau vài bước, kéo ta trở lại phòng, đóng cửa lại, “Mười mấy năm trước, ta giống như người đã nói vậy.”

Ta tựa vào tường, Lâm Hạo ngồi xổm xuống vuốt nửa bên mặt sưng lên của ta, ác ý dùng ngón tay đâm xuống.

“Đau!” Ta đau đớn kêu lên.

Cũng may Lâm Hạo lập tức đứng lên, mặt hướng về phía Lâm Nam, “Lâm Nam, người là đệ đệ của ta, vốn hần là thân nhân ta thương yêu nhất, nhưng hiện tại chúng ta lại coi đối phương như cừu nhân. Vì cái gì vậy? Chính là vì tiện nhân này. Người coi ta như cừu nhân ư, người sai rồi. Địch nhân của người chính là hần. Hần hận ta, đúng vậy, nhưng hần yêu người sao? Không, hần căn bản không yêu người, hần chính là đang lợi dụng người, lợi dụng người để né tránh ta mà thôi.”

Ta mở miệng nghe không hiểu y đang muốn nói gì, Lâm Nam sắc mặt càng tệ hơn. Lâm Hạo vẫn tiếp tục, “Người ngẫm lại xem, trước đây hần tại sao muốn rời khỏi người giống như đã rời khỏi ta..... Hần đối với người căn bản không có tình cảm, cho dù có, kia cũng chỉ là cảm kích cùng đồng tình, đồng tình vì người là gốc tử, và cũng bởi vì hần bị cô lập xa lánh nên mới cần phải dựa dẫm vào người ”

“Đủ rồi! Không cần nói nữa!” Lâm Nam cao giọng quát lên, sau đó chậm rãi hướng ta đi tới, ôn nhu nói: “Nói cho ta biết, người yêu ta!”

Tại thời khắc ấy, ta nhớ đến mấy ngày nay hần đã cẩn thận chiếu cố ta ra sao, nhưng khi nghĩ tới ca bệnh kia cùng với những dòng chữ được viết trên đó cũng đủ để làm tan nát tâm can con người.

“Nói đi, Chí Hòa! Người nói mau!” Lâm Nam không kiên nhẫn nắm lấy bả vai ta.

Lâm Hạo hất cằm, “Thế nào? Người lừa mình lừa người làm gì nữa? Hần nếu không muốn rời đi, như thế nào lại tự sát!”

Ta bỗng nhiên ngẩng đầu, tự sát!

“Im miệng!” Lâm Nam một quyền đâm vào tường, khi thu hồi tay, trên nền tường trắng đã lốm đốm những vết máu.

Lâm Nam cúi đầu rồi hàm trụ môi ta, mạnh mẽ liếm mát. Âm thanh ta muốn la lên đều bị diệt trong nụ hôn kịch liệt, đầu lưỡi bị hần trêu chọc, lợi cũng bị liên tục liếm láp.

Ta đưa tay muốn cự tuyệt Lâm Nam, kết quả lại bị ôm chặt bất động trong lòng hần.

Hoàn đệ nhất bách ngũ thập chương.

❖ • , ๕๐ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , • • , ๕๐ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , • ❖

151. Chương 151

Đột nhiên tiếp xúc thân mật như vậy khiến ta bất ngờ.

Ngay khi hô hấp tưởng như sắp đình chỉ, Lâm Nam ly khai môi ta, “Lâu như vậy mà người vẫn không biết dùng mũi để hít thở sao? Hay là muốn khiến mình ngộp thở đến chết!”

Cái gì mà lâu như vậy, ta căn bản là không nhớ được bất cứ thứ gì. Chẳng lẽ trước đây ta thật sự có loại quan hệ này với hần? Tự nguyện? Không, ta sao có thể chấp nhận loại sự tình này? Năm đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì ta không thể biết được, nhưng hiện tại ta muốn làm theo nguyện vọng bản thân ta.

“Ta muốn rời khỏi nơi này!” Ta lấy tay lau quệt nước bọt tràn ra khóe miệng.

Cánh tay Lâm Nam đang định đưa đến người ta bỗng ngừng lại giữa không trung, “Vì cái gì!”

Ta cố lấy dũng khí kiên cường nói: “Ta hy vọng chúng ta về sau đừng qua lại với nhau nữa!”

Tức khắc, áp suất thấp bao phủ khắp cả căn phòng. Lâm Hạo ngồi trên ghế nhàn nhã như đang xem hài kịch, Lâm Nam tức giận một tay kéo ta từ trên mặt đất lên, “Ta không đồng ý!”

Ta hy vọng có thể khiến hân tỉnh táo lại, ” Cúng ta hãy hảo hảo ngẫm lại đi, hiện tại không còn sớm, ngày mai nói sau.....”

Như một trái pháo đã bị châm ngòi, Lâm Nam bất chợt bùng nổ: “Không cần suy nghĩ gì hết! Người luôn như vậy, luôn như vậy, tựa như một ao nước lặng, làm thế nào cũng không kích dậy nổi phản ứng của người..... Vẫn luôn lấy lệ với ta....”

Trực giác nói cho ta biết tình huống này không ổn, lặng yên thu hồi cánh tay của mình, chậm rãi hoạt động hai chân, “Người muốn đi đâu? Nơi này là phòng của người!” Lâm Hạo đứng lên, đưa tay chặn trước cửa phòng.

Rõ ràng cùng đệ đệ không hợp nhau, nhưng Lâm Hạo giờ phút này lại dị thường bao dung, giống như Lâm Nam chưa từng có hiềm khích với hân.

Lâm Nam hiển nhiên so với ta hiểu rõ Lâm Hạo hơn rất nhiều, hân nhìn Lâm Hạo thật lâu, cuối cùng, như là thở dài rồi nhắm mắt lại, khi mở ra, ánh mắt trở nên kiên quyết, “Ta hỏi người một lần cuối cùng, người muốn đi phải không?”

Lý trí nói cho ta biết ta nên phủ nhận, nhưng thốt ra lại là: “Phải!”

“Người thắng!” Lâm Nam nói, không phải nói với ta, mà là với Lâm Hạo.

Lâm Hạo khẽ nhếch đôi môi mỏng, tựa tiểu phi tiểu, “Cuối cùng vẫn là đến nước này!”

Ta nghe không hiểu, ngơ ngác đứng ở đó, cho đến khi Lâm Hạo đẩy ta xuống, thất tha thất thểu ngã nhào xuống giường.

Lâm Nam vẻ mặt không hờn giận, một tay giữ chặt cổ tay ta, mặt khác tay kia thô bạo cởi nút thắt của ta.

Ta cuống quýt nghiêng người muốn tránh khỏi hân, “Người làm cái gì!” trong lòng đã đoán được tám chín phần, chính là như thế lại càng thêm hoảng sợ.

Lâm Hạo xoay người nhặt khăn tay vừa rồi Lâm Nam đã vứt đi, sau khi vo tròn lại, dùng sức nắm nhét vào miệng ta.

Khăn tay toàn vị máu nhét vào khoang miệng, ta nức nở.

“Cần phải như vậy mới được!” Lâm Hạo lãnh khốc nói.

Lâm Nam cũng không đáp lại y, tiếp tục cùng ta dây dưa một chỗ, nhưng khí lực lúc này của ta suy yếu cực kỳ, vừa rồi lại trải qua một phen bị giày vò nên sức lực sớm đã không còn mấy, rất nhanh, quần áo đã bị cởi xuống hơn phân nửa.

Quần ngủ là kiểu dùng dây thun co giãn, tùy tiện lôi kéo liền có thể dễ dàng tuột hết ra.

Toàn thân trên dưới chỉ còn lại một chiếc quần lót, ta co rúm lại nhìn về phía Lâm Nam. Đừng làm như vậy với ta!

Nhưng Lâm Nam không nhìn ta, ta chuyển hướng sang phía Lâm Hạo, ánh mắt y giao tập giữa điên cuồng và lạnh lùng, y sẽ không cứu ta. Chú ý tới ánh mắt của ta, Lâm Hạo nở nụ cười quỷ dị. Y tháo caravat trói tay ta lại với nhau, sau đó cột vào thành giường, quay sang Lâm Nam nói, “Đưa caravat cho ta!”

Nhận lấy một cái khác, lần lượt, ta biến thành hai tay giơ lên cao bị vây khốn trên giường.

Tư thế nan kham như vậy, cảm giác nhục nhã khiến ta cơ hồ muốn độn thổ cho xong.

Lâm Nam không chút lưu tình kéo tăng nội khổ cuối cùng xuống, khiến tư bộ [83] của ta bại lộ trong không khí.

“Umm..... mm..... mm.....” Ta mạnh mẽ lắc đầu.

Lâm Nam một mặt lấy ngón tay gầy gầy khơi mào dục vọng vốn ngủ say của ta, mặt khác dùng ngón trở trực tiếp cắm vào chỗ mật, bên trong nhỏ hẹp cơ hồ lập tức liền truyền đến cảm giác nóng rất thống khổ. Ta muốn khép lại hai chân lại lại bị Lâm Hạo ngồi bên cạnh dùng tay gắt gao đè lại đầu gối. Y cứ nhiên kéo ghế dựa lại, hơn nữa hưng trí quan sát.

Hoàn đệ nhất bách ngũ thập nhất chương.

☐ •, ๕, ☐ •, ๕, ☐ •, ๕, • •, ๕, ☐ •, ๕, ☐ •, ๕, • ☐

152. Chương 152

Kể sau ngón trở, Lâm Nam lại duỗi đưa ngón giữa vào, hai ngón tay đã khiến phía dưới chật ních, rốt cuộc không dung thêm được nữa. Nhưng Lâm Nam dùng hai ngón tay hướng ra phía ngoài không ngừng khuếch trương, thỉnh thoảng còn ấn hạ vài cái.

“Vẫn còn khô lắm.” Lâm Hạo thờ ơ nói.

Lâm Nam nhú mào như thể rất khó chịu với việc y lăm miệng, ngón tay càng đè ép nhu lũng trong thân thể ta nhanh hơn.

“Umm!” Cảm giác khuất nhục mãnh liệt hiện lên khóe mắt, ngực ta kịch liệt phập phồng. Rất đau, niêm mạc mềm mại dị thường bên trong bị đâm chọc đau đến không chịu nổi, giống như nội tạng bị đảo lộn lỏi ra. Trên cánh tay và lưng ta nổi lên một tầng da gà ớn lạnh.

Lâm Nam vẫn đang đào móc bên trong ta, Lâm Hạo thản nhiên nói, “Hắn giống như rất chán ghét.” Nói xong, còn thoáng lướt qua cổ tay ta.

Lâm Nam không cam lòng nhìn Lâm Hạo, Lâm Hạo rốt cục đứng lên, đi ra ngoài.

“Umm..... mm..... m.....” Thả ta, cầu người! Ta tiếp tục hướng Lâm Nam khẩn cầu.

Lâm Nam tháo cúc áo mình ra, cởi áo trong, lộ ra cơ thể cứng cáp. Khi hắn bắt đầu cởi dây lưng thì cũng vừa lúc Lâm Hạo trở lại, cầm trong tay một chiếc hộp nhỏ.

Vừa nhìn thấy chiếc hộp, trong nháy mắt ta co rúm lại run rẩy. Đáng lẽ đây là lần đầu tiên ta thấy nó, nhưng trong lòng xuất hiện nỗi sợ hãi khiến người ta không thể bỏ qua.

Lâm Hạo mở nắp ra, “Thử xem đi, thứ này tốt lắm đó!”

Lâm Nam không khách khí khơi ra một lượng lớn chất lỏng trong hộp, sau đó toàn bộ đưa vào trong cơ thể ta. Đầu tiên là cảm thấy rất lạnh lẽo, sau đó giống như là bị hỏa thiêu, phân thân vốn yên lặng lại dần dần thức tỉnh mà hưng phấn ngất ngưởng.

Ngón tay Lâm Hạo đưa vào trong hộp, đầu ngón tay lấy hoạt cao thể dính dính bôi lên lỗ nhỏ trên đỉnh phân thân ta.

“Umm.....” Khóe mắt trào lệ. Nóng quá, nóng không thể suy nghĩ được điều gì nữa.

Lâm Nam một lần nữa dùng ngón tay sáp nhập, lần này cảm giác đau đớn biến thành khoái cảm mãnh liệt phá hủy lý trí con người. Sau khi cao thể hòa tan, âm thanh *** mị bắt đầu khe khẽ phát ra. Thanh âm ta vỡ vụn, ngay cả rên rỉ cũng không thể hoàn thành. Ba ngón tay đã được đưa vào bên trong, nhưng cảm giác vẫn dường như chưa đủ.

“Nhìn xem, bên trong đã ướt sũng rồi!” Lâm Hạo thưởng thức phân thân của ta rồi nhẹ nhàng nắm lại, không cho ta bắn ra.

Lời nói khinh bạc khiến ta xấu hổ vô cùng, nhưng lại đây là sự thật không cách nào chối cãi.

Lâm Nam rút ngón tay ra, trên tay tràn dính đầy *** dịch. Lau mấy cái lên ga giường, Lâm Nam ưỡn người, thứ to lớn đã cương lên đập vào tầm mắt. Ta không khỏi vô giác nuốt nước miếng, trong lòng không biết là sợ hãi hay là khát cầu, mồ hôi từ trên trán chảy xuống mắt, ta lắc lắc đầu.

“Người nóng sao? Ta đi mở điều hòa!” Lâm Hạo nói xong liền bấm điều khiển từ xa.

Cho dù điều hòa có mở đi nữa cũng vô dụng. Đó là hơi nóng thiêu đốt từ bên trong cơ thể nổi lên.

Hạ thể cứng rắn của Lâm Nam để ở trên huyết khẩu, không chút sức lực đưa toàn bộ vào bên trong, không để lại một tia khe hở.

“A a.....” Ta trong nháy mắt ta cảm thấy thỏa mãn, nhưng lập tức lại càng thêm hư không, “A.....nhanh... nhanh lên.....”

“Muốn đến vậy sao?” Lâm Nam nâng cằm ta lên, “Cho dù có thể mang thai hài tử?”

“Hài tử!” Ta như bị nước lạnh dội vào mặt, tỉnh táo lại, “Không, không, đừng mà!”

Lâm Nam hừ lạnh một tiếng, hạ thể yên lặng bất động, lại dùng ngón tay không ngừng sờ soạng khiêu khích huyết khẩu nơi mập hợp của hai người. Chỉ chốc lát sau, sắc mặt ta ửng hồng. Hắn đưa ngón tay đến ta trước mặt, “Nhìn xem, chảy ra nhiều như thế, muốn chối cũng không chối được.”

Lúc này, Lâm Hạo cũng đột nhiên buông lỏng lực kiềm chế trên đôi tay ta, cảm giác sáng khoái lập tức từ dưới cơ thể truyền lên, khiến huyết nội càng thêm cơ khát.

“Muốn hay không?” Lâm Nam hỏi lại.

Ta đã bất lực bật khóc, “..... Muốn..... Muốn.....”

Có được đáp án vừa lòng, Lâm Nam nắm lấy chân ta đặt lên vai hắn, dùng sức rút ra sau đó mạnh mẽ sáp nhập.

“A a..... A.....” Ta muốn đưa tay che mặt, nhưng tay không cách nào hoạt động nổi.

Quay đầu đi, lại bị ánh mắt Lâm Hạo làm cho hoảng hốt.

Lâm Hạo hướng ta cười tối tăm, sau đó từ trong túi quần lấy ra một vật thể rất dài, đó là một vật thể màu đen được chế tạo mô phỏng theo hình dáng nam hình, thấp phần thô to, trên mặt phủ những hạt nhỏ, đỉnh chóp lại cõ trứng chim. Vành mắt ta đỏ lên. Lâm Hạo lấy ra thứ này chẳng lẽ là muốn...

“Thực đáng tiếc, thân thể hiện tại của ta không thỏa mãn người được! Tạm thời dùng thứ này bồi thường đi!” Nói xong liền muốn Lâm Nam nhường chỗ một lúc.

Lâm Nam do dự một chút, cuối cùng vẫn là tạm thời kéo tính khí của hắn từ bên trong cơ thể ta ra.

“Đau!” Ta hít vào, Lâm Hạo cư nhiên đem nó đâm vào phía sau, chỗ bài tiết nhỏ hẹp không thể nào chứa nổi.

Hoàn đệ nhất bách ngũ thập nhị chương.

❖ • , ๕๐ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , • • , ๕๐ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , • ❖

153. Chương 153

Hậu diện khô ráo khiến dị vật lớn như vậy không cách nào tiến vào. Sau vài lần thử mà vẫn không thể đẩy tới khiến Lâm Hạo mất kiên nhẫn thô bạo đâm vào.

“Ah!” Hậu huyết nóng rất đau đớn, so với lúc này bị ngón tay sáp nhập vào phía trước còn khó chịu hơn.

“Không được! Như vậy sẽ chảy máu!” Lâm Nam nắm lấy tay Lâm Hạo.

Lâm Nam lấy chiếc hộp nhỏ đặt ở trên tủ đưa cho y. Lâm Hạo tiếp nhận, rút ra phân thân giả vốn chỉ tiến vào bên trong được một nửa.

Cảm giác lạnh lẽo quen thuộc xuất hiện ở hậu huyết, ta biết rất nhanh nó sẽ biến thành nóng bỏng.

“A a..... A.....” Cảm giác trước sau đều bị công kích rất thống khổ, ngay cả ngón chân cũng cảm thấy tê dại mềm nhũn. Khí quan phía trước bắt đầu có xu hướng ngắc đầu.

Lâm Hạo lại đem phân thân giả sáp nhập vào hậu huyệt của ta, lúc này rất thuận lợi đi vào hơn phân nửa.

“Nhìn xem, tất cả đều ăn vào rồi!” Lâm Hạo nhìn ta nói.

Âm thanh của ta khàn khàn mê loạn, “Đừng mà... Không cần như vậy.....”

Lâm Hạo nâng hông ta lên, tiếp tục trườn tống, “Hình như không tiến vào được nữa. Thả lỏng, chỉ còn một ít ở bên ngoài nữa thôi!”

“Không được, không được!” Cự nhiên muốn nhét toàn bộ thứ lớn như vậy vào, nếu như lúc lấy ra không được thì sao, không thể được.

“Không được?” Lâm Nam mở miệng trước Lâm Hạo, “Đừng nói những lời vô nghĩa nữa.” Nói xong đưa tay nhu động cánh hoa sung huyết ở phía trước, “Nếu muốn thì thả lỏng cơ thể ra.”

“Ừm..... A..... Ah!” Rên rỉ cuối cùng biến thành tiếng thét chói tai, Lâm Hạo bỗng nhiên đem toàn bộ khí cụ đẩy vào hậu huyệt.

“Tốt lắm!” Lâm Hạo vỗ vỗ thắt lưng ta.

Nhìn Lâm Hạo lại ngồi về vị trí cũ, Lâm Nam tiếp tục nâng chân ta lên, thập phần thô bạo xâm nhập vào khe hở ướt át.

A.....

Hậu diện bị cự vật ách tắc toàn bộ, thậm chí chiếm dụng cả vị trí phía trước. Lần này Lâm Nam tiến vào có vẻ càng chặt hơn.

“Ha!” Lâm Nam cũng bất ngờ than nhẹ một tiếng.

“Rất thoải mái phải không!” Lâm Hạo nheo mắt, “Nhìn dáng vẻ người cũng biết trước kia chưa từng làm như vậy.”

Lâm Nam không cam lòng gật đầu, bọn họ kỳ thật rất ít làm tình. Ban đầu là vì hắn biết đối phương không muốn làm như vậy. Nhưng dục vọng đè nén lâu ngày hiện tại rất cực bạo phát.

Lâm Hạo bởi vì cơ thể nên từ đầu đến cuối không tự mình động thủ, nhưng cách y quan sát lại thập phần biến thái, nhất là khi ánh mắt y nhìn chăm chăm vào nơi đó của ta. Đợi đến ban đêm, Lâm Hạo ngáp một cái, thay áo ngủ rồi nằm xuống bên người ta.

Mà lúc ấy Lâm Nam vẫn đang rong ruổi trên người ta, còn ý thức ta thì đã là một mảnh mơ hồ.

Ta không biết khi vào Lâm Nam buông tha cho ta, chỉ biết khi ta tỉnh lại, Lâm Hạo vẫn còn bên cạnh. Ta thử cử động người, phát hiện không thể động đậy, phía sau còn có ****g ngực của ai đó. Là Lâm Nam. Đây tuy rằng là giường đôi, nhưng chứa ba người thì vẫn rất chật chội.

Thân thể như bị xe tải nghiền áp nhiều lần, mỗi bộ phận của cơ thể đều đánh mất chức năng của nó, tứ chi vẫn còn lưu lại cảm giác *** mỹ, hạ thể nhấp nháp dinh dính, hậu huyệt càng cảm thấy quái dị hơn, giống như bị cái gì đó lấp đầy.

Ta đưa tay sờ soạng, lập tức gây người, không phải ảo giác, thật sự vẫn còn ở bên trong. Nuốt nước miếng, nó đã xâm nhập toàn bộ vào trong cơ thể ta, trừ phi đưa ngón tay vói vào, nếu không thì không có cách nào lấy ra được.

Ta cẩn thận không kinh động bọn họ, chậm rãi di động ngón tay, nhưng nó quá lớn. Ta nín thở, hy vọng mượn sức bụng để bài trừ nó.

“Muốn giúp đỡ không?” Lâm Hạo đã tỉnh lại.

Ta còn chưa mở miệng, y xoay người đè trên người ta.

“Không cần!” Ta khẽ hét một tiếng, muốn giãy dụa.

“Còn cử động nữa, thứ này sẽ vĩnh viễn tắc ở bên trong!” Lâm Hạo uy hiếp nói.

Ta lập tức nhuyền người, đừng nói là vĩnh viễn, chỉ một ngày thôi ta đã không chịu nổi rồi.

“Thả lỏng, sau đó dùng hết lực đẩy nó ra!”

Lâm Hạo vói ngón tay vào, khí cụ thô ráp ma sát với niêm mạc khiến ta đau đớn, dường như càng chặt hơn.

“Bảo người thả lỏng, không nghe thấy sao? Hay là thích như vậy?” Lâm Hạo châm chọc nói.

Ta cắn răng, lại cố gắng.

Cuối cùng sau lần cố gắng thứ ba, rốt cục phần đuôi của nó cũng lộ ra. Lâm Hạo dùng sức kéo một cái, hậu huyệt rốt cục cũng được giải thoát.

Lâm Hạo đem tính cụ không sạch sẽ ném vào thùng rác, sau đó thản nhiên đi vào phòng tắm rửa.

Lâm Nam vẫn đang ngủ say, ngủ thật sự rất sâu, ngay cả chuyện vừa rồi cũng không kinh động đến hắn. Ta nghĩ muốn nhân cơ hội đứng dậy, thắt lưng lại vô lực rồi, Lâm Hạo bỗng nhiên từ phòng tắm đi ra, trên người ướt đầm, chỉ quần quanh một chiếc khăn cổ.

Lâm Hạo đi đến ta trước mặt, một tay bế ta lên. Y đã bệnh nặng thế rồi, vậy mà cứ nhiên có thể bế ta mà không cần tốn chút sức.

Đi đến phòng tắm, y đặt ta vào trong bồn tắm đã đổ đầy nước ấm, bản thân thì đứng cạnh vòi hoa sen tắm rửa.

Toàn thân ta trải đầy vết xanh tím, tất cả đều là do Lâm Nam niết hoặc hôn khi đang động tình. Tắm trong nước ấm kích thích từng đợt đau đớn, nhất là nơi đáng thẹn bị xỏ xuyên qua, cùng hậu huyệt bị đè ép hồi lâu vừa mới được giải tỏa.

Hoàn đệ nhất bách ngũ thập tam chương.

❖ • , 3.7 , • ❖ • , 3.3, • ❖ • , 3.3, • • , 3.7 , • ❖ • , 3.3, • ❖ • , 3.3, • ❖

154. Chương 154

Nước cao ngang ngực rồi từ từ dâng đến cổ. Ta tâm tư rối loạn thành đoàn, mặc dù đang tỉnh nhưng vẫn tựa như đang lún sâu vào trong ác mộng. Rõ ràng ta chỉ muốn tìm hiểu một chút, tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy?!

Một đôi tay to lớn kéo lấy tóc ta, xách ta từ trong nước lên, “Người muốn tự khiến bản thân chết đuối có phải không?” Ngửi khí kia như thể nếu ta nói ‘Phải’, y liền lập tức bóp chết ta.

Da đầu bị kéo căng tuy rất đau, nhưng thân thể vừa động, hạ thân lập tức đau nhức vô cùng.

“Đến mức như thế sao?” Lâm Hạo buông lỏng tay, mặc kệ ta ngã vào trong bồn tắm lớn, “Người rốt cuộc muốn ta làm thế nào? Người không có tâm sao? Vì cái gì người vẫn luôn muốn chạy trốn?”

Trốn?

“Đó là bởi vì ta căn bản không thuộc về người!”

Biểu tình ngoan lệ của Lâm Hạo nhất thời như bị đông cứng, “Tắm xong thì lăn ra đây!” Y phủ thêm quần áo, lúc gần đi lại bỏ thêm một câu, “Nếu người chết ở đây, ta sẽ đem thi thể người ném cho viện y học nghiên cứu, ta nói là sẽ làm!”

Ta lau những giọt nước đang chảy xuống mắt. Trải qua chuyện đêm qua, ta không hề hoài nghi, người nhất định sẽ làm như vậy.

Cho đến lúc này, ta đã không còn muốn biết trước kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng... ngực của ta đau quá. Ta đã từng phỏng đoán vô số lần, nhưng ta không thể ngờ rằng mọi chuyện lại diễn ra như vậy.

Vịn vào vách tường rồi chậm rãi đứng dậy, ta bước đi gian nan đến trước giá treo quần áo. Đang lúc mặc y phục vào, tuy động tác nhẹ nhàng nhưng làn da mẫn cảm vẫn bị va chạm đến đau rát.

Đi đến trước cửa, tay ta đặt trên cửa thật lâu vẫn không thể tiếp tục động tác.

Ta biết tính cách mình quá yếu đuối. Ta cũng không muốn như vậy, nhưng ta căn bản là không có cách nào khác nữa. Cơ thể của ta đã định sẵn sẽ là như vậy..... Ta vì ý nghĩ của mình mà bị ai, nhưng lại không thể thay đổi được nó.

Mới trước đây, cho dù người trước mặt ta có ưu tú bao nhiêu, sau lưng cũng chỉ có thể nhìn bọn họ bằng ánh mắt ao ước hỏi cha mẹ, vì sao không thể cùng nhóm bằng hữu vào phòng vệ sinh, vì sao không thể bơi lội, vì sao không thể cùng bọn họ đùa giỡn..... Dần dần, lúc ta còn nhỏ, sau một khóa học về sinh lý, ta mới hiểu được rằng ta chỉ có thể sống dưới bóng mờ của người khác..... Khi cha mẹ lưu lại tài sản cho ta đi phẫu thuật, ta hưng phấn đến mức ngay cả thống khổ khi song thân mất đi trong nháy mắt đã hoàn toàn tan biến.

Một người đang ôm trong tay một giấc mộng to lớn, bỗng nhiên phát hiện mọi hy vọng của hắn đã tan biến, hắn như thế nào có thể tiếp tục kiên cường? Huống chi ta cho tới bây giờ vốn chỉ là một kẻ yếu đuối.

Ta hy vọng bản thân khi đối mặt Lâm Hạo có thể mắng y, có thể lớn mật phản kháng lại y, nhưng trước mặt người khác loã lồ thân thể, để người khác mỗ xẻ, cho dù chỉ là suy nghĩ thoáng qua cũng khiến ta sợ đến phát run. Có lẽ đối lại là người khác, lời này bất quá chỉ là một lời uy hiếp suông, nhưng nếu là Lâm Hạo..... Trực giác mách bảo với ta rằng y không phải là người chỉ thích nói ra miệng như thế.

Nhẹ nhàng đẩy cửa, sớm muộn gì cũng phải đi ra.

Lâm Hạo đã không còn ở trong phòng, Lâm Nam vừa tỉnh lại, tựa vào bên giường có chút đắm chiêu, thấy ta đi ra cũng chỉ thần nhiên quét mắt nhìn ta một cái, tâm dường như không yên.

Ta yên lặng bất động, hắn cũng không nói gì. Sau mấy chục giây, hắn đột nhiên đứng dậy rồi đi mất.

Đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân, ta rút cục cũng tìm về được một tia khí lực, dứt khoát đi ra khóa cửa. Cho dù biết rõ cánh cửa này không thể ngăn cách được bao nhiêu nhưng vẫn tạm thời khiến cho ta tìm được một tia cảm giác an toàn.

Ta nằm ở trên giường miên man chìm vào suy nghĩ.....

Không biết trôi qua bao lâu, cánh cửa bị đập bùm bùm kịch liệt. Đúng là phong cách của Lâm Lan.

“Ăn cơm chiều! Mau ra đây.”

Ta mở cửa ra. Bộ dạng Lâm Lan thập phần không tình nguyện, hiển nhiên là bị sai đi gọi ta.

Hít sâu mấy lần, ta bước từng bước. Lâm Lan nói: “Nghe nói ngươi không thoải mái. Muốn ta đỡ ngươi không?” khi đi tới chỗ cầu thang.

Lắc đầu cự tuyệt, ta vịn vào tay vịn tận lực trụ vững hai chân.

Lâm Nam Lâm Hạo đều rất bình tĩnh như thể chưa từng phát sinh chuyện gì. Có lẽ với bọn họ, chuyện hôm qua vốn là một chuyện không hề đáng kể.

Ta cũng hy vọng trước mặt Lâm Lan không có biểu hiện gì dị thường, vì thế giả bộ bình thường ngồi xuống, nhưng vô luận thế nào cũng không cảm thấy thêm ăn, miễn cưỡng vài miếng thức ăn chay ăn.

“Ta muốn đi lên lầu nghỉ ngơi!”

Lâm Hạo lập tức nhìn ta, Lâm Nam cũng dừng đưa lại, ta bỗng nhiên buột miệng nói: “Ta cảm thấy không thoải mái, muốn nghỉ ngơi một chút!” vừa nói xong, liền cảm thấy những lời nói đó có bao nhiêu ý tứ.

Quả nhiên, Lâm Lan trừng mắt nhìn, cũng đình chỉ động tác.

Lâm Nam nói: “Vậy ngươi đi lên đi, sẽ không quấy rầy ngươi.” Nói xong, nhìn Lâm Hạo một cái, Lâm Hạo thần nhiên nói: “Lâm Lan, dìu hắn đi lên.”

“Lại là ta?!” Lâm Lan bất mãn nói, nhưng trước ánh mắt nghiêm khắc của Lâm Hạo, nó vẫn miễn cưỡng đứng lên, thật sự đến đỡ lấy tay ta.

Ta chỉ muốn chạy thật nhanh rời khỏi nơi này, vì thế tiếp nhận sự giúp đỡ của Lâm Lan.

Đang lên lầu, Lâm Lan nở ra nụ cười bất minh, ngữ khí rất phức tạp pha thêm chết kỳ quái: “Người thật đúng là vất vả nha, bất kể khi nào cũng đều là tai họa.”

Hoàn đệ nhất bách ngũ thập tứ chương.

❖ •, ๕๐, ❖ ❖ •, ๕๐๕, ❖ ❖ •, ๕๐๕, • •, ๕๐, ❖ ❖ •, ๕๐๕, ❖ ❖ •, ๕๐๕, ❖ ❖

155. Chương 155

Bị một tiểu hài tử gọi là tai họa, ta không thể đáp trả được gì.

Quan hệ giữa ta và Lâm Lan vốn có chuyển biến tốt đẹp, nhưng giờ đã không còn nữa.

Ta xấu hổ trốn vào trong phòng.

Nếu tiếp tục ở nơi này, kết cục của ta sẽ vô cùng thê thảm. Nhưng Lâm Hạo Lâm Nam sẽ không đồng ý cho ta ra ngoài, hơn nữa, nếu sau khi rời khỏi đây vẫn bị bọn họ điều khiển nắm rõ về mình, như vậy cũng không khác gì so với tiếp tục ở lại.

Ta lại mở vali mình ra, đem sổ tiết kiệm bên trong thu hảo.

Nằm trên giường, ta nhìn chăm chăm ván cửa, hy vọng bọn họ có thể tuân thủ lời hứa, đêm nay không đến quấy rầy ta.

Đến quá nửa đêm, ta rốt cục yên lòng.

Phòng của ta ở trên lầu hai, phía dưới là thảm cỏ và hoa viên, qua hoa viên chính là cửa chính. Nơi đây thường có bảo vệ canh giữ bên cạnh rất nghiêm ngặt, nhưng nửa đêm bảo vệ thường xuyên ngủ gà ngủ gật, từ cửa sổ ta thường xuyên thấy Lâm Lan đi vào.

Lấy kéo ra, ta cắt ga giường thành từng mảnh, buộc chặt vào nhau rồi buộc cố định vào thành giường, sau đó từ từ treo xuống.

Có lẽ ông trời có mắt, mọi thứ tiến hành rất thuận lợi, khi ta bước qua cánh cửa hoa lệ, lòng bàn tay đã chảy một tầng mồ hôi.

Nhưng sự việc cũng phải không dễ dàng như vậy. Hiện tại là hai giờ hai mươi, nếu đi tới nội thành cũng phải mất hơn hai giờ, mà đến năm rưỡi sẽ có công nhân quét dọn sân, đến lúc đó, sẽ phát hiện mảnh vải thả xuống, nghĩa là ta chỉ có chưa đầy một giờ.

Ta bước đi thật nhanh, không nhìn lại, không suy nghĩ.

Vừa nhìn thấy những công trình kiến trúc san sát nhau, ta không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Hiện tại chỉ mới là bốn rưỡi.

Tìm được ngân hàng gần nhất, ta rút ra hết số tiền mà ta đã lưu. Không có tiền thì không thể sinh sống.

Cho tiền vào trong túi xách tay, sau khi kiểm tra lại toàn bộ, ta chạy tới bến xe gần nhất, mua một vé xe mà không cần có giấy chứng nhận, mười phút sau liền lên xe.

Khi ngồi ở trên xe, kim đồng hồ chỉ năm giờ, ta thoáng an tâm, lau lau mồ hôi trên trán.

“Tiểu tử, chậm rãi thôi, làm gì vội vàng vậy.” Một cụ già ngồi ở bên cạnh nói với ta.

Ta gật gật đầu, nở nụ cười một chút.

“Người muốn đi đâu?” Cụ già uống ngụm trà lại hỏi.

Ta cũng không biết đi nơi nào, vé là tùy tiện mua, là vé cho chuyến xuất phát xa nhất và nhanh nhất.

“Trạm cuối cùng!” Ta nói.

“Nga, nơi đó rất tốt a, non xanh nước biếc, thích hợp ở lại. Ta cũng ở nơi đó, vào thành phố là để gặp con gái. Nhà người cũng ở đó sao?” Cụ già có điểm cao hứng nói.

Ta nghĩ một chút, nói dối, “Trước kia là như vậy, bất quá sau khi cha mẹ qua đời, ta liền ly khai. Hiện tại có điểm chán ghét cuộc sống thành thị nên muốn trở về!”

Sau ba tiếng đồng hồ, ta bước vào một thị trấn nhỏ xa lạ. Quả nhiên là cảnh sắc dễ chịu, nhưng nơi này cách bọn họ quá gần. Sau khi tạm biệt cụ già, ta mua vé xe đến một thành phố khác. Lăn lộn đến thành phố khác, lại tiếp tục đi tiếp nơi khác.

Lặp lại như vậy vài lần, cuối cùng ta cũng cách bọn họ một khoảng xa hơn rất nhiều.

Thị trấn Gia Lâm không lớn cũng không nhỏ, không phát đạt cũng không quá lạc hậu, là thành thị tiêu chuẩn trung bình, nhưng bởi vì nội thành không có công nghiệp nặng, khoáng sản nghiệp nên môi trường rất tốt, ít nhất không khí cũng trong lành hơn những nơi khác rất nhiều.

Một kẻ bình bình thường như ta đây trà trộn vào địa phương bình thường như vậy cũng rất tương xứng. Hơn ba mươi tuổi, không có văn bằng, không có giấy chứng nhận thân phận (kiểu như CMT), dựa vào số tiền trên người không phải là kẻ lâu dài.

Không tìm được công việc chính thức, ta bắt đầu sốt ruột, thậm chí ngay cả công trường cũng đều thử qua, nhưng quản lí sau khi nhìn ta từ trên xuống dưới một cái liền ngay lập tức lắc đầu. Tuy rằng cuối cùng do ta quá kiên trì nên đáp ứng thử dùng ta vài ngày, nhưng không được một tuần, ta liền mồ hôi ướt đầm té xỉu ở trên công trường. Công việc tự nhiên cũng mất.

Hoàn đệ nhất bách ngũ thập ngũ chương.

156. Chương 156

Phải làm sao bây giờ? Tuy rằng số tiền trên người không đến nỗi vừa tiêu đã hết, nhưng đối với tương lai mờ mịt phía trước thì không ổn chút nào.

Ta ngồi trên ghế, nhìn tín hiệu không rõ ràng của chiếc tivi vừa cũ lại vừa nhỏ. Đây đều là thứ khi ta thuê phòng chủ thuê nhân tiện để lại.

Xoa xoa thắt lưng xanh bầm, ta mở lọ thuốc nước trên bàn, đổ một ít lên tay rồi chậm rãi xoa bóp ...

Ăn xong cơm chiều, ta như thường lệ thông thả ra ngoài mua báo. Xem xong tin tức, ta từ từ xem thông báo tuyển nhân viên. Nơi cần tuyển người rất nhiều, nhưng nơi thích hợp đối với ta lại quá ít.

Cắt những mẫu thông báo xong, ta rửa mắt rồi lên giường ngủ.

Ngày hôm sau, ta cố ý dậy thật sớm, nâng cao tinh thần, bỏ đi vẻ mặt suy tư sầu não, phấn chấn đi ra ngoài.

Nhưng cho dù trong lòng sớm đã chuẩn bị, ta vẫn là bi sư thất bại đã kích khiến tinh thần uể oải.

Đi chậm chậm không mục đích trên con đường nhỏ xa lạ, bỗng có một tờ quảng cáo nho nhỏ hấp dẫn sự chú ý của ta.

“Xin hỏi nơi này nhân người sao?” Ta thật cẩn thận hỏi.

Một nam nhân khoảng hai mươi ngấp một cái, cào cào mái tóc dài hỗn độn, “Không phải thông báo thời gian triệu tập là buổi chiều sao?” Nói xong lại dựa vào bàn bắt đầu ngủ.

“Thực xin lỗi!” Ta có điểm xấu hổ, “Quấy rầy rồi.”

“Đợi chút!” Nam nhân lại ngẩng đầu, “Dù sao cũng đã đến đây, thử phỏng vấn xem.”

“Người có biết chúng ta tuyển gì không?”

Ta bị ngũ khí nghiêm túc của hắn làm giât mình, ngáp ngừng nói: “Phục vụ viên!”

Hắn từ trên xuống dưới đánh giá ta một vòng, “Người biết chúng ta làm gì không?”

Ta cố nhớ một chút nội dung trên giấy, “Quán bar!”

Nam nhân dường như không ngờ được ta đáp lại như thế, hần hỏi, “Vì sao người muốn tới đây làm?”

Ta do dự một chút, cuối cùng thành thật nói, “Trên thông báo viết điều kiện không giới hạn. Ta... Ta không có giấy chứng minh, nhưng ta không phải người xấu, ta chỉ là..., chỉ là đánh mất.....” Thanh âm càng lúc càng nhỏ.

Lời nói của ta không hề có một chút sức thuyết phục nào cả, nhưng nam nhân trầm ngâm một hồi, sau đó nói “Thử việc một tháng, tiền lương thử việc giảm một nửa, bao ăn bao ở, có làm hay không?”

“Làm!” Ta gật đầu như gà mổ thóc.

“Bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi tư!”

Nam nhân hai mắt vốn ngái ngủ bỗng nhiên trợn to, “Người ba mươi tư?”

Ta bị hần nhìn chăm chăm khiến ta bất giác lùi lại mấy bước, “Phải... đúng vậy!”

Nam nhân bỗng nhiên nắm mặt của ta, “Nhìn kỹ, quả thật có nếp nhăn, cũng may nhìn cũng không đến nỗi quá già. Nếu có người hỏi, người hãy nói mình 27!”

“A!” Ta thốt ra.

“Nơi này chúng ta không nhận những kẻ già cả.” Nam nhân nói thêm, “Bất quá chỉ cần nhìn không ra là ổn rồi.”

Nghe thấy không thu phục viên lớn tuổi, ta vội vàng vàng gật đầu, “Đã biết, cảm ơn người!”

Nam nhân khoát tay, “Đừng dừng. Buổi chiều sáu giờ bắt đầu kinh doanh đến hai giờ đêm. Phía sau có một phòng đơn, đến khi tan giờ người có thể trực tiếp ở lại nơi đó!”

Sau khi giải thích rõ cho ta mọi việc, nam nhân nói, “Hôm nay người bắt đầu làm luôn đi, trước tiên ta sẽ đích thân hướng dẫn cho người vài ngày.”

Nói xong, hần bảo ta đi về trước, dặn dò buổi tối nhớ phải đến.

Hoàn đệ nhất bách ngũ thập lục chương.

❖ •, ๕๐, •❖ •, ๕๐๕, •❖ •, ๕๐๕, • •, ๕๐, •❖ •, ๕๐๕, •❖ •, ๕๐๕, •❖

157. Chương 157

Nơi làm việc cung cấp luôn chỗ ở, với ta mà nói đây thật sự là thu hoạch bất ngờ.

Như vậy, ta có thể tiết kiệm được một khoản tiền cho việc thuê nhà.

Trở về, ta lập tức hướng chủ cho thuê trả lại phòng. Vốn chủ cho thuê nhà không đồng ý việc thanh toán trước thời hạn, bây giờ mới giữa tháng, ít nhất phải tới cuối tháng mới có thể, nhưng trước sự khẩn cầu của ta, chủ cho thuê cuối cùng cũng thông cảm nhượng bộ.

Số tiền tiết kiệm được tuy ít, nhưng từng chút một cũng có thể tụ thành con sông.

Đồ đạc của ta không nhiều lắm, đều là sau khi tới nơi này mua sắm đơn giản, chỉ cần một chiếc túi du lịch là có thể để hết đồ.

Lau mồ hôi, ta đem đóng gói đồ đạc xong rồi tựa vào góc tường.

Nằm trên giường gỗ nghỉ ngơi hai giờ, đợi cho đến khoảng năm giờ, ta mang theo túi đi tới cửa quán bar.

Nam nhân kia đã thoát khỏi vẻ uể oải lúc đầu, hần đang lau mặt bàn quầy bar, vừa thấy đồ trong tay ta, hần hơi có điểm bất ngờ nhưng cũng không nói gì liền dẫn ta đến gian phòng nghỉ ở phía sau. Căn phòng

khoảng mười mét vuông, bên trong có một chiếc giường ngủ cùng một cái bàn, nhưng được lau dọn rất sạch sẽ.

“Hơi nhỏ một chút, bất quá chỉ ngủ thôi thì cũng có thể ở được.” Nam nhân đi vào kéo rèm cửa, bên ngoài là một ngã tư nhỏ.

“Như thế này là được rồi.” Ta đem đồ đạc đặt ở dưới đất.

“Ta gọi là Phong, người cứ gọi như vậy đi. Ta đi ra trước, người cất đồ đạc xong rồi tới đây nhận việc.”

Ta gật đầu trả lời.

Đại khái qua khoảng mười phút, ta trải xong ga giường, đem vật dụng tùy thân đặt trên bàn rồi đi ra ngoài.

Phong thấy ta đi ra liền đưa cho ta một chuỗi chìa khóa.

“Vừa rồi quên không đưa cho người, cầm lấy này. “Phong nói xong chỉ vào khay trên quầy bar, “Người trước tiên thử xem có thể bưng được hay không?”

Ta gật gù đầu, hai tay nâng khay lên.

“Không đúng, mặt tiếp xúc trên tay không được để lại khe hở, bằng không sẽ rất dễ rơi.” Phong tới gần ta, cầm một chiếc khay khác làm mẫu cho ta.

Nhìn qua công việc có vẻ đơn giản nhưng kỳ thật lại không đơn giản chút nào.

Rất nhanh đã đến giờ kinh doanh, nhân viên cửa hàng cũng lục tục đi đến. Phong giới thiệu cho chúng ta làm quen, sau đó nói với ta, “Người trước tiên cứ từ từ, không nên gấp gáp, có thể quan sát người khác làm như thế nào rồi cứ như thế mà làm theo.” Trừ bỏ lúc ban đầu khi đang ngủ gật bị quấy rầy khiến tâm tình hơi tệ nên ngữ khí không tốt, kỳ thật Phong là người rất nhu hòa, rất giống với tên hắc, như cơn gió mát xoa nhẹ vào lòng người.....

Vị trí của cửa hàng ở nội thành gần khu buôn bán và khu dân cư, địa hình cực kỳ thuận lợi. Trời còn chưa tối hoàn toàn mà khách đã nườm nượp đi đến.

Thay bộ quần áo làm việc màu đen, ta có điểm khăn trắng lau mồ hôi trên bàn tay lên quần, tiếp nhận cái khay Phong đưa cho ta.

“Phòng số bảy, là khách quen, người đi đưa đi.” Phong vừa nói vừa tiếp tục pha rượu. Hắc là cổ đông ở đây, nhưng cũng là người pha rượu, bất quá phía sau còn có thêm một lão bản nhưng không thường xuyên đến đây.

Ta cố làm giảm nhịp tim, nói với chính mình cần phải bình tĩnh một chút, không được phạm sai lầm. Đây chính là công việc mà ta đã vất vả lắm mới có thể tìm được.

Nhẹ nhàng gõ cửa hai lần, ta nhẹ giọng nói: “Chào ngài, thứ ngài gọi đã được mang đến.”

“Vào đi.” Trong phòng truyền đến giọng nam.

Ta đẩy cửa, không khí sôi động đập vào mặt, vài nam nữ đang đang hát, trên sô pha có hai nam nhân đang uống rượu.

Đặt khay xuống, một người thuận miệng hỏi một câu, “Người mới tới?”

“Phải, ngài còn cần gì nữa không?”

“Tạm thời không có, người đi đi.” Người nọ lắc lắc tay.

Ta như trút được gánh nặng liền nhanh chóng trở lại đằng trước.

Trên trung tâm vũ đài có dàn nhạc đang biểu diễn, dưới ánh sáng mờ ảo, không khí rất nồng.

“Thế nào? Quen chưa?” Phong hỏi.

“Hoàn hảo.”

“Vì sao?” Ta không có lý do gì để từ chức cả. Đây là chỗ dung thân ta vất vả lắm mới tìm được.

“À, người đêm nay sẽ biết thôi.” Tiểu Lâm bĩu môi.

Đến giờ mở cửa, ta dường như tờ mờ hiểu ra được điều gì đó. Lượng khách đến đông hơn rất nhiều, nhưng tại sao đều là nam nam, nữ nữ. Một cặp nam nữ dắt tay nhau cũng không có. Trên vũ đài cũng đổi từ biểu diễn bình thường thành ái muội tiêu sái.

Tiểu Lâm tiến đến trước mặt ta, như thể đang quan sát ta rồi cuộc có phản ứng gì.

“Mau làm việc đi!” Bốp một tiếng, Phong đánh một cái sau ót Tiểu Lâm.

“Đau chết người ta. Lão bản, đánh ta như vậy, ta không may bị thương thì biết làm sao bây giờ?” Lắm bầm lại không dám lớn tiếng nói, Tiểu Lâm hừ hừ chạy đi.

Phong nhìn ta, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, “Quên đi, ngày mai nói sau.”

Ta mờ mờ mịt mịt nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ đi theo phía sau Tiểu Lâm tiếp tục làm việc.

Thừa dịp lúc rảnh rỗi, ta tò mò hướng Tiểu Lâm hỏi thăm, “Các người sao kì lạ vậy? Có phải ta phạm phải sai lầm gì hay không?”

“A? Nhìn những người ở đây người không thấy có gì kỳ quái sao?”

“Kỳ quái?” Ta nghĩ nghĩ, “Có cái gì kỳ quái a? Người đang nói tới cái khuyên tai mới người đang đeo sao? Tuy rằng ta cảm thấy nam sinh đeo có vẻ không hợp nhưng người đeo nhìn lại rất được a.....”

Tiểu Lâm khóe miệng run rẩy một chút, “Dừng lại, người hiểu sai ý ta rồi. Ta đang hỏi người không thấy có gì kỳ quái trong cửa hàng sao?”

Ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, nguyên lai là cái này a, “Chính là đối tượng kinh doanh bất đồng thôi. Ban đầu cũng cảm thấy có chút quái dị, bất quá không quan hệ gì đến công việc của chúng ta.....”

Tiểu Lâm ần ần trán, “Thì ra là thế. Do chúng ta suy nghĩ nhiều quá mà thôi, còn tưởng rằng người không quen được. Hai nhân viên trước đây của cửa hàng cũng vì lí do đó mà từ chức.”

Hoàn đệ nhất bách ngũ thập bát chương.

❖ •, ๕๐, •❖ •, ๕๐๕, •❖ •, ๕๐๕, • •, ๕๐, •❖ •, ๕๐๕, •❖ •, ๕๐๕, •❖

159. Chương 159

Tiểu Lâm ần ần trán, “Thì ra là thế. Do chúng ta suy nghĩ nhiều quá mà thôi, còn tưởng rằng người không quen được. Hai nhân viên trước đây của cửa hàng cũng vì lí do đó mà từ chức.”

Sao có thể như vậy?

Ta cười nói: “Ta sẽ cố gắng làm việc mà.”

Tiểu Lâm cười gượng vài tiếng, “Ha ha, người đôi khi thật sự khiến người ta bất ngờ, còn tưởng rằng người rất hay thẹn thùng lại dễ mắc cỡ chứ.....”

Ta thoáng nhìn thấy lão bản đang hướng tới chỗ chúng ta, lập tức nói, “Ta đi trước đây.”

Công việc ở đây ngày đêm đảo ngược, nhưng sau khi quen với việc này thì cảm thấy có vẻ thoải mái, ít nhất, công việc này không yêu cầu thể lực cùng trí nhớ quá cao, rất thích hợp với những người như ta.

Chính là thỉnh thoảng ta vẫn cảm thấy đau đầu.

Thuốc mang theo đã uống hết ngay từ tháng đầu tiên, đến những hiệu thuốc nhỏ đều không tìm thấy, khi đến những hiệu thuốc dây chuyền lớn mới phát hiện rằng thuốc kia vô cùng đắt. Do dự mãi, cuối cùng vẫn là tay không ra về.

Cơn đau này chỉ là tạm thời, vẫn có thể chịu được, nhưng không có tiền, nửa bước cũng khó đi.

Cho đến khi ta nhận được tiền lương của tháng đầu tiên thì ta sớm đã thích ứng được với cơn đau đầu thành
linh bất cứ lúc nào cũng có thể ập đến.

Phong lão bản là người tốt, mặc dù có một số thời điểm tính tình hơi tệ nhưng cũng không bày ra điệu bộ
tự cao.

Ta cảm thấy bản thân thực sự rất khoái nhạc.

Tối một ngày nọ, đầu của ta bỗng nhiên lại đau.

Ta day day vài cái, cuối cùng cầm chắc rượu khay trên tay, tựa vào tường hơi hơi thở dốc.....

“Người làm sao vậy?” Phong vỗ vỗ bả vai ta.

Bị hấn bắt gặp rồi.

“Bệnh nhẹ thôi!” Ta cười nói, “Sẽ nhanh ổn thôi mà.”

Phong nhú nhú mày nhưng cũng không nói thêm gì.

Qua vài ngày, Phong đột nhiên đến gõ cửa phòng ta.

“Có việc gì sao?” Ta kinh ngạc hỏi, đây là lần đầu tiên hấn chủ động tìm đến.

“Cho người!” Hấn đưa cho ta một bình thủy tinh.

Ta tiếp nhận, nghi hoặc hỏi, “Cái gì vậy?”

Phong ho nhẹ một tiếng, “Thuốc, người không phải đau đầu sao? Đây là phương thuốc dân gian ta tìm
được, đối với bệnh đau đầu rất tốt.”

Thuốc con nhộng nằm trong bình thủy tinh màu lam nhạt.

Mặc dù không thể uống thuốc tùy ý, nhưng vì ý tốt của hấn nên ta vẫn mỉm cười tiếp nhận.

Ngẫu nhiên một ngày, đầu lại bắt đầu đau, có lẽ là lần này vô cùng khó nhịn, ta xoay mở chiếc bình kia.

Kỳ dị, sau khi uống xong cơn đau đầu giảm đi rất nhiều, giống với thuốc trước kia của ta.

Không đúng, màu sắc thuốc con nhộng này không giống với loại thuốc trước đây ta đã uống.

Ta cười cười. Thuốc dân gian a, thật sự không sai. Không biết cần bao nhiêu tiền, nếu có thể ta sẽ uống
lâu dài.

Hoàn đệ nhất bách ngũ thập cửu chương.

☒ ●, ☒ ●, ☒ ●, ☒ ●, ☒ ●, ☒ ●, ☒ ●, ☒ ●, ☒ ●, ☒ ●

160. Chương 160

Ta vỗ nhẹ vào đầu mình, Phong tuy rằng là người tốt, nhưng dù sao cũng không thân chẳng quen với ta,
tốt hơn hết là nên ít làm phiền người khác.

Không nghĩ tới đến khi thuốc sắp hết, Phong lại tìm đến ta.

Nhìn lọ thuốc mới trong tay, ta ngượng ngùng nói, “Thật sự là làm phiền người quá.”

“Không phiền toái gì cả, dù sao cũng không đắt.” hấn ngừng một chút lại nói tiếp, “Bằng không, mỗi tháng
trừ vào tiền lương của người đi.”

Quan tâm đến tâm tình của ta, Phong bổ sung nói.

“Được.” Ta vội vàng gật đầu.

“Thuốc này không đắt tiền, chỉ là chút thuốc Đông y ngao chế. Ta khá thân với vị thầy thuốc kia, cho nên
người không cần lo lắng vấn đề tiền bạc.”

Ta cảm kích nói, “Thật cảm ơn người.”

Ta tin tưởng hẳn là bằng hữu, nhưng thứ không thuộc về ta, sao có thể yêu cầu quá đáng. Gần hai tháng sau, khi đang đi dạo, ta nhìn thấy một thầy thuốc Đông y. Ta cảm thấy rất cao hứng liền cùng vị lão nhân kia tóc bạc kia hàn huyên một hồi.

Khi nói đến vấn đề đau đầu, ta nhin không được khâm phục nói, thuốc Đông y thật sự là thần kỳ a.

Kết quả khiến lão nhân cũng hiếu kỳ dị thường, vì thế, chiều ngày hôm đó ta liền đưa cho lão một viên thuốc.

Vừa mở ra, lão nhân liền nói cho ta biết, tuy đã nghiền thành bột nhưng đây không phải là thuốc Đông y.

Trong lòng ta bắt đầu sinh nghi, có thể là vì Phong muốn an ủi ta?

Thế nhưng ta vẫn không có cách nào yên tâm được.

Sau vài ngày đấu tranh, ta chịu đựng đau lòng, quyết tâm mua hộp thuốc đắt tiền mà hồi trước ta dùng, xé túi ra, màu sắc viên thuốc nhỏ bên trong ở cùng với thuốc Phong đưa giống nhau như đúc, sau khi nghiền nhỏ, cơ hồ không hề khác nhau.

Ta thoát lực ngã ngời trên giường. Phong không thể nào biết bệnh của ta.

Như vậy, là ai đã nói cho hắn biết?

Thuốc kia, là ai nói cho hắn, muốn hắn giao cho ta?

Hàn ý từ dưới chân dâng lên, ta ôm lấy hai tay, lẳng lặng hít thở.

Là bọn hắn sao?

Sẽ không!

Ta cắn móng tay, miên man suy nghĩ Có thể là trùng hợp hay không?

Liệu có thể trùng hợp như vậy không?

Không thể nào....

Một đêm vô miên, ta quyết định thử thăm dò suy nghĩ của hắn.....

Hoàn đệ nhất bách lục thập chương.

☐ ● , ๕๐ , ● ☐ ● , ๕๐๕ , ● ☐ ● , ๕๐๕ , ● ● , ๕๐ , ● ☐ ● , ๕๐๕ , ● ☐ ● , ๕๐๕ , ● ☐

161. Chương 161

Mặc kệ ta dụ dỗ đủ kiểu như thế nào đi chăng nữa, Phong vẫn không để lộ ra một chút sơ hở, nhưng chính thái độ dẫu diêm này đủ làm ta xác định được. Ta vốn tưởng rằng trời cao biển rộng, bất quá cũng chỉ là do con người phóng đại mà thôi.

Ta cầm lấy tóc, bọn họ rốt cuộc muốn thế nào? Vì sao không hiện thân?

Trí nhớ không trọn vẹn, căn bản không hề rõ khúc mắc giữa ta và bọn họ.

“Phong, ta muốn từ chức.....” Ta thấp giọng nói.

Phong còn chưa đáp lời, Tiểu Lâm từ phía sau đi tới đã ồn ào, “Vì sao? Vì sao?”

Phong tựa vào quầy bar, rút ra một điều thuốc, thật lâu không nói gì, đến khi điều thuốc cháy tàn mới nói, “Người cũng đã biết rồi. Hôm qua người đột nhiên hỏi đông hỏi tây, ta liền hoài nghi”

“Cái gì? Người đang nói gì?” Tiểu Lâm vẻ mặt mê vờng.

Phong ‘ba’ một cái đưa cho Tiểu Lâm một ly rượu, ” Bàn một7, mau đưa đi.”

Tiểu Lâm không cam lòng bữu môi rồi bất mãn rời đi.....

“Ngay sau hôm người tới, có người đến tìm ta, là người ta không thể đắc tội. Y đưa ra yêu cầu rất đơn giản: Không kinh động đến người, mỗi tuần báo cáo về tình hình của người, sau đó...Người đau đầu, y liền đưa cho ta một lọ thuốc. Ta đi kiểm tra thử, là thuốc giảm đau đầu rất tốt, cho nên ta đưa người.....” Phong bắt đầu kể nói.

Ta lắng lắng nghe.

Phong đưa cho ta một cái ly, “Ta tưởng các người là tình nhân.”

“Cái gì?” Tay ta run lên, ly thủy tinh đổ trên quầy bar, trào ra một ít nước.

“Sao có thể như vậy?” Ta thấp giọng nói.

“Phải không? Nhưng nam nhân kia mỗi khi nhắc đến người, âm thanh đều nhu đi vài phần. Thân thể y thoát nhìn không tốt lắm nhưng mỗi tuần vẫn tới nghe ta báo cáo. Kỳ thật chỉ cần kết nối qua điện thoại là có thể thu xếp xong.”

Ta có chút nan kham. Có một số việc không giống như người ngoài nhìn vào, nhưng nếu người ngoài đều cho là như vậy, vậy đầu mới là sự thật đây?

“Người nói thân thể y không tốt?” Ta cẩn thận hỏi, “Tên y là gì?”

“Àn?” Phong mở to hai mắt, “Người không biết tên y?”

“Ta.....” Bị hắn nhìn đến quần bách, ta buộc lòng nói, “Không phải, ta chỉ là muốn xác định.....”

“Như vậy a, ta chỉ biết y họ Lâm.....” Phong ngẫm lại rồi bổ sung nói, “Ta lần đầu tiên thấy y cảm thấy rất quen mắt, sau đó mới nhớ ra đã nhìn thấy ở trên TV. Y chính là tổng tài Lâm thị, Lâm Hạo.”

Lần này ta càng thêm bất ngờ. Là Lâm Hạo? Y không phải là người như thế a?

Ngô, y hẳn là..... y là người như thế nào? Đầu ta bỗng nhiên trống rỗng. Vừa rồi, ta tựa hồ trực giác nhớ tới cái gì đó.....

“Người không sao chứ? Ta thấy sắc mặt người không được tốt lắm. Chuyện từ chức để sau đi, người cứ nghỉ ngơi một chút đã.” Phong đề nghị nói. n

“Ta không sao, ta vẫn nên rời đi. Làm phiền người rồi.”

“Không đâu. Ta có lời không biết nên nói với người hay không.”

Ta mỉm cười, “Người cứ nói.”

“Kỳ thật người chưa hẳn đã đi được. Lâm tiên sinh hẳn là cũng không để tâm với ta lắm, không bằng người cứ ở lại đây đi. Như thế nào?”

“Ta.....”

“Người trước hết cứ suy nghĩ đi đã, ta sẽ không nói với Lâm tiên sinh.”

Nói thật, ta quả thật cảm thấy rất đau đầu, vì thế ta nhanh chóng trở lại phòng nghỉ ngơi.

Tóc bỗng nhiên bị vuốt ve, thực thoải mái. Có lẽ là Tiểu Lâm lại chạy tới.

Vì thế ta không mở mắt, chỉ trở mình không để ý tới nó. Vạn nhất tỉnh lại nó truy vấn ta chuyện buổi sáng, ta cũng không thể giấu nổi nó.

Bây ta vuốt ve tóc trượt xuống cổ, khiến ta cảm thấy một trận ngứa, ta khẽ nói một tiếng, “Tiểu Lâm đừng hồ nháo, ta đang đau đầu.....”

Bàn tay trên cổ cứng đờ, chưa đến giây liền ly khai.

Ta lấy chăn che đầu, bỗng nhiên, ta động thân ngồi dậy, cửa phòng mở rộng, trong phòng chỉ còn lại một mình ta. Người vừa rồi, không phải Tiểu Lâm. Tay của Tiểu Lâm không lớn và cứng rắn như vậy..... Chẳng lẽ là Phong?

“Tỉnh rồi sao? Đứng lên ăn cơm đi.”

Ta đang phỏng đoán, Phong bưng đồ ăn tiến vào. Có lẽ thực sự là hấn.

“Mau ăn đi. Ta vừa mới ở bên ngoài mua về, còn nóng.”

“Cám ơn a.....” Ta tiếp nhận hộp cơm, rút đũa ra, “Người vừa mới trở về?”

“Đúng vậy, đồ ăn đều còn bốc khói nghi ngút.” Phong cười ngồi xuống bên cạnh ta.

Ta nhen một miếng cơm trong họng, hớp một ngụm nước khó khăn mãi mới nuốt xuống được, “Kia... không phải mới vừa rồi người đã vào phòng ta sao?”

“A?” Phong cũng sững sốt một chút, lập tức trầm mặc, “Ta không nói gì cả.” Phong thần nhiên nói.

“Ta biết.” Ta miễn cưỡng cười với hấn.

Không cần hấn nói ra điều gì. Với khả năng của y thì có chuyện gì mà y không thể biết?

Nhìn ta gian nan ăn xong, Phong hỏi, “Người... suy nghĩ thế nào?”

“..... Ta trước tiên cứ lưu lại đã.” Ta thấp giọng nói.

Phong dường như cao hứng lập tức mỉm cười: “Hảo, như vậy là tốt rồi. Người cũng đã biết hết, ta chung quy vẫn cảm thấy có lỗi với người.”

Nhưng ta và Phong đều không đoán được rằng, ngày hôm sau liền xảy ra một việc khiến chúng ta không kịp trở tay.

Tiểu Lâm gặp tai nạn, ta cùng Phong sắc mặt trắng bệch, bất quá hấn chỉ là lo lắng, còn ta là kinh hãi.

Hoàn đệ nhất bách lục thập nhất chương.

❖ •, ๕., ❖❖ •, ๕.๕., ❖❖ •, ๕.๕., • •, ๕., ❖❖ •, ๕.๕., ❖❖ •, ๕.๕., •❖

162. Chương 162

Trực giác nói cho ta biết, vụ tai nạn xe cộ này không đơn giản. Về phần vì cái gì thì ta không thể nói rõ.

Nhận được điện thoại từ bệnh viện, Phong cầm lấy áo khoác chạy ra ngoài, ta theo sát ngay sau hấn.

Đến bệnh viện, chúng ta đều thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Lâm thoát nhìn không có trở ngại gì, chỉ gãy xương tay cùng một bên đùi phải, phải bó lớp thạch cao rất dày. Trên mặt, trên người cũng có không ít vết trầy, nhưng cũng may chỉ bị thương ngoài da.

Ta chết đứng người khi thấy Phong xông tới đánh một phát vào đầu Tiểu Lâm.

Y tá bên cạnh kinh hô một tiếng, lập tức kéo hấn ra, “Người làm cái gì vậy?!”

Tiểu Lâm cười hì hì dùng cánh tay lành nhu nhu nơi bị đánh, “Lão bản độc ác quá, vạn nhất não bị chấn động thì biết làm sao.”

Nó vừa nói xong, Phong liền thay đổi sắc mặt, xoay người bước đi.

Ta lập tức tiến lại giữ chặt hấn, “Rời đi như vậy không ổn lắm.”

“Rời đi cái gì?” Phong liếc ta một cái, “Ta đi gọi bác sĩ kiểm tra cho hấn.”

“Hắc hắc!” Tiểu Lâm ngây ngô cười hai tiếng, hướng ta chào hỏi, “Thật là có ý tứ a, nhanh như vậy đã tới thăm ta. Đến đây, ngồi bên này này.” Nó vỗ vỗ vào giường.

Ta vừa ngồi xuống, bác sĩ liền bước vào. Ta lại nhanh chóng đứng lên nhường chỗ. Hấn là không có ảnh hưởng gì, rất nhanh bác sĩ lại đi ra ngoài. Kỳ thật, một quyền kia của Phong cũng không quá mạnh. Đối với một bệnh nhân hấn cũng theo bản năng không chế khí lực, mà động tác kia hơn phân nửa là do khản trương theo thói quen.

“Người rút cuộc tại sao ra nông nỗi này? Mất người để đầu vậy hả, đi đường đều bị xe đụng phải là sao?!” Phong hung tợn nói.

Ta ngồi một bên nghịch áo, nghiêng tai lắng nghe.....

Tiểu Lâm cười khỏ một tiếng, “Ta vì cao hứng quá.”

“Như thế nào? Trúng số sao?”

“Ách..... Bất quá với ta mà nói cũng không khác gì trúng xổ số.”

“Nga?” Phong nhướn mày, ý bảo nó tiếp tục nói.

“Ta nửa năm trước không phải nộp hồ sơ ứng sinh cho công ty NR sao? Mãi không nhận được thông báo phỏng vấn, ta sớm nghĩ rằng mình bị loại rồi. Ha ha không nghĩ tới ngày hôm qua nhận được điện thoại, nói hồ sơ của ta bởi vì ngoài ý muốn mà không được trình đi, sau đó khi sắp xếp lại hồ sơ phát hiện nó kẹp ở bên trong, a cuối cùng báo ta biết phỏng vấn ” Tiểu Lâm tinh thần sáng láng nói, “Ta sáng nay đi thử, kết quả..... Kết quả..... Ha ha, ta thành công rồi.....”

Phong cười nhạo một tiếng, “Vì thế người liên ngu ngốc bị xe đụng phải?”

Tiểu Lâm bị mắng cũng như không nghe thấy, “Ta một khi cao hứng liền...ha ha.....”

Ta bỗng nhiên nhẹ nhõm thở phào một hơi. Ta rốt cuộc có phải suy nghĩ nghiêm trọng quá hay không.

Phong đi đến trước mặt Tiểu Lâm, cúi đầu cười nói, “Người cao hứng quá sớm đi. Người bị thương cần tĩnh dưỡng ít nhất hai tháng. Đối phương lại là công ty lớn, sẽ chờ người sao? Người hẳn là chưa ký hợp đồng!”

Rầm

Như một chậu nước lạnh phủ đầu, nụ cười Tiểu Lâm cứng đờ, cả gương mặt cũng gần trở nên trắng tái.

Phong cười ha ha, biểu tình của Tiểu Lâm rất trông rất tức cười. Ta cũng không nhịn nổi mà đưa tay che miệng nhỏ giọng cười thầm.

“Quá đáng!” Tiểu Lâm ô ô kêu to.

Ta an ủi nói, “Đừng quá lo lắng, đối phương là công ty lớn, sẽ không bởi vì người bị thương mà không dùng người, hơn nữa thương thế của người nói như thế nào cũng liên quan đến bọn họ.....”

Ta tuy rằng nói như vậy nhưng trong lòng cũng không chắc chắn.

Tiểu Lâm vốn là một người lạc quan, nghe ta nói như vậy cũng mau chóng phấn chấn trở lại, còn lầm bầm lầu bầu, “Ai, không thể coi như không nhận được điện thoại, quên đi quên đi.”

“Người muốn ăn gì không?” Ta hỏi, “Ta đến vội quá nên không kịp mua theo thứ gì cả.”

“A, tôm chiên muối ớt, cánh gà ngũ vị hương, thịt bò khô, cánh vịt trần bì.....” Tiểu Lâm lập tức phun ra một chuỗi dài.

Ta đổ mồ hôi hột!

Phong nhăn mặt, “Dừng lại!” sau đó nói với ta, “Đi xuống mua một ít cháo cùng ít hoa quả là được rồi.”

Tiểu Lâm kêu to, “Sao lại như thế, ta là bệnh nhân mà!!”

“Đúng vậy, người là bệnh nhân, đồ ăn cay tạm thời không được ăn. Được rồi, mau đi thôi.”

Tiểu Lâm còn muốn kêu la gì đó, bác sĩ không có nói gì a, dựa vào cái gì bắt nó ăn cháo a.

Phong đã lôi ta ra ngoài, cách một tiếng đóng cửa lại.

Ra khỏi bệnh viện, Phong hút một điếu thuốc, phun ra một vòng khói, “Nói như vậy mà cũng nghe được sao? Lừa Tiểu Lâm như vậy may ra chỉ có kẻ ngốc mới có thể tin nổi.”

Ta khó hiểu nhìn hắn.

Phong bắt đắ dĩ nói, “Ta biết người cũng nhìn không ra.”

Ta nghĩ trong chốc lát, “Là Tiểu Lâm nói dối sao?”

Phong lắc lắc đầu, “Hắn không nói dối, nhưng người thật sự tin rằng sau nửa năm còn có thể nhận được lời mời qua điện thoại của công ty sao?”

“Không có khả năng sao?” Ta hỏi lại.

Phong nhìn chằm chằm ta cười khở, “Người như thế nào lại đơn thuần giống y như hắn.”

Ta cúi đầu.....

Hoàn đệ nhất bách lục thập nhị chương.

☐ •, ๕๐, • ☐ •, ๕๐๕, • ☐ •, ๕๐๕, • •, ๕๐, • ☐ •, ๕๐๕, • ☐ •, ๕๐๕, • ☐

163. Chương 163

Chờ đến khi điều thuốc cháy tàn, Phong nói, “Đi thôi, mua chút đồ ăn cho hắn.”

Trên đường về, ta nhỏ giọng hỏi, “Là... y sao?”

Phong trầm mặc, chỉ lấy tay nhu nhu đầu ta, động tác dõ tiểu hài tử này dùng trên người ta thực không thích hợp. Nhưng hiện tại động tác mang theo ý an ủi này lại rất có tác dụng trấn an ta.

Tuy nhiên như thế cũng không có nghĩa ta đã hoàn toàn không còn để tâm. Khi sắp bước vào cửa bệnh viện, ta nói, “Có thể cho ta số điện thoại của y không? Người hắn đã từng liên hệ với y qua điện thoại.”

Phong nhẹ giọng nói, “Người hắn là không muốn liên hệ với y.”

Ta ngẩng đầu, nở nụ cười, “Sớm muộn gì cũng sẽ..... Chi bằng cứ chủ động trước đi.”

Phong than nhỏ một tiếng, “Trở về ta sẽ viết cho người.”

Tiểu Lâm vẻ mặt sụp đổ, không nghĩ rằng chúng ta thực sự chỉ mua cho nó cháo trắng và vài thứ trái cây, “Các người... các người không có nhân tính a, ngược đãi bệnh nhân như thế!.....”

“Người còn nói nữa chúng ta sẽ rời đi!” Phong lạnh lùng nói. Tiểu Lâm lập tức nghiêm mặt không nói nữa, tiếp nhận bát cháo nóng bắt đầu ăn.

Ở bệnh viện được một giờ, hai chúng ta ly khai Tiểu Lâm. Hôm nay chỉ mua cho nó vài thứ dùng trong phòng tắm, ngày mai sẽ mang quần áo theo thêm, còn có mấy thứ linh tinh của nó nữa. Tiểu Lâm giống như đang đi du lịch, thượng vàng hạ cám dọn đồ một đồng thứ, sau đó nhìn về mặt không kiên nhẫn của Phong, Tiểu Lâm mới thu nhỏ miệng lại.

Ta cảm tử danh thiếp, đấu tranh hồi lâu, trên bàn là di động Phong cho ta mượn. Tuy rằng di động thực sự rất phổ biến, nhưng với ta mà nói đó không phải là vật cần thiết, ta không biết dùng nó, cũng không hề muốn phí tiền.

Nhấn vài con số, ta nhắm mắt lại, yên lặng nghe từng âm thanh vang lên bên tai.

“Alo?” Âm thanh từ tính trầm thấp hữu lực.

“.....” Tim ta đập thành thịch.

“Alo?..... Dị Phong tiên sinh sao?”

Đó là tên đầy đủ của Phong..... Ta... ta còn không nghĩ ra nên phải mở miệng như thế nào.....

“.....” Đối phương không nói gì, nhưng cũng không ngắt kết nối.

“.....”

Ta thực sự muốn cúp máy, ý niệm lùi bước trong đầu chợt lóe ra.

“..... Là người sao?” Đối phương tiếp tục nói.

Ta cắn răng, “Người không cần tiếp tục quấy rầy ta.”

Từ trong ống nghe truyền đến tiếng thở dài, “Người vẫn cho rằng ta đang quấy rầy người?”

“Đúng vậy!” Ta nói như đinh đóng cột.

Đối phương lại trầm mặc, ta nghĩ y nghe hiểu, kết quả, y nói, “Phải không? Ha ha. Đây cũng không phải là phong cách của ta, qua nhiều năm như vậy, ta tưởng rằng đối loại phương thức có lẽ sẽ tốt hơn. Nhưng có lẽ, ta đã sai rồi.”

“Ta không biết người đang nói cái gì, ta căn bản không muốn nhắc đến quan hệ giữa hai chúng ta, cả Lâm Nam nữa. Cầu xin các người buông tha cho ta, những gì trước đây hãy mau thanh toán rõ ràng!” Ta gần như cầu xin nói.

“Không được!”

Âm thanh tức giận không kìm nén khiến tay ta run lên, thiếu chút nữa đã ném luôn di động xuống đất. Kích động nắm chặt điện thoại trong tay, tuy nhiên kết nối đã bị ngắt mất.

Có lẽ là do ta không cẩn thận ấn phải bàn phím.

Sau khi trả lại di động cho Phong, ta vô cùng hoang mang. Ngồi trong phòng một lúc, ta định tìm Phong thương lượng một chút, lại phát hiện Phong đã đi thăm Tiểu Lâm.

So với việc đi tìm hắn, không bằng chờ hắn trở về.....

Ước chừng qua nửa giờ, có tiếng gõ cửa phòng ta.

Ta tiến đến mở cửa, “Phong người đã trở lại.”

Nhưng vừa ngẩng đầu, ta liền lui về phía sau hai bước, ngay sau đó tiến lên muốn đóng cửa lại, đáng tiếc người nọ đẩy ra, đem toàn bộ cánh cửa rộng mở.

Hắn che kín cánh cửa, ta chỉ có thể hốt hoảng chạy vào phòng.

Hắn từng bước tới gần, “Yêu cầu của chúng ta với đối phương đều rất cao. Lâm Nam sai rồi, ta cũng đã sai.” Y ép ta lên tường, “Ta căn bản không nên nghe theo đề nghị của Lâm Nam. Chết tiệt thật! Đáng lẽ ngay sau hôm người rời đi nên ngay lập tức tóm người trở về.”

Hoàn đệ nhất bách lục thập tam chương.

❖ • , 3, • ❖ • , 3, • ❖ • , 3, • • , 3, • ❖ • , 3, • ❖ • , 3, • ❖

164. Chương 164

Bóng người to lớn che đi tầm mắt của ta.

Ta muốn chạy trốn, lại bị một cánh tay dài ngăn trở.

Lâm Hạo đã đến, tuyên cáo rằng cuộc sống đào vong trong bốn tháng của ta đã chấm dứt hoàn toàn.

Khuôn mặt tuần lãng kiên cường của Lâm Hạo gầy đi rất nhiều, chỉ thấy y cúi người xuống..... Ta tựa như con thỏ bị điều hâu bắt được, bị y giam giữ trong góc nhỏ hẹp mà không thể nhúc nhích.

“Umm!”

Miệng của ta rất nhanh bị ngăn chặn, nụ hôn kịch liệt đoạt đi đường khí.

Ta muốn đẩy Lâm Hạo ra nhưng ***g ngực y như bức tường sắt khiến ta không có cách nào giãy dụa.

Thật lâu sau Lâm Hạo mới buông ra ta.

Ta hỗn hển thở..... Lồng ngực bị kịch liệt khi dễ còn chưa khôi phục nguyên dạng, Lâm Hạo lại cúi đầu tiếp tục hôn.....

“Buông!” – Ta dùng sức đẩy y ra.

Ta lau lau chỉ bực[84] ở khóe miệng, lớn giọng mắng: “Người hỗn đản.”

Lâm Hạo cười lạnh, “Ta ở người trong mắt vẫn mãi là tên hỗn đản. Không phải sao?”

Ta phần nộ trừng mắt nhìn y, “Người rốt cuộc muốn thế nào?”

Gương mặt Lâm Hạo dần trở nên dữ tợn, “Ta mới là người phải hỏi, người rốt cuộc muốn thế nào? Người vì sao lại chạy trốn.....”

Ta bị lời nói của y chọc tức giận đến mức trước mắt tối đen, thiếu chút nữa hôn mê.

“Người, các người làm..... Làm chuyện quá phận như vậy, cư nhiên còn, còn.....” còn có mặt mũi hỏi ta vì sao lại chạy trốn. Ta hỗn hển cũng không chú ý tới từ ‘lại’ kia.

Gương mặt Lâm Hạo cư nhiên trở nên mờ mịt, y, y căn bản là không thừa nhận mình đã sai.

Đôi mắt ta bắt đầu đỏ lên, nhưng như vậy thật quá mất mặt, ta không thể khóc.....

Có thể là nước mắt của ta khiến y xúc động, Lâm Hạo trấn an ta, sau đó hỏi, “Người kỳ thật không khôi phục được trí nhớ.....”

Ta cắn môi, “Thế thì sao nào!”

Trên mặt Lâm Hạo lập tức hiện lên một tia có thể gọi là tiểu dung, ta bỗng chốc bị dọa đến ngừng nức nở, lần đầu tiên thấy Lâm Hạo có biểu tình thả lỏng như vậy.

“Ah.....” Lâm Hạo vì sao lại cười quỷ dị như vậy..... Nếu y cười tà ta nhất định sẽ không giết mình như thế, nhưng loại cười thần nhiên này sao có thể xuất hiện trên mặt y.....

“May mắn.....” Lâm Hạo cúi đầu nói.

May mắn?

Lâm Hạo không để ý ta giãy dụa, nắm lên tay ta cầm lên, “Người nhất định muốn biết quan hệ giữa chúng ta.” Lâm Hạo kéo ta ngồi xuống giường. Chiếc giường đơn sơ thật sự không xứng với Lâm Hạo.....

Nhưng cảm giác không được tự nhiên, Lâm Hạo bỗng nhiên từ bá vương hùng long biến thành vi thực thảo long khiến người ta kinh ngạc.

“Ta...”

“Kỳ thật, chúng ta là người yêu!” Giọng nói Lâm Hạo không lớn nhưng ta lại cảm thấy bên tai vang âm. Thiên lôi nổ tung.

“Không có khả năng!” Ta lập tức nói.

Con mắt màu đen của Lâm Hạo gắt gao nhìn chăm chăm ta, “Người cho rằng ta đang nói dối?”

“Ta dù sao cái gì cũng không nhớ, người nói sao mà chẳng được!” Ta bị Lâm Hạo nhìn đến sợ hãi.

“Chúng ta là người yêu, hơn nữa, người còn sinh một hài tử cho ta!”

!!!

Ta hoài nghi bản thân đã nghe lầm.

Tâm tình ta hoàn toàn viết trên mặt, Lâm Hạo còn nói, “Người sinh một hài tử cho ta, người không nghe sai đâu.....”

“Không, không có khả năng!” Ta nuốt xuống nước miếng.

“Lâm Lan chính là hài tử ấy!” Lâm Hạo tựa vào thành giường, từ từ nói.

Lâm Lan? Ta chấn động. Lâm Lan đã lớn như vậy, như vậy.....” Là, là người hại ta mất đi cơ hội phẫu thuật?”

Lâm Hạo gương mặt không chút biểu tình, “Khi đó chúng ta đã ở cùng nhau, người rốt cuộc nói vớ vẩn gì vậy!”

“Ta không tin, người... người vì... vì cái gì hiện tại mới nói ra?” Ta trở nên lắp bắp.

“Bởi vì trước khi người mất trí nhớ chúng ta đã cãi nhau, ta lúc ấy rất tức giận.” Lâm Hạo tiếp tục nói.

Ta chân tay xụi lơ, thất thần nói: “Ta... ta muốn bình tĩnh một chút.”

Lâm Hạo bỗng nhiên tiến tới ôm lấy ta, cắn vào tai ta nói, “Ta rất nhớ người.....”

Một cỗ nhiệt khí thổi lên cổ ta, ta không khỏi run run, “Người buông ra!”

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy gương mặt tràn đầy mị lực nam tính của Lâm Hạo gần trong gang tấc. Ta cuống quýt lấy tay chắn hắt, lại mất trọng tâm bị Lâm Hạo đặt ở dưới thân.

“Cùng ta trở về đi.” Lâm Hạo bá đạo nói.

“Không!”

“Người là người của ta, không thể tiếp tục ở chỗ này.”

“Người buông ra trước đã.” Khoảng cách gần như vậy làm ta thực sợ hãi.

Lâm Hạo chậm rãi đứng dậy. Ta vừa định đứng lên, lại đột nhiên bị ngăn chặn. Lâm Hạo cả người đều ở trên giường, vừa lúc đặt ta ở phía dưới.

Ta lần này thật sự khấn trương, “Người... người buông ra.”

“Người không tin ta?” Lâm Hạo đoán ta nói không, liền có ý tiếp tục cúi xuống.

“Không, không phải!”

“Vậy là tin?” Lâm Hạo mỉm cười nói.

Ta gật đầu, “Người buông ta ra trước.”

“Như vậy thật tốt quá!”

Tốt cái gì? Ta ngạc nhiên nhìn Lâm Hạo bắt đầu rút cà vạt.

Hoàn đệ nhất bách lục thập tứ chương.

❖ • , ๕๐๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖๖ , • • , ๕๐๖๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖๖ , ❖ ❖

165. Chương 165

Tại lúc ta còn đang đại ra, Lâm Hạo đã cởi bỏ tây trang, ngay cả quần áo trong cũng cởi ra sạch sẽ.

“Người.....”

“Đừng nhúc nhích, ta chỉ muốn hảo hảo ngủ một giấc.....” Lâm Hạo bắt lấy cánh tay đang khua loạn của ta.

Hiện tại mới ba giờ chiều, ngủ?

“Người để ta đứng lên, ta đem giường cho người.” Ta khô khốc nói.

Lâm Hạo không đồng ý cũng chẳng phủ định, tung chăn chui vào, đồng thời, đem ta vào trong.....

Ta thở mạnh cũng không dám, Lâm Hạo hỉ nộ vô thường, nếu ta tiếp tục giãy dụa có thể sẽ chọc giận y..... Trên người đột nhiên rùng mình, cho nên không dám động nữa. Ta vừa mình an ủi xong, Lâm Hạo lại đặt tay lên thất lưng ta.....

Ta nhẩn nại trong chốc lát, cuối cùng mở miệng, “Người..... bỏ ra.....”

Thật lâu không nhận được lời đáp trả, ta lặng lẽ quay đầu. Lâm Hạo cứ nhiên đã ngủ, hàng mi đen dày đậm đậm khép lại. Đến bây giờ ta mới phát hiện bộ dạng Lâm Hạo rất đẹp. Tuy Lâm Nam rất tuấn tú, nhưng Lâm Hạo nam tính cùng cương nghị hơn vài phần so với Lâm Nam. Ta bắt đầu hâm mộ.....

Người yêu? Ta không tin, rất vớ vẩn. Ta sao có thể từ bỏ ước mơ của mình để cùng nam nhân..... Nhưng thái độ của Lâm Hạo rất chân thật. Nếu là thật? Sẽ là sự thật sao? Ta một lần nữa lại tự hỏi chính mình, Lâm Hạo không có biểu hiện gì như thể đang nói dối, có thể hay không là...

Ta giống như lâm vào một vòng lẩn quẩn, vòng lẩn quẩn này càng vẽ càng nhỏ, cuối cùng tạo thành một dấu chấm tròn.....

Ta đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi..... Lâm Hạo dường như ngủ rất say, hẳn là sẽ không làm gì..... không gian yên tĩnh khiến ta cũng muốn thiếp đi một lát.....

Thình lình, một tiếng đập rất lớn khiến ta sợ thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên, tuy nhiên điều đó là không thể vì cánh tay Lâm Hạo đang đè lên người ta. Vừa nghiêng đầu liền thấy Lâm Hạo cũng bị đánh thức. Y chống ván giường ngồi dậy, ta nhận cơ hội đó nhảy xuống giường, cách y rất xa.....

Cánh cửa bị thô bạo đá mạnh

“Người bắt ta sang Mĩ là vì điều này sao?” Lâm Nam đứng ở cửa, caravat hắn đeo lộn xộn trên cổ, bộ dạng vội vàng chạy tới.

Lâm Hạo liếc hắn một cái, “Người nói bữa cái gì vậy, việc làm ăn ở bên kia sớm đã định là hôm nay ký hợp đồng, người lại chạy về ngang xương như thế là sao?”

Lâm Nam hừ nhẹ một tiếng, “Ta phải thư kí đi thay, xem ra người tính toán rất trùng hợp.”

“Có ý gì? Ta còn không hỏi người vì sao lại theo dõi ta!” Lâm Hạo trầm mặt nói.

Lâm Nam cũng không chịu yếu thế, “Cùng lí do với việc người theo dõi ta.”

Lâm Nam xoay người nhìn ta, cười nói, “Đã lâu không gặp.” hắn nói như thể giữa chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Các người đang nói cái gì vậy?” Lâm Nam hỏi.

Ta nói, “Lâm Hạo gạt ta nói ta với y là..... người yêu!” Ta nhìn Lâm Nam, hy vọng hắn có thể cho ta một đáp án.

Lâm Nam cứng đờ, liếc Lâm Hạo một cái. Lâm Hạo không nói gì, Lâm Nam nói, “Hắn không nói dối, nhưng cũng không hẳn là vậy. Chúng ta cũng là người yêu!”

“.....” Ta hoàn toàn trầm mặc.

Lâm Hạo nói, “Ta vừa rồi nói ta rất tức giận, nguyên nhân là bởi hắn, người sau lưng ta cùng Lâm Nam có gian tình.”

Lâm Nam tựa tiểu phi tiểu, “Ca ca, cái đó không giống với những điều chúng ta đã nói.” sau đó nói với ta, “Chúng ta là thật tâm.”

Lâm Hạo duỗi dài chân ra, rời khỏi giường, quần áo y bị ép có chút lộn xộn. Nhìn thấy miệng vết thương trên bụng y khiến ta không khỏi hít vào một hơi. Miệng vết thương thoát nhìn vẫn là màu thịt, hẳn là vừa mới cắt chỉ không lâu.....

Lâm Hạo cài cúc áo rồi mặc cả áo khoác vào, “Đi thôi!”

Lâm Nam nói với ta, “Chúng ta trở về đi, lần trước là ta không đúng.”

“Ta không đi.” Ta vẫn cự tuyệt.

Lâm Hạo nhìn Lâm Nam một cái, Lâm Nam đi đến bên cạnh ta. Tuy Lâm Nam đã khôi phục bộ dáng tao nhã chính nhân quân tử nhưng ta không thể quên được cơn ác mộng ngày đó, nhục nhã, cầu xin tha thứ.....

Lâm Nam tinh ý bảo trì khoảng cách hai mét với ta, hắn nhẹ giọng nói, “Ta biết người để ý chuyện lần trước, nhưng chúng ta là người yêu a. Những chuyện như vậy đều rất bình thường, không phải sao? Bởi vì người không nhớ rõ nên mới có ý nghĩ bài xích, chỉ cần người nhớ lại là ổn thôi.....”

Lâm Nam hiển nhiên rất biết cách làm dao động lòng người.

“Người xem, chúng ta lâu như vậy mà không hề bức người, điều đó còn không thể hiện thành ý của chúng ta sao?” Lâm Nam dấu diếm việc hai người bọn họ luôn theo dõi ta đến từng bước chân, “Người ngẫm lại xem, nếu chúng ta muốn cưỡng ép người, kỳ thật là chuyện vô cùng đơn giản.....”

So với người không giỏi nói chuyện là ta đây, Lâm Nam không chỉ có lời lẽ sắc sảo, suy nghĩ cũng linh hoạt, ta thật sự bị hấp thuyết phục.

“Không bằng như vậy đi. Người trước tiên đi theo chúng ta, ta nói rõ cho người mọi chuyện từ đầu đến cuối. Còn có cả ảnh chụp nữa. Người muốn xem không?” Lâm Nam bắt tri bắt giác đi đến gần.

Hoàn đệ nhất bách lục thập ngũ chương.

❖ •, ๕๐, ❖ ❖ •, ๕๐๕, ❖ ❖ •, ๕๐๕, • •, ๕๐, ❖ ❖ •, ๕๐๕, ❖ ❖ •, ๕๐๕, • ❖

166. Chương 166

Ảnh chụp?

“Phải.....” Lâm Nam mang theo vẻ mặt có thể nhìn thấu lòng ta nói, “Trong nhà có rất nhiều, người trở về thì có thể xem.”

Sau, Lâm Nam còn nói rất nhiều nữa, thấy ta vẫn còn ngập ngừng, hắn nghiêm túc nói, “Người hắn là biết thân thể ca ca không được tốt lắm. Hắn vừa tiến hành phẫu thuật, liền ngày đêm đều nghĩ đến người. Nói như thế nào thì các người cũng là người yêu. Nếu hắn thực sự từ bỏ, sau này nhớ lại được người nhất định sẽ hối hận!”

Trước những lời nói sắc sảo của Lâm Nam, ta rất cuộc không kiên trì được đành gọi điện thoại tạm biệt với Phong. Vốn dĩ ta muốn trực tiếp nói lời tạm biệt với Tiểu Lâm và mọi người rồi mới rời đi, nhưng Lâm Nam và Lâm Hạo không kiên nhẫn nữa nên nhất định bắt buộc ta phải rời đi ngay lập tức, hai người nói ta cứ đi về trước đã, sau này còn có thể gặp lại bọn họ.....

Trở về bằng phi cơ, khoảng cách giữa các thành phố giờ trở nên ngắn ngủn, tốn ít thời gian hơn rất nhiều.

Lúc xuống phi cơ liền có xe riêng đang chờ sẵn. Sau khi rời sân bay, bước đi của ta có chút khó khăn, cơ hồ dựa vào Lâm Nam để hắn đỡ ta. Ngồi trên xe, Lâm Nam liền ấn khóa mật mã, như thể sợ ta sẽ bất chợt nhảy khỏi đó...

Phong cảnh vùng ngoại thành rất tươi đẹp, bởi vì nơi này tràn ngập màu xanh tự nhiên nên giá nhà ở đây không hề thấp. Càng tới gần khu biệt thự ta lại càng khấn khứa, ngay cả khi Lâm Nam lặng lẽ cầm tay ta cũng không phát hiện.

“Uy!” Lâm Nam vỗ vỗ mặt ta, “Đến rồi.....”

Ta như từ trong mộng tỉnh dậy, “A.....”

Lâm Nam đã mở cửa xe, bản thân ra ngoài trước, sau đó muốn dắt tay ta.

“Ta tự mình đi!” Ta một phen rút về.

Lâm Hạo vẫn ngồi ở bên trong, chờ chúng ta xuống xe trước rồi mới lạnh nhạt hừ lạnh một tiếng.

Mấy tháng chạy trốn trôi qua, giờ đã gần đầu mùa đông, hàn ý liêu tiếu. Trong phòng khách có rèm cửa sổ, hệ thống sưởi ấm cũng được bật. Vừa bước vào cửa, cảm giác thoải mái liền bao quanh, tứ chi cứng ngắc tựa hồ cũng có dấu hiệu ấm lại.

Nơi này điều kiện so với nơi ở trước kia của ta không biết tốt hơn bao nhiêu lần, nhưng những thứ ở nơi này tuy có thể làm ấm được cơ thể nhưng lại không thể an ủi được tâm của ta.

“Mau vào đi.” Lâm Nam thúc giục.

Lâm Hạo tự ý đổi dép lê, dùng mũi chân đá cho ta một đôi màu cà phê sau đó đi vào ngồi xuống sofa. Trên bàn đã rót sẵn ba cốc đồ uống nóng vẫn còn bốc lên hơi nước, hắn là vừa mới pha xong..... Lâm Hạo bưng lên một ly đặt lên miệng.

Lâm Nam đưa cho ta một cốc, bản thân cầm lấy cốc còn lại bắt đầu uống. Ta nhìn một chút, thứ ta và Lâm Hạo uống là sữa, còn Lâm Nam là cà phê.....

Ta nhấp mấy ngụm, thấy Lâm Hạo lấy ra một lọ thuốc, đổ ra viên thuốc bỏ vào miệng.

Lâm Nam khẽ cười nói, “Xem, khó lắm có dịp hẳn chủ động uống thuốc. Bình thường đều là bác sĩ giục mãi mới chịu nuốt xuống a!”

Ta không đi để ý đến hắn, qua một một lúc sau liền thiếu kiên nhẫn hỏi, “..... Ảnh chụp đâu?”

Lâm Hạo cúi người, từ dưới bàn trà rút ra một chiếc hộp, “Tự mình xem đi!” Ngỡ khí không được tốt lắm, nhưng chung quy cũng để mặc ta.

Ta đặt một tập ảnh chùng dầy chùng nằm ly lên trên đùi, lật từng tấm từng tấm xem.....

“Thế nào? Tin chưa?” Lâm Nam thay ta gom lại đồng ảnh, cho nó vào trong hộp.

Ta thất hồn lạc phách giật mình, hiển nhiên hết thấy chứng cứ đều chứng minh giữa ta và Lâm Hạo, Lâm Nam tồn tại loại quan hệ đó. Nhưng... Ta gian nan nói, “..... Hải tử.....”

Lâm Hạo dùng sức đặt chén trà xuống, phát ra âm thanh chói tai, “Chờ Lâm Lan trở về, người có thể tự mình kiểm tra.”

Lâm Hạo rất tự tin, ta ngược lại tâm trạng càng lúc càng trở nên hoảng loạn.

Ngày hôm sau Lâm Hạo liền gọi đến cho Lâm Lan thông báo cho nó biết về kiểm tra thân thể. Không biết y nói thế nào với Lâm Lan, buổi chiều ngày hôm đó Lâm Lan liền hấp tấp trở về. Lâm Hạo và Lâm Lan chân trước vừa xuất môn, Lâm Nam liền mang theo ta ngồi trên một chiếc xe khác.

Ở một nơi ta có thể thấy Lâm Lan mà Lâm Lan nhìn không thấy vị trí của ta, ta thấy bác sĩ bắt đầu quá trình lấy máu của Lâm Lan. Theo yêu cầu của ta, Lâm Hạo sẽ không cho Lâm Lan biết lần này kiểm tra để làm gì.

Khi Lâm Lan đi rồi, Lâm Nam dẫn ra ngoài, sau đó là lấy máu của ta. Ta tự mình nhìn hai mẫu máu được đưa đi kiểm chứng.

Khoảng thời gian chờ đợi kết quả ta trong lòng ta thấp thỏm không yên lòng, nhưng càng đến gần ngày lấy kết quả, ta càng trở nên mờ mịt.

Nhìn thái độ của Lâm Hạo và Lâm Nam, ta cũng đoán được kết quả sẽ như thế nào. Những giấy tờ số liệu này bất quá chỉ là nghiệm chứng xác thực.

Ta từ từ thử điều chỉnh tâm tình của mình, tự nói với bản thân rằng mình mất đi trí nhớ. Đúng vậy, điều bọn họ nói là sự thật, ta cần phải tiếp nhận.....

Nhưng khi ta bắt đầu thử đối mặt với bọn họ, Lâm Nam lại ném cho ta một quả bom nặng nề!

Hoàn đệ nhất bách lục thập lục chương.

❖ ●, ❷, ❸, ❹, ❺, ❻, ❼, ❽, ❾, ❿, ⓫, ⓬, ⓭, ⓮, ⓯, ⓰, ⓱, ⓲, ⓳, ⓴, ⓵, ⓶, ⓷, ⓸, ⓹, ⓺, ⓻, ⓼, ⓽, ⓾, ⓿

167. Chương 167

Cánh tay ta cứng đờ, nhìn “thứ” mềm mại trên tay. Chỉ mấy tháng, Lâm Nam đem nó dưỡng béo, ôm lên cảm thấy rất nặng.....

“Thực đáng yêu.....” Lâm Nam vươn tay sờ sờ khuôn mặt anh nhi.

Có thể là động tác hơi mạnh, chọc tiểu baby oa oa mấy tiếng.

“Đây cũng là.....”

Lâm Nam gật đầu, “Người nên tin điều này.”

“Nếu muốn kiểm tra DNA cũng được thôi, hơn nữa không cần phiền phức, trực tiếp ôm nó đi là được.” Lâm Nam lại nói.

Gương mặt ta nóng như lửa đốt, “Không, không cần.”

“Tùy người thôi.” Lâm Nam đuổi người, “Vậy người hảo hảo chiều cổ nó nga, ta ra ngoài.”

Nói xong, không chờ ta đáp ứng hắn đã nhanh chóng rời đi.

Tri giác của ta như biến mất trong chốc lát, sau đó khôi phục lại. Tay tê quá, đứa nhỏ này ăn gì vậy không biết. Tròn như vậy, mọi người ôm không cảm thấy mệt sao? Lâm Nam chỉ cần về đến nhà, sau khi xử lý xong công việc, phần lớn thời gian đều không ngừng ôm anh nhi. Nếu Diệp Tề đến đây cũng nhất định quyến luyến không rời, ôm nó chạy quanh. Còn những lúc khác đều có người giúp việc chăm nó.

Hoàn hảo nó đã ngủ say. Ta đặt nó trên xô pha, cố gắng khởi động cánh tay đã tê rần.

Trên bàn trà pha lê trong suốt có đặt một bình sữa, lúc Lâm Nam đặt hai tay lên tay ta đã pha sẵn bình sữa đó, bên trong là sữa ấm. Vì dinh dưỡng của hai tử, Lâm Nam thuê thêm một nữ mẫu, là một người làm công trẻ tuổi có cuộc đời không may mắn lắm, chồng chạy theo người khác, bản thân lại vừa sinh hai tử nên không thể làm được việc nặng nhọc, công việc thoải mái thì nàng lại không đủ khả năng làm. Sau khi kiểm tra sức khỏe xong nàng liền trở thành nữ mẫu của đứa trẻ này.

Ta sờ bình sữa, nếu không uống thì sẽ lạnh mất.

Vì thế đem anh nhi ôm trên đùi, khủy tay trái làm gối đầu, tay phải dựng ngược bình sữa đặt lên miệng anh nhi.

Anh nhi vẫn đang nhắm mắt liền há miệng ra ngậm lấy, chụt chụt bắt đầu mút sữa. Thần thái khờ khạo thật đáng yêu, ngay cả phần thịt phúng phính trên khuôn mặt nhỏ mũm mĩm kia cũng rung rung lên không dứt.

Đến tối, Lâm Nam mang theo thần thái mệt mỏi trở lại. Thân thể Lâm Hạo vừa trải qua phẫu thuật lần hai, lần này tính nguy hiểm và khó chịu không như lần trước, cho nên sau khi phẫu thuật xong đã phục hồi rất nhiều. Mấy tháng trước mỗi lần đi gặp Phong đều là Lâm Nam đi cùng, nhưng lần này vừa vặn lại là Lâm Hạo nhận điện thoại.....

“Thế nào?” Lâm Nam hỏi ta.

Biết thân phận hai tử, ta còn chưa kịp xấu hổ đã bị tiểu tổ tông này chinh đến bù đầu cả một buổi chiều. Có lẽ là do tư thế không đúng, uống được một chút sữa, sau đó nó liền ra sức khóc nháo. Dễ như thế nào cũng không được, vừa ôm vừa đung đưa, thật vất vả mãi mới ngừng khóc, sau đó kéo quần xuống, tiếp theo đổi tã, tắm rửa, lại khóc.....

Khi Lâm Nam sắp về, nó mới khóc mệt quá mà thiếp đi.

Ta lau mồ hôi, “Hôm nay sao không có người giúp việc a?”

Lâm Nam suy nghĩ một lúc, sau đó thần nhiên nói, “Quên mất, Lý mục đi thăm gia đình con gái, Tiểu Lâm và Tiểu Hà xin nghỉ một ngày.”

“Cơm nước tối nay phải làm sao bây giờ?” Lâm Nam như đang lăm bầm lâu bầu, “Đi ra ngoài mua vậy.....”

Ta nhìn thời gian, “Để ta tùy tiện làm một ít đi, không cần phiền toái như vậy.”

Lâm Nam cười nói, “Vậy thì tốt quá.”

Nhìn biểu tình “toàn bộ giao cho người” của hắn, ta nói rõ, “Hương vị sẽ không ngon lắm.....”

“Không sao cả.” Lâm Nam ái muội nói, “Ta đã ăn cơm người làm mười mấy năm rồi.”

Ta vội vàng làm như không nghe thấy gì, “Ta vào bếp đây.....”

Trong tủ lạnh có rất nhiều nguyên liệu, nhưng ta chỉ làm hai món ăn chay, một món ăn mặn, một bát canh, đều là những món đơn giản nhất

Sau khi bày bàn ăn xong, Lâm Hạo từ ngoài bước vào. Y đến bệnh viện rất thường xuyên nhưng lại khẳng định không muốn nằm viện, cho nên cứ chạy tới chạy lui như vậy.

“Người làm?” Lâm Hạo tiên phong ngồi vào bàn cơm.

“Ân.” ta gật đầu, “Tạm ăn một chút đi, hôm nay trong nhà không có người.....”

Lâm Hạo cầm đôi đũa lên động thủ trước, Lâm Nam lúc này mới ngồi vào bàn.

Hoàn đệ nhất bách lục thập thất chương.

☐ •, ๕๐, • ☐ •, ๕๐๕, • ☐ •, ๕๐๕, • •, ๕๐, • ☐ •, ๕๐๕, • ☐ •, ๕๐๕, • ☐

168. Chương 168

Không khí bữa cơm lạnh lẽo, ai nấy cũng đều nhẹ nhàng nhai nuốt thức ăn.

Dọn dẹp xong bát đũa, ta đang chuẩn bị lên lầu thì bị Lâm Nam ôm lấy.

“Người.....”

“Cho ta ôm một chút.....” Lâm Nam thở ra nhiệt khí.

Ta dùng tay gạt tay hắn ra, “Ta muốn nghỉ ngơi.”

“Ngủ cùng với ta đi.....” Lâm Nam bỗng nhiên nói.

“Không!” Âm thanh ta nâng cao, lời cự tuyệt cơ hồ thốt ra trong vô thức.

Lâm Nam than nhỏ một tiếng, “Được rồi! Uống sữa xong hãy ngủ.” Nói xong liền bưng sữa không biết khi nào đã pha sẵn cho ta.

Ta uống một hơi cạn sạch, lo sợ không yên chạy lên lầu, khóa kỹ cửa rồi mới tắm rửa, sau đó nhanh chóng chui vào ổ chăn.

Nhưng... sáng sớm hôm sau, ta vừa mở mắt liền trợn tròn khi thấy một người đáng lẽ không nên xuất hiện nhưng lại ngang nhiên nằm ở đây, ngay bên cạnh ta.

“Người như thế nào lại ngủ ở.....” – nơi của ta.

Ta kéo chăn, ánh mắt không tự chủ trừng hắn.

Lâm Nam bị tiếng kêu của ta đánh thức, xoa nhẹ mắt, “Đừng ồn, hôm qua xem văn kiện đến tận nửa đêm, thật khổ khổ.....” Nói xong liền kéo ta trở về ổ chăn, sau đó lấy chân đặt lên người ta.

Ta lại kêu mấy tiếng, Lâm Nam không trả lời, muốn đẩy hắn ra nhưng hắn lại giống một tảng đá ngang ngược nằm ì một chỗ.

Đẩy hắn không xong, ngược lại còn làm ta tổn sức!

Trợn tròn mắt đến giữa trưa, Lâm Nam mới mơ màng tỉnh lại, ngáp một cái thật to..... Lúc này ta mới có thể hỏi, “Người như thế nào lại ngủ ở đây?”

Lâm Nam nga một tiếng, “Hôm qua rất mệt mỏi, mơ mơ màng màng”

“Không phải, chìa khóa!” Ta rõ ràng đã khóa trái cửa.

“Vì để phòng ngừa việc ngoài ý muốn, chìa khóa mỗi phòng ta đều có a. Ta ngẫm sao lại khóa cửa, tìm nửa ngày mới tìm thấy chìa khóa để mở ra..... Nguyên lai là đi nhầm!” Lâm Nam vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Bất quá, ngủ rất thoải mái..... Mùa đông có lẽ ngủ cùng nhau mới là tốt nhất.”

Lâm Nam cười tủm tỉm, không còn nhìn ra vẻ cuồng bạo lần trước.

“Mau đứng lên đi!” Chân ta đều bị hắn ép đến tê cứng

“Được!” Lâm Nam sáng khoái nói.

Sự việc không chấm dứt tại đó. Lâm Nam liền tiếp ngày nào cũng chạy sai phòng, cuối cùng biến thành ở lại dài dài..... Lâm Hạo ban đầu không có phản ứng, nhưng đến khi ta đã quen với việc Lâm Nam xâm chiếm phòng của mình, Lâm Hạo lạnh lùng châm biếm ta, đại khái chính là ám chỉ ta không công bằng.....

Ta nuốt nuốt cổ họng bốc hỏa, “..... Không, không cần phải xin lỗi.....”

“Không được!” Lâm Hạo cường ngạnh nói, “Không thể nuông chiều nó ngay từ đầu.” Nói xong còn trách cứ nhìn ta một cái.

Ta không biết phải đối mặt với nó như thế nào, như vậy ta cứ dứt khoát rời đi. Nhưng Lâm Nam lại chặn đường ta, ý bảo ta không được cử động.

Lâm Lan cắn răng, thấp giọng nói, “..... Thực xin lỗi.....”

!!!

Lâm Lan cứng rắn như hòn đá lại nói lời xin lỗi. Lâm Lan cúi đầu, chỉ nhìn thấy mái tóc của nó.

Ta nghĩ cuối cùng cũng đã xong rồi, lại nghe Lâm Hạo không buông tha tiếp tục quát, “Nói to hơn nữa, người xin lỗi ai?”

Ta buộc phải tiếp tục đứng ở đấy.

Lâm Lan bỗng ngẩng đầu, “Thực xin lỗi!”

Sự việc đó sau khi giải quyết xong, Lâm Hạo cuối cùng cũng để Lâm Lan lỵ khai. Ta nghĩ nó mấy hôm tới sẽ không muốn về nhà.....

Lâm Hạo thở ra một hơi, “Được rồi. Về sau nếu tiếp diễn, người liền tự mình đánh đi, tự mình giáo huấn hài tử của mình!” Lâm Hạo quyết đoán nói.

.....

Ta bị chuyện buổi sáng làm nảy sinh ra cảm giác mệt mỏi dị thường, sau khi ăn điểm tâm liền trở về giường ngủ.

“Đứng lên!” Lâm Lan như liều mạng lay mạnh cơ thể của ta.

Muốn nôn quá..... Ta nhanh chóng xoay người ngồi dậy, “Người không phải đã đi rồi sao?”

“Hừ!” Lâm Lan hừ lạnh một tiếng, một lát sau mới nói, “Người nếu đã cùng với cha ta thì không nên tiếp tục với thúc thúc ta nữa!” Hài tử này thế nhưng lại trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Ta đã biết mọi chuyện!” Lâm Lan từng chữ từng chữ nói, nói thật chậm, “Phụ thân cùng người sớm đã..... Mười mấy năm Nếu phụ thân quyết định ta cũng không có biện pháp, nhưng..... Ta tuy rằng không có mẫu thân, nhưng..... Ta sẽ không gọi người là mẹ!!!”

, “Đợi, đợi chút.....” Ta với tay..... Lâm Lan thẳng một đường ra cửa.....

Chẳng lẽ Lâm Lan cho rằng ta là mẹ kế của nó? Lâm Hạo rốt cuộc đã nói như thế nào? Nhìn thái độ cùng phản ứng của Lâm Lan, Lâm Hạo hẳn là không nói ra sự thật, bằng không phản ứng của Lâm Lan hẳn là sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều..... Tuy rằng hiện tại cũng đã quá mức nghiêm trọng.....

Ta đấu tranh một buổi chiều, rốt cục vẫn là mở miệng hỏi Lâm Hạo. Trải qua mấy ngày ở chung, ta phát hiện Lâm Hạo trước mắt trừ bỏ vẻ ngoài lãnh nghiêm thì đã giảm đi hơi thở nguy hiểm có thể khiến người ta không tự giác mà tránh đi chỗ khác.

“Không nói thế nào cả!” Lâm Hạo có chút không kiên nhẫn, “Chính là nói thẳng muốn nó tôn trọng người như nó đối với ta! Người rốt cuộc có cái gì bất mãn?!”

Thì phải là vậy, thế chữ “mẹ” kia là tự Lâm Lan lý giải ra?

Ta vô lực lau lau mồ hôi.....

“Làm sao vậy?” Lâm Nam chú ý tới động tác của ta, ” Nhiệt độ cao quá?”

Ta lắc đầu, “Không phải!”

Tối, ta vẫn để ý chuyện bị Lâm Lan nhìn thấy lúc ban sáng, vì thế cự tuyệt ngủ cùng bọn họ. Tuy rằng mùa đông chen chúc một chỗ xoay người không thoải mái, nhưng rất ấm áp..... Giường ở Lâm gia đều rất lớn

Ta bật cười, không có cách nào tưởng tượng được cảnh Lâm Nam ngồi xổm nơi đó đùa nghịch than đen.

Lâm Nam cũng ha ha nở nụ cười.

Nhất thời, ta cảm giác chúng ta quả thực có những đoạn ngày như vậy, “Người vì sao lại phải ở gác xếp với ta?”

Lâm Nam thu liễm nụ cười, “Bởi vì ca ca sinh khí.....”

Kết quả, hôm đó cũng không đi chơi thoải mái được, bởi vì Lâm Nam bỗng có việc. Đến ngày hôm sau, ngay cả Lâm Hạo và Lâm Lan cũng muốn đi theo.

Kết quả là một đội ngũ toàn nam nhân chậm rãi đi đến nơi mà bình thường mọi người sẽ không bao giờ tới.

Ta nghĩ Lâm Lan cho dù là lúc nhỏ cũng chưa bao giờ đến nơi này. Lâm Lan luôn trưởng thành sớm, đây là điều mà Lâm Hạo đã nói.

Cũng may ta chỉ là tiểu thường dân, biết đi mua phiếu, xếp hàng.....

Lâm Lan ban đầu phụng phịu, còn không ngừng lườm bầu, lãng phí thời gian..... Nhưng dù sao cũng chỉ là một hài tử, bên trong không khí náo nhiệt rất nhanh khiến cho nó thả lỏng, hưng trí bừng bừng chạy tới mua Coca, còn mua cho tiểu baby một ly nước trái cây nữa.

Bên trong những trò chơi có hệ số an toàn thấp tỷ như ngựa gỗ xoay tròn linh tinh, chúng ta đều không thấy hứng thú, tàu lượn trái lại lại hợp khẩu vị của Lâm Lan, nó hưng trí bừng bừng chạy lên chơi thử. Chúng ta đứng phía dưới nhìn gương mặt tươi cười hiem thấy của nó, ta không khỏi cảm thán, “Nó không phải là lần đầu tiên đến đây đây chứ!”

Không ngờ rằng Lâm Hạo lại gật đầu, “Đúng vậy.....”

“.....” Ta biết nó không thường đến đây, nhưng ít ra cũng phải đến được một hai lần. Ta không thể tưởng tượng thời thơ ấu của một hài tử có thể tách khỏi những nơi vui chơi này, một nơi không thể thiếu.

Lâm Hạo thản nhiên nói, “Ta bẽ bộn nhiều việc, người lại cùng Lâm Nam đi rồi..... Bảo mẫu không phải không dẫn nó đi, nhưng nó khóc trở về nói những hài tử khác đều cũng có ba mẹ đi cùng Về sau, nó cũng không chịu đi nữa.....”

Lòng ta cảm thấy chua xót

“Tốt lắm, hiện tại nó cũng còn là một hài tử mà, về sau có thể lại đến đây a!” Ta hào hứng thốt lên.

Nói xong, ta có chút hối hận, không phải rất đường đột sao? Nhưng Lâm Hạo lại cúi đầu nở nụ cười.....

Lâm Nam ho nhẹ một tiếng, “Có giấy không?”

Tiểu baby vẩy nước trái cây lên quần áo của hắn.

Lâm Lan từ trên tàu lượn xuống, liền giả bộ người vừa rồi tươi cười vui vẻ không phải nó, còn quảng ra một câu, “Nhàm chán.....”

“.....”

Cũng may chúng ta không ai vạch trần.....

Hoàn đệ nhất bách thất thập chương.

❖ • , 3, • ❖ • , 3, • ❖ • , 3, • • , 3, • ❖ • , 3, • ❖ • , 3, • ❖

171. Chương 171

Tiểu baby oa oa kêu lên, xem ra nó đang rất cao hứng nên khanh khách cười. Lâm Nam thấy vậy không khỏi cảm thán, xem ra lúc trước nó rất buồn, sau này phải dành nhiều thời gian hơn nữa để dẫn nó đi chơi.

Lâm Nam nói đi chơi, hiển nhiên là tính cả ta. Ta là một kẻ rảnh rỗi a, hiện tại còn là bán bảo mẫu của tiểu hài tử. Nhớ lại, ban đầu ta vừa nhìn thấy tiểu hài nhi này liền nghĩ đến nó là ...con của ta..... thế là ta vô cùng xấu hổ, đến bây giờ thì đã không còn cảm giác ngượng ngùng gì.

Lâm Lan buổi sáng còn ra vẽ đứng đắn, ngoạn đến buổi chiều cũng trở nên điên điên khùng khùng, còn ôm lấy tiểu baby.

Buổi tối về nhà, không khí vốn luôn lạnh đậm cũng được cải thiện không ít.

Lâm Lan rkhì về đến nhà liền ngã vào ghế sofa ăn chút đồ vặt, thỉnh thoảng còn đút cho tiểu baby một ít thứ nó có thể ăn.

Lâm Hạo hôm nay chỉ đi theo ở phía sau. Khi bọn nó chơi đùa y phần lớn là ngồi trên bậc thang, cho nên cũng không mệt mỏi, đối thân thể cũng không ảnh hưởng gì. Ngược lại, Lâm Nam uể oải ủ rũ ngồi nghiêng vẹo trên tấm đệm mềm, không còn chút khí lực.

Lâm Lan tâm tình rất tốt, đêm đó còn ôm đê đê ngủ cùng nhau.

Đêm đó, chúng ta đều nghỉ ngơi sớm, Lâm Nam sắp đến hôn ta một cái, ta che lỗ tai, “Người làm gì vậy?”

“Thân một chút!” Lâm Nam cười nói, nằm bên cạnh ta, “Có nên mua giường lớn hơn không nhỉ, mùa hè nóng muốn chết.”

“Các người về phòng mình ngủ không phải sẽ tốt hơn sao?”

“Không muốn!” Lâm Nam nói như đinh đóng cột.

Lâm Hạo từ phòng tắm đi ra, y luôn đợi chúng ta tắm xong rồi mới đi vào, cho nên cơ bản khi lên giường luôn luôn là người cuối.

Ta ấn tắt đèn bàn, chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Đáng tiếc tâm tình phấn khởi, mãi không thể ngủ được.

Lâm Nam cũng không thể an giấc, hần quay sang ta: “Thế nào? Hôm nay vui không?”

“Vui lắm!” Ta mỉm cười.

“Có thưởng cho ta gì không?” Lâm Nam hỏi.

“.....”

Ta hô hấp cứng lại. Lâm Nam hần cứ nhiên từ trong chăn hần chui vào chăn ta, hơn nữa vừa tiến đến liền dán vào cơ thể của ta, không để ý ta cứng đờ người. Ta sợ bị Lâm Hạo phát hiện, quyết định chỉ cần Lâm Nam không vượt quá giới hạn thì tạm thời không la lên, chờ ngày mai khi Lâm Hạo không có ở đây thì nói sau.

Đến ngày hôm sau, sáng sớm Lâm Nam phải đến công ty, Lâm Hạo bởi vì cơ thể không khỏe cho nên thường dậy muộn hơn hần.

Buổi sáng lười nhác trên giường, ta gần đây thường ngủ sâu hơn vào lúc sáng hơn ban đêm, cho nên khi Lâm Nam rời đi ta không biết rõ, chỉ cảm thấy người áp ở trên ta có lẽ là hần.

Chờ đến khi mờ mịt mở mắt ra mới phát hiện người đó là Lâm Hạo!

Y là khi nào thì vào đây?

Lâm Hạo xoa trán, “Người không phải nợ ta điều gì chứ?”

“?” Nghi vấn của ta bị vấn đề của Lâm Hạo cắt ngang.

“Hôm qua Lâm Nam làm gì?” Lâm Hạo cong khóe miệng lên, tựa tiểu phi tiểu hỏi.

“Không có!” Ta vội vã lắc đầu.

“Vậy tối qua người vì sao lại mặt đỏ? Hần thân cận với người sao?” Lâm Hạo nói, về điểm thời gian nếu là cái khác y hiển nhiên là không đủ.[85]

Sắc mặt ta trở nên hoảng hốt, Lâm Hạo đoán đúng rồi.

“Điều này không công bằng, hơn nữa, hôm qua ngươi để hấn ngủ cùng ngươi?” Lâm Hạo nghiêm mặt.

Về mặt nghiêm túc của y khiến ta có chút khản trương.

Hoàn đệ nhất bách thất thập nhất chương.

❖ • , ๕๐ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , • • , ๕๐ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , ❖ ❖ • , ๕๐๕ , ❖ ❖

172. Chương 172

“Là... là hấn không phải.....” Ta lắp bắp nói.

Lâm Hạo tiến gần sát ta, “Vậy ngươi nói phải làm sao bây giờ?”

“À!” Còn có thể làm sao bây giờ nữa chứ? Ta lui lui cơ thể, nhưng Lâm Hạo không buông tha cứ tiếp tục bò lên. Khí lực của y thể nhưng lại lớn hơn so với ta, tuy rằng trên người có bệnh, nhưng cơ bắp trước kia tập luyện hiện tại vẫn còn.

“Ta, ta muốn rời giường!” Ta hô lên.

Lâm Hạo hung tợn nói, “Không được!”

“.....”

“Ngươi sợ cái gì?” Lâm Hạo có chút bất mãn, đã lâu như vậy rồi mà vẫn còn sợ hãi sao? Y nghĩ bản thân đã muốn che giấu rất tốt, vì thế ngữ khí trở nên mềm nhẹ hơn, “Ta sẽ không làm gì ngươi đâu, chỉ muốn sự công bằng thôi, không quá phận chứ?”

Hình như không quá phận! Ta a a gật đầu.

“Đưa mặt lại lại đây!” Lâm Hạo mệnh lệnh nói.

Ta trực giác lấy tay che mặt!

Xong rồi!

Ta không dám nhìn Lâm Hạo, nhưng sau cả buổi lại nghe thấy tiếng thở dài bên tai..... Ta nhìn qua khe hở giữa ngón tay. Trên gương mặt Lâm Hạo có chút bất đắc dĩ, nhưng nhiều hơn là sự cô đơn. Ta bỗng nhiên nhớ lại lời nói của y, ta sau lưng y chạy trốn cùng Lâm Nam, chẳng lẽ điều đó đã tạo vết sẹo trong lòng y? Ta run lên một chút, rất nhanh hôn một cái trên mặt y.

Sau đó thừa dịp y còn đang sững sờ, ta từ trên giường chạy mất, “Vậy là công bằng nhé!”

Hôm qua Lâm Nam đề cập đến chuyện giường, không ngờ hấn nói thật, đến giữa trưa có người đưa tới một chiếc giường vô cùng lớn đến khiến người ta không khỏi trở mắt bàng hoàng. Đừng nói là ba người, cho dù là năm người cũng vẫn dư sức. May mắn phòng ta cũng rộng, bằng không thì chẳng cho vào nổi.

Lâm Hạo không có ý kiến gì, nhưng Lâm Nam đối với chiếc giường mới cực kỳ hài lòng, còn ngồi trên giường nhảy nhẩy mấy cái.

“Cái này thật thoải mái!” Lâm Nam lăn một vòng, giống như trẻ con hồ nháo khiến tóc rối loạn.

Có lẽ lần trước đi chơi rất vui, Lâm Nam đề nghị cuối tuần sẽ đi lên núi. Lâm Hạo sau khi xin ý kiến của bác sĩ cũng tỏ vẻ nếu Lâm Nam có thời gian, y cũng có thể phụng bồi, miễn là vận động thích hợp.

Vì thế Lâm Nam lựa chọn một khu du lịch phong cảnh vô cùng đẹp, sơn thế bằng phẳng, hơn nữa khoảng cách cũng không xa, lái xe chỉ cần hơn một giờ là đến.

Ngoài dự đoán là, Lâm Lan cũng đi theo, hơn nữa còn mang theo tiểu hài tử.

Lâm Lan còn đề xuất đi cắm trại. Trước kia Lâm Lan chưa từng lên núi, đối với đi chơi ở ngoại ô không biết lắm, nhưng xem TV cùng tạp chí miêu tả sinh động như thật, hưng phấn cũng theo đó mà nổi lên. Mấy

người này đều không có khái niệm cấm trại dã ngoại, toàn là lên mạng tra, hoặc là tra sách. Chỉ là một lần du ngoạn nho nhỏ cuối cùng trở nên rất long trọng.

Trước hôm xuất phát một ngày, chúng ta đi mua giày leo núi, ba lô, trang phục vận động, ấm nước, lều trại, túi ngủ, khiến cho phía sau xe chật cứng.

Xe là do Lâm Nam lái. Ta có điểm hưng phấn, bằng này tuổi đầu rồi mà còn bởi vì đi chơi mà mất ngủ, nhưng đến sáng không hề mệt mỏi, trái lại tinh thần còn sáng láng hơn. Lâm Lan ôm tiểu baby ngồi phía trước, ta cùng Lâm Hạo ngồi ở ghế sau.

Bởi vì đi với tốc độ cao, ven đường có rất nhiều ruộng rau quả, tuy rằng không có phong cảnh gì nhưng đối với người chỉ biết những nơi xi măng cốt thép như ta mà nói thì vẫn vô cùng hấp dẫn, thỉnh thoảng còn hào hứng đoán xem đó là rau gì.....

Tuy rằng đây không phải là khu danh lam thắng cảnh, nhưng bởi vì là cuối tuần nên người lên núi cũng rất đông. Đỗ xe ngừng ở dưới chân núi, chúng ta bắt đầu lấy hành lý. Lâm Lan, kẻ yêu cầu cấm trại, cật lực vác lều gấp nặng nhất, tuy nhiên chúng ta không tán thành, bởi vì lão nhân trông xe nói cho chúng ta biết trên đó kỳ thật có nhà nghỉ.....

Trừ bỏ Lâm Lan, chúng ta đều quyết định không mang theo tạp vật này. Hành trang gọn nhẹ xuất trận, đi được một phần ba, Lâm Lan liền thở hồng hộc. Lúc trước Lâm Hạo mở miệng bảo nó đem chiếc lều ném đi, ban đầu Lâm Lan không nghe, nhưng đi được một phần ba, Lâm Lan rút cuộc chống đỡ không được, sau khi uống một chai nước khoáng, chiếc lều mới tinh đã bị nó xem như đồ bỏ đi khổng lồ vứt ở ven đường.

Hoàn đệ nhất bách thất thập nhị chương.

❖ • , 3, • ❖ • , 3, • ❖ • , 3, • • , 3, • ❖ • , 3, • ❖ • , 3, • ❖

173. Chương 173

Bởi vì núi không cao lắm nên cho dù chúng ta đi rất chậm, vừa đi vừa tán gẫu cũng chỉ mất hơn một giờ.

Ngọn núi này sở dĩ có nhiều người đến là bởi vì trên núi có đạo quán[86], ở xung quanh cũng có chút danh tiếng. Chúng ta nếu đã đến đây tự nhiên cũng muốn bắt chước đi bái lạy tổ sư gia. Mua nén hương, đốt chút tiền lẻ rồi đến hậu viện, nghe nói cái giếng trong này thực sự rất linh. Cầm trong tay mười mấy đồng tiền xu ném xuống, ta chấp tay nhắm mắt cầu nguyện.....

“Người ước gì?” Lâm Nam tò mò hỏi.

Ta mỉm cười, “Ta hy vọng bản thân có thể nhớ lại được chuyện trước kia!”

Lâm Nam có chút kinh ngạc cùng né tránh, “Hiện tại không phải rất tốt sao?”

Ta nhún nhó đáp lời, “Nhưng... cảm giác không biết gì về những chuyện đã xảy ra thực sự rất khó chịu!” ít nhất ta sẽ muốn biết về các người chân thật hơn.

Lâm Hạo vỗ nhẹ một cái lên đầu ta, “Chuyện trước kia không quan trọng, quan trọng là hiện tại cùng tương lai!” sau đó, lấy ra mấy đồng tiền xu ném vào trong giếng, bắt chước bộ dáng cầu nguyện của ta vừa rồi. Lâm Lan ngăn người nhận baby từ trong lòng Lâm Nam, sau đó không cam lòng yếu thể làm theo.

Cuối cùng chờ Lâm Lan cầu nguyện xong, chúng ta bắt đầu đi dạo xung quanh đạo quán, sau đó đi về nhà nghỉ ăn cơm trưa. Bởi vì tới nơi này phần lớn là tín đồ, cho dù không phải thì ít nhất cũng sẽ phải tuân theo vài nguyên tắc, vì thế thức ăn trong nhà nghỉ phần lớn là rau dưa.

Ngoại trừ Lâm Lan có chút bất mãn lại liên tục chọn thịt mà ăn, chúng ta đều ăn ngon miệng, thậm chí còn khen thức ăn chay nơi này hương vị không tồi.

Đến buổi chiều, chúng ta bắt chước những người khác ra phơi nắng ở sân sau của nhà nghỉ. Lâm Lan tính tình nóng vội không chịu ngồi yên lại chạy ra ngoài chơi, còn mang theo tiểu baby cùng nó đùa giỡn.

Ta cùng Lâm Nam Lâm Hạo nằm cùng một nơi. Chủ quán đã chuẩn bị sẵn ghế nằm và tấm lót mềm trải trên đất để khách có thể thoải mái.

Cách chúng ta gần nhất là một đôi tình nhân, nhưng ít ra cũng đến mười thước.

Lâm Nam bỗng nhiên cầm lấy tay ta. Ta hơi kinh ngạc, nhưng cũng không bỏ ra, một lát sau tay trái cũng bị Lâm Hạo nắm lấy. Ta nhìn chung quanh, lo lắng bị người khác nhìn thấy, nhưng bọn hắn đều về mặt không sao cả nhắm mắt dưỡng thần. Ta thử rút tay vài lần nhưng không được, đành mặc kệ bọn họ.

Không khí trong thành phố không thể so được với trên núi, trong lành dễ chịu. Cuộc sống ở nơi này tuy rằng bình đạm nhưng có thể rời xa thế tục, quả thực rất an nhàn.....

“Tĩnh a!” Lâm Nam lắc lắc bả vai ta.

“Uhm?” Ta xoa mắt, tay đã bị bọn họ buông ra.

“Sẽ cảm lạnh mất. Mau đứng lên, chúng ta vào trong đi!” Lâm Nam đuổi người, Lâm Hạo đã đứng ở cửa.

“Uhm!” Ta lên tiếng, nguyên lai bất tri bất giác đã ngủ được hai tiếng.

Nhà nghỉ nhỏ nên điều kiện có hạn, hơn nữa chúng ta cũng không đặt trước nên lão bản chỉ còn lại có hai phòng thông nhau, mỗi phòng hai giường, 2 phòng đơn nhỏ, cùng một phòng bốn người chung giường giá rẻ. Tóm lại là chúng ta chắc chắn không thể mỗi người một phòng đơn.

Lão bản đề nghị chúng ta có thể hai người ngủ phòng thông nhau, hai người còn lại ngủ phòng đơn.....

Không ngờ rằng Lâm Hạo vỗ bàn nói, chúng ta muốn một phòng đơn, một phòng giường chung giá rẻ.....

Phòng đơn là cho Lâm Lan, còn ba người chúng ta ngủ ở cái phòng bốn người cả đêm mà giá so với ăn một bữa Kentucky Fried Chicken còn rẻ hơn, bên trong đặt song song bốn giường, đều là tấm ván gỗ giường rẻ tiền, nhưng cũng may thoát nhìn cũng có thể coi là sạch sẽ.

Ta khá quen với hoàn cảnh này, rất nhanh liền cởi giày chui vào chăn nằm. Hiện tại thời tiết không nóng, một ngày không tắm rửa cũng không bẩn, hơn nữa nơi này chỉ có phòng tắm công cộng, ta lại không thể để lộ cơ thể ở trước mặt người khác. Lâm Hạo Lâm Nam có thể ở lại nơi này đã là hạ mình lắm rồi, thế nhưng cũng sẽ tuyệt đối không xài chung phòng tắm với người khác.

“Ta không ngủ được!” Lâm Nam lặn qua lộn lại nói.

Ta an ủi, “Chịu khó một chút đi, ta sớm đã nói các người ở lại không quen không bằng về sớm một chút, ai bảo các người muốn ngủ lại làm chi. Nhấn nại một đêm rồi sáng mai trở về.”

Lâm Nam một phen xốc chăn lên, loẹt quẹt chạy đến bên giường ta rồi nhanh chóng chui vào.

“Ah!” Ta hét lên.

“Cút ra đây!” Lâm Hạo túm lấy hần kéo ngược ra ngoài.

Hoàn đệ nhất bách thất thập tam chương.

❖ • , ๕๐๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖๖ , • • , ๕๐๖๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖๖ , ❖ ❖

174. Chương 174

“Không muốn!” Lâm Nam bướng bỉnh nói, kể đó liền ôm chặt lấy ta, chặt đến mức ta không thể thở nổi.

Lâm Hạo không nói một lời..... Ta tưởng cứ như vậy mọi chuyện sẽ êm xuôi trôi qua.

Nhưng bỗng nghe thấy tiếng gỗ bị kéo..... Ta ngẩng đầu, thấy Lâm Hạo y đang đẩy giường gỗ lại đây. Ta ngây người, Lâm Nam cũng ngó đầu ra nhìn.

Mấy chiếc giường đơn được hợp lại thành giường ba người.

Không khí trên núi khá lạnh, nhưng bởi vì ba người chen chúc một chỗ mà dần dần cũng trở nên nóng bức.

“Đừng dựa gần như thế!” Ta vuốt trán, để cánh tay ra khỏi chăn cho mát hơn.

Lâm Nam hai mắt sáng ngời nhìn ta, hình như có chút chờ mong.....

Ta xoay mặt đi, “Tránh ra đi.....”

Ta kẹp ở giữa Lâm Nam và Lâm Hạo, lùi cũng không được mà tiến cũng không xong.

Lâm Nam thối một cái lên cổ ta, “Hôm nay vui không?”

“Ngứa.....” Ta né một chút, “Hoàn hảo..... A!” Lời nói của ta nghẹn lại trong họng, lưng lập tức cong lên, “Buông... buông ra.....”

“Ta giúp người thoải mái.....” Lâm Nam cười nhẹ nói.

Lâm Nam đưa tay tiến vào quần lót cầm lấy phân thân của ta, đầu ngón tay ấn vào đỉnh, bốn ngón còn lại bắt đầu xoa nắn. Rất nhanh, ta liền phát ra tiếng rên rỉ, cảm giác xấu hổ cùng sợ hãi xuất hiện, hậu diện khoái hoạt chính là ngọn nguồn của sự sỉ nhục.

“Đừng sợ.” Tay Lâm Nam chuyển động nhanh hơn.

Kiên trì không được vài phút, trọc dịch tinh khí liền bắn trong tay Lâm Nam. Hắn cũng không lấy tay ra, ngược lại thừa dịp lúc ta vẫn còn đang mơ màng lại tiến thêm một bước.

“Đừng.....” Ta kẹp chặt hai chân, vươn tay túm lấy Lâm Nam.

Lâm Nam không để ý tới ta, dùng một tay mở chân ta ra rồi nhẹ nhàng bảo: “Thả lỏng. Người xem, chúng ta không đáng sợ như vậy, người cần phải quen dần..... Người xem, hôm nay rất vui vẻ.....” Lâm Nam trấn an nói.

Ta lắc đầu, tiếp xúc thân thể khiến ta không có cách nào có thể chấp nhận. Ký ức đau đớn, sợ hãi dần dần ùa về.

Một đôi tay nắm lấy thắt lưng ta, là Lâm Hạo suốt từ nãy vẫn yên lặng.

“Đừng!” Ta phân tâm vươn tay nắm lấy tay Lâm Hạo.

Lâm Nam cười nói, “Chỉ sợ ca ca đã nhẫn nại còn vất vả hơn ta..... Đừng sợ, chỉ thử một chút được không? Nếu người kêu đau ta sẽ lập tức dừng lại.”

Không đợi ta đáp ứng, Lâm Nam dùng chân chen vào giữa hai chân ta, ngón tay linh hoạt đụng đến cửa động.....

Lâm Hạo không lên tiếng nắm chặt lấy tay ta. Ta gấp đến độ hốc mắt đều ươn ướt, “Đau.....”

Lâm Nam ngừng một chút, “Còn chưa bắt đầu a.” sau đó thâm nhập một ngón tay vào bên trong rồi từ từ ấn tới. Chỉ có một ngón nên cũng không tính là đau, nhưng lại có cảm giác dị vật rõ ràng. Ta hít vào, khắc chế xúc động muốn thét chói tai. Cách vách chính là phòng của nó, không thể kêu.....

Lâm Hạo chuyển động trên bụng ta, nắm lấy vật thể vừa mới phát tiết ra, từ từ nhu lỏng.....

Phía trước khoái cảm dâng lên, cảm giác trong huyết khẩu cũng giảm đi không ít, Lâm Nam lại cho thêm một ngón tay nữa.....

“A.....” Tiếng rên rỉ thoát ra khỏi miệng, ta lập tức dùng tay che lấy miệng..... Trời ạ, ta... ta là đang làm gì vậy!

“Khẽ thôi.....” Lâm Nam nhỏ giọng nói.

Ta đỏ mặt, tất nhiên là hiểu ý tứ của hắn.

Chú ý thấy ta muốn giãy dụa, Lâm Hạo buông lỏng phân thân của ta ra, một lần nữa giữ chặt tứ chi của ta.

Có niềm dịch làm trơn, Lâm Nam lại chen thêm một ngón tay vào.

“Đau.....” Đây là thật sự, ta hai chân đều căng cứng.

Lâm Hạo thấp giọng nói bên tai ta, “Đều ướt cả rồi, còn đau sao? Đó là tác dụng của tâm lý thôi, đừng lo lắng, thả lỏng ra nào.”

Thời gian chậm rãi trôi đi, dưới động tác cố gắng dịu dàng của Lâm Nam, ta dần dần thích ứng. Đêm yên lặng, chỉ để lại ba người nặng nề hô hấp.....

Lâm Nam rút ngón tay ra, ta được giải thoát liền lập tức xụi lơ.....

“A!” Ta trừng lớn hai mắt, Lâm Nam đè lại miệng của ta, kéo quần lót ta xuống rồi đâm vào.

Đau đớn bỏng rát từ phía dưới truyền lên khiến nước mắt nhanh chóng chảy xuống.....

Đầu lưỡi nóng rực của hắn nhẹ nhàng liếm lên khoeé mắt ta để an ủi: “Rất nhanh sẽ ổn thôi.”

Lâm Nam tiến vào không lập tức trều tống mà từ từ đợi ta quen dần.....

Ta biết hôm nay trốn không thoát, run rẩy nói, “Mau, nhanh lên.....” – làm nhanh sẽ kết thúc nhanh.

Lâm Nam dịu dàng hôn lên môi ta khẽ nói, “Biết điều này gọi là gì không? Là yêu, chúng ta là người yêu của nhau, cho nên không được khiến cho đối phương mỗi lần quan hệ là như mỗi lần thụ hình..... Thân thể của người không cần e ngại chúng ta.....” Lâm Nam chuyển động đến xương quai xanh của ta, “Còn nhớ rõ nguyện vọng của người không?”

Ta gật gật đầu, nước mắt chảy ra khỏi khoeé mắt.

Lâm Nam bắt đầu chậm rãi chuyển động, bởi vì lúc trước đã được khuếch trương đầy đủ, ngoại trừ lúc đầu bá đạo tiến vào khiến ta đau đớn khó chịu, sau đó ngược lại có chút ngứa ra, cuối cùng còn từ từ cảm giác có chút khoái cảm, điều này khiến ta mờ mịt lại bất an.....

Nhưng dưới sự âu yếm của Lâm Nam, rất nhanh ta đã quên đi hết thấy.....

Sau khi Lâm Nam thỏa mãn, ta cơ hồ vô lực rũ rời, cảm giác thân thể cứng rắn của Lâm Hạo nổi lên một khối đặt ngay phía sau lưng ta.

Ta đã không còn sức lực nói gì nữa, tùy ý Lâm Hạo lật qua lật lại.

“Ta chỉ làm một lần thôi.....” Lâm Hạo mở chân ta ra, liền nương theo dịch thể chảy ra mà sáp nhập.....

Buổi sáng tỉnh lại, xương cốt cả người ta giống như bị người ta đánh gãy. Bởi vì không thể tắm rửa nên chỉ có thể đơn giản dùng khăn tay lau qua, ta mờ mịt bị bọn họ nâng dậy, chờ mặc quần áo xong mới phát hiện hạ thể đang chảy ra một hỗn hợp chất lỏng dính dính.....

Lâm Nam sờ trán ta, ” Không nóng.....”

Ta bước từng bước, lại lảo đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống mặt đất.

“Đều tại các người! Ta sao xuống núi được đây.....” Mắt ta bắt đầu đỏ lên, lo lắng người khác nhìn ra được điều gì đó.

Hoàn đệ nhất bách thất thập tứ chương.

❖ • , ๕๐๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖๖ , • • , ๕๐๖๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖๖ , ❖ ❖ • , ๕๐๖๖ , • ❖

175. Chương 175

Lâm Hạo cau mày, Lâm Nam giúp ta xoa nhẹ thắt lưng vài cái tỏ vẻ xin lỗi.

“Nếu không thì ở lại một ngày nữa đi?” Lâm Nam nói.

Nói xong, chúng ta hai mặt nhìn nhau, đồng thời lắc đầu.

“Đi chậm một chút!” Ta nhỏ giọng nói, trên mặt chuyển sang đỏ bừng.

Lâm Lan ở bên ngoài bang bang gõ cửa. Lâm Hạo vừa mở ra thì Lâm Lan đã tức giận nói, “Đi thôi đi thôi.....” Dưới mắt thâm quầng, tối hôm qua hẳn là ngủ không được ngon lắm. Nhưng phòng của chúng ta cũng không sát phòng nó, cho nên ta không lo lắng nó đã nghe được gì. Hẳn là do không quen với giường ở đây thôi.

Lâm Nam bởi vì cần phải đỡ ta, cho nên baby liền giao cho Lâm Lan ôm lấy.

Ta cố gắng bình tĩnh, tận lực vững vàng bước chân đi về phía trước, nhưng dù sao một nửa cơ thể cũng phải dựa vào người của Lâm Nam. Mắt Lâm Lan nhìn chăm chăm qua đây, nhưng không để nó nhìn nhiều, Lâm Hạo liền đá gót chân nó, “Nhìn đường đi!”

Trong quá trình xuống núi, toàn bộ tinh thần của ta đều tập trung ở hai chân, bộ dáng cổ giả bộ dường như không có việc gì.

Cho đến lúc lên xe, toàn thân đã là mồ hôi ướt đầm.

Lâm Nam có chút áy náy nhìn ta, sau đó ngồi xuống chỗ lái xe, Lâm Lan thì ở phía trước ngủ gà ngủ gật.

Tiểu baby nằm trong tay ta.

Lâm Hạo một tay ôm lấy baby đặt lên đùi mình, không nói chuyện gì cả, nhưng ta nghĩ y nhìn ra ta đang tả hữu vận vẹo không khỏe.

Vừa về đến nhà, ta cấp bách vọt tới phòng tắm, rửa toàn thân từ đầu đến chân, bao gồm cả huyết khẩu chật hẹp vừa trải qua mấy lượt hoan ái.

Ngoại trừ Lâm Lan và ta đều cần ngủ lấy lại sức, hai người bọn họ đều thần thanh khí爽. Vừa tỉnh ngủ, phát hiện Lâm Hạo đang ngồi ở bên giường.

“?” Ta nghi hoặc nhìn hắn.

Lâm Hạo biểu tình nhu hòa, “Đứng lên ăn cơm đi.”

“Uhm.” Ta đi theo phía sau y, bước đi thật chậm.

Hôm nay trên bàn cơm không khí rõ ràng rất áy náy, có chút trầm ngâm. Lâm Nam không ngừng gấp thức ăn cho ta, miệng còn nhắc tới nhắc lui, “Ăn nhiều một chút.....”

Xem ra thực sắc tính nói rất đúng, tình yêu của Plato là điều không thể. (hoàn toàn không hiểu câu này)

Ta nhìn Lâm Nam, hắn cười mang theo ý lấy lòng cùng thận trọng, ta liền thả lỏng một chút, cúi đầu từ từ ăn, thuận miệng hỏi, “Hôm nay đi Lý đến đây à.”

“Không có a!” Lâm Nam nói.

Ta dừng đĩa lại có chút ngạc nhiên: “Vậy cơm là ai làm?”

Lâm Nam ha ha cười nói, “Ta!”

Nhìn biểu tình kinh ngạc của ta, Lâm Nam nói, “Như thế nào? Ta không thể làm cơm sao?”

Lâm Nam đã từng nói trước đây đã ở cùng ta nơi gác xép rất lâu. Ta cúi đầu nở nụ cười.....

Lâm Nam tò mò hỏi, “Làm sao vậy? Cười cái gì a?”

Ta không chịu nói, kỳ thật ta cũng không biết ta rốt cuộc đang cười cái gì, nhưng cảm thấy chuyện tối qua cũng không phải chán ghét đến vậy Trí nhớ đã mất đi có lẽ sẽ không thể tìm lại được, nhưng cuộc sống chung quy vẫn tiếp diễn không ngừng. Lâm Nam cùng Lâm Hạo, cá tính hoàn toàn bất đồng, tựa như đêm tối cùng ban ngày, nhưng lại gắn bó chặt chẽ không có cách nào chia cắt. Vì thế, ta cũng sẽ cố gắng làm cho bản thân trở nên hạnh phúc hơn.....

Chính văn hoàn

Lời tác giả: H cũng đã H rồi... kết thúc ở đây thôi. Sẽ không bị đánh chết chứ.... Tiếp tục viết sẽ thành dài dòng... Không bằng bắt đầu truyện mới Địa hạ phách mại Như thế nào?

Chí Hòa phản công kẻ!

176. Chương 176: Phiên Ngoại – Vô Trách Nhiệm

Ở trong mộng của ta, có một mỹ nhân rất ôn nhu, nàng luôn ngọt ngào mỉm cười với ta, nụ cười thực sự rất ngọt..... Đó là khi ta hơn mười tuổi, thường xuyên khát khao cùng kỳ vọng. Bình thường cũng có nữ tử ôn nhu bày tỏ với ta, nhưng ta không có tư cách nhận lời. Khi khiến các nàng xoay người rời đi, biểu tình bi thương kia khiến ta không cách nào quên nổi. Cũng có lúc muốn giống bạn học khác nói chuyện về tình yêu, cho dù lúc đó không có cảm tình ‘yêu thích’ khắc sâu như vậy, nhưng ở chơi chung lâu dài, có lẽ trong các nàng còn có một người thực sự thích ta?!

Rất nhiều năm sau đó, khi ta cùng Lâm Nam, Lâm Hạo, trong lúc vô tình nói về đề tài này, bọn họ lập tức về mặt quắc thước hỏi ta cô gái kia là ai?

“Chỉ là mộng thôi a. Chẳng lẽ các người chưa từng mơ về mỹ nữ sao?” Ta nghi hoặc hỏi. Khi còn là thiếu niên, bằng hữu xung quanh luôn thảo luận về nữ sinh mà không hề chán, cho nên có vài giấc mơ như vậy cũng rất bình thường.

Lâm Nam bất mãn nói: “Ai muốn mơ về các nàng a. Phiên đến chết!”

Lâm Hạo thì hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ khinh thường.

Bị bọn họ trêu chọc, khiến cho ta giống như một kẻ hạ lưu, nhưng trên thực tế kinh nghiệm về phụ nữ của bọn họ thì nhiều không đếm xuể!

Thấy ta không nói gì, Lâm Nam còn loạn thất bát tao nói đùa cho ta nghe, cho dù không buồn cười lắm, nhưng cũng khiến tâm tình ta nhanh chóng dịu trở lại.

Một lát sau, Lâm Hạo lại hỏi ta cô gái trong mơ là ai, Lâm Nam ở một bên cũng không ngừng phụ họa. Mặc kệ ta lập đi lập lại giải thích chỉ là mộng mà thôi, y cũng không tin. Ta biết nếu đã có người như vậy, bọn họ không chừng làm ra sẽ chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Cuối cùng bị hỏi đến không còn kiên nhẫn được nữa, ta không nhịn không được nói: “Vậy thì sao nào. Nhiều như vậy năm, ai còn nhớ nổi nữa. Vả lại mơ thấy nữ sinh mới là bình thường a. Thân thể mềm mại, so với bị các người áp tốt hơn nhiều!”

Bỏ lại những lời này, không để ý tới bọn họ đang xụ mặt ra, ta trong lòng đắc ý, trên mặt lại giống như buồn mà như không buồn lặng lẽ thở dài rồi đi lên lầu.

Trở lại phòng ngủ, ta cuối cùng nhịn không được bật cười, trêu đùa hai người này cũng vui thật đó!

Buổi tối, thái độ khác thường của Lâm Nam và Lâm Hạo không lập tức bộc phát, ngược lại cứ âm âm trầm trầm, thần thần bí bí

“Thật sự muốn thế sao?.....”

“Người nói đi, ta không muốn lắm.....”

“Hừ, chính mình nói lại không dám”

“..... Ai không dám?”

Ta cắt ngang bọn họ: ” Các người, sẽ không làm chuyện gì quá đáng đấy chứ!”

Thấy bộ dáng hoài nghi của ta, Lâm Nam bổ nhào lại che miệng ta, “Hừ, chúng ta sẽ không làm chuyện xấu đâu, mà là khiến người khoái hoạt đó!”

Lâm Hạo bắt đầu cởi quần áo chính mình. Không biết có phải là ảo giác của ta hay không nhưng ta thấy tay y đang run run.....

Tay bị trói lại, tầm nhìn cũng bị ngăn trở, ta vội la lên: “Các người... các người không được ép buộc ta!” Nhiều năm về sau, ta cuối cùng đạt được thỏa thuận với bọn họ, ở trên giường không cho phép xằng bậy. Cũng may bọn họ kiềm chế lẫn nhau, không vi phạm quy ước.

Bá đạo hôn trên cổ, là Lâm Hạo, âu yếm của y luôn vội vàng mà tràn ngập dục cầu.

Ôn nhu hôn lên môi ngăn chặn ta nói là Lâm Nam, hấn thích từng chút từng chút dụ dỗ.

Thân thể rất nhanh liền nóng lên, run rẩy khát vọng khoái cảm càng nhiều. Một đôi tay vuốt trước ngực ta chuyển động hướng về phía hạ phúc, dục vọng ngẩng đầu được âu yếm vuốt ve, trên đỉnh không ngừng được ma sát, nang đại[87] phía dưới bị tay kia kỹ xảo bao lấy xoa nắn không ngừng.

“A.....” Ta rên rỉ vận vẹo cơ thể.

Âm thanh ám ách nói: “Đừng nhúc nhích..... Sẽ làm ngươi thoải mái!” Là Lâm Hạo.

Kế tiếp, thứ cứng rắn đang tiết ra dịch thể ẩm ướt của ta bỗng bị ngậm lại trong miệng, đầu lưỡi lướt qua. Hai chân ta cứng đờ.

“A.....” Ta sau một lần hấp dẫn liền cong lưng bắn ra.

Có người đem chất lỏng từ trong miệng phun ra, nhưng không có âm thanh gì cả, hấn là phun ở trên tay. Nghe có vẻ như là Lâm Hạo..... Bình thường ta sau khi thoải mái thì sẽ chịu khổ, ứng phó hai người bọn họ không dễ chịu chút nào. Nhưng lần này bọn họ không cuốn lấy cơ thể của ta mà tiếp tục niết xoa hạ thể của ta, rất nhanh ta liền cứng lên.

Trên giường một hồi sột soạt, có người khóa ở hai sườn của ta, ta có thể đụng tới hai đùi y mở ra.

Dục vọng được nâng đứng lên, một cái gì đó mềm mại để ở phía trên, ta theo bản năng thẳng lưng. Trong phòng mang lên âm thanh kêu rên, người phía trên chậm rãi ngồi xuống dục vọng của ta.

Ta hút lấy không khí, không thể tin, bọn họ..... Ta muốn mở miệng nhưng đôi môi vẫn bị Lâm Nam chiếm giữ, mỗi lần vừa mới thở gấp được một chút, hấn liền lập tức dán lại, sau đó là hôn triền miên đến khi ta còn chút sức.....

Nội bích mềm mại bao lấy phía trước của ta, mặc dù có chút đau do quá chặt, nhưng khoái cảm khác thường vẫn dâng lên. Dù sao khoái cảm tột cùng của nam nhân cũng là ở phía trước, điều đó và khoái hoạt bị xô xuyên qua hoàn toàn bất đồng khiến ta nâng cao thất lưng lên, hướng lên trên gắt gao đâm tới.

Lâm Hạo lại kêu rên một tiếng, sau đó lại không còn âm thanh gì nữa. Tính cách không chịu yếu khiến y không ngăn ta lại, ngược lại phối hợp chuyển động môm. Mắt không thấy gì khiến thân thể sâu sắc mất cảm, bản năng nhục dục chủ đạo tất cả mọi thứ đang diễn ra.

Khoái cảm ồ ạt đánh tới như thủy triều, ta sướng khoái hưởng thụ cũng không quản nguyên nhân vì sao càng ngày càng thông thuận trều sấp. Chờ đến khi bắn ra trong cơ thể y, mới hậu tri hậu giác nghĩ, nơi đó của y có lẽ đã xuất huyết.

Lâm Hạo thở dài, sau đó “uhm” một tiếng, Lâm Nam lập tức không cam lòng rời đi thân thể của ta, hạ thể bị thứ gì đó mềm mại chà lau, đại khái là ga giường hoặc khăn tay linh tinh gì đó, sau đó lại bị một khoang miệng ấm áp hàm trụ, động tác trấn an này hoàn toàn bất đồng với hành động vừa rồi của Lâm Hạo.

Dục vọng vừa tiết ra hai lần, cư nhiên lại tiếp tục cứng lên. Xem ra, nam nhân quả nhiên là không chịu nổi khiêu khích, hoặc là bởi vì lần đầu tiên sấp nhập mà hưng phấn không ngừng.

Sau khi thứ đó hoàn toàn thẳng đứng, Lâm Nam cũng giống Lâm Hạo ngồi lên, bất quá hấn rất thông minh chỉ sấp nhập một chút, sau đó rời khỏi rồi lại tiếp tục sấp nhập, mỗi lần lại sâu hơn một chút so với trước.

Ta không kiên nhẫn rên rỉ, Lâm Hạo nghĩ ngơi ở bên cạnh ta ngẫu nhiên vuốt ve gốc của ta, làm cho ta rất cục không để ý động tác của Lâm Nam, đưa tay nắm lên thất lưng hấn hung hăng ép xuống.

Lâm Nam hô một tiếng đau, cùng tiếng cười nhẹ của Lâm Hạo hòa vào bên tai.....

“Ngươi thực sự rất có tinh thần!”

Vành tai bị ngậm lấy khiến ta giật mình xoa nhẹ đôi mắt.

“Nghĩ đến cái gì vậy? Mới sáng sớm a!” Lâm Nam ái muội nói.

Lâm Hạo ngủ bên cạnh cũng tỉnh lại, xốc chăn lên nhìn một cái, nhần mày nói: “Là do chúng ta không thỏa mãn người sao?”

“Không, không phải, chính là nằm mơ a!” Tà nắm lấy chần cuốn chặt người lại. Ngay chỉ suy nghĩ một chút, đêm liền nằm mộng, chẳng lẽ ta thật sự cơ khát đến như vậy sao???

“Mộng?” Hai người tò mò chống tay ngồi dậy nhìn ta, sau đó ánh mắt cùng khóe miệng cong lên ý bảo ta mau nói.

Giấc mộng vừa rồi sao có thể nói ra, vì thế ta đành ngó lơ nói lảng sang chuyện khác: “Mơ thấy chuyện trước kia thôi, có một mỹ nhân ôn nhu, nàng luôn mỉm cười ngọt ngào cười với ta, nụ cười thực sự rất đẹp.....”

Hai người lập tức ngồi dậy, nghiêm túc nhìn ta, ta đột nhiên cảm thấy, giấc mộng kia không phải không có khả năng xảy ra. Nói như vậy, mơ chính là điềm báo tương lai, không phải sao?

Toàn văn hoàn

Phụ lục

[1] Thẩm tách: tiến trình dùng máy móc để lọc máu của toàn cơ thể trước khi đưa trở lại vào cơ thể. Mỗi lần làm thẩm tách phải mất chừng 3 tiếng đồng hồ, và mỗi tuần phải làm khoảng 3 lần như vậy cho suốt đời

[2] Sàng đan: Khăn trải giường.

[3]Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

[4] Giao thể: chất dính như keo.

[5] Căn nguyên: Nguồn gốc.

[6] Lê hoa đài vũ: như cảnh hoa lê dính nước mưa, ý là nước mắt rơi lã chã.

[7] tức vì tình mà đánh nhau. Ở đây ta nghĩ chắc Lâm Nam đánh nhau với kẻ khiến bạn gái hắn xảy thai. Là ta đoán thôi nhé.

[8] Quét hình: tức là scan đồ.

[9] Kháp: bóp, nắm.

[10] Kiêu tử: con cứng, con được nuông chiều

[11] bình chương: cái chắn bức thành che chở bình phong che chở

[12] Đỗ tử: bụng. Vì nếu dịch sang tiếng Việt thì chỉ có một chữ nên ta giữ nguyên.

[13] Tân tân khổ khổ: cực nhọc vất vả.

[14] Động khí: tức giận, nổi nóng.

[15] Bang trợ hựu tức dược: thuốc giúp cho việc nghỉ ngơi. Chắc là thuốc an thần.

[16] thuốc sanh non: thuốc phá thai.

[17] Sàng đan: ga giường, khăn trải giường

[18] Tiêu thũng: tiêu: tiêu biến. Thũng: sưng, phù.

[19] Thức thời: hiểu biết

[20] Cường hóa thủy tinh: Thủy tinh bền, chống vỡ.

[21] Thiên chi kiêu tử: Con cứng của trời (không chắc)

[22] tiểu hạp:hộp nhỏ.

[23] Thanh lương: mát lạnh.

- [24] Vững huyền: vững; chóng mặt huyền: mơ hồ.
- [25] bạo vũ: mưa xối xả mưa như trút nước mưa như thác đổ.
- [26] Soái khí: Đẹp trai. Vì sợ lặp từ nên đề nguyên chữ Hán
- [27] Diêu tiền thụ: cây rụng tiền cây tiền gà đẻ trứng vàng (một loại cây quý trong truyện thần thoại, khi rụng có nhiều tiền rơi xuống, ví với người hoặc vật giúp kiếm được nhiều tiền)
- [28] Niết: vê nặn. Ý Lâm Hạo tức là bộ dạng khiến người ta muốn vê nặn, khi dễ
- [29] Tính cụ: tính: ***. Cụ: dụng cụ. Là cái gì tự hiểu
- [30] tức là không đổi thìa đũa mà dùng chung
- [31] Lão phó nhân: người giúp việc già.
- [32] Phiền chán: vì phiền phức mà chán ghét.
- [33] Trong tiếng Trung, từ sở hữu đứng trước danh từ nên khi dịch sang tiếng Việt, không thể giữ nguyên được ý. Nguyên bản ở đây là “ngã đích...” nghĩa là “...của người”. Lâm Hạo có lẽ định nói “mẹ của người”.
- [34] Andre: Tên Hán là An Đức Liệt. Vì ta thích tên tiếng Anh hơn nên để là Andre. ^^
- [35] Kết hạch: Bệnh lao
- [36] Thu lưu: Thu nhận và giúp đỡ.
- [37] Loạn thất bát tao: lộn xộn lung tung rối loạn
- [38] Lâm thị: Nhà họ Lâm
- [39] Dưỡng gia nam nhân: Người đàn ông nuôi dưỡng gia đình, tức đàn ông trụ cột gia đình.
- [40] Tiểu bạch kiểm: Mặt trắng nhỏ – một cách gọi khinh bỉ những kẻ chỉ có vẻ bề ngoài ăn bám vào váy phụ nữ, dùng vẻ bề ngoài để sống phụ thuộc. Theo vdict đại ca còn có nghĩa là bitch.
- [41] Gian phu ***..... Phu: Lan nhi định nói là “gian phu *** phụ”, nhưng vì bạn Hòa là nam nên không thể là phụ mà là phu =>))
- [42] Binh bất yếm trá: chiến tranh không ngại dối lừa việc quân cơ không nề dối trá nhà quân sự luôn phải lừa địch
- [43] Case: Ở đây chắc là vali. Vì bản raw tác giả dùng từ case nên ta giữ nguyên văn.
- [44] Lương tình tương duyệt: Hai bên cùng thích nhau, tình cảm song phương.
- [45] Sơn cùng thủy tận: cùng đường cùng đường bí lối xa xôi hẻo lánh (ví với tình cảnh không có lối thoát lâm vào cảnh tuyệt vọng)
- [46] Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)
- [47] Hồn hồn ngạc ngạc: đần độn ngu đần vô tri vô giác ngây ngô dại dột
- [48] Thần du: đi vào cõi tiên
- [49] Yếm nhĩ đạo linh: bịt tay trộm chuông tự lừa dối mình, không lừa dối được người (Do tích có kẻ lấy được quả chuông, mang đi không nổi, bèn dùng vô đập vỡ để dễ mang, nào ngờ chuông không vỡ mà tiếng chuông lại vang vọng. Hấn lại sợ mọi người nghe thấy tiếng chuông sẽ kéo tới, bèn bịt tai lại để khỏi nghe thấy)
- [50] Tiêu đầu lạn ngạc: sút đầu mẻ trán chỉ người bị thương nặng hoặc bị công kích nặng nề

[51] Trung dung: Trung = ý muốn nói cái Tâm không lệch bên này hay bên kia, Dung = có nghĩa dung dưỡng, giữ mãi ở mức như vậy

[52] Yêu tinh: kẻ lằng lơ kẻ quỵến rũ, rù quến.

[53] Thủy sắc: màu của nước

[54] Chiếm tiện nghi: lợi dụng chiếm lợi được lợi thế chiếm ưu thế

[55] Mai tử: quả mơ.

[56] Đào vong: lưu vong lánh nạn trốn đi nơi khác

[57] Trắc mục: liếc mắt liếc xéo lườm nguýt lăm lét (vừa sợ vừa tức)

[58] Bạn lữ: vợ, tình nhân.

[59] Lâm trạch: Nơi ở, chỗ ở của Lâm gia.

[60] Chiết trung: điều hoà chiết trung (trong những ý kiến không giống nhau tiến hành điều hoà)

[61] Ngạo khí: thói kiêu ngạo thái độ kiêu kỳ

[62] Phòng khách: Ở đây có nghĩa là phòng nghỉ cho khách, không phải phòng tiếp khách.

[63] Cười cáp cáp: Cười ha ha hô hô, bất quá ta để nguyên vì nghe kute =))

[64] Tức là đeo BCS.

[65] phần đồ: phần uất cùng đồ kị

[66] Hương tân: (theo QT) Hương: thơm ngon tân: táo chua, quả cau.

(theo vdict) Champagne, tức là sâm panh.

Thiết nghĩ sâm panh cũng là rượu, tại sao lại mời Chí Hòa rượu. Người edit xin được giữ nguyên, ai hiểu nghĩa chính xác, thỉnh góp ý.

[67] Niết đoạn: niết: nặn, vắn vê đoạn: đứt

[68] Âm lưu: dòng chảy ngầm mạch nước ngầm khuynh hướng ngầm trào lưu ngầm hoạt động ngầm (ví với khuynh hướng tư tưởng hoặc động thái xã hội đang tiềm ẩn)

[69] Đẳng đồ tử: theo ta đoán tên khôn nạn, người xấu. (beta: kẻ sàm sỡ)

[70] Ta không hiểu chỗ này.

[71] Suất ca: anh chàng đẹp trai.

[72] Vũ thính: phòng khiêu vũ phòng nhảy vũ trường sàn nhảy

[73] Lãnh tiếu: cười nhạt cười gằn cười khẩy cười lạnh lùng

[74] Châm ngòi thổi gió: giống như « thêm dầu vào lửa »

[75] Loạn thất bát tao: lộn xộn lung tung rối loạn

[76] Không huấn tắc dĩ, nhất huấn kinh người: Không hiểu về đầu, về sau đại khái là một khi giáo huấn thì thật kinh người

[77] Nguyên văn: Tiểu hài tử biệt quán, tức là một đứa trẻ bất kì nào đó, mang ý không quan tâm

[78] Di thực: cấy ghép.

[79] Tự thị nhi phi: giống thật mà là giả như đúng mà là sai

[80] Nguyên văn: khán bất thanh đáo bất minh.

[81] CT là viết tắt của cụm từ tiếng Anh: Computed Tomography (Computerized Tomography). CT scan có nghĩa là chụp quét cắt lớp điện toán, thường được gọi tắt là chụp CT hay chụp CT scan. Đây là phương

pháp chẩn đoán hình ảnh sử dụng tia x để tạo nên các bức ảnh về mặt cắt các bộ phận trên cơ thể. Chiếc máy được sử dụng để tạo ra các bức ảnh này gọi là CT scanner, hay gọi tắt là máy CT scan hay máy CT. CT đôi khi còn được viết là CAT – Computed (Computerized) Axial Tomography.

[82] Đoạn này có sự thay đổi trong việc xưng hô. Có thể coi đoạn này là POV của Lâm Nam. Nguyên văn của đoạn này sử dụng “tha”, tức là hấn để chỉ Chí Hòa. Tuy nhiên, ta đổi “tha” thành Chí Hòa để người đọc không bị lằng lằng giữa “hấn”-chỉ Lâm Nam và “hấn”- chỉ Chí Hòa.

[83] Tư bộ: Bộ phận riêng tư

[84] Chỉ bạc: cách nói hoa mỹ của nước bọt

[85] Nguyên văn: Ta thực sự không hiểu lắm.

[86] Đạo quán: nơi tu luyện và cử hành nghi thức tôn giáo của các đạo sĩ.

[87] Nang đại: Là cái túi cầu cầu dưới tiểu kê kê ý.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-that>